

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SACRED WELL MURDERS

SUSAN ROWLAND

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE KUTSAL KUYU CİNAYETLERİ

Susan
Row land
tarafından

KAMU İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ - .44HEI ILLE. KUZEY C AROLIX.4

OceanofPDF.com

© 2022 Chiron Yayınları. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı Chiron Publications, P.O. Box 19690, Asheville, N.C. 28815-1690'ın önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

www.ChironPublications.com

İç ve kapak tasarımı Danijela Mijailovic'e aittir Kapak fotoğrafı shutterstock.com adresinden Richard Peterson'a aittir Öncelikle Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

ISBN 978-1-68503-005-6 karton kapaklı

ISBN 978-1-68503-006-3 ciltli

ISBN 978-1-68503-007-0 elektronik

ISBN 978-1-68503-008-7 sınırlı sayıda ciltsiz baskı

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloqlama Verileri Beklemede

OceanofPDF.com

KELTLERE TEŞEKKÜR VE ÖZÜRLER

Kutsal Kuyu Cinayetleri bir kurgu eseridir. Çok fazla soruna neden olan kötü şöhretli Yeniden Doğmuş Keltler tamamen benim icadımdır. Hiçbir modern Kelt, genel olarak Roma propagandası olarak kabul edilen, Keltlerin dinlerinin düzenli bir parçası olarak insan kurban ettiklerini yeniden canlandırmaz. Benzer şekilde, Manannan Mac Lir gibi ilahlar ve figürler tarihi yazılarda bulunurken, sarhoş edici uyuşturucu Danu'nun Kökü tamamen benim ateşli hayal gücümün ürünüdür.

Kelt tanrıları ve su kaynaklarındaki kutsala duydukları saygının yanı sıra, Kelt Londra'sına ve tarihi kuyularına dair detaylar da elimden geldiğince doğrudur. Kelt adakları sıklıkla Thames ve yan nehirlerinden çıkarılır. Hikayede bir polis memuruna verilen isim olan 'Walbrook' gerçek bir Londra nehri iken, Eponia uydurmadır.

Bu, eski Keltleri ya da günümüzde onlardan esinlenenleri eleştiren bir hikâye değildir. Roman daha ziyade psişik ele geçirmenin tehlikelerini araştırıyor. Savaş ya da aile parçalanması nedeniyle travma geçiren insanlara, iklim acil durumuyla ilgili akut endişeler bağlamında bakıyor. *Kutsal Kuyu Cinayetleri*, ekolojik krizin şimdiye kadar iktidarlar tarafından ihmal edilen psişik ve sosyal bir boyutu olduğunu savunuyor.

Tıpkı Mary Wandwalker'ın parçalanmış dünyasını tek başına ele alamayacağını keşfetmesi gibi, bu çalışma da burada ifade edilemeyecek kadar çok şeyi başkalarına borçludur. Pacifica Graduate Institute'deki nazik meslektaşlarım ve öğrencilerim, doğa ve insan doğasının karşılıklı etkileşimini keşfettiğim ve öğrettiğim yıllar boyunca ilham verici oldular. Ailem ve arkadaşlarım nezaketleri, sabırları ve iyi mizahları ile vazgeçilmez oldular.

Leslie Gardner, harika bir menajer ve daha da iyi bir arkadaş olarak roman yazmaya başlamamı sağladı ve sonuçlardan dolayı hiçbir şekilde suçlanamaz. Gay Kinsman ve

Meredith Taylor çok değerli geç eleştiriler sundu ve sanatçı Kathryn Le Grice muhteşem bir destekçi ve gönüllü editör oldu.

Eşim Joel Weishaus, şair ve sanat temelli bir araştırmacı olduğu kadar iyi bir editrdr.

Son olarak, bu öykü kırk yılı aşkın süredir dostum olan harika yazar Wendy Pank'e (1961-2021) bir saygı duruşu niteliğindedir.

Kutsal Kuyu Cinayetleri, kişisel travmanın psişik ele geirilmeyi nasıl davet edebileceği ve yerel terörizmle nasıl sonulanabileceğine dair Jungcu sanat temelli bir araştırma eylemi olarak başladı. ldrldkten *sonra* ortaya çıkan ve tarih öncesinden gelen bir karakterin varlığını ngrmedim ama memnuniyetle karşıladım. Dahası, Aralık 2020'de bir taslağı bitirdiğimde, bunun

Ocak 2021'in 6th tarihinde Amerikan Kongre Binası'nda meydana gelen olaylarla çok ilgili olacaktır.

Her şeyden önce, romanın benimle ilgili olmaması konusunda kararlıydım. Yine de onu yazmak, İngiltere Surrey'in ıslak ormanlarına dalmış çocukluğumun bir kazısı haline geldi. Görünüşe göre ben bir Kelt'im; Kaliforniya'da sürgünde olan değil, kocakarı, başrahibe ve bakire l tanrıçası  dedektifim Mary Wandwalker, Caroline Jones ve Anna Vronsky'de yaşayan bir Kelt. Sözlerimi kutsasın.

Susan Rowland, Eylül 2021, Ojai, Kaliforniya.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

PROLOGUE

1. BÖLÜM Mary Wandwalker'ın dikkati dağılır

BÖLÜM 2: Bayan Wandwalker uyarılır

BÖLÜM 3: Rhiannon North Oxford'a geldi

BÖLÜM 4: Joe Griffith ilham aldı

BÖLÜM 5: Korkulu ve öfkeli

BÖLÜM 6: Rhiannon ile Çatışmalar BÖLÜM 7:

İlk Ayin: İnisiyasyon birinci bölüm BÖLÜM 8:

Parti oyunları

BÖLÜM 9: Mary Wandwalker'ın büyük hatası

BÖLÜM 10: İlk Ayin: İnisiyasyon ikinci bölüm

BÖLÜM 11: Londra'nın kayıp nehirlerinden biri

BÖLÜM 12: Kek teslimatı

13. BÖLÜM: Kelt Yaz Okulu saha gezisi yapıyor 14. BÖLÜM:

Caroline ve Anna

BÖLÜM 15: İkinci Ayin: Daldırma

BÖLÜM 16: İkinci Daldırma Töreni'nden e-postalar BÖLÜM 17:

Oxford ve bir itiraf

18. BÖLÜM: Bay Jeffreys öfkeli 19.

BÖLÜM: Anna

BÖLÜM 20: Artık Derinlik Araştırma Ajansı yok

mu? 21. BÖLÜM: Keltler arasında bir torc

BÖLÜM 22: Yerel uzmanlar ve beceriksiz dedektifler BÖLÜM 23:

Büyülenmiş

BÖLÜM 24: Okula dönüş

BÖLÜM 25: Barin'in Öteki/Dünyası

BÖLÜM 26: Mary Wandwalker'ın ortadan kaybolması BÖLÜM
27: Üniversiteye mi gidiyorsunuz?
BÖLÜM 28: Kaçırıldı
BÖLÜM 29: Caroline'ın uyku sorunu var BÖLÜM
30: Altın meşalenin dönüşü
BÖLÜM 33: Kayıkhanelerin yanında, Oxford
BÖLÜM 32: Rüya
BÖLÜM 33: Mahkum BÖLÜM
34: Kelt Londra'sı BÖLÜM 35:
Yağmur Kulesi
36. BÖLÜM: Bay Jeffreys Arşivlerde 37.
BÖLÜM: Suda Ölüm
BÖLÜM 38: Kurtarıcılar
BÖLÜM 39: Üçüncü Ayın: Ormandaki kocakarı
BÖLÜM 40: Ormanın başka bir yerinde
BÖLÜM 41: Gündönümü geç
saatleri BÖLÜM 42: Gündönümü
gecesi
43. BÖLÜM: Thames Nehri'ne bir gezi 44.
BÖLÜM: Kutsal nehir
BÖLÜM 45: Nehirden yükselmek
BÖLÜM 46: Siz Uyrken BÖLÜM 47:
İki Ziyaretçi EPILOG: Lir'in Karısı

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Kan lekeleriyle karşılaşan yaşlı kadının aklına cesur bir fikir geldi. Meraklı park görevlisi Mary Wandwalker ve onun şüpheli dedektiflik bürosuyla ilgiliydi: derin. .derinlik bir şey. Janet dilini şaklattı, ajansın adı çok iddialıydı. Yine de, Wandwalker'ın da katılımıyla Janet cadı arkadaşlarını yasak ayinler yapan kızın gitmesi gerektiğine ikna edebilirdi.

Kanın antik kuyuyu kirletmesi kötü bir şeydi. Daha da kötüsü, damlalar parmakla sembollere dönüştürülmüştü. Gece yarısı ayının altında yaşlı kadın pas ve mum kokuyordu. Janet dişlerini sıkarak, bunun bir büyü olduğuna karar verdi. Hava titriyordu. Bu tür uygulamalar onun kadar deneyimli bir cadı için bile güçlüydü. İçinin derinliklerinde bir daha görmek istemediği yaratıklar yaşıyordu.

Kızıl saçlarının beyaz tellerini çekiştiren Janet lanet okudu. Kuyudan uzaklaşırken kanat seslerini duydu. Ağaçlardan gelen baykuş sesleri onu rahatlatmıştı. Aptal kızların yaramazlık yapmasından korkmak aptallıktı. Yine de, rahatsız ergenler tanrıları çağırdığında karanlıktan neyin yüzdüğünü kim bilebilirdi?

Dolunay Holywell İnziva Merkezi'nin bahçesini sular altında bırakmıştı. Bu gece dışarıda çalışmak Janet için sinir bozucuydu çünkü aydan ürküyordu.

Uzun zaman önce, erkek kardeşi parlak küreyi takip ederek ailelerinin çiftliğindeki gölete girdiğinde neredeyse boğuluyordu. O toprakta uzun süre üşüdü ve Janet artık yaşlı bir kadındı. Yine de yapraklar en güçlü oldukları zamanda toplanmalıydı. Ne de olsa Janet Merkez'in baş yetiştiricisiydi.

Otları toplamayı neredeyse bitirmişti ki eski kuyuda bir sorun olduğunu fark etti.

Janet dudaklarını ısırıldı. Sakin ol ve bunu iyice düşün, dedi kendi kendine. Tedavi edici rehabilitasyonu ile tanınan Holywell artık korkutucu bir sırrı korumuyordu. Bugün herkes onun tıbbi büyü tarihini bilebilir. Önce Kilise

ve sonra Kanun büyücülüğü yasakladı. Holywell, yüzyıllar boyunca kendini duaya ve hasta yoksullar için ev yapımı ilaçlara adanmış dindar kadınlara ev sahipliği yapmıştır.

Holywell kadınları onlarca yıl önce misyonlarını yeniden şekillendirmeye karar verdiler. Terapist olarak resmi eğitim almaları, Ulusal Sağlık Hizmetlerine girebilecekleri anlamına geliyordu. Ana akım olmak, hastalardan para almadan gelir sağlıyordu. En çok ihtiyacı olanlara odaklanabileceklerdi. Tek engel, hastalar üzerinde sihirlerini kullanmaktan vazgeçmelerinin gerekmesiydi. Bugün Janet gibi kadınlar bu işi sadece birbirleri için yapıyorlar. Holywell, beden ve ruhen korudukları savunmasız kadınlar için düzenli psikoterapi sağlıyordu.

Janet, Holywell'in topraktaki derin köklerinden ve doğa tanrıçasından mutluluk duyuyordu.

"Büyü bahçelerde kendi kendini mayalıyor," derdi. "Ortaçağ evini emek kadar büyüler de inşa etti; onları ahırların kirişlerine oyulmuş olarak görüyoruz."

Janet'in coşkısına sadece bir kişi karşı koydu: Mary Wandwalker. Janet hatırladı.

"Saçmalık. Tehlikeli saçmalıklar," diye mırıldandı Mary. Bir başka mutfak sandalyesinde oturan arkadaşı Caroline, parlayan gözlerle Janet'a bakıyordu.

"Jellerin bu işe karışmasına izin verirsek tehlikeli olur," diye karşılık verdi Janet. Onlar buraya gelmeden önce bilirler: büyüler aydınlık ve karanlığı ayırt edebilen yerleşik cadılar içindir. Aksini düşünen her jelin gitmesi gerekir." Janet çayını yudumlayan Mary'ye ters ters baktı ve Caroline'ı arabaya doğru yönlendirmeden önce iç geçirdi.

Janet, erik rengi eski takım elbisesi ve gri saçlarıyla düzgün bir figür olan Mary'nin sağlam adımlarına kaşlarını çatarak baktı. Araba Holywell'den gelen yola doğru dönerken bir şey onu izlemeye devam etmeye zorladı. Evet, işte buydu, Mary'nin sürüşündeki o meydan okuma. Janet kendisinininkine hiç benzemeyen bir ruhu hatırlamaya karar verdi. . .yöneten.

Bu gece, Janet kuyu taşlarının üzerinde okült semboller bulduğunda aklına gelen inatçı Meryem'di. Holywell *kutsal* bir *kuyu*, dedi Janet kendi kendine. Bir aptalın yaptığı her büyü tehlikelidir, hele kanla yazılmışsa. Bu. . . .bu şey, devam edemez.

Karanlığa doğru homurdandı. Janet'in en büyük fikri, ihlalciiyi ortadan kaldırmak için dışarıdan biri olan Mary Wandwalker'ı kullanmaktı.

Janet, "Wandwalker yeterince kanlı canlı," diye mırıldandı. Ha, kanlı fikirli - bu iyi, diye düşündü. Sanırım emin olmak için bir kez daha bakmalıyım.

Ay bir buluttan fırladığı anda kuyuya doğru yaklaştı. Akan ışık Janet'ı dondurdu. Kuruyan kan havuzlarının titreyen gözleri vardı.

"Bela, bela. . bela," dedi Janet yüksek sesle. Bu iş çözülene kadar uyumayacaktı. Bu şafaktan önce olamazdı.

Janet içeride, gecenin geri kalan saatlerinde volta attı. Bazı sabahlar geyikler İnziva Merkezi'ni çevreleyen puslu tarlalarda yüzüyordu. Janet onların ince bacakları üzerindeki zarif yürüyüşlerine imrenirdi. Ama bugün geyik yoktu. İkramın kokusunu almış ve kaçmış olabiliyorlardı.

Janet bir sıyrık ve tıkırtıyla arka kapıyı açtı ve yaşlı omurgasını dikleştirdi. Şafağa dalarak üçüncü kez kuyuya yaklaştı. Bu bir rüya değildi. Taşların üzerindeki büyü çiy ile ıslanmıştı; çok kırmızıydı. Janet'ın midesi bulandı.

İyi değil, Janet sonuca vardı. Wandwalker'ı arayacağım. Şüpheci biri olan o, kutsal kuyular hakkında nasıl konuşurdu? Janet kadının kendisinden yirmi yaş küçük olduğunu ve kendi tarzında zorlu biri olduğunu düşündü. Yine de tanrılar konusunda çok cahil, ne mutlu ki cahil. Evet, Wandwalker'ın kutsal kuyular hakkında bir rehber gibi konuştuğunu duyabiliyordu:

Holywell'in gerçek kuyusundan elde edilen buluntular arasında çok eski zamanlara ait adaklar da yer almaktadır. Kaynağa gösterilen saygı, uygulamaları çok az bilinen antik Keltlere kadar uzanmaktadır. Bu kırsal kuyunun Üniversite'de bir ikizi bulunmaktadır. High Street ile Blackwell's Art Bookshop arasında yer alan Exmoor College'daki açık günlerde bu tarihi kuyuyu ziyaret edebilirsiniz.

Çok haklısın, Mary Wandwalker. Janet'ın ağzındaki ekşi tat yerini hınzır bir sırıtışa bıraktı. Kafasındaki Mary tam da istediği Mary'ydi. Devam et Wandwalker, diye planladı, bize Exmoor Koleji'ndeki Oxford kuyusundan bahset. Henüz bilmiyorsun ama kızımı oraya götüreceksin. Janet, onu karanlığı kurutacak kadar uzun süre tutacaksın, diye düşündü.

Rahatlama Janet'ın gerginliğini ayaklarının altında birikene kadar yıkadı. Gözlerini gevşeterek yosunlu duvarların ötesine, şehri saklayan Oxfordshire tepelerine baktı. Planı, kırmızı boyanın suda çiçek açması gibi kendiliğinden ortaya çıktı.

Wandwalker, fevkalade duygusuz ve duyarsızsın, diye düşündü Janet. Dik kafalı, kontrolü elinde tutmaya çok düşkün. ..tam da ihtiyacım olan kişi.

Ayrıca, arkadaşın ve hafife dostun Caroline Jones'a yaptığımız muamele için Holywell'e bir iyilik borçlusun. Senin kalın derini ve inançsızlığını kullanacağım. Janet dilini dişlerinin arasına soktu. İlk işi Wandwalker'ın yeni davasının ayrıntılarını hatırlamak olacaktı. Caroline telefonda her şeyi anlatmıştı.

"Tespit etmek zor. Mary şu Oxford Yaz Okullarından birinde genç bir Amerikalıya refakat ediyor. Exmoor Koleji'nde eski Keltler üzerine olan. Anna ve ben öğretmenlerden birini kontrol edeceğiz - Mary'nin tanıdığı birinin onun hakkında şüpheleri var. Aslında önemli bir şey değil," dedi Caroline. "Tabii ki. . ."

"Tabii ki mi?"

"Yeni öğretmenin gözü pek. Anna onu internette takip etmek için yıllarını harcadı."

"Ah," dedi Janet.

Caroline genç sevgilisi Anna hakkında başka bir şey söylemedi. Janet'a göre bu kadın çetin cevizdi; kırılması imkânsız ve suskunluğuyla meşhurdu.

Neyse, üç dedektif Janet'ın amacı için mükemmeldi. Holywell zanlısının tam altı hafta boyunca Wandwalker'la birlikte şehirde kalması konusunda ısrar edecekti. Teoride kız Yaz Okulu'na katılacaktı. Pratikte ise kuru bir bursla boğulacak ve büyüye olan arzusunu bastıracaktı. Çalışmak onu aptal büyülerden uzaklaştıracak, diye düşündü Janet. Planın güzelliği de kızın gitmek için deli olması. Bu yılki ders neydi? Ah, 'Keltlerin Kutsal Suları: Kuyular, Nehirler ve Büyük Tanrı Thames.' Kız derslerin bir listesini bile çıkarmıştı: 'Kelt Tanrıları ve Kurbanları', 'Keltler İklim Acil Durumu için Neden Önemlidir', 'Topraktaki Kutsal' ve 'İnisiyasyon ve Yeniden Doğuş: Kelt Yolu.

Yedek parası ya da ulaşım aracı olmadığı için hiçbir Holywell kızı Yaz Okulu'na tek başına gidemiyordu. Janet başka bir yol bulduğu için çok mutluydu. Tanrıya şükür, Wandwalker, Jones ve Vronsky kaydoldu. Jel kendini işe yarar hale getirebilir, karşılığında da ona göz kulak olurlar.

Janet neredeyse gülecekti, o kadar rahatlamıştı ki. Mary Wandwalker organize edecek ve koruyacaktı. Caroline bazı Holywell iyileştirme becerileri edinmişti. Anna'ya gelince. Janet'ın burnundan bir damla soğuk su aktı. O vahşi. Yara izleri taşıyordu. Hiç kimse ona terapi önermeye cesaret edememişti.

Bunu asla söylemeyeceğim, Janet itiraf etti. Ama Mary Wandwalker'ı Anna'nın yasal vasisi olduğu için takdir ediyorum. Wandwalker'ın yüksek yerlerde bağlantıları var.

Janet ürperdi. Yüksek yerler, Janet'ın sokaklarında zar zor hayatta kaldığı Londra demekti.

Sayısız kez tılsımını tekrarladı, şeytanları her kıpırdadığında söyledi: Holywell'den uzakta asla bir gece geçirmeyeceğim. Orası benim evim ve onu güvende tutacağım.

Janet derin bir nefes aldı ve vücudunun bahçeyi, şifalı bitkileri ve kadim ağaçları içine çekmesine izin verdi. Burada kan büyülerine izin vermeyeceğim. Bırak kız canavarlarını Oxford'a götürsün. Belki o zengin Amerikalıyla dost olur.

Janet darağacı mizahıyla homurdandı ve yabani otları yolmaya koyuldu. O dayanıklı dilenciler, mutfak sebzeleri için sakladığı değerli su damlalarını kapmaya çalışıyorlardı. Üç saat sonra ayağa kalktı ve kaskatı kesilmiş sırtını ovuşturdu. Çapasını ve malasını birbirine vurarak ana eve doğru yürüdü. Rehabilitasyondaki genç kadınların katılma zorunluluğuna rağmen kahvaltı ağırdan alınmıştı.

"Kahve ve sigara kahvaltı değildir!" diye ısrar etti aşçı Cherry.

Cherry, korkutma ve ev işlerini bir araya getirerek kızların yulaf lapası, yumurta ve tost ya da mısır gevreği ve fasulye ile vegan sosislerden oluşan bir menüden seçim yapmasını sağladı. Janet mutfağa kızartma, ketçap ve çayla ağırlaşmış bir buharın içinden girdi. On iki genç kadın kafası ona doğru döndü. Birkaçı yaşlı cadının ifadesinden kaçma içgüdüsüne sahipti.

"Pekâlâ, kızlar," dedi Janet. "Beni dinleyin. Ben eski kuyudan geldim. Yeter artık. Bu tehlikeli saçmalığa son vermek için bir planım var."

O yankı neydi? Wandwalker, Holywell'e "tehlikeli saçmalık" diyordu. Bu kadının öğrenmesi gereken çok şey var. Janet kendini daha iyi hissetti. Uykulu ifadeleri taradı.

Masanın sol köşesinden bir boğulma sesi yükseldi. Janet dişlerini gösterdi. "Gerçekçi olma zamanı, Sarah. Artık insan kurban etmek yok, *anladın mı?*"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

MARY

WANDWALKER'IN

DİKKATİ DAĞILDI

Pratik ve kararlı Mary Wandwalker'ın büyüye ayıracak vakti yoktu. Bu saçmalıkların hiçbirisi ona göre değildi, çok teşekkür ederim. Yine de Holywell'e karşı tutumu kabul ettiğinden daha karmaşıktı. Çünkü Mary Wandwalker, ziyaretlerinde depresyondaki Caroline'ı hoş görmenin yanı sıra, eğer zorlanırsa, isteksiz bir saygı duyduğunu da itiraf ederdi.

Bunu Caroline ve Anna'ya söylemiyorum, diye düşündü. Ama görüyorum ki tanrıça saçmalığına rağmen Holywell terapistleri çok çalışıyorlar. Alabilecekleri tüm ilgiye ihtiyaç duyan çok hassas kızları kabul ediyorlar. Psikolojik acıyı dindirmeye çalışıyorlar, pes etmiyorlar, bunu sevdim.

Bu nedenle Mary, Janet'in 'jölesi' Sarah'nın en azından Exmoor Yaz Okulu için Derinlemesine Araştırma Ajansı'na katılmasını kabul etti. Janet doğru zamanda, tam da dersler başlamak üzereyken bunu istemişti. Gerçekten de Celtic Yaz Okulu, altı haftanın tamamına katılamayacak olanlar için ön oturumlar düzenliyordu.

Mary, Sarah'nın dersler resmen başlamadan bir gece önce gelmesini kararlaştırdı. Neyse ki Mary'nin Amerikalı zengin işvereni Bay North, kızı ve refakatçisi için Oxford'un kuzeyinde Viktorya döneminden kalma büyük bir ev kiralamıştı. Mary, Caroline'ın iki genç kadınla ilgili endişelerini bir kenara itti.

"Çok fazla acı çekiyorsun," dedi Mary. Sarah'nın kaçakçılığın yeraltı dünyasından, Rhiannon'ın ise ayrıcalığın yıldızlı göklerinden geldiğini boş ver. Telaşlanma Caroline, diye düşünüyordu. "Neredeyse aynı yaşta. Arkadaş olurlar."

Mary başını salladığını fark etmedi, yoksa Caroline'ın ilişkiler konusundaki daha anlayışlı olduğunu hatırlayabilirdi.

Aslında Mary'nin dikkati Londra'ya beklenmedik bir şekilde çağrılmasıyla dağılmıştı. Haftalar önce, Mary Wandwalker'ın eski patronu Bay Jeffreys, ortak bir tanıdıklarından şaperonluk pozisyonunu öğrenmişti. Yeni öğretmeni ve onun temsil ettiği Yeniden Doğan Keltler'i gözetlemek için Mary'nin dedektiflik bürosunu işe alma fırsatını yakaladı. Şüphelenen Bay Jeffreys, grubun Oxford sınıfları dışında nasıl faaliyet gösterdiği hakkında daha fazla bilgi edinmek istedi.

Evet, bu iyi olacak, diye düşündü meşgul Mary. Çok basit olduğu için ek görevi kabul etmişti. Amerikalı kızla derse gitmem gerektiği için Caroline ve Anna gelip göz kulak olacaklar. Bay Jeffreys'in vereceği ücret de çok makbule geçecek. Ekstra para konusunda rahatlayan ve yönetiminden emin olan Mary Wandwalker, Bay Jeffreys'in daha sonra gönderdiği telefon mesajıyla şaşkına döndü. Radikal bir ton değişikliğiyle, bir toplantı talep etti.

"Londra'ya gelmende ısrar ediyorum, böylece yüz yüze konuşabiliriz," diye hırladı sesli mesajında. "Ulusal Tiyatro'nun dışında buluşacağız. Bu görev şüphelendiğimden çok daha riskli. Seni görmem şart."

Ayrıntı vermeyi reddetmesi tipik bir davranıştı, diye öfkeleni Mary. Ona ağzının payını vermeye kararlıydı. En güzel lavanta rengi ceketinin düğmelerini iliklerken, saçlarını alışılmadık bir gayretle tararken ve en parlak rujunu sürerken (altın rengi ile dokunmuş ince bir pembe) birkaç seçme cümle eşlik etti. Ne de olsa, Ulusal Arşiv'de kendi gözetimi altında çalışırken onun inatçılığına alışmıştı.

Thames Nehri'ne bir taş atımlık mesafeye erkenden vardığında, kafenin dışında oturan iri yarı Siyah adamı gördü. Güneş, bir savaşçının kalkanı büyüklüğündeki çelik masayı yakıyordu. Yapmacık bir hoşbeşten ve oldukça iyi bir kapuçino satın aldıktan sonra onu hiçbir şey durduramazdı. Boğazını temizledi. Bay Jeffreys onun sadece bir müşteri olduğunu ve artık patronu olmadığını anlamalıydı. O günler çok geride kalmıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

BAYAN WANDWALKER UYARILDI

"Telefon mesajınıza kızdım Bay Jeffreys. Çok buyurgan. Bu toplantı benim değerli zamanımı boşa harcıyor." Buyurgan, denediği kelimelerden biriydi.

Ona yakından baktı. Bir an sonra yüzü eğlenerek gevşedi. Çok *kışkırtıcı*, diye öfkelenildi Mary. Devam etti.

"Anlaşmamız basit. Kelt Yaz Okulu başlamak üzere ve bahsettiğiniz öğretmen Yeniden Doğan Keltler'den Joe Griffith'i izlemeyi kabul ettik. Biz konuşurken Caroline, Anna'ya sınıf öncesi atölye çalışmasında katılıyor. Bu nedenle," öne doğru eğildi, gri gözleri fırtınalıydı, "bugün yüz yüze konuşmak neden bu kadar önemli? Ve neden o kadar yer varken burada?" Çenesini dikleştirdi ve bekledi.

Bay Jeffreys iç çekti. Özel dikim, gümüş grisi takım elbisesinin kolunu düzeltti ve tenine bronz bir parlaklık verdi.

"Tehlike var," dedi. "Fark ettiğimden daha fazla. Tavsiyeni istiyorum."

Mary Wandwalker onun açık sözlülüğü karşısında şok olduysa da bunu belli etmedi. Aksine kollarını kavuşturdu. Ulusal Tiyatro'nun vahşi binasının dışında oturan Mary, Waterloo Köprüsü'ne bakıyordu. Boynunu bükerse, gelgit sırasında Thames nehrini görebiliyordu. Bay Jeffreys tam da bu noktada ısrar etmişti. St Paul's yakınlarındaki ofisinde olsaydı, malt viskisini getirir ve sevdiği Etiyopya kahvesini sipariş ederdi. O devam edene kadar bekledi.

"Mesajımda da söylediğim gibi," diye tekrar başladı, "görevinizi yükseltmek istiyorum. Daha önce Yeniden Doğan Keltler hakkında istihbarat topluyordun. Şimdi o Amerikalı kıza refakatçi ya da her neyse, o görevdesin." Dudaklarını büzdü. "Şimdi, deneyimsizliğine rağmen, senden daha fazlasını yapmanı istiyorum. Bazı rahatsız edici kişiliklere yakınlaşmayı da içeriyor."

Meryem'e öyle bir baktı ki Meryem sandalyesinin kenarını tuttu. Bir an için söyleyecek söz bulamadı.

Jeffreys ağır bir sesle, "Fark etmişsinizdir," dedi, "Yaz Okulu broşüründe fazladan bir şey daha var. Yeniden Doğmuş Keltler'in yüksek üyeliği, inisiyasyon, daldırma ve ayaklanma adı verilen üç ayın yoluyla katılım yoluyla mümkündür. Siz üç olağanüstü kadın için iyi bir meydan okuma gibi görünüyor. Kaydolmanızı istiyorum." Mary'ye ters ters baktı. "Her ne kadar üçünün de yasadışı ve fiziksel tehlike içerdiğinden şüphelensem de, üçünüz de isteğe bağlı inisiyasyonlara kaydolacaksınız."

Mary gözlerini kırıştırdı. Genelde bu ironi hoşuna giderdi. Genellikle, ulusal öneme sahip gruplar hakkında materyal toplayan Ulusal Arşivler Müdürü Bay Jeffreys, Derinlik Araştırma Ajansı'ndan bu kadar çok şey istemezdi. Onun devam etmesini bekledi.

"Gördüğünüz gibi Bayan Wandwalker, Yeniden Doğan Keltler düşündüğümüzden daha büyük bir tehdit. Oxford Yaz Okulu sadece bir başlangıç," diye devam etti Jeffreys. "Sosyal medyadaki ve karanlık sitelerdeki ipuçlarına bakılırsa, şiddet eylemleri planlıyorlar."

"Yeniden Doğan Keltler? Oxford'daki Yaz Okulu mu?" Mary elindeki kahve kaşığını bıraktı. Duyduklarına gerçekten inanamıyordu. Bu saatte bile South Bank turistlerle doluydu. Mary yüksek sesle konuşmak zorunda kaldı. "Onlar hakkında haklı olamazsın. Bir grup antika meraklısı nasıl sorun olabilir? Onlar *tarihçi*."

Sıcaklığın boynunu ıslattığını hissedebiliyordu. Londra Haziran'da hiç pişmezdi.

"Çok mu sıcak bastı?" dedi Bay Jeffreys, kendisi de rahatlık saçıyordu. "İstersen içeri girebiliriz. Senin de deneyimlemeni istedim. Belki de buna 'suç mahalli' diyebiliriz."

Ayağa kalktı. "Nehir kenarında bir esinti var. Gel hadi. Yürürsek duyulma ihtimalimiz azalır. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Mary kahvesinin ikinci yarısını yutmak için ağzını açtı. Jeffreys'e ters ters baktı. Keşke onun ücreti bu kadar cazip olmasaydı.

"Sana bir tane daha ısmarlayayım," dedi ve onu daha da çileden çıkaracağını bildiği bir sevecenlikle fincanına başını salladı. Mükemmel bir vakarla ayağa kalktı ve Thames bisiklet yolundan vızır vızır geçen bisikletlerin arasından sıyrılarak yolun karşısına doğru yürüdü. Jeffreys'le birlikte, gelgit yüzünden kabararak sol taraflarındaki Waterloo Köprüsü'nü kucaklayan ışıltılı nehre vardılar. Mary nehre baktı

hareket eden suya baktı. Arkadaşının ciddi ifadesinin yeni farkındalığıyla vücudu titredi.

"Bayan Wandwalker, size dün masama ulaşan bir raporun bir bölümünü göstereceğim. Mary'ye bir kâğıt uzattı. Beyaz kâğıt parlak güneş ışığında siyah baklava dilimleriyle göz kamaştırıyordu. Mary gözlüklerini çıkarırken kâğıdı taş korkuluğun üzerinde tuttu.

Ah, siyah şekiller redakte edilmiş materyaldi. Neyse ki, bir paragraf korunmuştu.

Joseph Griffiths iki nedenden ötürü izleme listesine alınmalıdır: psikiyatrik durumu ve kendilerine 'Yeniden Doğan Keltler' adını veren grupla ilişkisi. Her ne kadar eğitim amaçlı kurulmuş olsa da (esas olarak Exmoor College'da her yıl düzenlenen Yaz Okulu), internet üzerinden yapılan takipler bu grubun terörist emelleri olan ırkçı bir hücreye öncülük ediyor olabileceğini göstermektedir. Şüpheliler arasında Morrigan ailesinin üç üyesi de bulunmaktadır. Tarih öğretimi ve okült uygulamaların şüpheli bir birleşimi olarak 'Yeniden Doğan Keltler'i kuran merhum Albert Edward Morrigan ile çapraz referans. Üstlerime bu konuda fon bulmalarını şiddetle tavsiye ediyorum.

Cümlelerin geri kalanı redakte edilmiştir.

"Ah, bu fon bize, Derinlemesine Araştırma Ajansı'na ekstra ücret ödemek için olmalı?" dedi Mary dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. Bay Jeffreys gözlerini Thames Nehri'nin kuzey kıyısında, tam karşılarındaki devlet dairelerine dikti.

"İyi deneme. Profesyonellere girmek için fon sağlamak. Elbette reddedildi," dedi ve kâğıdı geri alıp ceketinin içine koydu. "Bunun yerine, bütçeyi yağmaladım. ..neyse, boş verin, ücretinizi bulmak için, Bayan Wandwalker. Tabii ki, eğer ciddi bir şeye dair kanıt bulursanız. ."

"Tehlikeli," diye araya girdi Mary.

"O halde derhal geri çekileceksiniz. Sözde Ajansınızın yetkinliği konusunda hiçbir yanılsamam yok."

"Derinlemesine Soruşturma," dedi Mary, çok sert bir sesle. "Polisin vaktinden daha derine iniyoruz. Web sitemizde de böyle yazıyor." Arkadaşının dudaklarının kıpırdadığını gördü ve daha iyi düşünmeden önce 'amatörler' dediğini duyduğunu sandı. Yüzünü Mary'ye döndü ve taş korkuluğa yaslandı. Mary arkası dönük kaldı.

"Bunun Kelt Yaz Okulu için ne anlama geldiğini konuşalım. Tüm bunların arkasındaki Morrigan ailesine iyi bakın. Sınıflar

Raporda bahsi geçen Kelt bilgini, yaşlı Albert Edward Morrigan. Sadece Exmoor'daki Yaz Okulunu başlatmakla kalmadı, aynı zamanda akademisyenlerden daha fazlası olarak Yeniden Doğan Keltleri de kurdu. Sonra da tabii ki Waterloo Köprüsü'nden atladı, tam buradan."

Jeffreys gözlerini Mary'den ayırmadan köprüyü işaret etti. Sanki sihirle üretmiş gibi, diye düşündü Mary. Bağlantıyı kurması biraz zaman aldı.

"Waterloo Köprüsü. Buraya mı atladı?"

Bay Jeffreys, Mary'nin bakışlarını nehre indirmesini, sonra da Thames'i bir tazi gibi geçen yalın yapıyı taramak için yukarı kaldırmasını izledi. Korkulukların üzerindeki çelik parmaklıklar parıldıyordu. Aşağıda nehir devasa bir boa yılanı gibi kıvrılıyordu. Mary yayaların başlarına baktı.

Bay Jeffreys'in kolay lokma olmasına izin vermeyecekti.

"Suç mahalli demiştiniz. Ne suç?" diye tısladı. "Bana intiharın hâlâ bir suç olduğunu söyleme. Bu ne kadar saçma? Neden bana ofisinizde korkunç hikâyeler anlatmadığınızı anlamıyorum. Yeniden Doğan Keltler'in nesi bu kadar kötü de onlardan şüpheleniyorsun? ..şiddet içeren şeyler? Burası Roma öncesi Britanya hakkında eğitim veren bir Yaz Okulu, terörist eğitim kampı değil."

"Ofisimden nefret ediyorsun," dedi Bay Jeffreys, onun endişelerini kasıtlı olarak görmezden gelerek. "En son oraya gittiğinizde. . ."

Oraya gidiyordu, değil mi? "Beni kovdunuz. Ve yerime bir bilgisayar getirdiniz. Pekala, ne demek istediğini anlıyorum. Şimdi. ." tavrının ısrar ettiği bir hanımefendi gibi kendini topladı, "neden beni sansasyonel bir intihar ve bir grup çılgın Kelt hakkında korkutmak istiyorsun?"

Eskiden olsa Mary Wandwalker patronunu asla bu kadar zorlamazdı. Sözlü tartışmalardan hoşlandığından emin olsa da, zekâsının yanı sıra çekingenliğini de kullanıyordu. Bu sabah, kırk yıllık arşivciliğinden çok uzak koşullarla karşı karşıyaydı. Verdiği yanıtın bir sınırı vardı.

Bay Jeffreys anladı. Bayan Wandwalker'a kolunu uzattı ve onu National Theatre Espresso Bar'a geri götürdü. Neyse ki bu kez Londra trafiğinin uğultusunun konuşmalarını perdelemeye yettiği izole bir masa vardı. Gençleştirici ikinci bir kapuçinodan sonra Mary artık eski işverenini azarlamak istemiyordu. O da fark etti.

"Çılgın Keltler hakkında bir şeyler duymaya hazır mısınız?"

Sıcak kahvesini yudumladı, mükemmel mendiliyle ağzını sildi ve gözlerinde şimşekler çakan zarif kadına gülümsedi.

"Sizi korkutmaya çalışmıyorum, Bayan Wandwalker. Sadece sizi tetikte tutmaya çalışıyorum. Oxford Exmoor Koleji'nde Kelt Çalışmaları Profesörü olan Albert Edward Morrigan'ın herkesin gözü önünde gerçekleşen ölümünü hatırlayın. Waterloo Köprüsü'ndeki intiharı ırkçılığa varan bir öfkeye neden olmuştu."

Tepkisini engellemek için elini kaldırdı. "Belki de Morrigan'ın ölümünün sosyal medyayı nasıl karıştırdığını hatırlamıyorsunuzdur?"

"Zaman kaybediyorsun," dedi Mary. Arka plandaki şehir gürültüsünün duyulabilmesi için fincanını tıkırdattı. "Biz. . yani Derinlik Araştırma Ajansı, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi politika yapmaz." Boğazının dibinde boncuk boncuk ter birikiyordu.

Üç otobüs Waterloo Köprüsü'nü geçerken Bay Jeffreys sesini yükseltti. "Bahsettiğim şey Morrigan'ın ölümünün, şimdi Yeniden Doğan Keltlerin liderleri olan ailesini nasıl etkilediği. Onun kendine yönelik şiddet eylemi, onlara yıkıcı dürtülerini yeniden yönlendirmeleri için ilham vermiş gibi görünüyor. Açık konuşmak gerekirse, Bayan Wandwalker, korkarım cinayet işlemeye başladılar."

Mary yutkundu. Onun dikkatini çekmişti.

İç çekti. "Whitehall'daki meslektaşlarım bu özel baş ağrısını görmezden geldiler. Size gösterdiğim rapor 'paranoyakça' olarak nitelendirildi. Onların risk değerlendirmesine katılmıyorum."

Devam etmeden önce Bay Jeffreys ona ölçülü bir bakış attı. "Şiddete meyilli bir gruptan daha kötü bir şey varsa, o da tanrılarının bunu talep ettiğine dair yanlış inançlarla hareket eden bir gruptur. Ve eğer terörist Keltlerden daha kötü bir şey varsa, o da paralı terörist Keltlerdir." İç çekti. Mary onun hassas bir şeyi ifşa etmeye karar verdiğini görebiliyordu. Bekledi.

"Basında ve televizyonda Albert Edward Morrigan'ın bir Kelt boyun halkası bulduğu ve buna Kutsal Kuyu Torcu adını verdiği yazıldı. Exmoor'da kazı yaparken bulduğunu söyledi. British Museum'a teslim etmeyi reddedince büyük bir tartışma çıktı. Sonunda kaybettiğini söyledi. Kimse buna inanmadı." Bay Jeffreys masaya vurdu. "Keltlerin su tanrılarına sunulan altın bir sunuyu kaybetmek mi? Hiç sanmıyorum." Mary'ye kaşlarını çatı.

"Şimdi de meşaleyi ırkçı web sitelerinde kanlı kurban çağrılılarıyla bağlantılı olarak buluyoruz."

Jeffreys onun tepkisini ölçmek için durakladı. Ya da Mary'nin daha sonra Caroline ve Anna'ya söyleyeceği gibi, avına ne kadar yakın olduğunu anlamak için.

Bay Jeffreys zeki bir karakter yargıcıydı. "Hadi Mary, kendine gel! Eğer o altın meşale gerçekse, paha biçilemez. Buradaki ve ABD'deki yetkililerin beyaz üstünlükçüleri izlemek için yeterince çaba göstermediğini biliyorsun. Bu tür insanların gerçek altın eserlerden elde edecekleri parayla neler yapabileceklerini bir düşün."

Jeffreys'in sesi sertleşti. Mary çenesinin etrafında yeni çizgiler fark etti. Kendisiyle ilgili olarak hiç bahsetmese de ırkçılık hakkında güçlü hisleri vardı. Mary, Jeffreys'le ilk tanışmalarından dolayı bunu biliyordu. Kırk yılı aşkın bir süre önce genç Jeffreys, Mary ile aynı Oxford üniversitesinde öğrenciyken saldırıya uğramıştı.

Gecenin köründe, Rugby Kulübü'nün sarhoşluk alemindeki kükremeleri onu uyandırmıştı. Çığlıklara ve kırılan camlara alay sesleri ve yumrukların çıtırtısı eklenince, avluya bakmak için merdivenlerden aşağı süzölmüştü. Zorbalar kaçmadan önce hedeflerini ortadaki fiskiyenin içine atmışlardı. Mary o manzarayı asla unutmadı. Kendini yukarı çeken genç Jeffreys'in koyu teni lamba ışığında parlıyordu. St Julian's College'daki ilk siyahi İngiliz öğrenciyi tanımaması mümkün değildi. Kendisi de Gramer Okulu eğitimi almış yoksul bir yetimdi.

Genç Mary Wandwalker kanlar içindeki kurbana doğru ilerledi. Mary sabahlığının eteğini kullanarak adamın burnundan akan kanı silmeye yardım etti. O gece bu konu hakkında ne konuştular ne de o günden sonra konuştular. Yine de ikisi de olayı unutmadı. Daha sonra, bekâr ve hamile olan Mary iş aramaya başladığında, Bay Jeffreys Kamu Hizmeti bağlantılarını kullanarak Mary'nin Arşiv'de çalışmasını sağladı. Gerisi köprünün altından çok sular aktı ve Mary'nin kırk yıllık ustaca adanmışlığı sayesinde geride kaldı.

"Beyaz üstünlükçüler demiştiniz." Şimdi katılıyordu. "Arşiv *bu* tür materyalleri mi topluyor?"

Bay Jeffreys içini çekti. "Biliyorsunuz, ulusun korunmasına yardımcı olabilecek her şeyi topluyoruz. Bazıtalihsiz konular daha önemli hale geldi. MI5 bilinen teröristleri izlerken, bazılarımız. . ." Öksürdü. "Bazılarımız yeni grupların İklim Acil Durumunun yıpratıcı etkisinden faydalanabileceğinden endişe duyuyor. Bayan Wandwalker, anlatmak istediğim Yeniden Doğan Keltler'in daha yeni başladığı. Onlar her şeyi aile içinde tutan olağan katiller değiller."

Mary ağzını açtı ve Jeffreys bunu tahmin etmekte gecikmedi. "Peki neden siz, neden Derinlik Araştırma Ajansınız?"

Bu onun köpekbalığı ifadesi, diye düşündü Mary. Şimdi de ölümcül ısırık. Keşke onun ücretine ihtiyacımız olmasaydı. Bay Jeffreys onu çok iyi okudu.

"İlköğretim, sevgili Bayan Wandwalker. Saygınlığınız kusursuz. Exmoor Koleji Yaz Okulu'na burnunu soktuğundan kimse şüphelenemez. Joe Griffith'e ekstra dikkat edin. Öğrencileri şiddet eylemlerine katılmaları için eğitiyor olacak. . şey, belirtilmemiş şiddet," diye bitirdi.

"Sorun da bu zaten. Ne planladıklarını bilmiyoruz." Uzun parmaklarını masaya vurdu. Mary başıyla onaylayınca Jeffreys tekrar harekete geçti.

"Daha önce bahsettiğim üç ayın için seçildiğinizden emin olun: inisiyasyon, daldırma ve ayaklanma. Saçmalıklara uyun, sonra işler sarp sardığında . . yapışkan. Düşündüğünüzde, bu kolay bir görev."

Mary'nin kahvesi kalmış olsaydı, Bay Jeffreys'in ağzından çıkan "kolay" sözcüğünü duyunca boğulurdu.

"Evet, anlıyorum," dedi, ayağa kalkmayı reddederek. Jeffreys ucuza bilgi alabileceğini düşünüyordu, çünkü lisanssız bir DEA eğitilmiş ajanların ücretlerini talep edemezdi.

Elbette Jeffreys kişisel bir trajediyi çok fazla abartıyordu, ayrıca bu sadece çok fazla boş zamanı olan bir grup öğrenci değil miydi? İntihar yaşlı bir adamın dikkat çekmek için yalvarışı değil miydi? Ve Londra'yı ikiye bölen ünlü nehirde hayatına son vererek bunu başarmıştı. Araştıran bakışlarını önündeki iri adama çevirdi.

"Bu sözde ırkçı Keltler hakkında mı? Elinizde gerçek bir kanıt var mı? Ölü profesör, antik tarihi tanıtmak için bir grup kurmuş. Boğulmadan önce gece boyunca bağırarak bir deli olabilir. Keltlerin beyaz olduklarından bile emin değilim. En azından hepsi değil."

Jeffreys, "Muhtemelen hayır," dedi. "Tarih karmaşık. Akdeniz'in her yerinden Kelt eserleri çıkarıldı. Sorun Keltlerin ne *olduğu* değil, ki yazı bırakmadıkları için bu bir muamma, daha ziyade *bugün* ne olabilecekleri. Başka bir Morrigan hatırlamıyor musun? Bir bilim adamı

-şimdi kırklı yaşlarında olmalı- Simmy adını kullanıyor." Mary gerçekten de kırpılmış saçları olan gergin bir kadın hatırlıyordu.

"Simmy Morrigan mı? Tanrım, Jeffreys, onu on yıldır düşünmemiştim!" Mary, firar eden bir kadından söz edilmesi karşısında şok olmuştu.

sinir bozucuydu. "Arşivi birkaç ay kullandı," dedi Mary. "İngiltere'nin kayıp nehirlerini, özellikle de Londra'yı araştırıyordu."

Mary, Simmy geç saatlere kadar kaldığında Simmy ile iki kez bir şişe şarabı paylaştıklarını eklemeyi.

"Bir süre sonra o sadece. . . ortadan kayboldu," dedi Mary. "Aylar sonra, Antarktika'ya buzulları incelemek için bir keşif gezisine gittiğini duydum. Köprüden atlayan ihtiyarla akraba olduğunu hiç bilmiyordum. . . bu köprüden." Mary merakla Waterloo Köprüsü'ne baktı. Altın rengi bir dalgalanma köprü'nün kendisine kadar ulaşıyordu. Nehir yükseliyordu, gelgit geliyordu.

Jeffreys onun bakışlarını takip etti. "Şimdi ayağa kalksanız, kuzey kıyısındaki büyük bir kanalizasyon borusundan su damladığını görürsünüz. Bu Simmy'nin "kayıp nehirlerinden" biri, Eponia. Kırık baltalar, broşlar eksi iğneler, hatta küçük heykelcikler bile Thames Nehri'ne dökülmüştür. O da Roma öncesi Kelt Londra'sında kutsaldı."

"Eponia. ." dedi Mary. Simmy'yle olan konuşmaları geri dönüyordu. "Evet, bu Simmy'nin Thames'e döküldüğü yer dışında bulamadığı kayıp nehirdi. Erken ortaçağ metinlerinde Eponia'ya dair birkaç referans bulduk, başka bir şey yok. Simmy'nin Arşiv'den bıktığını ve çekip gittiğini hatırlıyorum."

Bay Jeffreys'in daha fazlası vardı. "Simmy'niz Sulis Iseult Morrigan, Albert Edward'ın küçük çocuğu."

"Demek bu yüzden isminden nefret ettiğini söyledi, Simmy'de ısrar etti."

"Senin de bildiğin gibi Sulis, bir Kelt tanrıçası olan Iseult

Trajik bir aşk hikayesinden ve Morrigan soyadından: S.I.M. Bay Jeffreys gülümsedi. Mary gülümsemedi.

Sizin onu tanıdığınız zamanlarda Simmy, babasının Keltlere olan takıntısını reddetmişti. Tatlı su konusunda uzmanlaşan bir iklim bilimci oldu. Son zamanlarda ise tamamen fikir değiştirdi. Bugün, neredeyse yetişkin olan oğlu Colin ile birlikte coşkulu bir Yeniden Doğmuş Kelt; sanırım evlat edinilmiş. Onunla Exmoor'da tanışacaksınız."

"Simmy nasıl böyle değişebilir? Anlamıyorum. . ."

Bay Jeffreys'in sabrı tükenmek üzereydi.

"Yeniden Doğan Keltler web sitesinde Dr. Simmy Morrigan, İklim Acil Durumuyla yüzleşmenin içimizdeki Kelt'i yeniden keşfetmek anlamına geldiğini söylüyor. Onlar suya saygı duyarlardı. Tüm vahşi topraklar tanrılarına aitti ya da bu grup öyle olduğunda ısrar ediyordu. Su kaynakları tanrısalı çünkü su kaynakları onların

Öteki Dünya. Simmy, Kelt dinini yeniden canlandırmanın bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyor."

"Holywell'de dünyayı kutsal gören dostlarımız var," dedi Mary kaşlarını çatarak. "Terörizme dair hiçbir ipucu olmadan," diye ekledi.

Bay Jeffreys, DEA'nın Holywell ile olan bağlantısından haberdardı.

"Yeniden Doğan Keltler sizin terapist cadılarınızdan bambaşka bir mesele," dedi sesi keskin bir şekilde. "Bu grup kan dökme söylemlerini zar zor gizliyor. Şiddetten bahsetmelerinin laftan öteye geçip geçmediğini bilmeliyiz. Böyle bir dilin sıradan ırkçılığı nasıl gerçek saldırılara dönüştürdüğünü biliyorsunuz. Açık konuşmak gerekirse, Bayan Wandwalker, Keltlerin ruhun yeniden canlanmasının insan kurban etmek anlamına geldiğine dair sözde inançlarını ima etmekten çok hoşlandıklarını görüyorum."

"Ah," dedi Mary Wandwalker. "Sözde inanç mı?"

"Roma propagandası Keltlerin dinlerinin bir parçası olarak öldürüklerinde ısrar ediyordu. Bugünlerde akademisyenler aynı fikirde değil. Ne yazık ki Keltlerin kesik kafalara karşı bir hayranlığı vardı. Bu yanlış anlaşılabilir."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Mary.

Jeffreys devam etti, "Kaynaklarım. .

." Mary atıldı, "Hangi kaynaklar?"

Bay Jeffreys bir tuzağı kapatan birinin kocaman gülümsemesiyle gülümsedi. İşte başlıyoruz, diye düşündü Mary.

"En iyi kaynağım Kaliforniyalı arkadaşınız Dr. Jez Wiseman. Geçen yılki davadan sonra görüşmeye devam ettiğinizi biliyorum. İzleyeceğiniz adam Joe Griffith ile bir geçmişi var. Afganistan'da birlikte görev yapmışlar."

Mary başını salladı. "Hayır, aynı adamı kastetmiş olamazsınız. Dr. Wiseman ekstra rehabilitasyon için bazı ABD gazileriyle birlikte geliyor. Yaz Okulu'ndaki en iyi 'dostunu' ziyaret edebileceği için çok heyecanlı olduğunu söyledi."

"Aynı Joe Griffith," dedi hüzünlü Jeffreys. "Hikayeye göre Griffith, Travma Sonrası Stres Bozukluğu tedavisini bıraktıktan sonra ırkçılık ve tanrıyı, daha doğrusu eski Keltlerdeki tanrıları keşfetmiş. Bugünlerde Albert Edward'ın oğlu Barin ile birlikte doktora yapıyor. Morrigan'ın çocukları Griffith'in Yeniden Doğan Keltlerin kamusal yüzü olmasına izin veriyor. Ne de olsa onda Kelt savaçısını çağrıştıran yara izleri var."

Bay Jeffreys bakışlarını Mary'nin gergin yüz ifadesine sabitledi. Gerçekten endişeli, diye düşündü.

"Tekrar etmeme izin verin Bayan Wandwalker: Bu ay gerçekleşecek sözde üçlü ayının arkasında Morriganlar ve Griffith var. İnisiyasyon birkaç gün içinde Exmoor kutsal kuyusunda gerçekleşecek. Daldırma işlemi bir göl kıyısında olacak.

Reading yakınlarındaki Thames Nehri'nden. Sonra tüm ekip Londra'ya kaçıyor -nereye gideceklerini bilmiyoruz- ve yaz gündönümünde ayaklanıyorlar. Bundan hoşlanmıyorum ve senin ve ekibinin benim gözüm kulağım olmanızı istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Mary yavaşça. "Tedavi edilmemiş TSSB, gizemli su ayinleri. İşlerin nasıl kontrolden çıkabileceğini görebiliyorum. Tehlikeli, katılıyorum. Özellikle de Joe Griffith, eğitilmiş bir katil ve kayıp bir altın parçasıyla."

"Yüzük," dedi Bay Jeffreys. "Yüzük ya da altın bir meşale. Daha doğrusu, yasadışı yollardan küçük bir servet karşılığında ihraç edilen bir erkek boyun yüzüğü. Kutsal Kuyu Meşalesi'nin Amerika'ya gittiği düşünülüyor. En iyi tahmin, milyarder işverenin tarafından kapılmış olması. Evet Mary, sana eşlik edecek kızın babasından bahsediyorum. Tüm aile Kelt mirası için çıldırıyor. Henüz küçük prensesin zevkine varmadın mı?"

Mary inledi ve bir elini alına götürdü. "Onunla tanışmama gerek yok. Sadece aşırı zenginlerin yapabileceği şekilde şımarık. Lanet olası Rhiannon," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

RHIANNON NORTH OXFORD'A GELDİ

Önce bavullar geldi. Yedisi de lacivert deri, RN damgalı. Gülümsemeyen limuzin şoförü, Bayan Rhiannon North'un günün geri kalanı için yaptığı planlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi.

"Israr ettiği gibi onu Exmoor Koleji'ne bıraktım," diye mırıldandı ve ortadan kayboldu.

"Doğruca buraya gelmesi gerekiyordu," diye öfkeleni Mary. "Kraliyet ailesi gibi davranıyor," dedi Caroline eğlenerek.

Mary Caroline'in ruh halinin düzeldiğini görmekten memnundu. Londra'dan döndükten sonra Caroline, Bay Jeffreys'in uyarılarını dinlemeyecek kadar stresliydi. Mary, Anna'ya Joe Griffith'i tanıma görevini vermişti ve Caroline sevgilisinin bu görevi fazla abarttığını düşünüyordu.

"Öğle yemeğinde onunla flört ediyordu. Buna dayanamadım ve ayrıldım. Birlikte Exmoor'a gidelim, Mary, ve onu da yanımızda götürelim. Seni dinleyecektir. Anna'yı Yeniden Doğan Keltler'e maruz bırakma konusunda içimde kötü bir his var. Sen ve ben Yaz Okulu'nu yapabiliriz."

Mary, Caroline'in korkularını önemsemedi. Anna'nın ikisini de dinlemediğine dair inancını kendine sakladı. Her neyse, Bay Jeffreys'in uyarılarına kendini fazla kaptırmıştı. Thames kıyısında onunla tartışmak onu bitkin düşürmüştü. Yine de yaz öncesi okul etkinliklerinin sonuncusu olan akşam yemeği ve Joe Griffith'in özel konferansı için Caroline'e Exmoor'a kadar eşlik edecekti.

Sonra mesaj geldi.

Exmoor'da sıcak profesörle. Saat 6'da buluşalım. İmzalandı, R.

"Ne?" dedi Mary, telefonunu Caroline'a göstererek. "Ne düşünüyor bu kız?"

"Ah," dedi Caroline. "Bayan RN olmalı. Bavullarını teslim ettirmek mantıklı olur.

"Beni mi çağırıyor? Beni mi! Bu kız kaç yaşında?" Mary ayağını yere vurmak istedi. Çok çocukça. Ne de olsa genç nesle tahammül etmekle övünürdü. Oysa Rhiannon onu iki kez kızdırmıştı ve henüz tanışmamışlardı bile.

Caroline rahat bir tavırla, "On sekiz yaşında," dedi. "Haydi Mary. O ve Anna'nın Exmoor Koleji'nde bize ihtiyaçları var."

Exmoor'a mütevazı umutlarla gittiler. Olaylar kontrolden çıkmaya başlayınca bu umutları da suya düşecekti. Caroline, Anna'nın Joe Griffith'le birlikte ortadan kaybolduğunu dehşet içinde öğrendi. Rhiannon'a gelince, refakatçisiyle ilk buluşması başarılı geçmemişti. Rhiannon da Keltlerin her şeyini temsil eden adama aşıktı.

Sorun, Mary Wandwalker ve Caroline Jones'un sıcak ve nefes nefese Exmoor'a girmelerinden kısa bir süre sonra başladı. Kızıl sakalından ter akan kapıcı, Mary'nin bu akşamki ders için bile olsa Kelt Çalışmaları Yaz Okulu'na giriş yapması konusunda ısrar etti. Mary isteksizce kaçınılmaz plastik rozeti taktı. Kendi üniversitesinde turist gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Caroline, Anna'yla ilgili kaygılarından dolayı Mary'yle birlikte beklemeyi reddetti. Mary, kırk yaşlarındaki hafif kilolu kadının avluda dolaşmasını izlerken bir tedirginlik dalgası yaşadı. Caroline sanki hayatı için bir duruşmaya gidiyormuş gibi yürüyordu. Klinik depresyon: onu kendi doğasının çamuruna çekiyordu. Kronik olduğunu söylediler. Başa çıkmayı öğren, dediler.

Buna karşın Anna, yabancı bir türün yaralı bir hayvanı gibi davranıyordu. Kontrol edilemezdi ama yine de her zaman ikna edilemez değildi. Mary'nin Caroline için uygun olduğunu düşündüğü son kişiydi. Yine de ilişki genellikle yürüyordu.

Caroline gözden kaybolurken kendi kendine, "Önce Rhiannon," dedi. Hayır, hayır, diye karar verdi. O sinir bozucu çocuk bekleyebilir. Sözde kutsal kuyuyu incelemek istiyorum.

Mary ilk kez Janet'in kana bulanmış gizli sembollerle ilgili hikâyesini ciddi ciddi düşündü. Elbette hepsi saçmalıktı, diye karar verdi Mary. Yine de Bay Jeffreys'in de korktuğu bir şey vardı. Eğer insan ticareti mağduru bir kız insan kurban etme fikirlerine kapılırsa... Mary birden huzursuz oldu, sanki

Yerin altındaki suyu hissederek. Holywell ve Exmoor kuyularının her ikisinin de bir Kelt tapınağına dayandığını söylüyorlar. Bunu kontrol etmenin zamanı geldi, diye düşündü Mary.

Batan güneşin altında üniversite o kadar durgundu ki, yıpranmış kaldırım taşları üzerindeki ayak sesleri taş duvarlarda yankılanıyordu. Birbirini izleyen, her biri şişe yeşili çimenlerle kaplı ve ortalarında fıskiyeler bulunan üç meydandan ya da dörtlüden geçti. Korkunç bir su israfı, diye not etti Mary otomatik olarak. Chapel Quad, Hall Quad. ...ve diğeri, diye düşündü.

Yaz Okulu için basılı bir tabela gördükten sonra, üzerinde basitçe şöyle yazan gizli levhaya baktı: Kuyu Bahçesi: Giriş Yok. Onu, çevredeki binaların Gotik tarzından farklı olarak yuvarlak bir kemere yönlendirdi. Gerçekten Norman olabilir miydi? Ortaçağdan kalma kuyu, Roma duvar işçiliği ve derinliklerindeki Kelt eserleriyle geçmişi kucaklıyordu.

Boş avluyu inceledikten sonra eski kemerden geçip yasak bahçeye daldı ve kendini saçma bir şekilde genç hissetti. Uzak köşede kuyu vardı, temizlenmiş, restore edilmiş ve Mary'nin tahminine göre çalışır durumdaydı. Tanrıya şükür garip semboller yoktu. Büyük dörtgenlere kıyasla küçük olan bahçe basit bir alandı. Gözleri kıpkırmızı açmış gül fidanlarına takıldı. Onlar da kesinlikle ortaçağa ait olan taş duvarı kaplıyordu. Sonra Mary kuyunun gölgesindeki kızı fark etti.

Koordineli mavi eteği ve ceketıyla, uzun sarı saçları Mary'ye sarı bir ayı hatırlatan bir renk tonuna sahipti. En azından yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi dağıtıyordu. Kalın saçlarını omuzlarının üzerinden geriye atan kız, su dolu ahşap bir kovanın üzerine diz çöktü. Somurtkan kuyu bakiresi suyun üzerinde bir altın çemberi sallandırıyordu.

Mary Wandwalker konuşmak için ağzını açtı. Hiç ses çıkmadı. Onun yerine, arkasından gelen yüksek sesli ve sinirli bir erkek sesi duydu. "Kızım, burada ne halt ediyorsun? Bu bahçe yasak."

Mary sıçradı ve döndü. Sevinç yüz hatlarını yumuşattı. Tekerlekli sandalyedeki bu adamı tanıyordu. Bu kadar erken olmasa da onu bekliyordu.

"Dr. Wiseman. Sizi duyamadım. Yaz Okulu'na gelebilmenize çok sevindim."

Bay Jeffreys'in kendisine anlattıklarından sonra onu gördüğü için rahatlamıştı. Altı ay önce, Mary'nin bir müşterisini takip ettiği Kaliforniya'daki yüksek lisans okulunda tanışmışlardı. Başkan Jez Wiseman'ı, hizmetlerini zengin bağışçısı Frederic North'a tavsiye edecek kadar etkilemişti.

"Bayan Wandwalker, her zaman bir zevk." Wiseman Afganistan'da yol kenarına yerleştirilen bir bomba nedeniyle tekerlekli sandalyeye mahkum olduğu için acı vücudunu sarmıştı.

Mary düşünceli düşünceli ona baktı. Otuz yaşından daha yaşlı görünen bu Kızılderili kökenli adam, tehlikeli Joe Griffith'le birlikte görev yapmış ve ona 'en iyi dostum' diye hitap etmişti.

Bu bir fırsattı. Meçhul kız bekleyebilirdi. Kuyu Bahçesi'nden çıkış yolunu göstermek için döndü. Onu izleyen Wiseman başını salladı. "Önce Bayan North'la konuşmak istiyorum," dedi sessizce.

"Rhiannon North o mu?" Mary yeni bir ilgiyle genç kadına baktı. Genç kadın kaşlarını çatmak için başını kaldırdı ama sonra altın çemberi suda sallamaya devam etti. Mary, Wiseman'ın ilerlemesine izin vermek için kenara çekildi. Bu ona düşünmek için zaman kazandırdı. Mary, Caroline'in bu zengin Amerikalı gibi garip yaratıklara karşı duyduğu doğal sempatiden yoksun olduğunu biliyordu.

"Harrumph," dedi.

Çimlerin üzerinde ter içinde kalan Wiseman, Mary'nin yardım girişimini elinin tersiyle itti; adamın huysuz hali onu şaşırtmıştı. Adam Kaliforniya'da sergilediği rahat mizahın aksine üzgündü. Kulağına fısıldayabilmek için Mary'yi yanına çağırdı.

"Önce Rhiannon'la konuşayım. Babasını tanıyorum. Sonra Jeffreys'e verdiğin görevde neyin tehlikede olduğunu söyleyeceğim. Görüyorsun, benim için bu kişisel bir mesele."

Mary cevap olarak başını salladı.

"Bayan North," dedi Wiseman, kuyudan yankılanacak kadar yüksek bir sesle.

Rhiannon hiç aldırmadı. Wiseman ve Mary'yi görmezden gelmesi düpedüz kabalığa dönüştü. Genç kız düşünceli bir şekilde yansımasına baktı. Kendi kuyusunu istiyor, diye fark etti Mary. Bütün bunların kendisiyle ilgili olmasını istiyordu. Mary'nin bir yanı gülmek istedi. Yine de gençler hakkındaki cehaletine rağmen bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Wiseman'ın yolundan gitti ve izledi.

Yaklaşık bir dakika sonra kız omuz silkti.

"Kim olduğunuzu biliyorum, Dr. Wiseman," diye mırıldandı. Elini saçlarının yapay dalgaları arasında gezdirdi. "Siz babamın finanse ettiği adamsınız. O Frederic North, biliyorsunuz, Mer-Corp'un CEO'su."

Wiseman'ın sohbet edecek hali yoktu.

"Bayan North. O değerli meşaleyi sudan çıkarın. Eğer düşündüğüm şeyse, oyuncak değil."

Kız sanki çok pratik yapmış gibi suratını astı. Mary bir an için dilini bile çıkarabileceğini düşündü.

Wiseman boğazını temizledi. "Babanızın adamları bana gelişinizle ilgili mesaj gönderdi. Meşhur Kutsal Kuyu Meşalesi'nin fotoğraflarını da gördüm."

O

Mary'ye döndü. "Şunu görüyor musun? Profesör Morrigan'ın burada, Exmoor'da bulduğu. Bay North kızının meşaleyi yanında getirebileceği konusunda beni uyardı. Hiç mutlu değil."

Ah, ihracat lisansı yok, diye düşündü Mary. Bay Jeffreys haklıydı. Parası Yeniden Doğan Keltler'e giden yasadışı bir satış. Bay North'un paranın her şeyi satın aldığını düşünen milyarderlerden biri olduğuna şüphe yok. Torc'a el konulmasından endişe ediyor olmalı. Rhiannon dikkatsiz, kabalıktan bahsetmiyorum bile.

Bir kızarıklık kızın kozmetik ürünleriyle yarışmaya başladı. Mary mükemmel teninin her şeyi makyaja borçlu olduğunu fark etti. Altındaki sivilce kalıntıları mıydı? Rhiannon'ın sade kıyafetinin ve ona uygun ayakkabılarının binlerce dolara mal olduğunu o bile anlayabiliyordu. Gerçekten de başka bir dünyadan geliyordu.

Rhiannon meşaleyi kaldırdı, su damlacıklarını silkeledi ve boynuna taktı. Wiseman pes etmiyordu.

"Bayan North, babanızı aramadan önce meşaleyi güvenli bir yere koymama izin verin."

Mary kaşlarını kaldırdı. Wiseman durup kelimelerini özenle seçti.

"Bay North onu herkesin görebileceği bir yerde sallamanıza asla izin vermez. Kendini tehlikeye atabilirsiniz."

Rhiannon tekerlekli sandalyedeki adamla ve buruşuk takım elbiseli yaşlı kadınla konuşması gerektiğini gördü. (Bay North'un kiraladığı evde ütü yoktu. Mary bu konuda 'onun adamlarıyla' konuşmayı planlıyordu).

Kız burnunu çekti. "Benim adım Rhiannon, bir Kelt Tanrıçası'nın adı. Yaz Okulu öğretmenimle tanışmaya geldim," diye mırıldandı. "Ateşli profesör Joseph Griffiths. Bu meşaleye bayılacak."

"Griffith," diye düzeltti Wiseman. Soğukkanlıydı. "Adı Joe Griffith." "Her neyse." Uzun bacaklarını uzattı. "Gördüğünüz gibi ait olduğum yere: köklerime." Sıkıcı yaşlı insanları umursamadığını göstermek için kıkırdadı.

Biraz zorlama, diye düşündü Mary, Wiseman meşale üzerinde yoğunlaşmaya devam ederken. Rhiannon onu bir çocuk gibi giymişti. Sonra Mary düşündü: olduğundan daha büyük bir şeyi kavramaya çalışıyor.

Mary müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi.

"Resmi olarak tanışmadık Rhiannon. Ben Mary Wand-walker," dedi hoş bir ses tonuyla. "Bana bir mesaj göndermişsin. Senin refakatçin olacağım

Celtic Yaz Okulu boyunca. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz?"

Kız şaşkın görünüyordu. Yaşım mı, yoksa tavrım mı? diye merak etti Mary. "Evet, baban sözleşmeyi imzaladı. Dr. Wiseman beni nazıkçe tavsiye etti. Görüyorum ki adımı merak ediyorsunuz." Mary onun merak etmediğini biliyordu. "Wandwalker, Anglo-Sakson dilinin bozulmuş halidir: Rüzgârla Konuşan. Onlar tanrılarla konuşan yaşlı kadınlardı."

Mary'nin verdiği tarih dersine aldırmayan Rhiannon, bu yaşlı kadının kendisiyle böyle konuşması karşısında dehşete düşmüş gibiydi. Sudaki yansımasına geri döndü. Belki de onu görmezden gelirse, komik aksanlı kocakarı uzaklaşacaktı.

Bu arada, Wiseman kararını vermişti.

"Rhiannon, Bayan North, yeter artık. Meşaleyi bana ver. Baban ve ben onun geleceğini konuşmalıyız. Son derece değerli."

"Buraya ait bile değil. . ." Mary araya girdi, sonra daha iyi düşündü. "British Museum'da böyle torklar görmüştüm. Ayrıca, ben... ." Gecikmeli olarak Wiseman'ın gözüne takıldı ve öksürdü. "Yani, Rhiannon, ver de daha yakından bakabileyim."

Rhiannon şaşkındı. Hafif bir esinti müstakbel tanrıçanın çıplak kollarındaki nemi serinletiyordu. Mary'nin vücut dili değişmezdi. Meşaleyi almak için elini uzattı. Rhiannon hiç düşünmeden elini uzattı ve suratı asıldı.

Neredeyse daire şeklinde bükülmüş altın teller kuyudan ya da Rhiannon'un terli boynundan dolayı nemliydi. Mary gözlüklerine uzanırken meşaleyi kucağına koydu. Tek tek altın teller birbirine örülmüş, sonra da yılan benzeri işaretler halinde preslenmişti. Mary elindeki meşaleyi çevirirken, küçük fasetleri kalan güneş ışığını yakaladı. Meşalenin her bir ucu açık bir ağza dönüştürülmüştü. Mary minik dişlerine ve dillerine dokundu.

"Keskin dişler. Aslan mı bunlar?" Wiseman sordu. Meşalenin büyüüne kapılmış gibiydi, artık Rhiannon'un elinden çıktığı için daha sakindi. Bay North'un parası yüzünden gergin olmalı, diye düşündü Mary.

"Ejderhalar," dedi Mary, Bay Jeffreys'in e-postayla gönderdiği dosyadaki ayrıntıları hatırlayarak. Wiseman'a alçak sesle konuştu: "Gizli bir satış olmalı; karaborsa." Sesini huysuz prensese doğru yükseltti. "Meşalenin neden paha biçilmez olduğunun söylendiğini anlayabiliyorum. İşçiliği hayret verici. Peki Rhiannon, ailen böyle tarihi bir hazineyi nasıl elde etti?"

Mary'nin muzip sorusu, berbat bir ağızla ödüllendirildi. Rhiannon pahalı ayakkabılarından biriyle yeri eşeledi.

"Babam," diye mırıldandı. "Artık gidebilir miyim?"

Mary hiç düşünmeden, "Evet, elbette," dedi. Özür dilemek için Wiseman'a döndü. Wiseman başıyla onayladı.

Mavi bir girdap ve taşlara vuran ayakkabılarla Rhiannon gitmişti. Mary'nin gözleri kuyunun kendisine takıldı. İki bin yıllık taşlarıyla çok eskiydi. Ve restore edilmiş tepesi ve vinciyle çok yeniydi. Soyulmuş ahşap, içine dalmak üzere olan bir adam kadar çıplaktı.

Güneş taş kulelerin altına doğru alçalırken, bitişik avludaki bir ağaçtan bir dizi küçük, koyu renkli kanat çırpı: bir karatavuk. Kovanın kenarına konan kuş, mürekkepli gözlerini bahçesindeki davetsiz misafirlere dikti. Önce altın renkli gagasını, sonra da kafasını suya daldırdı. Eski duvara geri dönerken, kanatları milyonlarca kıvılcıma dönüşen küçük bir püskürtü yaydı. Mary nefesini tuttu.

"Eve döndüğümde bu bir sinek kuşu olurdu," diyor Wiseman. "Her sabah egzersizlerim sırasında bir tanesini görmeyi umuyorum." Boğazını temizledi. "Dün geç geldim, bu yüzden bu sabah insanlar etrafta olmadan önce koltuk değneklerimi denedim."

Gözlerini duvar boyunca zıplayan kuştan ayırmayan Mary şöyle dedi: "Tekerlekli sandalyeden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Bir duraklama oldu; karatavuk gözden kayboldu. Hayır, büyük meşe ağacına doğru süzölmüştü. Caroline'in Anna'nın peşinden koşmamasını dileyerek yutkundu. Acı verici şeyler hakkında nasıl konuşulacağını biliyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda. "Muhtemelen hayır." Mary özür dilemeye fırsat bulamadan devam etti. "Los Angeles'taki doktorlarım bana yapay bacak takmak istiyorlar. Yeni araştırmalara göre dijital olarak takabilecekler. İşte cyborg Wiseman geliyor, her şeyiyle."

Ses tonu sertleşen Mary kucağındaki meşaleye baktı. Şımarık çocuk onu her an alabileceğini düşünüyor olmalıydı.

"Bayan Wandwalker, bacaklarımdan vazgeçmek istemiyorum," diye devam etti Wiseman. "İşe yaramaz olsalar bile. Terapiler onlarda yaşam bulamamış olsa bile, altı ay daha istiyorum. Ama söylemeliyim ki, durum pek iyi görünmüyor." Durakladı. "Yeterince kan yok. Ölü bir adamın bacakları gibi hissediyorum."

Mary, sanki Wiseman'ın bacaklarını iyileştirmesini isteyebilecekmiş gibi meşaleyi iki eliyle kavradı. Sonra başını kaldırmadan ona uzattı. O da tuttu.

gözlerine.

"Ne büyük bir mucize. Çok güzel ve çok eski. Toprakta kaybolduktan sonra yeni gibi oldu, yoksa o kuyudaki su muydu?" Wiseman çektiği acının derinliklerindeydi. Torc'a hitap etmeye devam ederken ağzı buruştu. "Bu sakatı iyileştirmeyecek ama dostum Joe'yu neden çıldırttığını anlayabiliyorum.

Eseri geri verdi. Mary onun hem onu taşıyıp hem de tekerlekli sandalyesine manevra yaptıramayacağını gördü. Mary ona Joe Griffith hakkında soru sormadan Wiseman tekrar konuşmaya başladı.

"Joe Griffith benim en iyi dostumdur, daha doğrusu öyleydi. Bu yüzden buradayım ve bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var Bayan Wandwalker. Aslında, bir Soruşturma Ajanından daha fazlasına ihtiyacım var. Joe ve beni anlamak zorundasınız."

Mary bekledi.

"Bu hikaye... basit gerçek şu ki, o benim hayatımı kurtardı."

Mary kıpırdamadan oturuyor, zorlukla nefes alıyordu. Tepesinde bir karga boğuk bir çığlık attı. Wiseman her kelimeyi kavadaki suyun titreyen derisine yöneltti. Su, büyük botlarını, savaş kıyafetlerini ve asker tıraşlı bitkin adamın yüzünü yansıtıyordu.

"Afganistan'da Joe ve arkadaşları, siz İngilizlerin deyimiyle, benim müfrezemle karışmışlardı. Kamyonumuz yola gizlenmiş bir bombayı patlattığında garip aksanımı atlatmaya çalışıyordum. Joe beni patlamadan kurtardı. O olmasaydı ölmüş olurdum." Durakladı. "Biliyor musun, bazen keşke o gün ölseydim diyorum."

Mary'yi şok etmişti. Tekrar denedi.

"Olay olduğunda üçümüz çölde araba kullanıyorduk. Joe fırladı. Soförümüz anında öldü. Kendimi cipin altında buldum, daha doğrusu bacaklarımın altında. Her şey havaya uçarken Joe beni dışarı sürükledi. Hatırladığım son şey, pistteki petrol havuzlarından fışkıran ateşti. Gökyüzünden alevler yağdığını söylediler."

Mary'ye baktı. "O zamana kadar kendimde değildim. Ama Joe değildi. Bilinci yerindeydi ve bu büyük bir sorun."

Wiseman sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Mary çalışmayan bacaklarının üst kısmından kronik ağrıları olduğunu tahmin etti. Kuş seslerinin arka planındaki gerginlikte bir kalp atışı vardı. Caroline'ın onun koluna dokunacağı yer burası, diye düşündü. Elini uzattı ve parmaklarının ucuyla ona dokundu. İşe yaramış gibi görünüyordu çünkü adam devam etti.

"Medevac'tan bir adam beni hastanede görmeye geldi. 'Dostum, şu Griffith,' dedi. 'Kanına bulanmış' diyor. 'Kırmızı olmayan kısımlar

Islaklığı siyaha dönmüş, derisi yırtık bir gömlek gibi sarkıyordu. Helikopterdeki doktorlar hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. İyi olduğunu bağıırıyordu. Doktorlar adrenaline aşırı tepki verdiğini söyledi."

Bir duraklama daha. "Kimse iyi değildir," dedi Wiseman. "Sen yaşarken yolda yatan arkadaşlarının vücut parçalarını, parçalarını gördükten sonra değil."

Wiseman karatavuğun kaçtığı ağaca doğru baktı.

"Bu doğal değil," dedi. "Çok geçmeden Joe korkunç bir çöküş yaşadı. Tabii ki, onurlu bir terhis aldı. Sonra. . . ." Wiseman yumruğunu masaya vurdu. Mary yüzünü buruşturdu. "Sonra gerçek TSSB geldi, 'psikoz atakları' diyor psikiyatristler. Tedaviyi reddetmeye başladı. Onu buraya getirdim. Ne kadar kötü olduğunu gördüm, sonra onu New Mexico kabilelerinden biri tarafından yürütülen bir gazi iyileştirme programına götürdüm. Bağlantılarım var çünkü büyükannem ve büyükbabam o bölgede doğmuşlar."

Wiseman saatini kontrol etti ve hareketlendi.

"Hastanedeyken birisi ona Albert Edward Morrigan'ın bir kitabını verdi. Ne zaman kafayı taktı bilmiyorum. ..şey, takıntılı. İnternette Yeniden Doğan Keltler hakkında bir şeyler öğrendi. Mühendislik diploması olduğu için doğrudan Oxford doktora programına kaydolabildi. İşte o zaman irtibatı kaybettik.

Birkaç hafta önce, doktorasının neredeyse tamamlandığını söylemek ve yaz okulunda ders vermekten övgüyle bahsetmek için aradı. Kaliforniya'daki okulumuzdaki dersler için mükemmel olacağı için gelip kendim görebilir miyim?

İlgileneceğimi biliyordu çünkü Yerli Çalışmaları bölümünü açmak üzereydik. Birçok Amerikalı Kelt soyundan geldiğini düşünüyor. Albert Edward öldüğünden beri Joe, başka bir Oxford'lu olan oğlu Barin ile çalışıyor. Üzgünüm Mary."

Onunla yüzleşti.

"Ona yüksek lisansım için gelip kontrol edeceğimi söyledim. Sonra bu grup hakkında daha fazla araştırma yapmaya başladım, Yeniden Doğan Keltler. Sorun şu ki, Morriganlar hakkında içimde kötü bir his var. Joe bana karşı dürüst değildi. Hâlâ konuşmuyor, pek değil. Sadece gülümsüyor, omzumu okşuyor ve bekle diyor. 'Tanrıların gücü senin üzerine gelecek' ya da buna benzer bir saçmalık. Doğru olmayan bir şeyler var."

Wiseman umutla Mary'ye baktı. Onun Bay Jeffreys'le konuştuğunu biliyordu.

"Söz verdiğim gibi, araştıracağız," dedi. "Joe'nun amiri Profesör Barinthus ile tanışmadım. Gerçi bir zamanlar kız kardeşi Simmy ile tanışmıştım." Durakladı. "Dr. Wiseman, biliyorsunuz ki Bay Jeffreys benim

Yeniden Doğan Keltler hakkında rapor vermek üzere yaz okulundaki Derinlik Araştırma Ajansı."

"Üçünüz de mi?" dedi Wiseman, dudaklarında bir gülümseme belirerek. Gülümseme kayboldu. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Gerçekten ne için endişeleniyorsun?" dedi Mary, sezgileri devreye girdiğinde. "Bana söylemediğin şey ne?" Müşteriler bize karşı dürüst olmalı, diye düşündü.

Perili gözler Mary'ye kilitlendi.

"Bir telefon aldım," diye fısıldadı Wiseman. "New Mexico'da Joe'nun başına gelenler hakkında. Gerçekten çok kötüydü Bayan Wandwalker."

Dudaklarını büzdü. "Terleme kulübesindeydiler. Joe çılglık atmaya başladığında diğerleri gayet iyiymiş. Kimseye zarar vermemesi için onu sakinleştirmek zorunda kaldılar." Wiseman gözlerini kapadı. "Kutsal Anne, tanrıların daha fazla kana, daha fazla kurbanı ihtiyacı olduğunu haykırıyordu. Ulaşabildiği herkese saldırdı. Onu zapt etmek için dört kişi gerekti."

Dahası da vardı, Mary bunu söyleyebilirdi.

"Beyazların savaşçı olması gerektiğini, hayatta kalmak için savaşmaları gerektiğini haykırdı."

Mary bunu söylemenin Wiseman'a ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyordu.

"Joe kıcıımı kurtaran adamdı ve ben beyaz değilim! Bana bir bakın! Üzülerek söylüyorum ki, yetiştirilme tarzım öyle olmasa da kan bağıyla Kızılderiliyim. Joe... daha önce hiç ırkçı olmamıştı... o lanet Keltlerden önce."

Wiseman durdu. Sandalyesinin tekerleklerine uzanırken ıstırap tüm vücudunu gerdi.

Mary arkadan iterek ona yardım etti. Taş kemerin altına geri döndüklerinde, Wiseman Mary'nin elini tuttu.

"Bu akşamki konferansa kalacaksın, değil mi? Sanırım Joe'nun büyük konuşması olacak - herkesi ateşleyecek."

Onun elini tuttu.

"Ona benim için göz kulak olun, Bayan Wandwalker, lütfen. Joe'nun başı büyük belada. Ve en kötüsü de bunu bilmiyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

JOE GRIFFITH İLHAM VERİCİ

Konferans için erken gelen Mary Wandwalker dizlerini kavradı ve salonu dikkatle inceledi. Eski moda bir düzenektir, cilalı bir zemin üzerinde sıra sıra ahşap sandalyeler vardı. Kelt Yaz Okulu'na katılan mütevazı sayıdaki katılımcı Oxford'un yeni tesislerini değerlendirmemişti.

Orta yaşlı insanlar heyecan içinde fincanları ve tabakları tıkırdatırken, Mary Wandwalker her yeni gelene baktı. Önündeki imkânsız karar karşısında soğuk bir el midesini kavradı. Caroline, Anna ve Joe Griffith konusunda haklıysa, dava çoktan kontrolden çıkmıştı. Şimdi ne yapmalıydı?

Mary yükselen tansiyonu hissedebiliyordu. Bu insanlar savaş kahramanı ve yeni bir dinin paravanı Joe Griffith için nefeslerini tutmuşlardı. Kendini hızlı düşünmeye zorlarken Mary'nin içindeki soğuk buz gibi su damlıyordu. Tüm Yeniden Doğmuş Keltler arasında Griffith en tehlikelisiydi. Caroline Anna için endişelenirken ve Anna da Griffith'e bulaşmışken geriye sadece Mary kalmıştı. Ya Anna Griffith'e soruşturmadan bahsetmiş olsaydı? Mary önümüzdeki birkaç dakika içinde ihanete uğrayıp uğramadığını öğrenecekti.

İçindeki soğuk *damla damla* akıyordu. Beyaz-sarı saçlı genç bir adamın kapıyı tutturduğu çıkışa baktı. Çaresizlik içinde, gideceğim, diye düşündü. Tek başıma devam etmektense davayı bırakacağım. Kapıya bakarak donup kaldı. Her iki yol da kırılğan "ailesini", Caroline ve Anna'yı riske atıyordu.

Kaçmalı ve Anna ile Caroline'ı Griffith'le olan ilişkilerine terk mi etmeli? Yoksa kalıp tek başına mı devam etmeliydi? Eğer Anna'nın Griffith'le bir ilişkisi varsa, o zaman davaya devam etmek üçünü de riske atardı. Mary sessizlik içinde inledi. Hayatı boyunca mantığına değer vermiş olan Mary'nin mantığı, Bay Jeffreys'e başka, daha sofistike casuslar bulmasını söylemeyi öneriyordu. Ya Anna ve Caroline'i terk etmek? diye içinden bir ses geldi. Mary mantığına başkalarına zarar verme arzusunun eşlik ettiğini görünce şok oldu.

Birdenbire salondaki ışıkların yarısı söndü. Ders başlamak üzere olmalıydı. Mary mendil bulmak için boş yere takım elbisesinin ceplerini yokladı.

Hiç ağlamadığı gerçeği olmasaydı, gözyaşlarını serbest bırakabilirdi. Mary'yi hatırla, dedi kendi kendine. Derinlemesine Araştırma Ajansı'nı önerdiğinde Caroline ve Anna'nın kırılganlıklarını biliyordun. Bu, hayatlarımızın toptan yeniden keşfiydi. Bu davada boğulacak olmamız çok kötü. Yalnızlığa alışkınım, diye düşündü. Ancak ben - koltuğunda uzun boyuyla dikkat çekiyordu - sorumlu olduğum kişileri terk etmek gibi bir alışkanlığım yok. Arşivci olarak geçirdiği yıllar boyunca ne yapacağını hep biliyordu. Şimdi, Soruşturma ajanı olarak geçirdiği birkaç ayın ardından, arkadaşlarının çılgın zihinleri karşısında şaşkına dönmüştü. Mary Wandwalker ironiden zevk alırdı. Bu gece, acı bir tadı vardı.

Kapıdan bir mırıltı yükseldi ve evet, bu oydu, bronzlaşmış ve yaralı Joe Griffith. Joe kollarını Anna'ya doladığında Mary'nin elleri kenetlendi. Bu hareket her şeyin bittiğini, ilişkinin tamamlandığını ilan ediyordu.

Kafalar otomatik olarak çifti içine aldı. Biri tısladı. Bu Rhiannon olabilir miydi? Mary uzun boylu bir adamla daha da uzun saçlı bir kadının ötesini göremiyordu. Joe ve Anna'nın birbirine dolanmış bedenlerine dönen Mary, sonunda bu kadar arzu ve tehlike uyandıran adamı görebildi.

Joe'nun yara izleri onun çekiciliğinin bir parçasıydı. Güneş yanığı yüzünün kenarı, bir nehir deltası gibi gümüşü bir yanık desenine sahipti. Kahverengi bukleleri griye çalan parlak mavi gözleri odayı serin bir esinti gibi süpürüyordu. Kadınlar iç çekti; erkekler fark etti. İnce yapılı bir adamdı, dar kot pantolonu kaslı kalçalarını ve uyluklarını gösteriyordu; Mary'ye göre cinsel davet abartılıydı.

Mary, Caroline'ın Joe'nun dokunmayı seven biri olduğunu söylediğini hatırlıyor. Ellerini erkeklerin kollarına koyarak kadınlara yaklaşır, ta ki kadınlar şefkatle bir tutam saçlarını okşamasına izin verene kadar. Kadınlar bunu böyle görebilse ve görse de, bu doğrudan bir flört değildi. Hayır, Joe Griffith için bilenmiş vücudundaki her bir kas, derisindeki her bir kırıksıklık, her bir yara izi, hepsi buğulanmış bir inançtı. Hepsi Yeniden Doğmuş Keltlerin davası içindi. Yakınlık kurduğunda, eski tanrılar ve onların coşkuları hakkında fısıldaşırdı.

Bu gece Anna ve Joe'nun yüzlerinden cinsel tatmin okunuyordu. Joe, çiftin çıplak kıskançlığını onaylarcasına sırttı. Kürsünün yanındaki yerine geçmeden önce kıvrıcık başını eğerek Anna'yı dudaklarından öptü. Anna

gözlerini kapadı ve sanki hâlâ Joe'nun elini hissediyormuş gibi bir göğsünü avuçladı. Mavi ipek elbisesi titreyerek Joe için ayrılan koltuğun yanına oturdu.

Mary Anna'ya çok kızmıştı. Joe'yu "tanımak"tan anladığı bu muydu? Ona danışmadan sevgilisi olmak mı? Tüm ilişkisini kesmesine şaşmamalı. Görünüşe göre Anna *da onlardan biriydi*. Mary yutkundu.

Gözü kapının yanındaki bir harekete takıldı. Caroline işaret ediyordu. "Sonra," diye mırıldandı Mary. "Şunu bir dinleyeyim." Caroline çıkarken kapıyı çarptı.

Caroline, Janet'ın himayesindeki asi Sarah ile buluşmak üzere ortak eve gidiyordu. Mary içten içe inledi. Birkaç sıra öndeki Kelt prensesi ve evin arkasında kan büyüyle uğraşan bir adam varken, bu iş artık fazla gelmeye başlamıştı.

Lanet olsun size Bay Jeffreys, neden biz? Kendi sorusuna kendisi cevap verebilirdi. Çünkü kimse bu işlevsiz üçlünün casusluk yaptığından şüphelenmeyecekti. Derinlik Araştırma Ajansı'nın bir işten çok Mary'nin aile kurmak için son çırpınışları olduğunu biliyordu. Yine de bu, sadece ikinci davalarında, çoktan boyunu aşmıştı.

Mary öne doğru eğilerek koltuğun üzerine bırakılmış kutudan bir mendil aldı ve alnını sildi. Griffith'in işe alım konuşmasını dinlemek için kalacaktı. Ne de olsa ön sırada mutsuz olduğu her halinden belli olan Jez Wiseman vardı. Ve Bay Jeffreys Joe'nun bir cinayet planladığından şüpheleniyordu.

Adil olmak gerekirse, rasyonel Mary şu ana kadar suç teşkil edecek bir şey yapmadığını savundu. Bizi bekletiyor. İşe yarıyor. Kemikleri ağrıyordu. Söz konusu adam sesini yükselttiğinde, bir enstrüman gibi oynanmaktan bıkmıştı.

"Önemli olan tek şey Kelt zamanlarında yaşıyor olmamız," dedi alay ederek. "Bekle ve gör. Yaz gündönümünde sular yükselecek, ama sadece doğru fedakârlıkları yaparsak."

İşte gidiyor, diye düşündü Mary. Caroline'ın bana bahsettiği ezoterik ipuçları. Onun Keltleri, iklim krizi de dahil olmak üzere herkesin endişelerinin cevabı. Ben buna inanmıyorum. İnsanlar onu çok çekici olduğu için mi dinliyor? Yoksa hiçbir şey söylemeden her şeyi sunduğu için mi bu kadar baştan çıkarıcı? Ah, işte bu, diye karar verdi: Joe nihai uyuşturucuyu satıyor: ilahi, tükenmez anlam.

Onun şüpheciliğiyle rahatlayan Mary, gözlerini Joe'ya dikti. Göründüğü kadar tehlikeli misin? Üçümüzden daha fazlasını yok edebilir misin? Önümüzdeki birkaç dakika bunu gösterecekti.

Joe Griffith sonunda hareketsiz durdu. Seyirciler ayaklarını sürüyerek durdular. Joe kollarını kaldırdı. Gömleğinin kolları daha fazla yanık izini ortaya çıkaracak şekilde düştü. Sessizlik tamdı.

"Dünya konuştu. Bu gezegen tanrılarını geri istiyor." Sesi güçlü bir dalga gibi yükseldi. Mary doğrulup oturdu.

Bir seli çağırır gibi kollarını iki yana açtı. Seyirciler öne doğru eğildi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, arkasındaki küçük ekran kuğu beyazı bulutlarla kaplı mavi bir gökyüzüne dönüştü. Baş döndürücü bir salınımla, kamera bir tarlakuşu gibi yükselerek birçok kolu olan ve insan yerleşimine dair hiçbir iz taşımayan büyük bir nehri gözler önüne serdi. Yılan gibi kıvrılan kanalda tanıdık bir şeyler vardı.

"Londra," diye duyurdu Griffith. "Keltler zamanındaki Londra, büyük nehir kirlenmeden, kirletilmeden ve iğdiş edilmeden önceki Londra. Uydu nehirleri yeraltına itilmeden önce. Nehir kutsal kuyularda nefes almaya terk edilmeden önce. O evcilleşmemiş günlerde Thames dediğimiz nehir kutsaldı." Dinleyicilerin dikkatini ölçmek için durakladı.

"Hayır!" diye bağırdı çatıya doğru. "Büyük Thames bir tanrıydı!" Seyircilerin nefesi kesildi.

"Kutsal nehirlerimizi geri alacağız." Joe sesini müzikal bir yoğunluğa indirdi. "İklim Acil Durumu içimizde uğulduyor. İşte bu yüzden burada, Oxford'daki Exmoor'da ve yakında Kaliforniya'daki yeni bir yüksekokulda Kelt tanrılarını geri getireceğiz. Birlikte Dünya'yı yeniden kutsayacağız!"

Bahsettiği Jez Wiseman'ın üniversitesiydi. Mary onun dehşete düşmüş ifadesini yakalamak için yarı yarıya ayağa kalktı. Joe da fark etti. Eski dostuna yatıştırıcı bir el salladı.

"Aslında millet," dedi kendini küçümseyen bir kahkaha atarak. "Size Kelt Çalışmaları dersleri öneriyoruz." Sinirli bir kahkaha dalgası oluştu.

Joe'nun istediği bu değildi.

Çağrısı için tavan penceresine baktı. Geldiğinde genel bir nefes alma oldu.

"Keltlerin suda ve kanda yeniden doğma zamanı geldi."

Kahretsin, o iyi, diye düşündü Mary. O iyi çünkü söylediklerine inanıyor, dedi içinden bir ses.

Joe durakladı, üç parmağını su bardağına daldırdı ve alnına damlalar serpti: bir vaftiz. Kutsal su. Seyirciler hep bir ağızdan iç çekti. Joe onların kahraman rehberiydi, öteki dünyaya giden psikopomplarıydı. Minnettar

Mırıldanmalar başladı. Bir iki kişi ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı. Olamaz, bu Rhiannon, diye düşündü Mary. Anna'nın ayağa kalktığını görünce kalbi sıkıştı. Şimdi herkes ayağa kalkıyordu. Alkışlar gittikçe şiddetleniyordu. Joe Griffith ayakta alkışlanıyordu. Ve daha yeni başlamıştı.

Mary Wandwalker kararını verebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Joe Griffith Derinlik Araştırma Ajansı'nı, ailesini yok ediyordu. Kafasının içindeki kelimeler durmak bilmiyordu. Eğer bu davaya devam edersem, Anna ve Caroline'ı kendimden uzaklaştırırım, belki de sonsuza kadar. Eğer davayı bırakırsam, Anna'yı tehlikeye, Caroline'ı da umutsuzluğa terk etmiş olurum. Mary, Caroline'ın kronik depresyonunu düşününce yutkundu. Umutsuzluk da tehlikeli olabilirdi. Verdiği karar bir karar değildi çünkü başka seçenek yoktu.

DEA'yı kurtarma umudu olmasa bile, devam edecekti. Haklı olduğu için Bay Jeffreys'e lanet olsun. Yeniden Doğan Keltler büyük bela. Durdurulmalılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

KORKULU VE ÖFKELİ

Tutkulu konuşması sona eren Joe, parıl parıl parlayan ve süper şarjlı bir şekilde kenara çekildi. Gölden çıkan bir köpek gibi başını salladı ve etrafına ter damlaları saçtı. Bazıları tekerlekli sandalyedeki sessiz adamın üzerine düştü. Joe, Dr. Wiseman'la konuşmak için tek dizinin üzerine çöktü.

Joe'dan korktuğu için Jez Wiseman'ı da müşteri olarak sayabiliriz, diye düğündü Mary. Kısa bir konuşmadan ve sırtını sıvazladıktan sonra Joe'nun bir grup yaşlı hayranının yanına gitmesini izledi. Değiş tokuştan sonra daha da üzülen Wiseman yavaşça salonun arka tarafına ve Mary'ye doğru döndü.

"Joe'nun benimle ilgili planlarından daha önce bahsetmemiştim," dedi gergin bir sesle. "Birkaç hafta içinde düzenleyeceği geziye - buna 'daldırma ayini' diyor - gazilerimi de dahil etti. Üniversitem için bir deneme olması gerekiyor. Yarın kliniğe gidiyorum." Hüzünle gülümsedi. "Bacaklarım hakkında daha fazla konsültasyon. Birkaç hafta uzakta olacağım ve sonra gazilerle birlikte size katılacağım. Thames nehri kıyısında, Reading adında bir kasabanın yakınlarında toplanıyoruz, dedi Joe."

"Reading Oxford'la Londra arasındaki yolun yarısı," dedi Mary dalgın dalgın. "Joe'nun Kaliforniya'daki üniversitende ders vermesine gerçekten izin verecek misin?"

Wiseman ona bakmadan, "Kelt Çalışmaları'nın yeni Yerli diplomamızın bir parçası olmasını istiyoruz," dedi.

"Bunun zengin bağışçınız Rhiannon'un babasıyla bir ilgisi var mı? Kelt meraklısı."

"O yalnız değil. Birçok Amerikalının ataları Kelt'tir ya da öyle olduğunu düşünürler.

Miras hakkında hayal kurmaktansa onu incelemek daha iyidir."

Sesi sertti, Mary azarlanmıştı. Yine de bundan fazlası olduğunu biliyordu. Wiseman birden daha yaşlı göründü.

"Anlamaya çalış, Mary. Bu Joe. Sanki benim bir parçam gibi," dedi Wiseman. "Onun için korkuyorum. Hayır, çok daha kötü. Onun benim oğlum olduğunu sanıyordum.

sonsuza kadar dostum. Şimdi Joe'dan korkmaya başladım."

Mary kısa bir süre gözlerini kapadı ve Caroline ile Anna'yı düşündü. Bu sadece ona bağlıydı, diye düşündü. Yeniden Doğmuş Keltler gizli ritüellerinin tam doğasını ne internette ne de başka bir yerde açıklıyorlardı. Kan vurgusu bir metafor muydu? Yoksa çok daha ölümcül bir şeye mi işaret ediyordu?

Wiseman gitmeye hazırlanıyordu.

"Joe hakkında söylediklerimi Bay Jeffreys'e iletin," dedi. Mary onun ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Neyse ki, o ve Bay Jeffreys Yeniden Doğan Keltler konusunda çoktan iletişim kurmuşlardı. Mary, Bay Jeffreys'in ayrılık sözlerini hatırladı. "Eski tanrıların hepsi çok iyi. Ama ritüel cinayet talep ettikleri zaman değil."

Wiseman elindeki kâğıtları sandalyesinin yan gözüne koyarken, "Bu davayla ilgilendiğiniz için çok minnettarım Bayan Wandwalker," dedi. "Lütfen irtibatı koparmayın."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Mary. Adamın endişeli ifadesi karşısında yavaşça başını salladı. Wiseman uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Kızla iyi şanslar," diye seslendi.

Kız mı? Mary bir an için kızı unutmuştu. Rhiannon'ı kastetmişti. DEA'nın mali durumu olmasaydı, Mary'nin "kızla" hiçbir ilgisi olmazdı. Peki neredeydi? Sanki Mary bilmiyormuş gibi.

Boşalan salona rağmen, Joe heyecanlı bir grup kadının arkasında görünüyordu. Mary temkinli bir şekilde kulak misafiri olmak için ilerledi. Joe'nun kolu Anna'ya sarılmıştı. Sarışın genç kız diğerlerini kenara iterek tam karşısında duran yere geçmeye çalışıyordu. Rhiannon bütün gün onu rahatsız etmişti. Joe'nun etrafında öyle bir vızıltı vardı ki, sadece Anna fark etti.

"Onlara dokunabilir miyim?" Mary onun sorduğunu duydu. Manikürlü eli gömleğinin açık olduğu boynunun sıcak çukurunda geziniyordu. Yakasının altından görünen bakır meşalesinin üzerindeki hayvan başlarından bahsediyordu. Mary onların sivri dişleri olduğunu fark etti. Joe'nun cevabı boğuktu. Anna Joe'yu kapıya doğru çekti. Joe'nun ardından bakan Rhiannon dışında grup dağıldı. Kaşlarının çatılışında ıssız bir şey vardı. Oh hayır, diye düşündü Mary. Caroline'ın yüzündeki o ifadeyi görmüştüm.

Rhiannon Mary'yi gördü. Çenesini yukarı kaldırdı.

"Limuzinli adam kapıda olacak. Beni babamın kiraladığı eve götürecektir." Burnunu havaya kaldırarak kapıyı arkasından çarptı.

"Beni bırakmayı teklif ettiğin için teşekkür ederim, Rhiannon." diye düşündü Mary.

Eve döndüklerinde, iki genç kadını bir araya getirme işi Mary'nin tahmin edebileceğinden çok daha uzun sürdü. Caroline'la oturduğunda saat çok geç olmuştu.

Mary ona katılır katılmaz Caroline, "Ben gidiyorum," dedi. "Surrey'deki evimize geri dönmeyeceğim çünkü orası *onunla* dolu. Holywell'de Janet'le birlikte kalacağım."

Caroline'ın gideceği düşüncesiyle hasta olan Mary, onu orada bırakamazdı. Caroline'ı Yaz Okulu'nda tutabilecek tek bir kişi vardı, o da Mary değildi.

"Anna'nın sana ihtiyacı var. Şu anda bunu bilmiyor olabilir ama. ." Caroline durmasını sağlamak için Mary'nin kolunu tuttu.

"Tamam, Anna olmaz. Peki ya Sarah? O daha yeni geldi; sana tutunmaya çalışıyor. Janet onu geri almayı reddediyor, biliyorsun. Bay Jeffreys'ten gelen haberle aradım. Yaz Okulu düşündüğü gibi kurumuş bir burs değilmiş. Tehlikeli olabilir: Kan büyüyle uğraşan kız için kızartma tavaından çıkıp ateşe girmek."

Caroline'ın cevabı hazırды.

"Bazı kızartma tavalarını yenmek için ateşin gerekli olduğunu söylememiş miydi? Her neyse, bana Sarah'nın bizimle olması gerektiğini mesaj attı; Janet onun sularında hissediyor. Yaptıklarına bakılırsa nedenini bilmiyorum Mary."

Caroline'ın beyaz yüzü parlıyordu. Mary kızardı. Pratik olana odaklandı.

"Kalmalısın. Bir genç bile benim için çok fazla. Sarah'ya destek olmak için burada ol, yoksa Rhiannon onu yer."

Caroline, Mary'nin mizahı için fazla karanlık bir yerdeydi.

"Bu gerçekten çok önemli," diye devam etti Mary. "Gördüğünüz gibi Rhiannon sadece Mer-Corp'un CEO'sunun kızı değil. ."

"Kendi gözlerimle görebildiğim şeyi hecelemenize gerek yok. Joe'ya aşık olduğunu sanıyor. Zavallı çocuk."

Caroline yutkundu. Bir karara varmak üzereydi.

"Pekala, Sarah'ya destek olmak için Oxford'da kalacağım. Ama *onunla* birlikte Yaz Okulu derslerine gideceğimi düşünmeyin."

Mary kendini ne kadar kasvetli, ne kadar yalnız hissettiğini görünce şok oldu.

"Caroline, bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum. Göz kulak olmam gereken Rhiannon, Joe ve diğer Yeniden Doğmuş Keltler var."

"Hayır, hayır, *hayır!* Exmoor Koleji'ne yaklaşmayacağım. Benden ne istediğinin farkında değilsin." Caroline'ın soluk bakır bukleleri titriyordu.

Mary ne yapacağını şaşırmıştı. Mantıklı argümanlarının Caroline'i ikna edeceğinden o kadar emindi ki. Mary bazen DEA'nın mali işlerinin kendisine bırakılmasına içerliyordu. Onu dehşete düşüren Caroline'ın söyleyecek daha çok şeyi olmasıydı.

"Dinlemiyordun." Perili yeşil gözlerini Mary'ye dikti. "Anna ve Joe'yla olan bu şey. Bunu sen yaptın."

"Sevgili Caroline," diye başladı Mary. Garip biriydi, insanlardan pek hoşlanmazdı. "Anna ve Joe Griffith için fazla üzülmemelisin. Onlar sadece. . . Gençler buna ne diyor? 'Fahişelik'."

Caroline ona baktı. Devasa taşlar onu suyun altına sürüklüyordu. "Caroline?" Mary bir mendil uzattı. Caroline mendili aldı. Yavaş hareketlerle yüzünü ovaladı. Kırklı yaşlarında olmasına rağmen hiç makyaj yapmamıştı. "Caroline, konuş benimle. Düşünmüyorsun. . ."

Dayanabileceğinden çok daha fazlasını anlayan Caroline'a kelimeler gelmiyordu.

Mary açıklamaya çalıştı. Birdenbire aralarındaki sular tehlikeli bir hal aldı.

"Ondan bunu istemedim. ..bilirsin. Ben istemezdim. Bu.. . Bizim işimiz bu değil."

Caroline'ın cevabı derinden geldi.

"Hayır, ona sormadın. *Kelimelerle* değil. Ama burada Anna'dan bahsediyoruz. *Anna!* Çocukken nasıl insan ticaretine maruz kaldığını, seksi bir silah olarak kullanması için nasıl eğitildiğini düşünmediniz. Düşünmedin mi? Sınırları yok. Tabii ki Joe'nun teklif ettiği şeye çok fazla kapıldı."

Mary'nin yüzü kızardı. Caroline haklıydı. Mary, Anna'dan Joe'yla arkadaş olmasını istemenin Anna'nın geçmişine sahip biri için ne anlama geleceğini düşünmemişti.

"I. . .I. . ." Mary bir gerekçe aradı ama bulamadı. "Umut etmiştim. . ."

"Umarım!" Caroline doğru dürüst kızamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Onun için

Anna, onu esir alanların istediklerini elde etmek için seksi kullanmak zorundaydı. Onları manipüle etmeyi öğrenene kadar çeteden çeteye dolaştırıldı. Janet diyor ki, bir kez yeraltı dünyasına girdiyseniz. ..bilirsiniz, her zaman oradadır, sizi tekrar aşağı çekmek için bekler."

Mary çok sinirlenmişti. "Ben Anna'nın patronu değilim, senin de değil," diye tersledi. "Biz *ortamız*. Pekâlâ Caroline. Belki Anna'dan Joe Griffith'le yakınlaşmasını istediğim için pişmanım. Ama gerçekten onu buna zorladığımı mı düşünüyorsun? . .bu ilişkiye? Bunu sana yapacağıma gerçekten inanıyor musun?"

Caroline burnunu çekti. Mary'nin ne yaptığını düşündüğünün önemli olmadığını, zorlamanın pek çok türü olduğunu söyleyebilirdi. Ancak bunları söylemedi. Öyle bile olsa, Mary onun bunları düşündüğünü görebiliyordu.

Depresyondaki kadın hırpalanmış el çantasından bir şişe hap çıkardı ve bir şişe sudan bir yudum alarak iki tanesini yuttu. O ve Mary eski püskü oturma odasında yalnızdılar. Üst katta, evin iki ucunda iki genç uyuyordu. Sabahı düşünmek Mary'nin başını ağrıtıyordu. Sonunda Caroline iç çekti.

"Bir yolunu bulacaksın Mary. Her zaman bulursun. Davayı tekrar rayına oturtacaksın."

"Nasıl olur bilmiyorum!" dedi Mary, paniğini bastırmaya çalışarak. Söylemek istediği şey en büyük korkusuydu: Eğer Anna ve Joe aşıkça, bu karanlık bir şeydi çünkü yaralı savaşçı ve insan ticareti mağduru kadın ortak acılarla birbirlerine bağlanmışlardı.

Vücuduna hiç yakışmayan büyük pembe bir sabahlığa sarınan Caroline, merdivenlere ve yatağı doğru giderken kendi saygınlığını yarattı. Mary onun gidişini izledi. Tanımakta güçlük çektiği bir duyguyla boğazı düğümlendi. Suçluluk değil, değil mi?

Rhiannon'un kürsünün yanında durup Joe'ya baktığını hatırladı. Bu kız başımıza bela olacak, diye düşündü Mary. Rhiannon'ın Joe'ya olan takıntısı Keltlerle ilgili her şeye duyduğu hayranlıkla başlamıştı. Frederic North on sekiz yıl önce tek çocuğına bir Kelt şekil değıştiricisinin adını vermişti. Mary, bu akışkan tutkuların bir kısmı Rhiannon'a geçmiş olmalı, diye düşündü. Çok uzun bir gün olmuştu. Neredeyse dişlerini fırçalayamayacak kadar yorgun olan Mary Wandwalker sürünerek yatağına girdi. Yarın yaz okulunda neler olacağını tahmin etmeyi reddediyorum, diye düşündü derin bir uyku tüneline dalarak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

RHIANNON İLE ÇATIŞMALAR

Ertesi sabah Mary, Rhiannon'la mücadelelerinin daha yeni başladığını fark etti. Mary'nin yazılı talimatlarında belirtilen saatten bir saat sonra, genç kadın pişmanlık duymadan kahvaltıya indi. Rhiannon'un görmezden geldiği küçük bir konuşma girişiminden sonra Mary şok edici bir sözle kızın dikkatini çekti. Gruba Exmoor Koleji'ne yürüyeceklerini duyurdu.

"Yürü! Gerçekten *yürümek* mi demek istiyorsun? Limuzin ne olacak?" Rhiannon'un inanmazlığı Caroline'in gülümsemesini gizlemesine neden oldu. Caroline'in yanında oturan Sarah, yirmi yaşlarında gergin bir Afrikalı kadındı. İğneden zarar görmüş kollarını yeşil bir tişörtle örtmüş olan Sarah, Rhiannon göz kamaştırıcı saçlarını sabah güneşinde salladıkça gözleri büyüyordu. Mutfak masasının karşı tarafında oturan Mary, Caroline'in sitemleri rüyalarına girerken huzursuz bir gece geçirmişti. Kelt prensesi onu hiç eğlendirmiyordu.

"Limuzin yok. Oxford zaten trafikten geçilmiyor. Mümkünse herkes yürüsün."

"Ben yürümem. Ben hiç yürümem. Yürüyemiyorum."

"Neden? Bacaklarınızda bir sorun mu var?"

Mary bile bunun kötü bir başlangıç olduğunu görebiliyordu. Caroline bulaşıkları lavaboya dökmek için ayağa kalktı. Sarah tabağındaki son kırıntıları toplamak için eğildi.

Rhiannon, "Dekor çok geçen yüzyıldan kalma," diyerek reddetti.

Mary hırpalanmış kahverengi Formika dolapları, turuncu çiçekli fayansları ve beyaz elektrikli ocağı görünce yüzünde buruk bir gülümseme belirdi; bu öğrenci mutfağı 1970'lerdeki ortak evinden tanıdık geliyordu. Sadece büyük, temizlenmiş ahşap

masada 21st yüzyıl övgüleri vardı. Sarah aynı anda hem makyajını tazeleyen, hem telefonunu kaydıran, hem de tartışan Rhiannon'a göz ucuyla baktı.

"Yürümek çok. ..çok aşağılayıcı!" Rhiannon bu kelimeyi bir zafer olarak telaffuz etti. Mary onun kelime dağarcığından etkilenmişti. Ne de olsa aldığı pahalı eğitimin bir anlamı vardı.

Caroline o sabah, "Rhiannon'dan hoşlanmaya çalış," diye fısıldamıştı. Mary, Caroline'ın haklı olduğunu anlayınca şok olmuştu. Mer-Corp'un ultra zengin CEO'sunun şımarık, aşırı süslü çocuğu Rhiannon'dan hoşlanmıyordu. Yine de Mary'nin kitabında hoşlanmak, birinin kaprislerine boyun eğmeyi gerektirmiyordu. Kız kimin yetkili olduğunu anlamalıydı.

"Yürümek aşağılayıcı bir şey değil," dedi kararlı bir şekilde. "İyi bir egzersiz ve bu şehirde mantıklı. Şu anda Los Angeles'ta değilsiniz. Üniversiteye yürüyerek yirmi dakikada varırsınız."

Rhiannon öfkeyle baktı.

"Rhiannon, Yaz Okulu'nun İklim Acil Durumuyla ilgili olduğunu da unutma. Geleceğinde yürümek var."

Kelt prensesi kaba bir ses çıkardı. Elindeki aynayı, getirdiği yarı boş şekerli kurabiye tabağına çarpına kadar itti. Doğal olarak Caroline tarafından hazırlanan kahvaltı ikramları kabul edilemezdi. Şimdi Caroline müdahale etti.

"Joe Griffith derse yürüyerek gitmemi istiyor. Seninle geleceğim, derse kadar görüşürüz," dedi Caroline Rhiannon'a hafif bir gülümsemeyle. Bunun neye mal olduğunu sadece Mary biliyordu. Kız burnunu çekti.

Rhiannon cesaret edebildiği kadar yavaş hareket ederek, küçük cam şişeler içindeki olağanüstü kozmetik ürünlerini toplamaya başladı. Rhiannon'ın bavulları üst kattaki geniş yatak odasını Mary'nin kullandığı yatak odası kadar küçültmüştü.

Mary ayağını yere vurdu. Caroline önce ona, sonra da düşünceli bir ifadeyle Kelt prensesine baktı. Bir saattir gitmeye hazır olan Sarah, yıkanmış bulaşıkları dolaba geri koyarak gecikmeyi değerlendirdi.

Mary, Sarah'nın geldiğinde ev işlerini yapmayı teklif etmesini merak etmişti. Caroline, Sarah'nın ev işlerini güven verici bulduğunu açıkladı. Bu ona insanların yanında kendini güvende hissetme imkânı veriyordu. Sarah Holywell'le anlaşma yapmasa bile görev almak istiyordu. DEA Sarah'nın yaz okulu ücretini ödediği için (Bay North 'arizi masraflar ve eğlence' için cömert bir miktar eklemişti), Janet Sarah'ya evde yardım ederek geri ödeme yapması talimatını vermişti.

Mary, bulaşıkları kaldırırken Sarah'nın rahatlamış yüz ifadesini yakaladı. Caroline'in Sarah'ya yardım etmekle ne demek istediğini anlıyorum, diye düşündü. O olmadan korkmuş bir at gibi olurdu. Rhiannon'la ne büyük bir tezat.

"Seni rahatsız eden ne Rhiannon? Hâlâ jetlag misin?" dedi Caroline. Kızın kızgınlığını eritmeye çalışıyordu. Rhiannon yine burnunu çekti. Yine de agresif enerjisi gözle görülür biçimde tükeniyordu.

"Japonya'daki tatilimizden daha kötü hissediyorum," diye itiraf etti. "Sanırım güneş ışığı yüzünden migrenim tuttu. Dışarı çok aydınlık."

Tüm o temelin altındaki o küçük tümseklerde lekeler mi patlıyordu?

"Yürümek migrene iyi gelir."

Yine de Mary kendini acımasız hissetmeye başlamıştı. Caroline haklıydı. Kızın gergin yüz hatlarında huysuzluktan fazlası vardı. Korkuyor olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, Celtic Yaz Okulu'ndan mı, yoksa Joe Griffith'ten mi? Oxford'dan korkuyor olabilir miydi? Seçkin yetiştirilme tarzının göz ardı ettiği bazı Avrupa şehirleri olmalıydı.

Pekala Caroline, diye düşündü Mary. Bu bakışla bana bir şey anlatmaya çalışıyorsun. Mary bir sarsıntıyla, evet, Rhiannon'un kendisinden korkabileceğini fark etti. ..ondan. Boğazını temizledi.

"Migren mi? Anlıyorum. Pekala, Rhiannon, jet lag. ..rahatsız edici olabilir. Um. . Taksi çağırırım. Eğer gerçekten iyi hissetmiyorsan. Sadece bugünlük."

Mary kimin yetkili olduğu konusunda açık olmak istiyordu. Daha önce hiç bir ergenle birlikte yaşamamıştı. Rhiannon, Arşiv'deki şu aptal mezunlara benziyor, diye düşündü. Eğitim ayrıcalığının dalgasıyla yıkanmışlardı, kendilerine güvenleri vardı ama deneyimleri yoktu. Böyle acemiler Bayan Wandwalker tarafından çok iyi yetiştirilmişti.

Bana Karanlıklar Prensesi ya da POD derlerdi, diye düşündü Mary acımasız bir takdirle. Kasalardan hiç çıkmadığım için bana şaka yaparlardı. İşim çok zordu. Babamın parasını harcamak için eğitilmiş bir prenses değildim. Mary burnunu çekti. Anna'nın dediği gibi, gerçekçi olmak lazım. Karanlıklar Prensesi artık yok ve dedektif Wandwalker'ın daha kayganlaştırıcı taktiklere ihtiyacı var. Rhiannon başını öne eğdi. Caroline Anna'ya yeterince kızgın. Sarah bile emirlerden başka bir şey bekliyor gibi görünüyor.

Mary el çantasını mutfak masasının üzerine koydu.

"Bu yaz okuluna kötü bir başlangıç yapmayalım Rhiannon," dedi. "Caroline sana özel kahvemden bir şişe hazırlarken ben de taksiyi getireyim."

götürmek için. Tabii bugün gerçekten gitmek istiyorsanız."

"*Elbette* gidiyorum," dedi Rhiannon ve sonra yüzünü buruşturdu. Baş ağrısı gerçektir. "Joe bunu bekliyor. Bana ihtiyacı var; öyle söyledi. Online mülakatta tanıştığımızda beni Oxford'da görmeyi dört gözle beklediğini söylemişti."

Ayağa kalktı ve tenini parlatan pembe tonlarındaki uzun elbisesini silkeledi. Suratını asması, önemiyle ilgili her türlü tartışmayla mücadele etmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Sanırım onun için üzülebilirim, diye düşündü Mary. Talihsiz kız Anna'yı Joe'yla görmekten en az Caroline kadar nefret edecekti.

"Elbette, Rhiannon" dedi. "Sana ihtiyaç olduğunu söylemeye gerek yok. Ne de olsa hepimiz üç ayın için kayıt yaptırдық. İlk birkaç sınıf olmadan bunları yapamayız. Yeniden Doğan Keltler bize, yani sana güveniyor." Küçük bir duraklama oldu. "Taksi dokuz dakika içinde. Alacaklarınızı toplayın. Sizinle dışarıda buluşacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

İLK AYIN: KABUL TÖRENİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sonraki iki haftalık ders boyunca Mary, Yeniden Doğan Keltler'in gizemini düşündü. Anna sadece Joe Griffith ders verirken ortaya çıkıyordu. Ön tarafta özel bir sandalye onun için ayrılmıştı. Anna'nın DEA ile olan tüm bağları, güneşin altındaki geç don gibi erimişti.

Caroline, Yaz Okulu rejimine kararlılıkla katlandı. Mary'ye Anna'nın iyiliği için gitmeye karar verdiğini söyledi. Sevgilisinin yardım isteyeceği bir zaman gelecekti. Mary kabul etmiş gibi görünmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Caroline ve Mary neredeyse hiç konuşmadılar.

Her derste, iklimdeki acil durumun, doğayla olan kutsal bağlarını yitirmiş bir dünyanın ürünü olduğu ima ediliyordu. Bu yıl şimdiye kadar İngiltere'de sıcaklık ve kuraklık rekoru kırılmıştı. Şimdi kavurucu Haziran ayında, Kelt meraklıları ve sıkılmış emekliler, Yeniden Doğan Keltlerin dünyalarını yeniden şekillendirmesine hazırды. Yaz okulu, su kaynaklarının eski Keltler için kutsal olduğunu öğretti.

Mary bu kadarını kabul edebilirdi. Ancak, Yeniden Doğan Keltlerin bir sonraki adımının ne olacağından oldukça şüpheliydi; çünkü Joe, böyle bir dünya görüşüne saygısızlık edildiğinde, yaşam dengesini yeniden kurmak için kanlı kurbanların gerekli olduğunu tekrarlamayı severdi.

"Ne tür kanlı kurbanlar?" diye sordu Mary altmış küsur yaşının tüm masumiyetiyle. Anna gözlerini kıstı, Rhiannon Joe'nun sözünü kestiği için ona kaşlarını çatı.

"Her şeyin zamanı var, Bayan er. . .Walker," dedi Joe gülümseyerek. Mary onun ilahi inancını hiç kaybetmediğini fark etti.

Günler ilerledi; Exmoor College daha sıcak ve daha ağır hale geldi. Vantilatörlere rağmen, yaşlı katılımcılar dersler sırasında uyukluyordu. Rhiannon'ın tiksintisine rağmen hiçbir yerde klima yoktu. Mary öğleden sonraları uykulu uykulu başını kollarının üzerine koymayı arzuluyordu. Oxford'un normal döneminin bitmesine şaşmamalı. Öğretim döneminin bitmesi, sınavların yapılması, şampanya partilerinin verilmesi ve lisans öğrencilerinin toplanmasıyla birlikte şehir daha yavaş, daha ağır sulara kaymıştı.

Mary ve ev halkı her gün bir üniversiteden diğerine giden turistlerin yanından geçiyordu. Bazıları çiftlik hayvanları gibi güdülüyor, bazıları birerli ikişerli dolaşıyordu.

büyük sırt çantaları taşıyorlardı. Şehrin temel ritmini çok az bozarak etrafta kürek çekiyorlardı.

Mary neredeyse tüm öğretmenlerin ya da dekanların taşradaki evlerine göç ettiklerini biliyordu. Yaz seyahatlerinin bir istisnası, merhum Albert Edward'ın oğlu Barin olarak bilinen Profesör Barinthus Morrigan'dı. Eksantrik babasının derslerini vermek üzere Genç Araştırma Görevlisi olarak atanan Barin, dramatik intiharın ardından profesörlük görevini üstlenmişti.

Oxford olduğu için kaşlar kalktı. İş arkadaşları Albert Edward'ın vasiyetinde Exmoor Koleji'ne yapılan büyük bağış hakkında mırıldandılar. Barin son iki yıldır ünlü (kimilerine göre rezil) Kelt Çalışmaları Yaz Okulu'nu genişletmişti. Yaşlı profesörün zamanındaki vahşi ayin söylentileri yerini oğlunun gizlilik takıntısına bırakmıştı. Bu yıl, derslerin çoğu, hakkında en çok konuşulan araştırma öğrencisi Joe Griffith'in yaralı ellerindeydi.

Yaz Okulu, Yeniden Doğmuş Keltlerin gizli faaliyetlerine katılımı kabul etse de, normal sınıfları yakın çevreye girişi işaret eden üç ayinden ayırdılar. Adı açıklanmayan 'yaşlılar ya da druidler' tarafından herkes davet edilmeyecekti. Mary, Rhiannon, Caroline ve Sarah ile birlikte üyelik için değerlendirilmek üzere kutuyu işaretledi. Mary ayin listesinde dudaklarını büzdü: 'Kutsal Kuyuda İnisiyasyon', 'Kutsal Suyu Daldırma' ve son olarak 'Gündönümü Ayaklanması'. Gözü Rhiannon'unkine takıldı. Genç kadının bu okült ayinlere katılmasına asla izin vermeyecekti. Gelecek savaşları düşünerek içini çekti.

Mary ilk günün evrak işlerini gözden geçirirken Simmy Morrigan'ın meraklı bakışlarını yakaladı ve ona hafifçe başını salladı. Mary daha önceden tanıştıklarını iddia edemedi, Simmy kayıp İngiliz nehirleriyle ilgili notlarını ucuz bir evrak çantasına doldurdu ve ortadan kayboldu. Tamam, o zaman arkadaş *değiliz*, diye düşündü Mary.

İki hafta sonra, dördünün de bir sonraki aşama olan İnisiyasyon'a davet edildiğini ve daha sonra iki son ayin için değerlendirileceğini bildiren yumuşak bir e-posta geldi. Rhiannon mutfakta dans ederek hayali bir Joe'ya öpücükler gönderdi. Ertesi gün normal öğrenciler için tatildi, bu yüzden dört kişi belirlenen saatte Exmoor'daki Hall Quad'a vardıklarında ürkütücü derecede sessiz bir kolej vardı. Joe'nun yanında, gölgede duran Anna'nın beden dili Joe'nunkinin bir uzantısıydı. Mary Caroline'a bakmaya cesaret edemiyordu.

O ilk akşamdan beri ilk kez Anna ile konuşacak kadar yaklaşmışlardı. Genç kadının gözlerinin altında koyu renkli yarım aylar vardı.

Kırmızı güneş elbisesi bile tozluydu. Hiç ona göre değil, diye düşündü Mary. Caroline'ın şaşırdığını ve endişelendiğini görebiliyordu.

Joe Griffith ise her zamankinden daha rahattı. Yükselen sıcaklığın altında kadınlara sıırttı. Bej rengine bürünmüştü, gömleği boynundan açılarak güneş yanığı üzerinde uzayan kıvrıkcık göğüs kıllarını gösteriyordu. Mary Rhiannon'un titrediğini görebiliyordu. Kız, Anna'nın tahammül edebileceği kadar Joe'ya yakın bir yer bulmak için etrafından dolanırken neredeyse onu kokluyordu. Joe hiç aldırmadı. Bu sabah karaya çıkarması gereken daha büyük balıklar vardı.

"Hoş geldiniz, Yeniden Doğan Keltlerin kutsal çemberinin gelecekteki üyeleri. Bu yılki Yaz Okulu'ndan seçildiniz. Kanla ve suyla, bugün ruhani uyanışınız başlıyor."

Hepsini kucaklamak için kollarını iki yana açtı. Mary öksürdü. "Dr. Griffith," diye başladı.

"Pek 'Doktor' sayılmaz. Joe iyi olacak, Mary," dedi.

Mary onun küçümseyici ses tonunu fark etti. "Joe, o zaman," dedi, yeniden söze başlayarak, sahte bir çekingenlikle. "Web siteniz Yeniden Doğmuş Keltlerin ..Yeniden Doğan Keltlerin gerçekte ne *yaptığı hakkında*. Cesaret, hayal gücü ve saklama yeteneği gerektirdiğini okudum. . . 'kanla doğan' sırlar mı?"

Mary her günkü çelik gibi bakışını küçümsedi. Onun yerine yön arayan, kaybolmuş yaşlı bir kadın olacaktı. Joe Griffith'i en yakın ofise götürmek ve sarhoş Anna'yı serbest bırakıp Yeniden Doğan Keltleri kan konusundan uzaklaştıran kadar ona sert sözler söylemek *istiyordu*. Mary'nin Joe Griffith'e güvenmemesi için Dr. Wiseman'ın ifşaatına ihtiyacı yoktu. Dışarıdan naif bir hayranlık duyuyordu ama içi kaynıyordu.

"İnisiyasyon doğru zamanda gelecek, Bayan . .er Walker," diye açıkladı Joe. "Bu önce kutsal kaynaklarınızı bulma meselesi. Hangi tanrılar sizin aracılığınızla konuşur. Üçüncü ve son ayın yaz gündönümünde, muazzam bir fedakârlık ve yenilenme töreni olan Kan Yükselişi'nde gerçekleşir." Nefes almak için durakladı.

"Londra'daki Kelt mabetlerinin en kutsalında yükseliyoruz. Kutsal nehir uyanacak." Joe'nun sesi "Londra "ya kadar yükseldi. Birkaç yüzdeki şaşkınlığı fark etti ve sakinleşti. "Bugün gündönümünden on dört gün sonra. Çok eski bir şeye hazır olabilmeniz için sizi başlatma zamanı. ." etkili olması için durakladı, "çok yeni."

Genç acemiler heyecan içinde ayaklarını sürüyerek yürüdüler.

"Evet, bu gündönümü özel olacak. Daha önce hiç denenmemiş bir şey, Yeniden Doğmuş Keltler tarafından bile," diye gülümsedi.

Mary'nin çenesi düştü; rol yapmıyordu. Rhiannon'un büyülenmiş ifadesini yakalayan Joe işine geri döndü. "Bugün sizi kutsal kuyumuzdan başlatıyoruz. Beni takip edin."

Yeşil çimenlikte ilerledi ve üniversitenin en eski bölümüne açılan kemerden eğilerek geçti. Bir an için geri döndü. Uzak geçmişten gelen bir kahraman gibi taşlarla çerçevelenerek savaşçılarına seslendi. "Bu taraftan. Simmy ve Dr. Barinthus kuyunun başında bekliyor."

Simmy'nin de doktorası yok mu? diye düşündü Mary, arkadan gelerek. Sorularımın hiçbirine cevap vermedi. En azından doğru dürüst. Simmy'nin Keltler ve kayıp nehirler konulu dersi Mary'de heyecan uyandıran tek ders olmuştu. Caroline yas tutarken ve Rhiannon şehvetle yıkanırken, doğa tanrılarının hikâyelerinden en çok etkilenen Sarah olmuştu.

Kongo'daki köyünden kaçırılan Mary, Sarah'nın Holywell'de kendi adet kanıyla ayin yapmaya çalışırken yakalandığını hatırladı. Kızartma tavaından çıktı, diye düşündü Mary. Umarım Caroline Janet'ı bilgilendiriyordur. Onu aramak için zaman yaratmalıyım.

Holywell'deki cadıları düzenli olarak ziyaret eden ve onların eko-terapötik büyüünden heyecan duyan Caroline'di. Simmy Keltlerin pınarları ve nehirleri Öteki Dünya'ya açılan kutsal kapılar olarak gördüklerinden bahsederken de aynı enerjiyi bulmaya çalışmıştı. Simmy, Keltler için bir nehrin, toprağın ilahi bedenindeki bir kan damarı olduğunu söyledi. Ama şimdi Caroline'ın yüzü düşmüştü, bu da depresyona geri döndüğünün bir işaretiydi. Mary onunla konuşmak zorundaydı.

Kemerin serin iç kısmından geçerlerken Caroline'i yakalamaya çalıştı. Mary artık 1609'da kurulan bu kolej hakkında daha fazla şey biliyordu. Exmoor'un web sitesinde, bir manastır hastanesinin çok daha eski kalıntılarının satın alınma şansından bahsediliyordu. Exmoor'un inşaatçıları eski taşları yeniden kullanmış ve eski kuyuyu hizmette tutmuşlardı.

Diğer kolejler gibi bu kolej de adını kurucularından, Exe Kontlarından alıyordu. "Eski dinin", yani Katolikliğin hain lekesini taşıyan bir aile, Anglikan Kilisesi için rahip yetiştirmek üzere bir Oxford Koleji kurarak şüpheleri tamamen ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. Ancak, gizli dini nedenlerden mi yoksa cimrilikten mi bilinmez, yeni bir kuyu için ödeme yapmayı reddettiler.

Mary Caroline'ı kenara çektiğinde diğerleri kuyu başında sohbet ediyordu. Bunun uzun sürmeyeceğini belirtmek için Joe'ya el salladı.

"Caroline, lütfen bu sabahı atlatmaya çalış. Çok iyi gidiyorsun." Mary, 'Anna için' demek istedi ama bu sözcükleri söyleyemedi.

Rhiannon'un kendisine baktığını fark etti ve "Geliyorum," diye mırıldandı.

Caroline boğulmuş gibiydi; yüzü şişmişti. Kilo almış, Mary fark etti.

"Yardım etmeye çalışıyorum. Anna'yı görmek. ..zor. Sarah'ya bakmak için burada olsam bile."

Caroline omuzlarını geri çektiğinde Mary vereceği yanıtı düşünüyordu. "Tamam, Mary, tamam, elimden geleni yapacağım. Söz veremem."

Mary gülümsemeye zorladı. "İlerleyelim o zaman."

Gruba yeniden katıldıklarında onları bir sessizlik karşıladı. Çaresiz Caroline Anna'dan uzaklaştı. Joe'nun ham parmakları Anna'nın eline uzandı. Mary aralarındaki erotik gerilimi fark etti. Rhiannon ilgisiz çifte kaşlarını çatarak baktı. Mary ayrıca Simmy'nin, sırık gibi bir oğlanın ve Barinthus olması gereken kıllı bir adamın yanında durduğunu görebiliyordu. Barin'in sorumlu olması gerekiyordu ama öğretme işinin çoğunu Joe ve Simmy'ye bırakıyordu. Bunun nedenini merak ediyorum, diye düşündü Mary.

Meryem'e beklenti içinde bakıyorlardı. Sarah çimenliğin bir köşesindeki kuyuyu görebilecek şekilde hareket etti. Mary daha önceki ziyareti hakkında sessiz kalmaya karar verdi ve Rhiannon'a bir bakış fırlattı. Genç kadın Mary'ye meydan okuyan bir koklama verdi ve arkasını döndü.

Barinthus, "Profesör Albert Edward'ın vasiyetindeki fonlarla restore edildi," dedi.

Kuyu, ahşap vinci ve küçük kiremitli çatısıyla Mary'ye masal kitaplarındaki resimleri hatırlatıyordu.

"Öne gelin Bayan Jones ve . . Bayan Walker. Siz ikiniz kutsalımızı iyi karşılamalısınız," dedi Joe.

Mary başıyla Simmy'yi ve sınıfta Simmy'nin oğlu Colin olarak tanıtılan çocuğu işaret etti. Barinthus, web sitesinde yaşının 48 olarak verildiği fotoğraftan çok daha yaşlı görünüyordu. Uzun saçları omuzları da dahil olmak üzere her yerini alüminyum rengi tellerle kaplıyordu.

Mary kendini yaramaz hissetti. Suyu bir taş atarsam belki daha fazlasını ortaya çıkarırlar.

"Profesör Morrigan'ın altın meşaleyi bulduğu kuyu burası mı? Gizemli bir şekilde ortadan kaybolan mı?" dedi.

Morrigan kardeşler gerildi. Rhiannon kaşlarını çattı ve Colin, Albert Edward'dan bahsedilince bir o yana bir bu yana kaydı. Simmy onu engellemek için kolunu uzattı. Colin silkindi ve Joe'ya yakın olmak için hareket etti. Barinthus

Mary'nin solgun kirpiklerini titretmeye başladı. Kültürlü ksrg olan bir köpekbalığını andırıyordu. Gülmek istedi.

"Haklısınız," dedi Barinthus kesin bir ses tonuyla. "Babam sınırlı bir kazı yönetti. Torc'u buldu; paha biçilmez bir eser olması gereken. ..konuyu dağıtıyorum. Kuyunun dibindeydi, kaynağın girdiği yerde. Bildiğiniz gibi Keltler sularına adak adarlardı. Kaynaklar, nehirler ve gller bu dünya ile öteki dünyayı birleştirirdi."

Barin'e bakan Mary, Simmy'nin yüz hatlarını bir erkek yüzünde görünce şok oldu. Barinthus Morrigan Simmy'nin kardeşiydi, sadece saçları çok fazla ve elli kilo fazlaydı. Simmy, Mary'nin babasının "arkası ve yanları kısa" dediği, sarıya boyanmış bir kesimi tercih ediyordu. Barinthus her girişimciyi incelerken Mary sakal tellerinin ardında bir parıltı yakaladı. Bir torc takıyordu. Bakır, Joe'da grdgm gibi, diye düşündü Mary.

"Yeniden doğan Keltler bana Barin der," diye duyurdu özellikle kimseye.

Mary etkilenmiş gibi davrandı. Arşiv'deki günlerinde akademisyenlerle başa çıkmayı öğrenmişti.

"İnisiyeler teker teker gelsin." Joe Griffith kuyunun başındaki nbetiydi. Aşağıya en son bakan Mary, kendisine bakan yaşlı kadın karşısında neredeyse sıçrayacaktı. Oh, unutuyorum.

"Kuraklığa rağmen suyun farkına varıyorsunuz. Nereden geldiğinden emin değiliz, ancak nehirle bir bağlantı olması muhtemel," dedi Simmy. Beş ğrenci kibar bir ilgi gösterdi.

"Exmoor Kuyusu," diye konuştu Joe saygılı bir ses tonuyla. "Bizim kutsal kuyumuz Oxford'daki Kelt kökenli tek kuyu." Dudaklarını nemlendirdi. "Canlanıyor. Su kanıtlıyor ki. . ."

Barinthus öğrencisinin kolunu sıktı. "şimdi Joe. . ."

Simmy atladı. "Bekle, Joe. Ben de tam Suların Uyanışı'na geliyordum," dedi. Mary'nin köpüren duygularını yatıştırdı. Ondan korkuyorlar mı? Aklı Jez Wiseman'ın Joe hakkındaki uyarılarına gitti. Sıcaktan titriyordu.

Simmy şık saçları ve bembeyaz gömleğiyle bir ğretim görevlisi duruşu takınmıştı: elleri kalçalarında ve profesyonel bir gülümsemeyle. Mary, kendisini görmezden gelen Colin'de bir endişe sezdi. O bir erkek, diye düşündü Mary. Rhiannon'un yaşlarında olabilir. Joe'nun fiziksel yoğunluğunu taklit ediyor. Colin'in ay beyazı dikenli saçlarının arasından pembe kafatası görünüyordu. Kobalt mavisi gözlerinin üzerinde ışınlar ykseliyormuş gibi bir etkisi vardı. Mary, Sarah'nın şaşkın bakışlarını yakaladı.

"Kontakt lensler," diye mırıldandı.

Simmy onu sınıfa "oğlum Colin" diye tanıttığında, çocuk "Evlatlık" diye mırıldandı. Ama ben gerçek bir Morrigan'ım," diye mırıldanmış ve yerine geri kaymıştı. Mary onun diğer katılımcıları izlediğini ve hiç not almadığını fark etti.

Mary, Bay Jeffreys'in bahsettiği başka bir şeyi hatırladı. Albert Edward'ın intiharı sırasında Simmy'nin sevgilisi, çocuklarını da alarak onu terk etmişti. Eski sevgilisi bebeğiyle birlikte yurtdışına kaçmıştı. Simmy ile evlenmedikleri ve evlat edinme süreci henüz başlamadığı için Simmy'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"İşte o zaman Dr. Sulis Morrigan Yeniden Doğan Keltlere katıldı," Mr. Jeffreys ekledi.

"Oh," dedi Mary. Mary'nin doğumda kaybettiği kendi bebeği hakkında hiç konuşmamıştı. Bay Jeffreys bunu biliyordu.

"Peki ya web sitesindeki çocuk? Simmy'nin yanında duran." "Üvey evlat," diye doğruladı Jeffreys. "Belki de şimdiye kadar evlat edinilmiştir.

Evet, sorunlu bir genci aldı. Her iki ebeveyni de o küçükken aşırı dozdan ölmüş.

on dört. Onlar da Yeniden Doğan Keltler'in üyeleri idi."

"Oh," dedi Mary tekrar. "Oh, sence...?"

"Ritüellerinde uyuşturucu mu var? Büyük ihtimalle. Sosyal medyada gizli etkinliklerinin birden fazla nedenden ötürü gizli - ve coşkulu - olduğuna dair ipuçları var. Çok dikkatli olun, Bayan Wandwalker."

Kutsal kuyuya döndüklerinde Simmy ortaçağdaki coşkulu Kuyu Uyandırma ayinine dair hikâyeler anlattı. Mary dikkatinin bir kısmını Rhiannon'un artan heyecanına vermişti. Simmy'ye göre, ilkbaharın sonlarında yapılan çılgın partiler sudaki iyileştirici güçleri açığa çıkarıyordu.

"Kelt ibadetinin kanıtlanmış bir devamı," diye sözlerini tamamladı. "Şimdi kardeşim sizi kendi uyanış ayinimize davet edecek."

"Yeniden Doğan bir Kelt olmak, kuyudan, nehirden ve kandan inisiyasyon anlamına gelir," diye mırıldandı Barin. Mary içi titrerken aptal gibi görünmeye çalıştı. Joe'nun gözleri çok parlaktı ve Barin'in sözlerini dikkatle dinlerken yüzü çok kızarmıştı.

"Kuyu'nun Uyanışı ile başlıyoruz." Barin'in ses tonu yükseldikçe beş inisiye gerildi. Colin'in doğal olmayan gözleri parladı ve ilk kez Rhiannon'a baktı.

"Su suyu çağırır." Arayan Caroline'di. Gözlerini dikmiş Barin'e bakanların arasında değildi; daha ziyade kuyunun yosunlu kuyusuna bakıyordu.

"Kesinlikle," dedi Barin.

Beklenmedik bir ses demliğe karıştı. Sarah Caroline'a yaklaştı.

"Beyaz olmamamın bir önemi var mı?"

Sarah'nın aksanı, aslında taklit ettiği Mary'ninki kadar İngiliz ve kültürlüydü. Mary nefesini tuttu. Sarah'nın konuşmasını hiç beklemiyordu. Aslında onu Exmoor'da konuşurken duyduğundan *bile* emin değildi.

Sonra Mary o sırada hiç düşünmediği bir şeyi hatırladı. Hint kökenli orta yaşlı bir kadın ve Çinli bir adam ilk haftadan sonra Yaz Okulu'ndan ayrılmışlardı. Hoş karşılanmayan bir atmosfer mi hissetmişlerdi? Mary neden onları sormamıştı? Şu anda Anna meraklı görünüyor, Colin ise ters ters bakıyordu. Barin'in gözlerinin arkasında bir şey dalgalanıyordu. Joe'ya bakmaktan kaçındı.

"Bütün kanlar aynı renktir." Joe'nun cevabı neredeyse duyulmuyordu. Colin kaskatı kesildi. Simmy onun işaretini aldı.

"Tamam o zaman. Teşekkür ederim, Barin. Siz inisiyeler yarın gece Kuyu'nun Uyanışı'na katılacaksınız; bu üç ayinden ilki. İkincisi, kutsal nehre daldırma, saha gezisinde gerçekleşecek ve üçüncüsü, Kan Yükselişi, gündönümünde Londra'da gerçekleşecek. Ancak bugün ayrılmadan önce size babam Profesör Morrigan'ın bir başka keşfini göstermek istiyorum. Kendimin ve Barin'in babası demek istiyorum elbette."

Ağabeyi ona esrarengiz bir bakış fırlattı ve gözleri Colin'e kayınca daha da soğuklaştı. Simmy devam etti. "Şuradaki taş," dedi ve kuyunun Exmoor sınır duvarına en yakın kısmına gitti. "Bu taşın yanına gel. Gördüğünüz gibi Roma döneminden kalma. Yazıttan dolayı biliyoruz. Romalı Britonlar da Keltti. İstilacılar Kelt tanrılarını benimsedi ve kendi tanrılarıyla sentezledi."

Joe'nun geniş omuzlarının arkasında kalan Mary mektupları göremedi. Oysa Rhiannon'un sabırsızlığını çözebiliyordu.

"Müthiş taş. ..ama, ama. . .bekle." Rhiannon hoplayıp zıplıyordu, yanakları sıcaktan kızarmıştı.

"Evet, Bayan North?"

Kahretsin, Rhiannon yine Joe'ya göz kırpmıyor, diye düşündü Mary. Simmy Rhiannon'dan hoşlanmıyor. Colin'in Barin'i kurbağa yutmuş gibi göstermesine mi içerliyor?

"Profesör Griffith," Rhiannon Joe'yu yanına çekme fırsatını kaçırmadı. "Ortaçağ insanların Kelt olmadığını söylemişsiniz, değil mi? Onlar Hristiyandı. Pınara ya da kuyuya tapmıyorlardı."

Rhiannon övülmeyi bekledi. Joe onun yerine Simmy'yi işaret etti. Anna kendini beğenmiş görünmekten kendini alamadı.

"*Roma* yazıtı Sulis, Büyük Tanrıça," dedi Simmy, sesinde buz gibi bir ton vardı.

"Annemin adı." Colin ilk kez konuşuyordu. Simmy oğluna nadir gülümsemelerinden birini verdi.

"Görüyorsun ya, Rhiannon," diye söze girdi Joe. "Yaz Okulu için bir tür parti olan bu Uyanma Töreni, kuyuyu kutsal tutmanın bir devamı *olduğunu* kanıtlıyor. Ortaçağda. Pardon, Simmy. Bu konuda yayın yaptığını biliyorum."

Simmy başını salladı. "Evet, haklısın Joe. Kelt ritüelleri Romalılar tarafından muhafaza edildi. *Sulis* önemli çünkü bu yazıt tüm Roma Britanyası'nda bulunan ikinci yazıt. Romalılar Sulis'i kendi Minerva'ları olarak görüyorlardı. İngiltere'yi terk ettiklerinde burası sözde Hristiyan olmuştu. Yine de yeni festivaller Keltler tarafından başlatılan dini saygıyı devam ettirdi. Resmi olarak ülke Hristiyan'dı ama Kilise tüm eski adetleri durduramadı."

Eski Keltler ile Holywell'deki cadılar arasındaki bağlantı bu, diye düşündü Mary. Büyülü 'hokus pokus' söz konusu olduğunda şüpheci olan Mary, cadıların kendilerini nasıl binlerce yıllık bir geleneğin parçası olarak gördüklerini düşünmemiştir.

Simmy daha fazla bilgi verdi. "Noel'i kış gündönümü şölenine, Paskalya'yı ilkbahar ekinoksuna vs. ekledik. Kuyuyu Uyandırmak yılda bir kez, yaz gündönümüne yakın bir zamanda gerçekleşirdi. Yemekli, şaraplı, şarkılı, müzikli, kutlamalı bir toplantıydı. . ."

"Bir parti!" Rhiannon alkışladı. Açgözlü ifadesi Mary'ye acı veriyordu.

"Dua, fedakârlık, yenilenme," diye tamamladı Simmy, ters ters bakarak. "Peki bütün bunları biz mi yapacağız?" diye sordu Mary.

"Bunu Yeniden Doğan Keltlerin onuruna düzenlenen bir ayin toplantısı olarak düşün," dedi Joe kolayca. "Yarın akşam. Bir şişe getirin. Yemek Yaz Okulu tarafından sağlanacak. Eski kıyafetler lütfen. Akşam dokuz gibi gel. Özel ayin gün batımında başlayacak."

Simmy, "Ortaçağ Kuyu Uyanması bütün gece, gün doğumuna kadar sürerdi," diye açıkladı. "Bu sefer değil. Çoğumuzun ertesi gün daldırma gezisi için erken bir treni var. İkinci ayınlınız," diye ekledi.

"Korkunç bir zamanlama," diye onayladı Joe, fazla neşeliydi. Mary'nin ne sormak üzere olduğunu anlayabiliyordu. "Önce Kuyu Uyandırma'yı yapmamız gerekiyor ve bu da ancak iki modülden sonra olabilir. Kolej partiler konusunda biraz hassas ve gelecek haftaki konferanstan önce yapmamızda ısrar ediyor. O zaman daldırma işlemini erteleyemeyiz çünkü siz inisiyelere eski dostum Jez Wiseman tarafından getirilen bir grup eski asker katılacak. Terapileri için sıkı bir program uyguluyorlar."

Gözleri düşünceli bir şekilde Mary'nin üzerindeydi. Jez'le konuştuğumuzu fark etmiş olmalı, diye düşündü Mary, en yumuşak gülümsemeyle karşılık vererek. Anna onu kısa bir öpücük için kendine çekerken o arkasını döndü.

"Bize bir limuzin bulabilirim," diye dudak büktü Rhiannon.

"Kesinlikle hayır," diye tersledi Simmy. "Biz her gün karbon azaltma çalışması yapıyoruz."

Rhiannon kaşlarını çattı. Mary onun tartışmayacak kadar akıllı olmasına sevinmişti. O sabah gelen e-postaya göre, inisiyelerin sabah 9:11 treniyle Reading üzerinden Londra'ya gitmeleri gerekiyordu. Reading istasyonundan bir minibüs grubu, doğada birkaç gün geçirecekleri, kulağa gizemli gelen 'Thames'in kayıp ayı'na götürecekti. Yolculuğun en önemli kısmı Wiseman'ın gazileriyle yapılacak olan daldırma ayini olacaktı.

Amerikalı olmalılar, diye fark etti Mary, ortak bir araştırmanın parçası olarak İngiliz savaş sonrası travma terapisini tatmak için buraya geliyorlardı. Mary, Wiseman'ın düzenli tedaviyi Joe'nun denenmemiş ritüelleriyle değiştirmek için nasıl izin aldığını merak etti. Belki de Yeniden Doğan Keltler o kadar da vahşi değillerdi? Midesindeki kasılmalar aksini gösteriyordu.

Bay Jeffreys, 'Kan ve toprak retoriği,' demişti. Doğru, diye düşündü. Anna çoktan boğuldu. Joe onun yaşam gücünün yarısını yok etti. Yeniden Doğan Keltler'in bir tehdit oluşturduğunu biliyorum; giderek yaklaşıyorlar. Mary kuyunun etrafında dönen yüzlere bakarken, aşağıdan gelen soğuk suyun kokusunu aldı.

"Ha," diye Mary'nin korkularını böldü Rhiannon. "Babam benim için bir limuzin ayarladı bile. Onu Oxford tren istasyonuna kadar götürebileceğiz." Mary, yürümek gibi yabancı bir fikrin üstesinden geldiği için sevinçle bir sıçrayış yaptı.

Sen de öyle düşünüyorsun, Mary Wandwalker'ı çözdün.

Her şey bitmişti. Barin yeni acemileri gönderirken Simmy de Kuyu Uyandırma'nın ertesi sabahı doğru trene binmeleri konusunda bir hatırlatma ekledi. Mary, Caroline, Sarah ve Rhiannon, Anna'nın koluna girerek Joe'yu takip ettiler. Mükemmel pencere kutularının kırmızı sardunyalara dolup taşıdığı avludan geçtiler.

Bir anda yapışkan bir şey hissi Mary'nin öğürmesine neden oldu. Elini ağzına götürdü. Giysileri, kutsal kuyunun iç taraflarına yapışan ıslak bitki kokuyordu.

Oxford klişelerinin geçit töreninin, punting gürültüsünün ve aynı çimlerde şampanya patlatan öğrencilerin anılarının ardında, o hep oradaydı: karanlığa açılan o kuyu. Küf kokuyordu, bir Kelt öte dünyasından ziyade yeraltı dünyasına açılan bir kapıydı.

Mary ürperdi. Lisans öğrencilerini saymazsak, Exmoor kaygısız gençlik havasını kaybetmişti. Genç Sarah ırk konusunda endişeliydi, Mary bunu görebiliyordu, Anna ise fazla sessizdi. Mary, Caroline, Sarah ve Rhiannon'a Porter's Lodge'a kadar ürkütücü bir sessizlik eşlik etti.

BÖLÜM 8

PARTİ OYUNLARI

Üniversite kapısının dışındaki sessizlik buharlaştı. Önce Caroline, Sarah ve Rhiannon, Mary'nin etrafında kümelenerek yönlendirme beklediler. Mary, Exmoor'a birkaç metre kala durup Kuyunun Uyanışı partisi hakkındaki sezgilerini topladı. Özellikle, kimin gitmeyeceği gibi hassas bir konuyu ne zaman ele almalıydı?

Caroline başka yüklerle yorulmuştu. Sırtını, Anna'nın Joe'yla birlikte gözden kaybolduğunu gördükleri Kolej'in iç kısmına verdi. Sarah kocaman gözlerle Caroline'a bakarken, Rhiannon da elbette telefonunda geziniyordu. Belki de öğlen sıcağıındandı, çünkü sokak sesleri dönem dışında bile hafıftı. Kapalı Pazar'ın bir köşesinde kahve, meyve ya da yeni pişmiş ekmek yüklü kamyonların geçidi kapatarak Oxford'un kronik trafik sıkışıklığına katkıda bulunduklarını görebiliyorlardı.

Rhiannon, "Google'da Oxford'daki ikinci el mağazalarını aradım ama hiçbir şey çıkmadı," diye Mary'yi suçladı.

"İkinci el mağazası da ne?" dedi Mary, pek dinlemiyordu. O sabahki olayları gözden geçirdikçe daha da uğursuz görünüyorlardı. Eğer Yeniden Doğan Keltler uyuşturucuya bulaşmışlarsa, o zaman sözde 'parti' büyük bir sorun teşkil ediyordu. Bir plan yapmaya çalıştı. Kahretsin, planlarda iyi olmam gerekiyordu. Herkes bana güveniyor. Şunlara bir bakın.

Mary iç geçirdi. Keşke DEA eskiden olduğu gibi çalışsaydı, o zaman Anna'ya siber büyüsünü yaptırabilir ve en kalın güvenlik duvarlarını çözebilirdi. Bu gizli çevrimiçi zindanlarda, birileri inisiyelerin neyin içine çekildiğini biliyordu. Caroline'ın acı dolu bakışları Anna'yı da düşündürüyordu. Yine de Anna su altındaydı, ulaşamazdı.

Mary Kuyu Uyanışı için bir plan açıklayamadan Rhiannon araya girdi.

"İkinci el mağazası mı? *Bunu* bilmiyor musun?" İnançsızlığı kesinlikle komikti. Caroline'ın bile dikkatini dağıtmıştı. "İkinci el mağazaları fakir insanların kıyafetlerini aldıkları yerlerdir tabii ki."

"*Hayır kurumu* mu demek istiyorsun?" dedi Mary. "Oxfam hemen köşeyi dönünce Broad'da. Eve dönerken uğrayabiliriz. Ne için istiyorsun?"

"Şey... yarın gece için. Joe'yu duydun... eski kıyafetler..."

Altıncı his devreye girdi. Rhiannon Mary'ye, Mary'nin ısrar ettiği gibi ücretli 'refakatçisine' baktı. Mary boğazını temizledi. Pekâlâ o zaman, asıl zor konuşma şimdi olacaktı.

"Hayır Rhiannon, Kuyu'nun Uyanışı'na gitmiyorsun. Kesinlikle gitmiyorsun. Babanın sekreteriyle ne konuştuğumuzu unutma. Riskli geceler yok, Yaz Okulu ne yaparsa yapsın."

Mary direniş bekliyordu. Rhiannon'la halka açık bir sokakta kapışmaya oldukça hazırdı. Aslında, "küçük madam "dan bıkmıştı.

Caroline öksürdü; Mary bunun bir hatırlatma olduğunu biliyordu. Genç kadın Mary'ye Rhiannon'ın kırılğan özgüvenini anlatmaya çalıştı. Değişken Joe'nun dalgalarında kâğıttan bir kayık gibi savruluyordu. Dönüşümlü olarak çapkın ve küçümseyici, ne yaparsa yapsın Rhiannon'ın hayranlığını körüklüyordu. Mary bunun daha ileri gitmeyeceğine karar verdi. Rhiannon'ın başka fikirleri vardı.

"Kuyu'nun Uyanışı'na gitmeliyim. Joe'nun bana ihtiyacı var. İhtiyacı olduğunu biliyorsun."

Mary'nin ona karşı çıkmasına meydan okuyordu. "Senin ve Caroline gibi yaşlı insanlar anlamaz. Bu kabul töreni *çok* önemli. Göreceksiniz. Sadece bir şans ver." Rhiannon'ın tüm varlığı ısrarına akıyordu.

Caroline yaşlı olarak tanımlanmasına gözlerini kırptırdı ve elini Sarah'nın koluna koydu. Genç kadın da ona gülümsedi. Rhiannon Sarah'yı her zaman görmezden gelirdi ve bu onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Amerikalı kız tüm enerjiyi emdi. Mary pes etmeyecekti. "Rhiannon, her şeyi olduğu g i b i kabul etmemelisin. Yeniden Doğan Keltler bize her şeyi anlatmıyor. Onlar tehlikeli, Well Waking de öyle. Sen benimle evde kalacaksın. Caroline, Sarah'yı erken bölüme götürecek."

Rhiannon ağzı açık kaldı. Mary hızlıca düşündü.

"Beni dinleyin, genç bayan. Karanlıkta ayın falan olmayacak. Joe'nun ne dediği umurumda değil. Bu güvenli değil. Caroline ve Sarah döner dönmez, töreni araştıracağım. ..töreni araştıracağım."

Rhiannon bir ayağını yere vurdu. Bir adamın, çileklerini bir anlığına unutarak, kese kâğıdının dibini boyayan ılık meyve suyuna bakıp durması ona ne ifade ediyordu?

"Dinlemiyor muydun. ..seni yaşlı.. ..yaşlı kocakarı? Ayin için kalmak, kabul töreni için zorunludur. Yeniden Doğmuş bir Kelt *olmalıyım. Olmalıyım.*" Makyajında gözyaşları belirdi. "Babam söz verdi."

Son sözü, Kapalı Çarşı'dan çıkan ve tekleyen bir minibüs tarafından boğuldu. Ellerinde çilek lekeleri olan adam yolcu koltuğuna atladı. Minibüs kadınların yanından hızla geçerken motor kükredi. Gürültü kesilir kesilmez Mary kararını verdi.

"Pekala, bu konuyu sakın bir yerde tartışacağız. Yarın partiden önce hepimizin dersi var ve öğleden sonra da okumamız gereken şeyler var. Öğle yemeğini şu sevdiğin barda yiyeceğiz Rhiannon, Tolkien'in barında."

"Kartal ve Çocuk," dedi Sarah, yola çıkmaya hazırdı.

"*Gerçek* Oxfordlular buna Kuş ve Bebek derler," dedi Rhiannon öfkeyle fırlayarak. Kaldırımında hızla ilerleyerek Joe'ya karşı duyduğu ezici aşkı göstermek için bir fırsat daha yakaladı.

"Çocuk olmanın pek çok yolu var," dedi Mary Wandwalker üzüntüyle. Birliği Broad'da tek sıra halinde yürümek zorunda kaldı. Ayakta dolaşan tur gruplarından ve otobüs duraklarına yiyecek taşıyan ağzı sıkı yerlilerden kaçtılar. Gün ortasında gökyüzü göz kamaştırıcıydı. Duman aromalı ter ağızlarına sızıyor ve çenelerinden damlıyordu. Mary, Rhiannon'ın klimalı limuzin konusunda haklı olup olmadığını merak ederken hayıflanıyordu.

BÖLÜM 9

MARY WANDWALKER'IN BÜYÜK HATASI

"Bayan Wandwalker, uyanın! Geç oldu, çok geç oldu. Uyanın. Lütfen."

Mary homurdandı ve arkasını döndü. Genç kadın yılmadan açıkta kalan koluna vurmaya başladı. Bir Oxford Koleji'nde çalıştığı için çok daha kötü kokan üniversite öğrencilerini uyandırmaya alışkındı. Nazik baskı başarısız olunca Mary'nin kolunu kavradı ve salladı.

"Bayan Wandwalker!" dedi. "BAYAN WANDWALKER! "KAPICI KULÜBESİNDE SİZİ BEKLEYEN BİR TAKSİ VAR."

Mary anında öfkelenerek doğruldu. Gözlerini açmaya cesaret edemiyordu çünkü sanki biri onu bir kuyudan aşağı atmış gibi tüm vücudunu acı basıyordu. Kafatasına kim ağırlık koymuştu? Hayır, kafasına.

"Owwwww," diye mırıldandı. "Aaaargh. Başım. Wa. . . su. Çok. Çok. Işık." Kirpiklerinin arasından bir insan figürü gördü. "Kimsin sen?"

Bekle, burası Norham Gardens'taki evindeki yatak odası değildi. Neden hâlâ dün geceki eteğini ve bluzunu giyyordu? Bir açıklama talep edemeden deri dili kurudu. Odasındaki korkunç kişi eğildi ve ahşap yatak başlığına üç kez vurdu.

Hayır. . Mary gözlerindeki kumları ovuşturarak garip odaya baktı. Musluktan bir bardak dolduran, arkası kazınmış at kuyruklu bir kızdı. Boruların gıcirtısı ve bardağa çarpan su Mary'yi sağır etti. Göz kapaklarını tekrar yukarı kaldırdı. Üniversiteli hizmetçi üniforması giyen kızda onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

"Eugh. Olga mı? Holywell'den Olga mı?" diye fısıldadı tozun içinden. "Sen misin? Ne... neler oluyor?"

"Evet, Bayan Wandwalker, benim, Holywell'den Olga. İç şunu."

Kız bardağı Mary'nin titreyen ellerine koydu ve kuru dudaklarının arasından geçirmesine yardım etti. Mary içindekileri yuttu ve biraz daha içmek için bardağı uzattı. Olga itaat etti. Mary çevresini fark etti, yatak örtüleriyle uyumlu çıplak beyaz duvar. Üzerinde iğne delikleri ve yangın güvenliği uyarısından başka bir şey olmayan boş bir ilan tahtası vardı.

"Üniversite yurdu mu?" diye mırıldandı ikinci kadehi yudumlarken.

Olga başıyla onayladı. "İçmeye devam edin, Bayan Wandwalker. Su içerseniz kendinizi daha iyi hissedersiniz. Ne parti ama. Siz yaşlılar da Oxford'daki kulüplere gittiğimiz için *bizi* eleştiriyorsunuz."

Mary kireçli sudan üçüncü porsiyonu aldı. Yüzeyi sallanıyordu. Midesi sempati duydu.

"Leni'nin işini mi aldın?" diye mırıldandı ve kendine panik yapmamasını söyledi. Buraya nasıl geldiğine dair cevaplar olacaktı. Dün geceye dair net bir anısı yoktu, sadece kirli sular akıyordu. Parçalar zihninde uçuşuyordu: sözcükler, maskeler, iğrenç kahkahalar. Uzaklardan gelen bir flüt sesi duydu mu? Hayır, alev alev yanan meşaleler, ekşi şuruplu içecekler ve sonra... hiçbir şey olmayacak kadar karanlıktı.

Mary bardağı yere bıraktı. *Kendi* dünyasına geri dönmenin yolunu bulmalıydı. Şu anda Holywell'den Olga ile birlikteydi. Kız çok kilo almıştı. Yüzünde artık Mary'nin hatırladığı o cılız, gizemli ifade yoktu.

"St Julian's'dayım," dedi rahatlatarak. Eski koleji Holywell'den gelen genç kadınlara iş vermişti.

"Hayır, Bayan Wandwalker. Exmoor'dasınız."

Mary'nin rengi soldu.

"Bu üniversiteye transfer oldum. Daha yüksek maaş teklif ettiler."

Mary içkisini bitirdi. Kıyafetlerini aradı; hayır, onları giymişti. Bu hiç iyi değil.

"Sanırım Kuyu'nun Uyanışı'ndan sonra biri beni yatırdı. Nasıl. Utanç verici. Emin değilim. . ."

Ağır bir kapının çarpmasının ardından ahşap merdivenlere vuruldu. Caroline sırt çantasını taşıyarak odaya düştü. O kadar nefes nefese kalmıştı ki, avluda koşuyor olmalıydı.

"Mary, taksi. Treni kaçıracaksın. Rhiannon'la istasyonda buluşmalısın. O çoktan gitti."

Caroline perdeleri çekerek açtı ve göz kamaştırıcı bir güneş ışığı gördü. Mary inledi ve kollarını yanan gözlerine siper etti.

"Hazır değilsin." dedi Caroline şaşkınlıkla.

"Belli ki."

"Ne oldu?"

Mary yastığın üzerine çöktü.

"Bilmiyorum. Gidin buradan. . ikiniz de," dedi. Olga'nın elinde paspaslarla odadan çıktığını duyabiliyordu.

"Hayır, gidiyorsun," dedi Caroline acımasız bir ses tonuyla. "Hatırlamıyor musun? Jez Wiseman'ın 'Gaziler İnzivası' gezisi yarın Reading yakınlarında başlıyor. Bu sabah yetişmen gereken bir tren var, o yüzden minibüsü kaçıрма."

Caroline sırt çantasını gösterdi. "Bunu senin için hazırladım. Sarah'ya bakmak için Oxford'da kalacağımı unutma. Zavallı çocuk, dün gece yedikleri yüzünden hasta oldu. En azından biz yemekten olduğunu düşündük çünkü bende hiç yemek yoktu. Seni beklemeye çalıştım ama gözlerimi açık tutamadım. Neden eve gelmedin?"

Mary ellerini gözlerinden indirdi ve kaşlarını çatarak Caroline'a baktı. Sarah hasta mı? Yemekten mi? Dün gece hakkında kötü şeyler hissetmeye başlamıştı. Keşke Caroline çekip gitse. 'Taksi' ve 'tren' kelimeleri midesini bulandırıyordu.

Caroline kıpırdamadan durmuş, Mary'yi izliyordu.

"Ölü gibi uyuduk. Sarah şüpheli. Uyuşturucuyla ilgili bir geçmişi olduğunu biliyorsun. Bu biraz endişe verici çünkü Rhiannon ikimiz de onu görmeden gitti. Seni bulduğumuzda Exmoor'dan istasyona bir taksi ayarladım. Şimdi git, trene yetişebilirsin."

Mary'nin uzuvları yatağa sarıldı. Bağlanmış hissediyorum, diye düşündü. Keşke bağlı olsaydım.

Caroline öne çıktı.

"Mary." Çarşafı Mary'nin parmaklarından söktü. "Ayağa kalk!"

Mary güçlükle yutkundu. Zonklayan baş ağrısından yapış yapış olmuş ağzına ve titreyen bacaklarına kadar vücudundaki hiçbir şey doğru gelmiyordu. Bayan Wandwalker evde değil.

Caroline'a kızgın bir bakış fırlattı. Dur bir dakika. Caroline Rhiannon'dan bahsetmemiş miydi? Kız dün gecedan beri görülmemişti. Rhiannon kayıp. Bir anda Mary'nin omurgası sertleşti. Yaramaz Amerikalı prensese şaperonluk etmek onun işiydi ve her zaman işini yapardı. Okul gezisi başlamak üzereydi.

"Tanrım, tren."

Mary ayaklarını yere doğru salladı. Bir sonraki meydan okuma, ayağa kalk, dedi kendi kendine.

"Kusacak mısın?"

Caroline etrafta bir kova aradı. Ne yazık ki Olga gitmişti.

"Hayır," dedi Mary Wandwalker, hemen hemen ayağa kalkarak. "Hayır, reddediyorum. Taksiye binmeme yardım et. Dün gece kötü bir şey oldu. Sorma, hatırlayamıyorum."

Caroline ona alt katta yardım ederken, Mary geri dönen görüntüler için kelime bulmaya çalıştı.

"Bir davul sesi duydum. Ardından ilahi sesleri geldi, saatlerce devam etti."

El çantasını karıştırmak için durdu. Caroline aspirini uzattı. "Dans, tabii buna dans denebilirse. Cüppeler giydiler. Boynunda güneş gibi bir meşale gördüm. İnsanlar maske takıyordu, en azından maske olduklarını umuyorum. Bir boynuzdan acı bir şeyler içtik. Garip dumanlar başımızı döndürüyordu, belki de otlar. Tütsü gibi, turuncu bir şeydi. Sonra uyuyakalmış olmalıyım."

"Bugün gitmen gerekiyor mu?" Caroline endişeliydi. Ellerini sıkmaya başladı. Mary bu hareketi biliyordu. Caroline için endişe, tükenmişlik gibi bir depresyona dönüşebilirdi.

"Evet, kesinlikle gidiyorum," dedi. "Rhiannon'ı bulmam gerekiyor. Dün geceyle ilgili sorularımıza cevap verebilecek kişiler 3. Peronda, Reading ve Londra Paddington'a giden hızlı treni bekliyorlar."

Yirmi iki dakika sonra Mary Wandwalker eşyalarını taksiden indirdi ve on poundluk bir banknot uzatarak para üstünü elinin tersiyle itti. Parlak ışıktaki, tüm o gürültülü bozuk paralar çok fazlaydı. Oxford İstasyonu'nun rampasına doğru biraz dengesiz adımlarla yürüdü.

Önce üç şişe su ve daha fazla ağrı kesici almak için Boots'a girdi. Bir şişeyi mideye indirdikten sonra bilet bariyerini aştı ve kahve dükkânını ararken kuyruğa küfürler savurdu. Topuklarının üzerinde dönerek, midesinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde Peron 3'e yürüdü.

Joe'nun pompalanan manyetizmasıyla Yeniden Doğan Keltleri fark etmek kolaydı. Halka açık bir yerde bile insanların etkiliyordu; onun hipnotik varlığının etrafında bir girdap gibiydiler. Mary Anna'yı aradı. Onu neredeyse gözden kaçırıyordu çünkü saçları artık geceleri şelale gibi parlamıyordu. Aksine deniz yosunu gibi öbek öbek sarkıyordu. Yakınlarında Simmy'nin çocuksu sarı saç kesimi, Colin'in beyaz sivri uçları ve Barin'in metalik dağınıklığı toplanmıştı. Mary'yi fark eden Joe oldu.

"Bayan Wandwalker, bizi buldunuz. Buradayız." Heyecanla el salladı. Sonunda adımı doğru söyledi, diye düşündü Mary.

"Evet, başardım. Joe. Trafiğe rağmen. Uyuyakalmış olmalıyım. Caroline ve Sarah dün geceden sonra iyileşiyorlar."

Joe ışıldadı. Bugün hiçbir şey onun yaşama arzusunu azaltmamıştı. Buna karşılık Simmy, Colin'e dönmeden önce yüzünü buruşturdu. Pantolonunun cebinden tren biletlerini çıkarıp bir tanesini Colin'e uzattı. Barin Meryem'i görmezden geldi. Kendini Colin'den en uzağa yerleştirmiş ve krem rengi takım elbisesini tamamlayan panama şapkasıyla uğraşıyordu. Colin ise Joe'ya dikkat kesilmiş, umursamaz bir tavır takınıyordu. Mary bütün bunları bir anda fark etti. Asıl dikkatini Anna çekmişti.

Anna'nın kötü saçlarının yanı sıra yazlık elbisesi de kirliydi. Mary yaklaştıkça kolunu Joe'dan ayırdı. Anna çok solgun, diye düşündü Mary, o hasta. *Joe Anna'nın bütün rengini almış; Anna'nın rengiyle köpürüyor.*

Colin'in onu izlediğine karar verdi. Onun gibi yapmak, büyük Kelt savaşçısı olmak istiyor. Mary, Joe'nun okul gezisi hakkında konuştuğunu fark etti. Gümüş ve bordo renkli yara izleri dışında teni çok pembeydi. Belki de az uykuyla büyüyor, diye düşündü Mary. İkinci su şişesini açtı.

"Bayanlar ve Baylar. Beş dakika sonra Platform 3'te olacak olan 9:11 Londra Paddington treni sadece Reading'e uğrayacaktır."

Kalabalık dalgalandı. Sırt çantaları sırtlara yüklendi ve tekerlekli çantalar tren kapılarının açılacağı yere yerleştirildi. Yılanın aç ağzı, diye düşündü Mary. Sonra birden irkildi: can alıcı soruyu unutmuştu: "Rhiannon nerede?" diye yüksek sesle sordu. Hiç şüphesiz yeniden makyajını yapıyordu, diye iç geçirdi Mary.

Joe Griffith'in etrafındaki grup durdu. Mary'nin tüyleri diken diken oldu. Simmy sonunda, "Elbette seninle," dedi.

"Hayır, değil. Evdeki limuzini kaçırdım. Rhiannon uzun zaman önce gelmeliydi."

"Onu görmedik."

"Dün geceden beri değil. Ouch."

Bu Colin'di. Yanındaki sırt çantalılardan oluşan grup o kadar sağlamdı ki Mary onu kimin tekmelediğini göremedi. Yeniden Doğmuş Keltlerin hepsini incelemek için platformun kenarından geri çekildi.

"Yani hiçbiriniz onu burada, istasyonda görmediniz mi? Emin misiniz?"

Başlarını salladılar. İlgisiz Barin bile omuz silkti.

Mary'nin zayıf midesi asitle doldu. Keltler birbirlerine boş bakışlar fırlattı, ayaklarını sürüyüp yüzlerini gelen trenin yönüne çevirdi. Mary ayağını yere vurdu.

"O burada değil mi? Neden beni aramadın?"

Bu sefer Joe geri döndü. Diğerleri onun etrafında daire çizdiler. Simmy kendilerine doğru gelen treni izlemeye devam etti. Colin, Anna değil, Joe'nun yanında duruyordu.

"Bayan North treni kaçıracak," dedi Joe, bariz olanı söyleyerek.

Mary'ye umutla baktı. Rhiannon'un kaçıışı hiçbirini endişelendirmemişti. Simmy, Colin'i oturtmak için en uygun yere doğru çekti.

Mary için zaman hızlanmıştı. Mesele sadece Rhiannon'a göz kulak olması için para alması değildi. Colin'in kızın dün gece Exmoor'a gittiğini itiraf etmesini de kaçırmamıştı. Kuyu'nun Uyanışı'na gitmeyeceğine söz vermiş olmasına rağmen Rhiannon oradaydı. Bugün dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu. Neden ikinci ayın için treni beklemiyordu?

Mary dün gece onu kontrol ettiğinde kızın uyuduğundan emindi. Rhiannon'ın yatak odasının kapısını bile kilitlemişim, diye kızgınlıkla düşündü. Sonra da işimi yapmak için sözde kabul törenini izlemeye çıktım.

Mary gözlerini kapattı. Keşke bilincimi kaybettiğim ana kadar geri sarabilseydim. Tanımlayamadığım maddeler içtikten sonra yabancı bir yatak odasında uyanmayı beklemiyordum. Gençler böyle yapar. Rhiannon gibi, Tanrım.

Daha fazla izlenim su yüzüne çıktıkça Mary boğuldu. Mızrak sallayan kıllı adamlar, puslu yamaçlar ve Oxford'un Haziran ayının sıcağına ve kuraklığına rağmen yağmura dönüşen bir davul sesi gibi görüntüler akıyordu. Yine de sıcak ve kalabalık platformda Mary'nin Kuyu Bahçesi'nden nasıl ayrıldığına dair bir anı belirdi. Peki Rhiannon neredeydi?

"3 numaralı perona gelen tren...."

Joe kararlı bir dönüş yaptı. Keltler en yakın kapıdan etrafını sarmış, çoktan sırt çantalılarla dolmuşlardı.

"Bekle!" diye seslendi Mary. "Joe, bekle bir dakika. Oradaydı, değil mi? Rhiannon Kuyu'nun Uyanışı'ndaydı."

Bu bir soru değildi. Mary'yi şaşırtan bir şekilde, Joe'yu Mary'nin kenara çekildiği yere geri çeken Anna oldu. Joe başıyla onayladı.

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi Mary. "Rhiannon için geri döneceğim. Daha sonra başka bir trene bineriz. Ben ararım, sen de ikimizi alması için minibüsü geri gönderirsin. Joe, beni dinle." Joe gözlerini kırıştırdı.

Mary yolcuların Joe ve Anna'yı bekleyen Keltlere doğru küçüldüğünü görmek yerine hissetti. Barin gemiye adım atmak üzereyken Mer- Corp'tan söz edilince kaşlarını çattı. Mary yüksek sesle Joe'nun arkasından seslendi.

"Dr. Wiseman'ı arayacağım. Bugün beni görmeyi bekliyor, ona endişelenmemesini söyleyin."

Joe tatlı tatlı, "Kimsenin endişelendiği yok, Bayan Wandwalker," dedi.

Anna, "Ben de seninle geleceğim, Mary," diye açıkladı. Mary şaşırmıştı. Joe da öyle.

"Yapamazsın, Anna. Gezide sana ihtiyacım var. Bunu sensiz yapmak istemiyorum." Etkisinden emindi.

Anna, Mary'ye acı dolu bir bakış fırlattı.

"Bebeğim," dedi Joe. "Hadi ama. Rhiannon'un şımarık bir çocuk olduğunu biliyorsun. Bayan Walker onu bulacaktır."

Anna ona bakmadan, "*Wandwalker*," diye mırıldandı.

Evet, bir an için o Anna'ydı, Mary'nin tanıdığı kız, o siyah dikkatli gözlerde bir parıltı. Mary birkaç saniye boyunca sevdiği kadına sırtıttı. ...yani, bir bakıma sevdiği kadına. Keltlerin canı cehenneme, diye düşündü bir an kendini beğenmişlikle, Anna'yı geri ver. Benim için değilse bile Caroline'ın hatırı için.

"Platform 3'teki tren hareket etmek üzere. Kapanan kapılardan uzak durun."

"*Hadi* Anna. Yapamam. Biliyorsun ben.. ."

Kapıdan dışarı sarkmış, kapanmasına engel oluyordu. Elinde bayrak ve düdük olan bir adam platformun daha aşağısından ona dik dik bakıyordu. Joe, Anna'nın elini çekti. Şimdiye kadar, Anna onun kendisini gemiye sürüklemesine izin vermişti.

Mary'nin telefonu çaldı. Telefona baktı, sonra şaşkınlıkla Anna'ya döndü. Sanki bu bir işaretmiş gibi, Anna Joe'nun kollarına atladı ve kapı hızla kapandı. Yılan büyük bir ürpertiyle istasyondan dışarı süzölmeye başladı. Mary gözlerini Anna'nın kıpırdayan dudaklarına dikti. Ne yazık ki, Joe'ya hitap ediyordu.

Bir bulanıklık içinde eriyip gitmeden önceki son anda Mary'ye döndü. *Mesaj, mesajı gör*, diye düşündü Mary kulağında. *Onu gördüm*, diye fısıldadı Mary.

Ayakları platforma yapışmıştı, sanki Thames Nehri'nin çamuruymuş gibi. Buna inanamıyorum. İnanmak istemiyorum. Anna bu sözleri dün gece saat 10'da gönderdi.

Az önce gelen ping ekstra bir bildirimdi çünkü sürekli mesaj kaçırıyorum.

Büyük harflerle TEHLİKE, UZAK DURUN yazıyordu, başka bir şey yazmıyordu.

Mary koltuk altlarına kadar sıvı çamur içinde hissetti. Perondan aşağıya, çıkışa doğru yürüdü. Daha sonra biletçiye trene binme konusunda fikrini değiştirdiğini açıkladığını zar zor hatırlayabildi. Gelen insan seline karşı yüzmek zorunda kaldı. Başka bir taksi bulmalıydı çünkü başka bir şey için zamanı yoktu. İlerideki taksi durağını görünce daha hızlı itmeye başladı. İhtiyacı olan kahveyi satan büfede duracak zamanı bile yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

İLK AYIN: KABUL TÖRENİ İKİNCİ BÖLÜM

Mary taksinin emniyet kemerini bağladıktan sonra Caroline'ı aradı. Caroline, Rhiannon'ın gerçekten de kayıp olduğunu doğrulayınca inledi. Bu sabah eve tökezleyerek gelen huysuz bir genç yoktu. Sarah, Rhiannon'ı diğer Yeniden Doğmuş Keltlerle buluşmak üzere tren istasyonuna götürecek olan limuzini geri çevirmişti. Elbette o ve Caroline, Rhiannon'ın atılmış giysiler, dökülmüş makyaj malzemeleri ve bir zamanlar dondurma konulan ekşi kokulu tabakların altında o yalanmadığını kontrol etmişlerdi.

Polise başvurmalılar mıydı? Mary Oxford Karakolu'nun numarasını aradı ve Rhiannon'un kaybolmasıyla ilgili olarak 48 saat boyunca hiçbir şey yapamayacaklarını öğrendi. Exmoor'u aradı. Hayır, plansız bir şekilde yatıya kalan Amerikalı bir genç bulamamışlardı. Evet, emindiler. Gelen konferansa hazırlık olarak tüm odalar temizlenmişti.

Bu arada, Yaz Okulu'na kayıtlı bir öğrenci olarak, Bayan Wandwalker Kuyu Bahçesi'nin korkunç durumunu açıklayabilir mi? Profesör Morrigan? Reading yakınlarında önemli bir etkinliğe gitti, bilmiyor musunuz? Profesör rahatsız edilemeyecek kadar seçkin biri.

Mary dişlerini sıktı. Telefon görüşmesini sonlandırdı. Mary birkaç dakika içinde kiralık evin ön kapısına vurduğunda kapının ardında beyaz yüzlü bir Caroline buldu. Mary onu arabaya çağırdı. Konuşmalarına gerek yoktu. Kendi sesine benzemeyen bir sesle şoföre Exmoor'a doğru bir rota çizmesini söyledi.

"Derhal, lütfen. Aradığımız genç bir kız en son orada görülmüş."

Taksi bir sürat teknesi gibi hızlanarak her zamanki sıkışıklığın içinden geçti ve sessiz üniversitenin önünde durdu. Konferans öncesi temizlenmiş haliyle Exmoor'un pencereleri çoklu gözlerini parlatıyordu. Durgunluk, süslü perileri bekleyen bir orman havuzunu andırıyordu.

Mary nefes almaması gerektiği gibi garip bir hisse kapıldı. Locadaki kapıcı bile ortadan kaybolmuştu. Yeşil avlu güneşin altında parıldıyordu. Mary ve Caroline'ın ayak sesleri yankılanarak

dün geceki partinin sahnesi. Kuyu Bahçesi'nde durdular. Mary'nin hayal ettiğinden de kötüydü.

Olga da dahil olmak üzere izciler enkazla uğraşmayı reddetmiş olmalıydı. Boş şişeler, kırık camlar, ezilmiş bira kutuları, kâğıt bardaklar ve yarısı yenmiş turta ve keklerin bulunduğu tabakların yanı sıra daha karanlık belirtiler de vardı. Mary kusmuk kokusu aldı. Arkasını döndüğünde kendini birkaç atılmış şırınganın ve iç çamaşırının üzerine basarken buldu. Birkaç kullanılmış prezervatif, her iki cinse de ait olabilecek külotlarla birlikte etrafa saçılmıştı.

Mary bakarken Caroline kirli çamaşır yığınınına yaklaştı. En üstteki tişörtü ayağıyla oynattı. Tişört açıldığında Caroline geriye sıçradı. "Mary, buraya gel," diye tısladı. "Çabuk gel. Bu. .. leke. Bu kan, değil mi?"

Mary kendini Caroline'ın yanında, üzerine kahverengimsi kırmızı bir renk sıçramış, parçalanmış sarı bir gömleğe bakarken buldu.

"Evet, bu kan," dedi. Sesi titremeye başlamıştı. "Bir lo. . çok kan var." Caroline başını kuyuya doğru kaldırdı. Bahçenin geri kalanından farklı olarak temizdi. Hareket etmedi.

Mary gözlerini kanlı kumaştan ayırmadı. "Gömlek onun için çok büyük. ..bilirsin, ona," dedi, umudunu yitirmişti. Caroline'ın ava çıkmış bir köpek gibi donup kaldığını görünce kolunu kavradı. Soğuk ter gömleğini ıslatmıştı.

"Bakılacak tek bir yer kaldı," dedi Mary. Caroline başıyla onayladı.

"Sen değil," diye iç geçirdi Mary. "Ben yaparım. Sen burada kal."

Caroline tekrar başını salladı; tebeşir beyazı çenesini bir kızarıklık kapladı. Çok dar kot pantolonunun kemerini kaşıyarak bekledi.

Enkazın arasında tek başına kalan kutsal kuyu, pürüzsüz taşları pırıl pırıl parlayana kadar temizlenmişti. Yosunlar bile temizlenmişti. Mary, birinin güçlü bir çamaşır suyu kullandığı sonucuna vardı. Neden? Kanıtlardan kurtuluyor olmalı. Evet, şimdi dokunacak kadar yaklaştığımda görüyorum, harç çatlaklarında birkaç kahverengi iplik. Daha fazla kan.

Gözlerini kapadı ve kendi kendine bahçede dolaşan zararlı kokuları duymamasını söyledi. Kendini sabitlemek için iki elini kuyunun tepesine koyduğunda, öğle sıcağı ensesini yakıyordu. Gri saçlarında ter vardı ve elleri sağlıksız bir kırmızıya dönüşmüştü. Taşlar ısıyı sünger gibi emiyordu. Mary nefes almamaya çalışarak başını eğdi ve gözlerini zorla açtı.

İlk başta suyun içindeki şeyi seçemedi. Gözleri güneşin parlaklığından dolayı siyah görüyordu. Hayır, orada yüzüyordu, bir kabus. Bu olamazdı. Yine de bilinçsizce bunu bekliyordu, değil mi?

Mary'nin derinliklerindeki bir şey sıyrıldı ve bir kenara çekildi. Duyularının kuyu kuyusundaki uzun lekeyi, beyaz ıslak teni, altın parıltısını bir araya getirmesini izledi. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Mary'nin göğsü sarsıldı. Kan kaynıyor, diye düşündü. Sonra koku. Koku ona kadar ulaştı. Sarsılarak ayağa kalktı, ciğerlerini temizlemek için yutkundu.

Bu hiç iyi değil. Karanlıkta sallanan zavallı şeye doğru eğildi: bir kızın kesik başı. Sarı saç tutamları yabani otlar ya da bir denizkızının saçları gibi yüzüyordu. Su karanlıktı, kırmızı lekelerle yağlanmıştı. *Bunu görmek bir ayin.* Hayır. Hayır, *kutsala saygısızlık*, diye ısrar etti içindeki sese.

Kanı çekilmiş, eti yarı saydam, saçları renksiz olan baş, yine de taç olarak takılan altın bir meşale ile parıldıyordu. Morrigan meşesi kendi kutsal kuyusuna gelmişti. Narin alnın üzerine sıkıştırılmış yılan gibi ejderhaların ağızları yumuşak deriyi ısıırıyordu. Mary, kendisini her şeyin ötesinde bir şiddetle sabitleyen geniş mavi gözlerden kendini ayıramıyordu.

Rhiannon en büyük dileğini gerçekleştirmişti. Bir tanrıça olmuştu.

Mary omzunda terli bir elin dokunuşunu hissetti. Biri inledi ve ürperdi: kendisi. Caroline onu ayağa kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

BÖLÜM 11

LONDRA'NIN KAYIP NEHİRLERİNDEN BİRİ

Ertesi sabah Mary ve Caroline bulutların arasından Londra'ya ve Thames nehri kıyısına indiler. Polis onlardan genç bir kadının gövdesini teşhis etmelerini istiyordu. Çünkü güneş Canary Wharf'ın cam kuleleri üzerinde yükselirken, kıyılardan hazine toplamakla görevli bir Thames çamurcusu korkunç bir keşif yapmıştı. Başsız cesedi nehir polisine bildirdi.

Dakikalar sonra bilgisayarlar görüntüyü Oxford'daki polis ekranlarına aktararak yorgun memurların yüzüne soğuk kanıtlar sıçrattı. Neyse ki, çamur kuşunu kontrol ederken çok az zaman kaybedildi. Her gün nehrin sahilllerinde on mil yürüyen seksen beş yaşındaki bu kadın nehir yetkilileri tarafından iyi tanınıyordu. Yıllardır Thames çamurunda yüzen Mary, şimdi British Museum ve Londra Müzesi'nde bulunan Roma ve Kelt dönemine ait eşyaları keşfetmesiyle ünlüydü. Mary bu ironiyi takdir edecek durumda değildi.

Bir saat sonra, ifadesiz ve sivil giyimli iki polis kiraladıkları evin kapısını çaldı. Mary ve Caroline derin uykudaydı. Caroline tıbbi tavsiye üzerine ilaçlarını iki katına çıkardığı için komadaydı, Mary ise saatlerce huzursuzca döndükten sonra sabah 5:30'da uyuyakalmıştı. Her ikisi de gece boyunca süren polis sorgularından yorgun düşmüşlerdi.

Mary, polisten gelen sert soruların yanı sıra Rhiannon'un hayattaki ebeveyni Frederic North'u da dikkate almak zorundaydı. Bu yüce şahsiyet İngiliz polisiyle konuşmayı reddetti. Ancak asistanının Mary Wandwalker'a bir mesajı vardı. Görüşmeler arasında Mary telesekreterini kontrol etti. Kendisini Bay North'un Kıdemli Yardımcısı olarak tanıtan bir kadın ona kendisinin ve Derinlik Sorgulama Ajansı'nın Mer-Corp'un İngiltere'deki avukatlarıyla görüşeceğini bildirdi.

Mary artık umursamıyordu. Göğsündeki her kemik ağrıyordu. Çok değer verdiği krem rengi keten takım elbisesi demli çay kokuyordu. Bu, kollarında dökülen çaylardan kalan silinmez lekeleri unutamayacağı anlamına geliyordu. Caroline'ı rahatlatmaya çalışmaktan başı zonkluyordu. Norham Gardens'a döndüğünde Bayan Wandwalker el çantasını kanepenin üzerine attı, sendeleyerek üst kata çıktı ve kendini yatağa attı. Yine de günün kanlı suları kapısına vuruyordu.

O gece yatak odası şeytanlarından korunmak için güvenli bir yer değildi. Bunun yerine, uzanmak tüm evi saran şeyi, insanlık dışı gözleri olan ıslak kafayı çağırdı. Rhiannon Mary'yi aşağı çekiyordu. Uyumak imkânsızdı. O gözlerin kendisine baktığını görmüştü. Şimdi gitmesine izin vermeyeceklerdi.

Mary yatakta doğruldu. Kuyudan gelen gözler odanın içinde süzülüyordu. Lambayı yaktı ve gözler gölgelerin arasına daldı. Mary genç kadınla yüzleşmeye çalıştı. *Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni korumalıydım, Rhiannon North, on sekiz buçuk yaşında.* Ölü kız Mary'ye bedeninin dışından ve zihninin içinden musallat olmuştu. Geceliğinin düğmelerini ilikledi ve çiçekli duvar kâğıdına baktı.

"Senden hoşlanmadım, Rhiannon. Kabul ediyorum," dedi yüksek sesle. "Ama seni güvende tutmam gerekiyordu ve ben bunu yapmadım. ."

Her kelime dipsiz kuyuya bir taş gibi düşüyordu. Mary nefes almakta zorlanıyordu.

". ..yeterince çabalamadım."

Mary gözlerini kapadı ve fısıldadı: "Öğreneceğim. Sana ne olduğunu bulacağım, Rhiannon." Hiç düşünmeden seslendi: "Yapacağım son şey de olsa, seni eve getireceğim."

Ev, neden böyle bir şey söylemişti ki? Bu çocuk için ev neredeydi? Mary, Caroline ve Anna ile paylaştığı evdeki odasını hatırladı.

William Morris baskılarıyla kişisel zevkine göre döşenmiş olan bu ev, dünyaya bir bildiri niteliğindeydi. "Kırılğan bir centilmenlik," demişti Caroline. Mary iç çekti. Küçük bir çingirak yatağın arkasındaki duvarı salladı. Bu Caroline'ın horlamasıydı.

Mary tekrar Rhiannon'a, kendi kendine, "Evim," diye fısıldadı. Gölgelerdeki gözlerin şiddeti biraz azalmıştı.

Mary'nin gözünün önüne bir şey daha geldi. Kendi gözleriyle aynı renkte bir çift ölü göz, George'un gözleri, Caroline'ın öldürülen kocasının gözleri, Mary'nin hiç tanımadığı oğlunun gözleri. Gözlerim, diye düşündü Mary, senin için Rhiannon, katilini arayan gözlerim. Ait olacağın bir yer bulmaya çalışmıyor muydun?

Sonunda, polis kapıyı çalana kadar sıkıntılı bir uykuya daldı. Saat sabahın 7'siydi. İki genç adam cazibe okulundan kaçmıştı. *Bayan Wandwalker ve Bayan Jones Oxford Havaalanı'na gelmeliydi, kaybedecek zaman yoktu.*

. Gelgit bir suç mahallini yok etmeden önce Londra'nın merkezinde olmanız gerekiyor.

. Thames Nehri'nde bir plaj. Evet, Bayan Wandwalker, Rhiannon North'un ölümüyle ilgili olduğuna inanılıyor. Hayır, kahve için zamanımız yok. Hemen gidiyoruz. Polis helikopteri yirmi dakika içinde Londra Şehir Havaalanı'na hareket edecek. Mary helikopter kelimesini duyunca irkildi. Caroline çantasına fazladan hap doldurdu.

O sabahın ilerleyen saatlerinde iki temkinli kadın yabani otlarla kayganlaşmış tahta basamaklardan indiler. Aşağıda, Thames nehri dar bir kum yığınının açıklıkla vuruyordu. Gelgit dönüyordu ya da refakatçileri öyle söylemişti. Mary çığlık atan martılarla birlikte bir dizi yağlı girdap gördü. Sıkıca kapatılmış sarı bir çadırın yanı sıra, plastik tulumlar giymiş kişiler gri kumsalı arıyordu. Elleriyle işaret etmeye ve saatlerine bakmaya başladılar.

Mary ve Caroline mavi patiklerini ve eldivenlerini giyerken birbirlerine sarıldılar. Caroline katran, yabani otlar ve olgunlaşan lağım kokusundan ürperdi. Yüzü nehre dönüktü ama nehri görmüyordu, birkaç beden büyük gelen yazlık montunu göğsünde sıkıca tutuyordu.

Önce Mary için geldiler. Bir balet gibi parmak uçlarında yürüyen genç bir kadın ona çadıra kadar eşlik etti. Mary, Bronz Çağı'ndan beri her gelgitte ıslanmış taşların üzerinde tökezledi. Yanlarında yarı gömülü tuğlalar ve cam kırıkları, parçalanmış tahta parçalarıyla karışmıştı. Yüzü buruştu. Yolculuk sırasında içtiği kahve ekşi ve yetersizdi. Çadırın kapağında, beyaz plastik giysiler içindeki yorgun görünümlü Asyalı bir kadın başını uzattı, başını salladı ve dışarı çıktı.

"Onu morga götürün," dedi çadıra dönerken. "Şimdilik elimden geleni yaptım."

"Bir dakika bekleyin doktor!" diye seslendi genç bir adam, kıyıda benzer koruyucu kıyafetler giymiş bir grup figürün arasından. Biri kendini ayırdı ve merdivenleri tırmanmaya başlayan doktorun peşinden geri çekildi.

"Lütfen içeri gelin, önce Bayan Wandwalker. Sonra Bayan Wandwalker'ı getireceğiz.
Jones."

Sakin erkek sesi çadırın içinden geliyordu. Grotesk, diye düşündü Mary istemsizce; reddedemeyeceği grotesk bir davet. Bu insanlar gizemlerine odaklanmışken zihninin odaklanmasını sağlayamıyordu.

Onların da kendi ritüelleri olduğunu fark etti, çadırın içindeki kokuları görmezden gelmeye çalışıyordu. Kendini inatçı hissederek girişte kaldı.

"Neden onu morgda göremiyoruz?"

"Protokol."

"Ne? Nedenini anlamıyorum. . ."

"Bayan Wandwalker, üstlerimden sizin hakkınızda çok şey duydum. Bırakın da işimizi yapalım."

Bay Jeffreys olmalı, diye düşündü Mary.

"Ve işimiz için onu burada görmeniz gerekiyor," diye devam etti ses. "Yerinde."

Bu Müfettiş Walbrook olmalıydı; helikopter alçalırken duydukları isim. Bulutların arasından geçmelerini o emretmişti. Met'ten Walbrook bu suç mahalline komuta ediyordu.

Çadırın içine doğru eğilen Mary, erkek sesinin sahibini görmek için gözlerini dikti. Kesinlikle mecbur kalmadıkça aşağıya bakmayacağım, diye düşündü. Walbrook'la tartışmaya niyetlenirken, adamın abanoz yüz hatlarındaki gri ton onu durdurdu.

Devam etti. "Arkadaşınız ya da eski patronunuz Bay Jeffreys, kusursuz profesyonelliğinize güvenebileceğimizi söyledi."

"Hımm," diye homurdandı Mary, kabul edilmemişti. Gecikme sona erdiğinde ayaklarının dibindeki şeye bakmak zorunda kaldı. Kan kokusu nehrin nemli kokusuyla karışmıştı. Umarım çürüyen balık kokan nehirdir. Bunu yapabilirim, dedi sessizce. Söz verdim, kendimi çelikleştirebilirim. Eğilmeden önce omurgasından akan sıvı çeliğin sıcaklığını hissetti. Gözlerini aç Mary, gerekirse iğnele. Ne yaparsan yap, nefes alma. Çadırdan çıkıp nehre doğru öğürene kadar birkaç saniye geçti.

Caroline, önü kesilene kadar Mary'ye doğru inatla ilerledi. Polis memuru fısıldadı, "Bu taraftan, Bayan Jones. Korkarım buna mecburuz."

Birkaç dakika sonra Caroline ağzı sıkı bir şekilde çadırdan çıktı. Merdivenlerin yanındaki el çantasına yöneldi ve acil durum haplarını bulmaya çalıştı. Polis memuru onu kabaaran nehre bakan bir banka oturttu. Mary onun Caroline'a taze bir şişe su verdiğini gördü. Bunun iyi bir fikir olduğuna karar veren Mary onlara doğru yürümeye başladı ama kendini Walbrook'a doğru yönlendirilirken buldu. Çadırdan çıkmış ve tulumunu çıkarıyordu.

Mary, otoritesini bir pelerin gibi giyen, kırk yaşlarında, yoğun kaslı bir adamla karşı karşıyaydı, görünür ve zarifti. Sahildeki herkes bu adamın

Mary onun varlığını fark etti. Ayak bileklerinde su lekeleri olan siyah kordonlar giymiş olan Walbrook güven veriyordu.

"Bayan Wandwalker, şok geçirdiğinizi biliyorum ama bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Hiçbir şey. Ne söylememi istiyorsun?"

"Bu Rhiannon North'un cesedi mi? Kafası hariç tabii ki."

Sade sözleri Mary'yi kasvetli günlere geri götürdü. Gözlerinin çadırın üzerinde kaymasına izin verdi. Bir ceset için ne kadar küçük bir ev. Ya da belki bir kefendi? Kefen: rahatlık vermeyen rahatlatıcı bir kelime. Rhiannon'ı hiç çıplak görmediği konusunda ısrar etmek üzereyken Mary bir kez daha baktı. Çadırın nehir kenarı arasında tuhaf bir şey vardı.

"Bu bir dere mi? Çok ıslak olduğunu düşünmüştüm... Ne olduğunu anlayamadım..." Walbrook devam etmesi için başıyla onayladı.

"Çadırdan nehre doğru bir kanal oluşturan su var. İçinde de.

Ceset *yıkıyor*."

Mary akışı işaret etti. Onay Walbrook'u yumuşattı.

"Aferin Bayan Wandwalker. Gördüğünüz gibi ceset bir nehrin kıyısına *ve başka bir nehrin yatağına* yerleştirilmiş. Çadırın arkasındaki tuğla duvara bakın. Şu paslı boruyu görüyor musun? Çok eski. Nereye gittiğine dair bir harita yok çünkü burası Eponia, Londra'nın kayıp nehirlerinden biri. Kimse nerede başladığını bilmiyor, sadece Waterloo Köprüsü yakınlarında Thames Nehri'ne karıştığını biliyor."

Tepkilerini anlamak için onu dikkatle izliyordu. Onun fazla bir şey söylemeyecek kadar temkinli olduğunu görünce devam etti.

"Görüyorsunuz, bu herhangi bir Thames cinayeti değil. Ceset, gizli nehirden gelen suyun üzerinden ve altından akacağı şekilde yerleştirilmiş. Doktor bu yüzden bu kadar az kan olduğunu söylüyor."

"Eponia, Eponia," diye mırıldandı Mary. "Bu ismi duymuştum."

Geldiğinden beri ilk kez başını kaldırıp tüm manzarayı seyretti. Nehir kenarındaki ağartılmış taş konaklar sabah güneşini yeni yeni yakalıyordu. Her şeye hâkim olan köprü, devasa ve mavimsi gölgesiyle Thames Nehri'nin üzerinde koşan bir köpek gibiydi. Köprüyü çok iyi hatırlıyordu.

"Waterloo Köprüsü," dedi şaşkınlıkla. "Tanıdık geliyordu, ama çok korkuyordum. Kısa bir süre önce buradaydım, tam burada. Fark etmemiştim. Çok meşguldüm. ..bulduğunuz şeyle."

Walbrook, Mary'yi daha da yakından inceleyerek, "Anlaşılır bir şekilde," dedi. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve duygularını ne kadar kontrol edebildiğini fark etti. O

ondan her damla bilgiyi almaya hazırdı. Olası bir müttefik mi? Ne de olsa Bay Jeffreys'ten ona güven vermek için söz etmişti. Her şeyi gördüğü gibi anlatmaya karar verdi.

"Eğer burası Waterloo Köprüsü ise ve ...ceset Eponia'ya yerleştirildiyse, o zaman, evet, Rhiannon North olabilir. Kafa... bunu biliyor olmalısınız. Rhiannon'un kafasını kaybettiği yer Kelt Yaz Okulu."

Hayır, gülmeyecekti, değil mi? Bir cadı gibi kıkırdamayacak mıydı? Mary sertçe yutkundu. Hızlı ve resmiyetle konuştu.

"Cesedin burada bulunması Kelt bağlantısını akla getiriyor. Eponia Keltler için kutsaldı. Buluntular ve adaklar sayesinde bunu biliyoruz."

Mary kokuları duymazdan gelerek kısa nefesler almaya çalıştı. Rhiannon, başsız bedeninin artık böyle bir şey mi? Bir adak mı? Mary'nin gözleri Walbrook'un vurdumduymazlığıyla buluştu. Daha fazlasını istiyordu.

"O. . . .meslektaşlarım ve ben. Oxford'da, Exmoor Koleji'nde Keltçe kursu alıyorduk. Bay Jeffreys, ondan bahsetmişsiniz, o da bizden istedi. Orada Londra'nın kayıp nehirleri hakkında konuşuyorlar."

Müfettiş Walbrook düşünceli bir tavırla başını salladı. O da tahmin etmişti, Mary fark etti. Belki de o da benim kadar zorludur, dedi kendi kendine.

"Yine de tuhaf," diye ekledi.

Başını geriye attı: "Nedenmiş o?"

"Çok yüzüzce. DNA testi yapıp Rhiannon olduğunu doğrulayabilirsin. Konumu Kelt bağlantısını çok açık kılıyor. Bundan nasıl kurtulmayı umabilirler? Bu sıradan bir cinayet değil."

"Cinayet değil." Walbrook kendini düzeltti. "Yani, sizin Bay Jeffreys buna terörizm derdi. Bu tür cinayetlerin atfedilmesi gerekir; bunlar dünyaya bir mesajdır. Bu grubun, Yeniden Doğan Keltler'in bir amacı var mı?"

Elbette şimdiye kadar Yeniden Doğan Keltler'i öğrenmiş olmalı, diye düşündü Mary. Bu bir sınav.

"Bir ajanda, evet, öyle olduğuna inanıyoruz. Her şeyin bu ayın sonunda yaz gündönümünde ortaya çıkacağını söylüyorlar. Biz keşfetmeye çalışıyoruz. . ."

"Hayır, değilsiniz," diye araya girdi Walbrook. "Bu polisi ilgilendiren bir konu. Yalnızca polisi, Bayan Wandwalker."

Mary, beni bir dedektif olarak ciddiye almadığını gördü. Elleri ceketinin ceplerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. Tamam, bu kadar yeter. Başka bir şey söylemeyeceğim. Dik durdu. Narkotik'in davadan vazgeçmesi için bir sebep yok. Oxford Polisi'nden biliyoruz ki Bay North'un avukatları

Büyükelçi, kızının ölümü hakkında çıkan haberleri bastırmak için. Medya tarafından istila edilmeyeceğiz. Telefonunun titrediğini hissetti ve hepsi de Bay Jeffreys'ten gelen, açılmamış üç sesli mesajı hatırladı. Sonra söz verdi.

Walbrook düşünceli görünüyordu. O kadar şişmandı ki plastiğe sarılmış sönmüş bir aya benziyordu, kulağına konuşmaya başladı. Alnında Hindu işareti olan genç bir kadın Mary'yi tahta basamaklara doğru çağırdı. Walbrook başıyla izin verdi ve Mary ölümcül kumsaldan ayrılmak için sabırsızlanarak başını eğdi.

"Rhiannon North olduğundan emin olabilir misiniz?" diye sordu kadın.

"Tabii ki hayır," diye karşılık verdi Mary. "Müfettişinize cesedin bulunduğu yerin bu ihtimali güçlendirdiğini söylüyordum. Şimdilik söyleyebileceğim tek şey bu. Sanırım Bayan Jones da öyle."

"Evet, öyle dedi. Bayan Jones oldukça üzgün. Meslektaşım onu bir fincan çay içmeye götürdü. İfadelerinizi alacağız, sonra da helikopter sizi Oxford'a götürecekt."

Mary polis arabasına binmeden önce, şimdi dumanı tüten ve güneşin aydınlattığı nehre baktı. Kocaman bir yılan gibi, diye düşündü, dilini denize sokuyor. Deniz günde iki kez kükreyerek karşılık veriyor. Meşalenin üzerinde birbirine bakan altın ejderhaları hatırladı; Rhiannon'un ıslak kafatasının üzerine yerleştirilen aynı meşale.

BÖLÜM 12

KEK TESLIMATI

Ertesi gün, Waterloo Köprüsü'ndeki Thames Nehri'nin dehşetinden sonra Caroline geç saatlere kadar uyudu. Öğleden sonra Mary onu uyandırmak zorunda kaldı. Sarah akşam yemeği için kocaman bir yaz çorbası pişiriyordu. DEA'nın Yaz Okulu'nun masraflarını karşılaması karşılığında ev işlerine yardım etme teklifinden sonra, yemek pişirme işinin çoğunu o üstlenmişti. Mary minnettardı.

"Caroline, kalkabilir misin? Benimle aşağıya gel. Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum."

Caroline halsizdi; mırıldandı ve arkasını döndü. Mary bu acil durum haplarının uyuşukluğa neden olabileceğini biliyordu. Caroline'ın çarşafını çekti. Ne de olsa sen de bana aynısını yapmıştın, diye düşündü üzüntüyle. Mürettebatı organize etme zamanı.

"Hayır, daha fazla uyumak yok. Konuşmamız gerek." Sesi yüksekti. "Hadi Caroline, sana ihtiyacım var. Frederic North'un adamları temasa geçti. Rhiannon'un katilini aramak için Exmoor gezisine gitmemde ısrar ediyorlar. Bay North, Yeniden Doğan Keltler'in bunu kaçmak için bir bahane olarak kullanacağından korkuyor."

Yastığının altında saklanan figür "Git buradan" diye inlemeyi bıraktı. Yine de dinlemeye başlamıştı.

"Anna'nın onlarla birlikte olduğunu biliyorsun. Bana öyle geliyor ki. ."

"Pekâlâ, pekâlâ, bu kadar yeter. Ben kalktım," Caroline kendini yukarı kaldırdı. Acı çektiği her halinden belliydi. Mary sempatik görünmeye çalışsa da aslında kendisi de yatağa girmek istiyordu.

"Su ısıtıcısı kaynıyor!" diye bağırdı Sarah alt kattan. Mary ağzını açtı, sonra kapattı. Yine o sular; hava kararıyordu. Mary yalpaladı. Biri onu yatağa çekmese düşecekti. "Ah, başım." Caroline şakaklarını tuttu, sonra ellerini Mary'nin sallandığını görünce yere düştü. Mary, görüşü geri geldiğinde gözlerini kırıştırdı.

Caroline, Mary'nin az önce söylediği şeyi anladı. Hoşuna gitmemişti.

"Berbat görünüyorsun, Mary. Neredeyse bayılacaktın. Tarlada Keltleri bulmaya gitmekle ilgili bir şey mi söyledin? Bugün gidemezsin. Bu seni öldürür. .

Sanki başım beni öldürüyor." Durdu. "Çok özür dilerim Mary, 'baş' deyip duruyorum."

Mary ayağa kalkarak, "Boş ver," diye mırıldandı. "Aşağıya gel. Sarah'yı duydun. İkimiz için de çay yapıyor. Sana gösterecek bir şeyimiz var. Ama onun sesini duyduğumda. . ."

"Kimin sesi?" Sarah kapıdaydı ve gülümsemeye çalışıyordu. Kot pantolonu ve pembe tişörtü, perdelerin arasından sızan sulu güneş ışığını yansıtıyordu. "Ona söylediniz mi, Bayan Wandwalker? Kapının önünde bulduğumuz o kutuların içinde ne olduğunu söylediniz mi?"

"Caroline kendi gözleriyle görmeli," dedi Mary, yerden seyahat çantasını toplarken. Hasta olmayı reddediyorum, dedi kendi kendine. Ve Bay North'u tekrar hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

Mary, Sarah'ya el sallayarak çaya aşağıda devam edeceklerini işaret etti.

"Limuzin gelmeden önce elli dakikam var. Aşağı gel de seni bilgilendireyim Caroline. Benim için endişelenme. Mer-Corp birinci sınıf bilet gönderdi. Trenlerimizi bilmiyorlar."

Caroline geceliğinin üzerine bol bir elbise geçirerek, "Gülünç," dedi.

Zemin kata ulaşır ulaşmaz koku üç kadını da sardı. Tereyağı ve çikolatanın tonlarına karışan şeker dalgaları damaklarını şoke etti. Yine de hiçbir şey Caroline' i keklerle dolu mutfak masasına hazırlayamazdı.

Birkaçı selofanla parlıyordu, bazıları krema ile yapılmış pastel renkleri sergiliyordu. Bazı somunların üzerine kahverengi bir sızıntı yapışmış, bazılarının da çikolatalı kreması erimeye başlamıştı. Birindeki lekeler Caroline'i endişelendiriyordu. Gülebilirdi. Vişneli bir kekti bu, mükemmel pişmişti, kendisinininkinin aksine vişneler altın rengi hamurun dibinde kırmızı bir havuz oluşturmuştu.

Mary ve Sarah bakiştılar. Caroline'ın kendini daha hafif hissettiğini görebiliyorlardı. Caroline, bu kokunun çocukluğunun kokusu olduğunu açıkladı. Pişirme günlerinde annesinin mutfağına geri dönmüştü. Kendinden geçmiş bir halde, başka bir dünyadan gelen hediyeleri içine çekmeye hevesli bir şekilde yüklü masanın etrafında dolaştı.

"Onları saydık," dedi Mary, Caroline'ın meyveli keki koklamasını izlerken.

Caroline kremanın mükemmel profesyonelliğine hayran kalırken midesi gurulduyordu: Noel Baba'lı Noel sahneleri, bir doğum pastası, Paskalya için minyatür yumurtalı bir pasta, heykel güllü bir diğeri, gümüş çanlı ve mavi krema ile 'Düğün' yazan bir pasta ve üzerinde 'Vaftiz' yazan bir eşleştirme pastası. Sonunda Caroline anılardan oluşan şeker sarayının çözülmesine izin verdi. Anlayış sel gibi aktı.

"Elbette, Rhiannon. . ."

"Evet, kekleri o sipariş etti," dedi Mary. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Sarah dört yüz poundun üzerinde bir makbuz buldu. Ama *neden*?"

"Dört yüz çok fazla, değil mi?" diye sordu Sarah.

"Doğru ya. Şimdi hatırlıyorum da, bir parti Kelt pastası gönderilmesini istemişti," dedi Caroline, tahta bir sandalyeye oturup sandalyeyi gıcırdatarak. "Tüm geleneksel festivaller için. Fırın ilk başta onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikre sahip değildi. Onun ısrarı üzerine dükkâna gittik." Mary'ye döndü.

"Sen bizi yaz okuluna kaydettirirken oldu. Rhiannon sınıfa getirebileceği Kelt kekleri istedi, daha doğrusu talep etti. Ellerinde sadece dondurulmak üzere olan bir grup ekler ve birkaç tane de çörek kalmıştı. Son ekleri senin için saklamıştık, hatırladın mı? Sonra aradı. Büyük bir sipariş vermesi için onu ikna etmiş olmalılar."

"Kelt kekleri," diye düşündü Sarah. Parmak uçlarından birini kırmızı bir gülün kaya gibi sert girdabına dokundurdu.

"Keltçe değil, çoğu," dedi Mary. Sert bakışlarını takındı. "Amerikalı bir gençten faydalanan o pastaneyle konuşmalıyım."

"Ya da sadece onları yiyebiliriz," dedi Caroline. Mary'ye o hüzünlü gülümsemesiyle baktı. Yaşlı kadın yeme bozukluğunun nasıl olup da onun depresyonunun bir parçası olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

"Ön odaya çay koydum," dedi Sarah, ses tonunu değiştirmeden. "Gerçek porselen fincanlar falan. Zencefilli kek kestim. Bayan Wandwalker seyahat edeceği için onun midesini düşünüyordum. Janet yemeğimiz bittiğinde bize zencefilli çay yapar."

On dakika sonra üçünün elinde dumanı tüten fincanlar ve mis kokulu dilimler vardı. Hiçbiri normalmiş gibi davranamıyordu. Çayını yudumlarken Mary Sarah'yı merak etmeye başladı. Genç kadın tepkilerini gizleme konusunda yetenekliydi. Hiç şüphe yok ki bu onun ticaretinin bir mirasıydı. Rhiannon çok fazla psişik

boşluk. Yine de Sarah'yı bundan önce düşünmeliydim. Londra'da bir kuyuda bulunan bir kafadan ve nehir kenarındaki bir cesetten ne çıkartıyor olabilir?

Mary, Sarah'yı sorgulamak için kabul edilebilir bir yol bulamadan Caroline kekini boğazına tıkadı ve sırtının tokatlanmasını istedi. Çayını y u d u m l a y a n Caroline, dayak yememeye kararlı bir şekilde bir dilim daha aldı. Kristalize zencefille beneklenmiş büyük bir ısırık aldığı anda, Keltlerden daha eski bir ritüelin kökenini hatırladı. Yoksa öyle miydi?

"Zencefilli parkin," dedi kırıntıların arasından, dikkatle yutkunarak. "Gerçekten güzel, şurupla yapış yapış. Annemin şenlik ateşi gecesi için yaptığı gibi, 5 Kasımth."

Sarah kaşlarını çatı.

"Şenlik Ateşi Gecesi'ni yaşamadın mı?" diye sordu Caroline. "Şey, geçen Kasım ayında Holywell'deydim," diye başladı Sarah. "Cadılar ateş festivallerinin Keltlere özgü olduğunu söylediler. Sam bir şey diyorlardı. Ama hakkında hiçbir şey yoktu. . .bilirsin işte."

"Samhain," dedi Caroline, dilimini yarılamışken. "Karanlığa karşı yenilenmek için gecenin içine akan ateş. Asimile edildi. ...şey. . ." Caroline durdu ve kaşlarını çatarak Mary'ye baktı.

"Parlamento teröristi Guy Fawkes'ın efsunu yakılıyor," dedi tart.

"Katolik direnişçi, çok suçlu değil, muhtemelen iftiraya uğramış," diye cevap verdi Caroline, biraz daha çay koyarak. "Kelt Samhain'inin yanı sıra Hindu ışık festivallerine kadar uzanabilir."

Elbette Caroline ilkokul öğretmeniydi. Çeşitli gelenekleri araştırmış olmalıydı. Mary rahatlamaya çalıştı. Hava kararmadan önce yapması gereken karmaşık bir yolculuk vardı.

"Biraz daha kek alın, Bayan Wandwalker," dedi Sarah, güzel bir tabak uzatarak. Mary başını salladı. Sarah gergindi. Ah, ne kadar çabuk sinirlendiğini anlamıştı. Mary genç kadına gülümsemeye çalıştı. Tabağı aldı, dilimi ikiye böldü ve diğer yarısını kek tabağına geri koydu. Sarah'nın çayı Mary'nin normalde tahammül edebileceğinden daha koyuydu ama yudumlamaya devam etti.

Caroline ikinci parkin dilimini bitirmek üzereydi ki Sarah'nın duvar kâğıdına baktığını fark etti. Onu endişelendiren şeyin kahverengi yapraklar olması pek olası değildi.

"Sarah?"

Karanlık kafa olduğu yerde kaldı, yüz ifadesi görünmüyordu.

"Bize söylemek istediğin bir şey varsa, Sarah. Taksi sekiz dakika içinde gelecek." Mary kendi sesinin gerginliğinden hoşlanmamıştı.

"Çok üzücü. Bütün o pastalar," diye fısıldadı Sarah. Yanağı parlıyordu. Mary'nin yanıtı kendini durduramadan ağzından dökülüverdi.

"Rhiannon her zaman Birinci Sınıf'a giderdi."

"Birinci sınıf ve yeterince sevgi yok," diye yankılandı Caroline. Nefesi kesildi ve hem Mary hem de Sarah irkildi. Caroline bakışlarını Mary'ye kilitledi. Gözleri güneş ışığında yeşildi. Caroline uzun bir süre suyun altında kaldıktan sonra su yüzüne çıkıyordu.

Mary sandalyesini geriye itti. Sarah çaya viski mi koymuştu? Tam soracaktı ki boğuk bir ses onu Caroline'e geri döndürdü.

"Mary!" diye bağırdı. "I. . . sen. . ."

Mary ayağa kalktı. "Kriz geçiriyor. Sarah, su!" Kız bir hıçkırık attı ve kapıya doğru atıldı.

Caroline sakın olmaya çalışarak, "Hayır, hayır, ben iyiyim," diye mırıldandı. "Kal, Sarah. Bu *iyi bir şey*. Yapmam gereken şey bu. Yapmamız gereken bu, Mary."

"Caroline, kanepeye otur, terliyorsun."

Mary telaşlanmıştı. Ya Caroline hastaysa? Onu burada güvenle bırakabilir miydi? Sarah çok gençti, pek deneyimsiz olmasa da.

Caroline ayağa kalktı ve yavaşça, "*Dinle* Mary," dedi. "Okul gezisine gitmiyorsun. I. . . sana izin vermeyeceğim. Daha iyileşmedin. Benim yüzümden. Ben gitmeliyim. Bavulunu ödünç alayım. Benimkinin fermuarı sıkıştı."

Mary'nin içini bir rahatlama duygusu kapladı, ama bu anında yok sayıldı. Caroline'ın geçmişiyle olmaz, gitmesine izin veremem. Kaynaklarını kullandı.

"Aptal olma Caroline. Elbette gidiyorum. Rhiannon'a borçlu olduğumu en iyi sen biliyorsun."

İşte, yüksek sesle söyledim. Bana söyleyecek kadar nazik olan kişiye. Ben altmışlı yaşlarında bir kadını, sorumluluk alma konusunda çok tecrübeliyim. Yine de Rhiannon North'u hayal kırıklığına uğrattım, dünyadaki tüm pastalara sahip olan kızı. Ve kafası yok.

Mary, Caroline'ın başını salladığını görebiliyordu. Sarah odadan çıkmıştı ve şimdi Mary'nin yaşlı bavuluyla yeniden ortaya çıkmıştı. Caroline, Mary'yi görmezden gelerek dizlerinin üzerine çöktü, çantayı açtı ve özenle paketlenmiş eşyaları kanepenin üzerine atmaya başladı. Sarah'ya hitap etmek için başını kaldırdı.

"Sarah, iç çamaşırlarıma, temiz kot pantolonuma ve banyoda bana ait olan her şeye ihtiyacım var."

Kız merdivenlere doğru koştu. "Yedek param da yatağımın başucundaki dolapta!" diye bağırdı Caroline onun ardından. "Tanrı'ya şükür deliği ziyaret ettim"

"Günler önce duvarda." Mary'ye dikkat edemeyecek kadar dalgındı.

"Caroline, saçmalıyorsun. Reading'deki taksi benim adıma kayıtlı. Birinci sınıf tren bileti de öyle."

"Taksiyi benim adıma kolayca yeniden rezerve edebilirsiniz. Reading'e varmam bir saatten fazla sürecek. Birinci sınıf olayı çok saçma. Uçmak gibi değil. Başka bir bilet alırım." Caroline topuklarının üzerine oturdu.

"Böyle bir şey olmayacak. Kıyafetlerimi *hemen* yerine koy. Hepsini mahvettin."

Mary çantayı Caroline'ın elinden almaya çalıştı ama Caroline onu bırakmadı. Mary ayağını kaybetti ve kırıntılarla kaplı halının üzerine yığıldı. Caroline'a ters ters baktı, boş bavul aralarında duruyordu. Başka insanlar bu duruma gülebilirdi. Mary Wandwalker değil.

"Şimdi bak ne yaptın. ." sesindeki çatlak Mary'yi durdurdu. Kendini koltuğa bıraktı ve ellerini yüzüne götürdü. *Bunu yapamam*. Omuzları titriyordu.

"İyi ağla." Caroline bir kolunu ona doladı.

"Ben *hiç* ağlamam," dedi Mary, küstahça. Kulağa gülünç geliyorsa da umurunda değil, diye düşündü. Kanepenin üzerindeki karmakarışık iç çamaşırı ve tuvalet malzemesi yığınının içinde mendilini aradı.

Sarah bir kol dolusu ütülenmemiş çamaşırıyla döndüğünde ön kapı çalındı. Üstünde beş hap şişesi dengede duruyordu. Sarah'nın dişlerinin arasında bir cüzdan vardı. Caroline boş valizi işaret etti ve Sarah olağanüstü bir hızla valizi doldurdu. Bluzları katlarken ve küçük eşyalar için cepler bulurken neredeyse Mary kadar düzenliydi.

Caroline, "Taksiye beş dakika diyeceğim," diyerek ayağa kalktı. Mary başka bir şey yapamayacak kadar şaşkın bir halde bekledi.

"Korkunç bir şok geçirmişsin," dedi Caroline geri dönerken. Portmantodan ikinci el ama iyi kalite en iyi ceketini almıştı. Ceketin sade pası, saçlarındaki bakırdan geriye kalanları destekliyordu.

"Kabul et Mary, Rhiannon'ı hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü biliyorum. Bu senin umursama şeklin. Ama seyahat etmeye uygun değilsin. Haklı olduğumu biliyorsun."

Mary başını salladı. Yenilmiş hissediyorum, diye düşündü. Yenildim. En azından şimdilik.

"Sen ve Rhiannon'un bitmemiş bir işi var," dedi Caroline. "Onu geri koyarlarken burada, morgdaki cesedin yanında kalmalısın. . birlikte."

Mary ürperdi. Ne kadar dirense de Caroline haklıydı. Başın, mavi gözlerin, meşaledeki altın kıvrımların... ve akan suyun

Mükemmel beyaz uzuvların altında. Boynun pembe tendonları solucan gibi sarkıyordu. Rhiannon ona bunu gösteriyordu. Bu güneşli odada bile kız onu çağırıyordu.

"Peki ya. . ." Mary çok açık konuşmak istemiyordu, "sağlığınız?"

"Değişkendir. Her zamanki gibi. Ama ben güçlüyüm. Bunu biliyorsun Mary. Sadece birkaç günlüğüne. Neden gitmem gerektiğini biliyorsun." Caroline dudaklarını yorgun bir gülümsemeyle büktü. "Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum, kesik kafalar, deli Keltler ve Joe'nun büyüğü altındaki Anna. Sevgili Mary, her nasılsa, benim için bile, işin içinde aşk var. Onu bırakabileceğimi, terk edebileceğimi sanmıştım. Ama yapamam."

Mary Caroline'in bu asaletini hatırlıyordu. Derinlik Soruşturması Ajansı'na neden ihtiyaç duyduğunu da hatırlıyordu. İki hafta önce, Anna'nın firarı yeni ortaya çıktığında Caroline çökmüştü. Şimdi, o acı verici değiş tokuştan beri ilk kez, Mary onun fikirleri ve eylemleri olan bir kadın olarak geri döndüğünü görebiliyordu. DEA'nın en azından iki üyesi yeniden bir aile olmuştu. Başıyla onayladı. Caroline'a güvenebilirdi. Bu yeni bir düşünceydi; iyi bir düşünce.

Mary kendini ikna etmek için, "Sadece birkaç günlüğüne," diye tekrarladı. Sesi daha insani geliyordu. Şimdi Caroline'a ne söylemesi gerekiyordu? "Saha gezisi daha önce başlamış olmasına rağmen. ..Rhiannon keşfedilmeden önce

Oxford Polisi kamptaki Yeniden Doğmuş Keltlerin ifadelerini aldı. Reading Polisi onları nerede bulacağını biliyordu. Bay North'un avukatına telefonda bunu anlatmaya çalıştım. Mer-Corp'un *Oxford*'da bir avukatı olduğuna inanabiliyor musun? Neyse, boş ver. Döndüklerinde Keltlerle konuşmayı teklif ettim. Olmaz, Bay North kanıt toplamak için bizden birini saha gezisine göndermiş olmalı. Polisimize güvenmiyor."

Mary'nin sesi soldu. Caroline başıyla onayladı. Kapı tekrar ısrarla çalınmaya başladı.

Sarah, "Bavulu dışarı çıkaracağım," diye Mary'ye güvence verdi.

"Teşekkürler." Mary ve Caroline aynı anda konuştular. Göz göze geldiler. İkisi de gülmek istemiyordu. Caroline Mary'yi ayağa kaldırdı, ona sarıldı, sonra da kapıya doğru koştu.

Yalnız kalan Mary, Caroline'ın arabaya binişini, Sarah'ya veda edişini ve kapının kapanış sesini dinledi. Araç, Mary'nin düşüncesine göre küçük bir römorkör, Norham Bahçeleri'nden çıkıp Oxford'un akıntılarına karıştı. Mary kendini kederli ama yalnız hissetmiyordu.

"Telefonunuzu getireyim mi, Bayan Wandwalker?"

"Merak etme Sarah. Benim yerime Caroline'ın gitmesi için avukatı arayacağım."

"O iyi olacak mı?"

Mary Sarah'nın endişesini görmedi. Zihni trafiğin akışını takip ediyordu. Oxford'da çok fazla kanal var, diye düşündü. Öğrenim şehri, Reading'de olgun bir nehir haline gelene kadar genç Thames'i kucaklar. Thames oradan kıvrıla kıvrıla eski Keltlerin şehri Londra'ya doğru akmaya başlar. Caroline bilinmeyen bir kıyıya doğru yolculuğa çıkmıştı.

"Caroline tanıdığım en güçlü insan," dedi Oxford ile deniz arasındaki gelgitlere doğru.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

CELTIC YAZ OKULU BİR SAHA GEZİSİ GERÇEKLEŞTİRİYOR

Yaz Okulu'nun Kelt gezisi sırasında yaşanan tuhaf ve kanlı olaylarla ilgili olarak Mary güvendiği iki kişiden bilgi aldı. Her birinin farklı bir bakış açısı vardı. Hem Caroline hem de Wiseman kendi yöntemleriyle ikinci cinayete yol açan seli kontrol altına almaya çalışmış ama başaramamışlardı. Çok sonraları Mary, Anna'yı sorgulamak için üstünkörü bir girişimde bulundu. Genç kadın her zamanki gibi 'normal' konuşmalarla pek bir şey anlatmadı.

"Bir zamanlardı. ..belirsizlik zamanıydı."

Sırtını Mary'ye dönerek gelişmiş bilgisayarının üzerine daha da eğildi. "Ne de olsa gündönümünden hemen önceydi," diye ekledi.

Mary yüzünü buruşturdu. "Evet, biliyorum." Anna'yı yalnız bırakmak daha akıllıcaydı.

Kelt gezisinin o uzun Haziran günlerinde, Mary alışılmadık bir şekilde haber beklemek durumundaydı. Çok sonra ayrıntılı bir rapor hazırlamaya karar verdi. O ilk sondajların dosyasına tıkladı. Deşifre edilen telefon mesajları, metinler ve diğer veriler bir sele dönüşen bir damlama başlattı. Her şey Caroline'in ayrılışından sonraki gece, aylardır uyuduğu en iyi uykudan sonra gelen telefon mesajlarıyla başlamıştı.

"Bayan Wandwalker, konuşmalıyız. Hem de hemen. Beni arayın." Wiseman'ın sesi gergin geliyordu. Yılın en uzun günü olan gündönümüne yaklaşmışlardı ve Wiseman o uyurken karanlıktan aramıştı. Bir sonraki mesaj için tuşa bastı.

"Mary, bana geri dönmedin. Gelmediğin için gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Biliyorum, biliyorum, Bayan Jones nazik bir hanımefendi, ama o sen değilsin. Onunla Joe hakkında konuşmaya çalıştığımda bana deliymişim gibi bakıyor. Bana göre o hasta. . Ateşi var gibi görünüyor."

Mary dudaklarını büzdü. Jez Wiseman'la konuşacakları vardı. Anna'yı trene doğru çekerken Joe Griffith'in kızarmış ve terlemiş hali gözünün önüne geldi. Hmm.

"Mary. . . Bayan Wandwalker, bu kadar keskin olduğum için özür dilerim. Saygısızlık etmek istememiştim. Öfkeli olduğumda Kaliforniya zamanına dalıyorum. Bayan Jones beni oturttu ve zavallı kızın cesedini bulmaya gitti. Onu Exmoor'da gördüğümde hiç düşünmemiştim. . . kafasını da. Benim gibi insanlar, yani veterinerler asla unutmaz. "Ah, yılanlar yaşıyor, e-postalarınızı okuyun."

Çevir sesi tekrar duyuldu.

Wiseman'ın uzun e-postası, telefonundaki mesaj süresini artırmasını istemesiyle başladı:

Kesilip duruyorum.

O sırada Meryem ikinci bir cezve kahve koydu. Bunca yıl sonra bile cep telefonlarını sevmiyordu. Evet, diye düşündü, saçmaladığının farkındayım. Kişisel alanımı bir ejderha gibi koruyorum ama bu cihazlar bir tecavüz.

Elbette, diye düşündü, telefonların gençler için sihirli olduğunu, onları bir görüntü okyanusuna bağladığını görüyorum. Benim için bilgisayarlar hassas bir nokta. Ne de olsa dijital ortama geçince Arşiv'den kovuldum. Mary homurdandı. Caroline'ı özlemişti. Çok uzun süre yaptığım işin karşılığında Caroline ve Anna'yı aldığımı söylerdi. Bunun için minnettarım, gerçekten minnettarım. Anna'nın bana akıllı telefon ilmini öğretme çabalarına rağmen. Başka bir yüzyıldan gelen bir kadın olduğumu kabul ediyorum. Telefonum açıkken rahat değilim. Hayır, Dr. Wiseman'a uymak için mesaj uzunluğunu artırmayacağım.

Mary mutfak penceresinde taze kahvesini yudumluyordu. Wiseman'ın okunmamış e-postasına (ve daha sonra Caroline'dan gelen üç e-postaya) bakarak midesindeki düğümleri gevşetmeye çalışıyordu. Bir başka geciktirme taktiği de kuru bahçeye bakmaktı. Evet, vizeler sırasında kambur öğrencilerin kompozisyonlarından kaçtıklarını hayal edebiliyorum. Bu konuda modern gençlerle akrabayım.

Oxford dönemi boyunca sekiz Exmoor lisans öğrencisi Viktorya döneminden kalma köhne evi paylaşmıştı. Mary kırk yıl önceki kendi sınav sonrası partilerini hatırladı; kendisi gibi şampanyaya parası yetmeyen birkaç kişiyle paylaşılan gazlı şarap. Bir yıl kağıt bardaklarda bal likörü modası vardı, bu yüzden hanımeli kokusu Kolej'in çimlerine yayılmıştı. Kadehler ve içkiler öğrencilerin boğazından aşağı süzüldüğü kadar önlüklerine de sıçradı.

Mary arkasında bir adım duydu.

"Merhaba Sarah," dedi hareket etmeden. "İyi uyudun mu?"

"Sayılır, Bayan Wandwalker. Siz?"

"Kötü rüyalar," diye mırıldandı Mary kahvesine doğru. Kararsız bir el ile cezveye uzandı.

"Um. . . Bayan Wandwalker. . ."

"Sorun yok, Sarah.

Biliyorum."

Mary dönüp kıza baktı. Kapının yanında tek ayağının üzerinde duruyordu, gözleri kocaman olmuştu. Sarı tişörtünde yemek lekeleri vardı.

"Merak etme Sarah. E-postaları alıyorum. Şu anda. Telefonu kontrol ettim ve mesajlarda hiç haber yok."

Mary gülümsemeye zorladı. İfadesi değişmeyen Sarah için bunun işe yaramadığını söyleyebilirdi.

"Ben de senin gibi Caroline'le konuşmak istiyorum, o yüzden işim biter bitmez onu birlikte ararız."

Sarah başını salladı. Yüzü aydınlandığında koyu teni parlıyordu. Olduğu yerde kaldı ve Mary'ye dizüstü bilgisayarına dönmekten başka seçenek bırakmadı.

++++

Mary daha sonra bu ilk e-postaların bir kısmını hızlı raporuna yapıştıracaktı. Saha gezisinin ilk gününde, Wiseman'dan Caroline'ın kısa notlarıyla birlikte geldiler.

Wiseman yazdı:

Saha gezisi ciddi bir şekilde başladığına göre sizin fikrinizi almak istiyorum. İçimde ormanda davul çalınacağına dair kötü bir his var. Bu tür şeylere karşı değilim ama gece yapmak istiyorlar. Eminim uyuşturucu da olacaktır. Kaliforniya'da uyuşturucuya karşı katı bir politikamız var.

Çiftliklerin ve tebeşir tepelerinin arasında, çok izole durumdayız. Arazimiz, üzerinde orman bulunan hilal şeklinde bir göl içeriyor. Arazi ana yoldan kilometrelerce uzakta olduğu için Keltler ne planlıyorsa dikkat dağıtacak, rahatlatacak bir şey yok. Kimse bana son günkü "daldırma" ayınının ne içerdiğini söylemiyor. Bu arada sınıflara ve yatakhanelere bölünmüş bir ahırda konaklıyoruz. Tahmin edebileceğiniz gibi, kompost tuvaletler ve dengesiz Wi-Fi var. Geceleri baykuş sesleri ve düşünmek istemediğim çılgınlıklar duyabiliyorum. Tilkiler, dedi Colin Morrigan, avlanıyorlar, kan kokusu alıyorlar. Burayı sevmediğimi söylemiş miydim?

Mary dudağını ısırdı, Exmoor Kuyu Bahçesi'nde şıngıllara bastığında duyduğu çığırtağı hatırladı. Wiseman daha yeni başlamıştı.

Yemek konusuna hiç girmeyeyim! Amerikalılar nasıl barbekü yapılacağını biliyor. Belli ki siz İngilizler bilmiyorsunuz. Evet, konuya girmeyi erteliyorum. Joe ritüeller için hazırlıklara başlayınca kötü hislerim daha da kötüleşti. Çok yoğun, adamlarım için düdüklü tencere yapıyor. Dr. Barin Morrigan'ın herkesi taramakta ısrar ettiğinden bahsetmiş miydim? Başta bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, kırılgan veterinerleri ayıklamak için. Ama şimdi o kadar emin değilim. Bir kere, Morrigan ve Joe bütün kadınları geri çevirdi. Bu hoşuma gitmedi.

Etrafta kadın yokken erkeklerin daha tehlikeli olduğunu anlamıyorlar mı? Muvazzaf kadınların bile böyle bir etkisi var. Evet, siz üç DEA kadını davetlisiniz. Belki siz, Bayan Wandwalker, bu yükselen dalgayı bastırabilirsiniz. Joe, Oxford öğrencilerinin sadece izleyebileceğini söylüyor. Saha gezisinin sonunda daldırma ayinine katılacaklarmış, her neyse.

Gölün kutsal olduğu ortaya çıktı çünkü Thames Nehri'nin kayıp bir parçasıydı. Yüzyıllar önce büyük bir sel olmuş ve nehir yatağını değiştirmiş. Göl aslında Londra'ya ve denize giden durdurulamaz akışın büyük bir kıvrımymış. Saha gezisi tamamen onu yeniden kutsamakla ilgili, ya da ben öyle anlıyorum.

Mary, gizlilikten hoşlanmıyorum. On dakika önce Barin'in sınıf kapısını Caroline'ın suratına kapattığını gördüm. Gerçekten üzgün görünüyordu.

İki saat sonra gönderilen e-postadan:

". . Young Colin, on kişiyi oluşturmak için eşit sayıda beyaz ve etnik azınlık (tekrar etmeyeceğim başka bir kelime kullandı) seçtiklerini ağzından kaçırdı. Burada çürümüş bir şeyler kokusu alıyorum. Ordu diliyle konuşursak, çok büyük bir sorunumuz olabilir! Bu Keltlere ABD'li gazileri tanıdıklarını düşündüren nedir? Sözde Afrikalı Amerikalılardan biri aslında Afrikalı, Amerikalı değil. Geliştirdiği bazı yazılımlar nedeniyle Güney Afrika'dan doğrudan işe alınmış. Şimdi yeşil kart bekliyor.

Bunu kabul ettiğimde, dehşetten kurtulan Joe Griffith'in sakinleştirici bir atölye çalışması yöneteceğini düşünmüştüm. Joe'nun birlikte savaştığım adam, hayat arkadaşım olduğunu hayal etmiştim. Saha gezisi tam gaz devam ettiğine göre Joe'nun sınırları gerilmiş durumda. Boynu o kadar kırmızı ki yara izleri parlıyor. Herkes onun çok gergin olduğunu görebilir.

İyi bir komutan onu şirket psikiyatrisine götürürdü. Burada olmaz. Morriganlar yönetimi ele geçirdi. O beyaz saçlı çocuk bile emir veriyor. Akşam brifinginde kendisinin Işık Oğlu olduğunu açıkladı. Tam yükselişi yaz aylarında olacak.

Gündönümü. WTF! Annesi Simmy (bu nasıl bir isim?), bu gece ormanda her ne oluyorsa ona davet edilen tek kadın. Törenlerin Baş Rahibesi olarak tanıtıldı. Bana onun iklim bilimci olduğunu söylememiş miydin?

Dahası da vardı ama Mary doğruca Anna tarafından bir araya getirilen Kelt Panteonu notlarına gitti. Joe'dan önce. Ve DEA'yı terk etmeden önce. "Işığın Oğlu, Mabon," diye okudu, "Baharın, gençliğin ve... ..erkeklik." Hmm.

Simmy'ye gelince, Wiseman'a ondan bahsetmemiş miydim? Yine de düşününce, Simmy biraz muamma. Kadın hakkında gerçekten ne biliyorum?

Mary bir gün avluda Sarah ve Colin'i fark ettiğini hatırlıyor. "Sarah!" diye bağırdı. "Hâlâ burada mısın? Sana Morriganlar hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Sarah bir anda ortaya çıktı.

"Şunu oku." Mary sandalyesinden kalktı.

Sarah hemen başladı. Zeki bir kız, diye düşündü Mary. Sarah'nın kurnaz ifadesi Mary'ye Holywell'in insan ticareti mağduru kadınlarıyla ilgili Caroline'i hatırlattı. Sürekli şiddet yanlısı erkeklerin etrafında olan bu gençler hayatta kalma becerilerini geliştirmişlerdi. Bunu görebiliyorum, diye düşündü Mary. Ayakta kalmak, altta ne olduğunu bilmek anlamına geliyordu. Okumayı bitiren Sarah sessiz bir soruyla başını kaldırdı.

"Simmy ve Colin: Ben de onları merak ediyordum," dedi Mary. "O gün avluda Colin'le konuşmadın mı?"

Sarah, Colin'le yaptığı konuşmayı hatırlarken avuçlarını alnına götürdü. Konsantrasyonu tamdı.

"Soru sorarken dikkatli olmaya özen gösterdim. Caroline bana Yaz Okulu'nu neden yaptığımızı anlattı. Yani Janet'ın istediği gibi bana öğretmesinin yanı sıra," dedi Sarah sonunda.

Mary'ye gergin bir bakış attı, o da başıyla onayladı. Mary ve Caroline, Sarah'yı korumanın Yeniden Doğan Keltler hakkındaki şüphelerini ona anlatmayı da içerdiği konusunda anlaşmışlardı.

Güven tazeleyen Sarah görevine ısındı.

"Caroline yararlı olabileceğimi, bana güvenilmesinin bir onur olduğunu söyledi." Derin bir nefes aldı.

"Colin tuhaf biri. Öncelikle, çok kibardı. Yani biraz ırkçı gibiydi. Bakmayı bıraktığında biraz üzgün görünüyordu." Durakladı ve sonra tekrar başladı.

"Simmy'yi seviyor, her ne kadar nasıl anne olunacağını bilmediğini söylese de. Joe'ya gelince, onu anlıyor, öyle dedi, onu 'anlıyor'. Joe'nun ailesi olmasını diliyor. İşte o zaman ailesinin aşırı dozdan öldüğünü söyledi. Onlar da Yeniden Doğmuş Keltlerdi."

Mary başıyla onayladı. Sarah küçük bir gülümsemeyeyle riske girdi.

"Doğru, Colin Anneler ve Babalar hakkında sohbet ettiğimizde rahatladı. Ben ve kardeşim Kongo'da beni kaçıran adamlar tarafından öldürüldük."

Mary, Sarah'nın gerçeklerle ilgili ses tonuna gözlerini kırıştırdı. Genç kadın, okuması zor Bayan Wandwalker için yaptığı işe dalmıştı. Sarah devam etti.

"Colin'le takılırken Simmy'nin iklim biliminin Keltlerin dininden çok uzak olduğunu söyledim. Sonra Colin dedi ki. Neydi o? Oh, evet. Daha fazla yanılamayacağımı söyledi. Simmy, kendisinin Yeniden Doğan Keltler'e katılacak iklim bilimcilerin ilki olduğuna inanıyor."

Mary boğuldu.

"Şey, şöyle bir şey," dedi Sarah, açıklamaya hevesli bir şekilde. "Görüyorsunuz Bayan Wandwalker, Simmy bilim adamlarının umutsuzluk içinde olduklarında ısrar ediyor. Hükümetleri ve halkı küresel ısınma konusunda uyarıyorlar. ..yıllardır uyarıyorlar ama hiçbir şey yapılmadı. Bu yüzden Simmy bilimin tek başına yapamayacağını söylüyor. Bilim dinle birleştirilmeli. Kelt dini doğru dindir çünkü toprak ve su onların kutsal yaşam kaynağıdır."

Daha fazla anıyı canlandırmak için durakladı. "Colin günümüz insanının paraya bir tanrı gibi inandığını söyledi. Sanki para yenebilir, içilebilir ve nefes alınabilirmiş gibi. Simmy eski bir dinin yeni bir dinden daha iyi olduğuna yemin ediyor çünkü eski inançlar ölmez; sadece yeraltına inerler."

"Gizli pınarlara ve kayıp nehirlerle," diye düşündü Mary. Düşünceliydi, Sarah'nın onun yanıtını beklediğini görüyordu.

"Aile bağlantısı olsa bile, bilim insanlığından Yeniden Doğan Kelt'e geçmek büyük bir sıçrama."

"Caroline, Simmy'nin Yeniden Doğan Keltler'e katılmasında işinden daha fazlası olduğunu söyledi. Caroline bunun ailesini kaybettiği için olduğunu düşünüyor. Sevgilisi onu terk etti ve bebeklerini aldı. Bu olay babası Waterloo Köprüsü'nden atlamadan günler önce olmuş."

Mary, "Yeniden Doğan Keltler aynı zamanda Simmy'nin Barinthus'ta kalan tek ailesiydi," dedi. "Biliyor musun Sarah, Profesör'ün Colin'den hoşlandığını sanmıyorum."

"Sarah kabul etti. "Onun şeytani bakışlarını gördüm. Colin de ondan nefret ediyor."

Mary iç çekti. "Keşke Caroline'la daha fazla zaman geçirseydim, özellikle de dersler başladığından beri. Tüm bu Yeniden Doğan Keltler olayı ikimiz için de ağıyor."

"Belki de üçünüz birden?" diye sordu Sarah. Bu bir imaydı.

Mary'nin çenesi gerildi. Anna hakkında konuşmak istemiyordu.

"Caroline öyle düşünüyor. Ve ben de öyle. Yardım etmek istiyorum."

"Teşekkür ederim Sarah," dedi Mary ciddi kıza. "Bizim *seninle* ilgilenmemiz gerektiğini unutma. Tam tersi değil. Bunu unutmuşum. ...şey, kim olduğunu biliyorsun." Sözüünü yarıda kesti. Kendini toparlama zamanı Mary, dedi kendi kendine.

"Sarah, sence Caroline'ı küçümsemeyi bırakmalı mıyım?"

Sarah'nın gözleri kocaman açıldı. Mary'nin ağzı seğirdi.

"Peki o zaman, Colin'den başka bir şey öğrenebildin mi?" "Onu kurtardı. Simmy'yi yani."

"Ne? Bu *onun* görüşü," diye yanıtladı Mary kuşkuyla. "Colin bir sonraki Joe Griffith olmak istiyor. Savaşçı-kurtarıcı olarak dövüşen Celt."

"Evet, bu Colin. Gerçek anne babasıyla gurur duyduğunu söylüyor. Ona göre onlar eski tanrılara giden kahramanlar, uyuşturucu kurbanları değil."

Sarah derin bronz parmaklara kadar açık beyaz sandaletiyle halıyı ovuşturdu. "Ne oldu Sarah?"

Sarah hızlıca konuşmadan önce hamile bir duraklama oldu.

"Colin. . . .neredeyse Yeniden Doğan Keltlerin beyaz olması gerektiğini söyleyecekti. Bana o şekilde baktı, biliyorsun."

Mary başını salladı. Akıllı Bay Jeffreys'e gitti. O ne söyleyeceğini bilirdi.

"Aptal çocuk," dedi.

Sarah gülmemeye çalıştı.

"Her neyse, Colin'in anlattığına göre, evlatlık verilir verilmez Simmy'ye Keltlerin suyu kutsal saydıklarından bahsetmiş. Söylediğine göre Simmy'yi kendine bağlamış. İklim krizinin nedeni artık Kelt olmamamız - tıpkı onun sınıfta anlattığı gibi. Modern insanların toprakla kutsal bir bağı yok. Yeniden Doğan Keltler bunu değiştirmek için var. Dersi hatırlıyor musunuz? . . ."

"Kelt zamanlarında yaşadığımızı. Evet, duydum; Joe da söyledi. Bu doğru. Ama yok."

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Sizi anlamıyorum, Bayan Wandwalker."

"Doğruyu söylemek gerekirse, burada anlamadığım çok şey var, Sarah. Ancak, Simmy'nin o sınıfta ne yaptığını bir düşünelim."

Mary ders verme moduna geçebilirdi. Arşiv'de yönettiği gençlere karşı her zamanki tepkisi buydu.

"Simmy bize İklim Acil Durumunda olduğumuzu çünkü Keltlerin toprak temelli dinini kaybettiğimizi söyledi. O tanrılar insanların doğayı sömürmesini engelliyordu. Sonra da Kelt zamanlarında yaşadığımızı ilan ediyor. O ve onlar her ikisine de sahip olamazlar."

"Sanırım Yeniden Doğan Keltler bizi eski halimize döndürmeye çalışıyorlar. Alttan alta hala onlar olduğumuzu söyleyerek," dedi Sarah.

Mary bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"İnsanları, bütün bir toplumu binlerce yıl geriye götüremeyeceğinizi görmüyor musunuz? Gerçek Keltleri *tanıyor* bile değiliz. Yazı yok. Elimizdeki tek şey Hristiyanlar tarafından çarpıtılmış hikayeler ve Roma propagandası. Keltlerin insan kurban ettiğini söyleyenler Romalılarıdır."

"Yani Keltler kafaları kesip kuyulara atmıyor muydu?" Sarah şok olmuş gibiydi.

Mary dondu kaldı. "Kesin olarak bilmiyoruz," diye itiraf etti. "Ancak bugün tarihçiler hayır diyor. Doğru, Keltler savaş esirlerini öldürüyordu ama Romalılar da öyle. Kesik kafalara gelince, evet, Keltler kafalarla ilgili böyle bir şey yaparlardı. Kafanın ruhu barındırdığına inanırlardı. Hatta bir Kelt kralının kafasının Londra Kulesi'nin altında gömülü olduğu söylenir."

Mary, Bay Jeffreys'in Ulusal Tiyatro'nun dışında oturduğunu hatırladı. Arkasındaki Thames Nehri'nden yansıyan güneş ışığı figürünü gece gibi simsiyah gösteriyordu. Sanki onunla da konuşuyormuş gibi.

"Yeniden Doğan Keltler, hepimizin yapmaya eğilimli olduğu gibi geçmiş *hayal* ediyor. Sorun şu ki, dünyayı çarpıtılmış bir vizyonla kurtarmaya çalışıyorlar. ." Meşaleyi sallayan Rhiannon zihnine geri döndü, "...bazı çok modern sorunlar tarafından. Savaşın akli ve kalbi öldürmesi ve senin gibi gençlerin kendilerini gelecekte güvende hissetmemeleri gibi."

Mary parmaklarını masaya vurdu. Sarah kaşlarını çatıyordu. Mary'nin söyleyecek daha çok şeyi vardı.

"Yeniden Doğan Keltler, bugünün bilinmezlik korkusuna karşılık basit kesinlikler sunuyor. Ama görmüyor musun Sarah, onların tartışılmaz inançları, iklim acil durumuyla yüzleşmenin gerçek işinden *kaçmanın* bir yolu? Ritüelleri kaygıyı daha da artırıyor çünkü kanla kutsamaya kararlılar.

Şiddet taşıtırır; donup kalırız. Rhiannon'a ne olduğunu gördünüz."

Sarah anlamaya çalışıyordu. "Bizim Kelt olduğumuzu düşünmüyorsunuz, değil mi Bayan Wandwalker? Yani, siz beyazların öyle olduğunu mu? Holywell'de. . ."

Sarah'nın ırktan bahsetmesi Meryem'i yine sarsmıştı. Bu kez iyileşmemiş yarası için hazırdı.

"Sarah, kes şunu! Emin olduğum tek bir şey var, o da Yeniden Doğan Keltler bunun beyaz olmakla ilgili olduğuna inanıyorlarsa, o zaman dünyanın sorunlarının bir parçasıdırlar, çözümün değil. Sen ve ben, Caroline ve benden daha fazla akraba olabiliriz."

Sarah kuşkulu
görünüyordu. "Sana bu
konuda bir kitap
getireceğim."

"Ama Holywell. . ." Sarah başladı.

". ...Yeniden Doğmuş Keltlere hiç benzemiyor," diye bitirdi Mary.

Danışman-cadılar hakkında şüpheleri vardı. Evet, büyü dedikleri şey hakkında şüpheleri vardı. Yine de cadılar hizmetlerinde güvenilirli. Caroline'ın coşkusuna sempati bile duyabiliyordu. Şimdi bunu Sarah'ya anlatmanın Janet'ı çileden çıkarmayacak bir yolunu bulmalıydı.

Mary cadıların terapilerine gezegeni de canlı bir ortak olarak dahil ettiklerini biliyordu. Hatta bu bir bakıma mantıklıydı. İşin aslı, Holywell Caroline'a yardım etmişti. Şifalı bitkileri ve eğitimleri Caroline'a depresyonunda yardımcı olan bir destek sunmuştu.

"Görüyorsun ya Sarah, Holywell'in cadıları Yeniden Doğmuş Keltlerden daha iyi Keltler. Onlar sadece sansasyonel hikayeler okuyup duygularının isyan etmesine izin vermezler. Ve bu arada, Caroline konuşuyor. Biraz konuştuk, biliyorsun. "

Mary, Sarah'nın uzaklaştığını görünce sesini alçalttı.

"Pekala, tüm bunlar için endişelenmeyin. Holywell'in insanlara yardım etmekle ilgili olduğunu kendiniz de görebilirsiniz. Sizi uyuşturucu gibi şüpheli yollarla değiştirmeye zorlamıyorlar. Sizi korumak için ruhaniliklerini kendilerine sakladıklarını hepimiz biliyorsunuz. Ne de olsa buradasınız çünkü siz genç kızlara, yani kadınlara telkinde bulunma riskini göze alamazlar."

Mary kuru bir gülümseme verdi. "Yardım etmek istediğini söylediğin için teşekkür ederim. Zaten ettiniz ve bunu size daha önce söylemeliydim. Aklıma gelmişken, Caroline yokken Janet'ı aradın mı?"

Sarah başıyla onayladı. "Onu her sabah tüm hesaplarla birlikte aramak zorundayım."

"Sana göz kulak oluyor." Mary devam etti. "Holywell güncel bilgileri takip ediyor. Cadılarınız danışmanlık eğitimi alıyor çünkü insanların ne kadar karmaşık ve kırılgan olduğunu görüyorlar. Basit cevaplar vermemeyi ya da şiddete başvurmamayı biliyorlar."

"Caroline, Holywell'in sevgi üzerine kurulu olduğunu söyledin."

Mary ekrana dönmek için gözlüklerini takarken, "Demek öyle," diye onayladı.

Wiseman üçüncü bir e-posta göndermişti.

Davullar ve rahibeleriyle birlikte ormana gidiyorlar. Bundan hoşlanmadım, Mary. Gazilerin hiçbirinin birbirini tanımaya vakti olmadı. Çoğunda travma sonrası stres bozukluğu izleri var ve Morrigan denen çocuk da tam bir manyak gibi görünüyor. Caroline onların peşinden gideceğini fısıldadı. Tehlikede olduğunu sanmıyorum. Benim endişem gazilerin psikolojik zarar görmesi. Eskiden yaptığım gibi çalışanların arasından yürüyebilseydim, hemen orada olurum.

Tanrım, diye düşündü Mary. Caroline, hayır, hayır, lütfen yapma. Bekle, e-postası daha sonra. Tedirginlikle telefonunu tekrar açmayı hatırlamadan önce Caroline'ın e-postalarına tıkladı. Caroline'dan gelen ilk e-posta bir günlüktü ve şaşırtıcı derecede güven vericiydi.

Sevgili Mary, yolculuk hiç de fena değildi. Trende First Class bir hayal kırıklığı olsa bile, minibüs çiftlik yolundaki kısmı dışında oldukça rahat. Anna ile konuştuktan sonra arayacağım ya da yazacağım.

.....
Mary bugün Caroline'dan gelen ikinci ve daha uzun e-postayı açtı.

Oh, Mary, ben çok işe yaramazım. Benimle tek kelime konuşmaz, gözlerimin içine bakmazdı. Bir "merhaba" bile demedi. Dışarıdaki piknik masalarından birinde Joe'nun yanında oturuyordu ama onlar da birbirleriyle konuşmadılar. Ayrı ayrı gittiler. Kafam karıştı. Yeniden Doğan Keltlerden hiçbiri Anna'yla konuşmadı. Sanki onu cam bir kutuya koymuşlar gibi. Bunu telefonumda ve kamp yatağымda yazıyorum. Jez bana el sallıyor.

... Joe'nun arkasından iş çevirerek geziyi Simmy dışında erkeklerin işi haline getirdiğini söylüyor. Bunu biliyordum çünkü Barin beni oturumdan men etti. Oxford'dan gelenlerin törenlere davet edilmek için beklemesi gerektiğini söyledi. O çağırımı beklemeye değmezmiş gibi bir his var içimde. Anna kendi başına gitti. Zavallı Jez çok stresli.

Eğer hâlâ bizim Anna'mız olsaydı, Anna'nın da söyleyebileceği gibi, ormandaki sırrı 'keşfetmeye' gönüllü oldum. Mary, ona ulaşmaya çalışmalıyım. Onu hiç bu kadar kaybolmuş görmemiştim, üstelik kamptan ayrılmadan.

Bir saat sonra: Onları ormana kadar takip ederken duygusal yorgunluk başladı. Çok yorgunum. Üzgünüm, Mary. Yarın tekrar deneyeceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

CAROLINE VE ANNA

Mary ekrandaki beyaz yüze "Peki sen?" diye sordu. "Anna'ya ulaşmayı tekrar denedin mi?"

Caroline, "İzin verin size kendi yöntemimle anlatayım," diye itiraz etti. Ya bağlantı zayıftı ya da su altında olduğu görüntüsü durumunu yansıtıyordu. Saatler süren bekleyişi sırasında halıyı yıpratan Mary'ydi. Sonunda bağlantı kurulduğunda, Caroline'ın içindeki her şeyi silkelemek istedi. Anna çılgılık atmış olsa da henüz kimse yaralanmamıştı.

"Anna?" dedi Mary, sözcükleri gerginleşmişti. "Bağırıp çağırıyor musun? Bana ne olduğunu anlat."

"Bir kavga," dedi Caroline. "Kavgadan da beter. Joe Griffith ile. Bu sabah duydum onları." Ürpererek iç geçirdi. "Köşede saklanıp kulak misafiri olmaya çalışıyordum. Bir şey söylemeyin. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Sadece neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Anna çok garip davranıyordu. Onun için bile garipti yani." Durakladı ve sessizce devam etti.

"Bağışmalar durduktan sonra Jez Wiseman ile tanıştım. İyi biriydi, tekerlekli sandalyesi gıcırdamasa kendisinin de beni dinleyeceğini söyledi. Joe için çok üzgün."

"CAROLINE. Kaçınmayı bırak ve bana söyle."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Evet, çıldırmış olmalısınız. Kahvaltı neredeyse bitmişti. Anna ve Joe'dan bir iz bulamayınca onları bulmaya gittim. Bir adamın sesini duyabiliyordum, Joe kızgındı, sonra yalvarıyordu. Hayır, Mary, kelimeleri çıkaramadım. Anna alçak sesle ve hiddetliydi. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Dinlediğimi anlamasından korkuyordum. Biz. ..vardı.. ..bir bağımız vardı. Ve sonra. . ."

Caroline yutkundu. Görüntüsünü kasvet kaplamıştı.

"Sonra şu oldu. ..şey, uluma. Korkunç, insanlık dışı, neredeyse bir köpek uluması." Caroline devam etmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Anna olduğunu biliyordum. Beni hızla geçti. Sonra yönünü değiştirip tepeye çıkan patikaya girdi. Joe takip etmeye başladı, sonra durdu çünkü veterinerlerin baktığını fark etti. Onlara 'kadınlar' der gibi bir yüz ifadesi takındı, sonra herkesi sınıfa topladı. Bana hiç dikkat etmedi tabii. Caroline zayıf bir gülümseme için durakladı.

"Onu buldun o zaman? Anna'yı mı?" Mary kendini daha iyi hissetti. İşler o kadar da ciddi olmayabilirdi.

"Evet, ormanın kenarında yüksek bir yerde oturuyordu. Sabahın erken saatlerinde tavşanlarla dolu vahşi bir alan var. Anna tavşanların ve ondan korkmayan küçük kuşların arasında oturuyordu. Ancak benim için dağıldılar. Siyah saçları rüzgarda uçuşuyordu. Yukarı bakıyor, tepesinden geçen kargalarla konuşuyor, sanki havaya sıçrayıp onlara katılmak istiyordu. Yaklaştığımda, o. . . ."

Caroline'ın sesi kesildi. "Oh, Mary, benimle konuşmadı." "Hiçbir şey söylemedi mi?"

"İlk başta. Sonra, ona dokunmaya çalıştığımda, dedi ki:

"Henüz değil. Henüz bitmedi. Bir şey geliyor. Daha bitmedi."" "Tipik Anna."

"Evet," dedi Caroline. Orta iki tırnağını çiğniyordu. "Beni endişelendiren, Mary, hayır, beni dehşete düşüren şey, o zaman biliyor olmam. Mary'nin boğulmakta olduğunu kesinlikle biliyorum. Bu her neyse, içinde kaybolmuş. Bu yeni bir şey. Bu Anna değil. Korkuyorum."

Mary dehşetini bastırdı. "Anna başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece onu vahşi doğayla baş başa bırakmalıyım." "Bu beni sakinleştiriyor," dedi. Doğru olduğunu görebiliyordum, bu yüzden ayrıldım. Görüyorsunuz, davamızı unutmadım." Caroline küçük bir gülümsemeyi başardı. "Anna şimdilik güvende olduğu için Joe Griffith ve diğer Keltlere göz kulak olmaya gittim."

"Peki ya sen?"

"Sayılır. Geri döndüğümde daha da kötü bir kavga başlamıştı. İlk başta Jez Joe ile tartışıyordu. Jez Joe'dan bir güzergah, bir tür ders planı istedi. Sonra Jez'dan tüm ayın işlerini Jez'in tekerlekli sandalyesinden görebileceği şekilde lojmanın yakınında tutmasını istedi. Jez'in takip edemeyeceği ormanlarda kaybolmak yok.

Joe güldü. Şöyle bir şey söyledi - durun, not aldım: 'Vahşi Keltler veterinerlerden çıkmaya başladı. Bu gece ormanda dolaşmaları şart. Erkekler birlikte birbirlerinin acizliğini ortaya çıkaracaklar. Doğanın içinde tanrıçalarını ve savaşçı ruhlarını bulacaklar.

Bu reddedilme üzerine Jez tamamen kendini kaybetti. Tartışmanın sesi o kadar yükseldi ki duvarlar sallandı. Sonra Simmy, Colin ve Barin içeri daldı. Sonra Colin ve Barin birbirine girdi; Colin Barin'e annesini etkilemeyi bırakması için bağıırıyordu. Siz bunun tam tersi olacağını düşünürdünüz. Jez ofisten çıkıp beni görene kadar hepsi bağıırıp çağırdı."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Mary. "Kendisi de bir gazi olan Jez bunun kontrolden çıkma tehlikesi olduğunu düşünüyorsa. . ."

Caroline iç çekti. "O bu sabahtı. Jez, Barin ve Simmy'yi birlikte yemek yerken gördüm. Arkadaş olarak değil ama en azından sakinleşmişlerdi. Morriganlar gittikten sonra Jez bana el salladı. Bana, Barin ve Simmy'nin gerçekten işin başında olduklarına dair kendisine güvence verdiklerini söyledi.

"Joe çok romantik," dediler ona. "Çok tutkulu. Çok hızlı gitmek istiyor. Onu ve Colin'i meşe ağaçlarının altında özel bir meditasyon yapmaları için gönderdik. Kısacası, Morriganlar her şeyi yavaşlatmaya ve ortamı yumuşatmaya söz verdiler."

Mary öksürdü, bu da onun temkinli tepkilerinden biriydi.

"Ne düşünüyorsun, Caroline? Sahada olan sensin." Caroline suyun altındaymış gibi görünse de Mary kendisine danışılmasından duyduğu memnuniyeti görebiliyordu. Bunu unutmamalıyım, dedi kendi kendine.

Caroline bir süre durakladıktan sonra, "Joe'nun dengesi bozuk," dedi. Ne hakkında konuştuğunu biliyordu. "Evet, o dengesiz. ... Ve sanırım Jez'e katılıyorum. Yetki Joe'da değil. Barin ve diğer ikisi, Simmy ve Colin. Joe yıldız ama şovu onlar yönetiyor."

"Umalım da bu bir gösteri olsun," dedi Mary suratsızca. "Bulunduğunuz yerde," diye vurguladı. "Burada bir gösteriden daha fazlası vardı."

"Rhiannon'u onlardan birinin öldürdüğüne inanıyor musun?"

Mary durakladı. "Öyle olmalı. Onlardan biri değilse bile, onların yönlendirmesi altında hareket eden öğrencilerden biri. Başka ne olabilir ki?"

"Her ne kadar polis üniversiteye zorla girme ihtimalini ortadan kaldırdıklarını söylese de, bu durumda geriye Keltlerin güdümünde *olmayan* serseri bir öğrenci kalıyor."

"Bu ne kadar olası? Yeniden Doğmuş Keltler'in, yani Joe'nun sürekli kan ve kurbandan bahsettiğini düşünürsek. Bir düşün Caroline. Rhiannon buraya yaz okulundan hemen önce geldi. Dışarıda kimseyi görmemiş. Biliyoruz çünkü bizimle birlikteydi. "Yeniden Doğan Keltler hakkında olmalı."

Mary bunu yüksek sesle söylemese de benim sorumluluğumdaydı. Caroline yine de duydu.

"Biliyorsun Mary, öyle değil. .

." "Sakın söyleme."

Her biri diğerk yaz okulu öğrencilerini anımsadı, çoğı Oxford'un okul dışı kurslarının yaşlı yiğitleriydi. Bu kadınlar ve erkekler sıkıcı bir yaz mevsiminde biraz heyecan arıyorlardı. İlkel figürleri çok ilginç hale gelmeden Kuyunun Uyanışı'ndan uzaklaştı. Bir kadeh şarap ve bir dilim kiştten sonra yatmaya gidiyorlardı.

Bu telefon görüşmesi, Caroline'ın ayrılışından sonra Mary ve Caroline'ın cinayet üzerine ilk kez konuşma fırsatı buldukları görüşmeydi. Mary, Rhiannon'u Joe'nun, Simmy'nin ya da Barin'in, hatta belki de Colin'in öldürdüğüne inanıyordu. Katil onu kuyuya atmadan önce meşaleyi kesik başına geçirmişti. Ertesi gece Rhiannon'un gövdesi Eponia Nehri'nin Thames Nehri'yle birleştiğı yere yerleştirildi.

Oxford polisi, dört Yeniden Doğmuş Kelt'in ölümcül gece boyunca birbirleri için mazeret bildirdiklerini ağızından kaçırmıştı. Sonuç olarak, polis davayı çözmek için kanıt aramaya devam etti.

Mary, Anna'nın cinayet için bir mazereti olmadığı gerçeğı karşısında dudaklarını ısırdı. Mary gelmeden önce Kuyu'nun Uyanışı'ndan ayrıldığını iddia etmişti. Gecenin geri kalanını sokaklarda dolaşarak geçirmişti, bu Mary'nin tanıdığı bir alışkanlıktı ama polis bunu tatmin edici bulmamıştı. Saha gezisinden döndüklerinde Joe ve Morriganlar'ın yanı sıra onunla da yeniden görüşmeyi planlıyorlardı. Bu arada, Joe ve Anna arasındaki hararetili tartışmalarla ilgili bir bilmece vardı.

"Belki de Joe'yla ayrılacaklar," dedi Mary, Anna'nın tren istasyonundaki izlenimini hatırlamaya çalışarak. "En azından ben öyle umuyorum."

Caroline'ın ekrandaki görüntüsü biraz daha odaklanmış gibiydi. Mary kendini daha fazla tahminde bulunamaz halde buldu. Davranışlarını değerlendirmek için Anna'yı *görmesi* gerekiyordu. Kahretsin, gitmeliydi. Ne de olsa okul gezisi sadece bu korkunç daldırma ayinini atlatmaktan ibaret olmalıydı.

"Buraya gelmediğıne çok sevindim," dedi Caroline. "Çok yorgunum ve eve döndüğümde daha da kötü olacak. Birimizin güçlü kalması gerekiyor."

Mary Caroline'a sıkı bir gülümseme verdi. Genç kadın onu çok iyi tanıyordu.

Bir planı vardı ve bunu Caroline ile paylaşmaya başladı. Okul gezisi biter bitmez, Yeniden Doğan Keltler polis tarafından yakalanacaktı. O anda Caroline ile birlikte Anna'nın yolunu kesecek ve her şeyi anlatana kadar onu Joe'dan uzak tutacaklardı. Caroline buna sırtıttı.

Mary tarihi kontrol etti. Caroline'ın katlanması gereken tek şey bu geceki gizli faaliyetler ve ardından sözde suya daldırma ayiniydi. Muhtemelen Thames Nehri'nin o kalıntısındaki pagan vaftizine atıfta bulunuyordu. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

İlerleyen günlerde Mary bu kayıtsız varsayımından dolayı acı bir pişmanlık duydu. Öte yandan, Caroline'ı erken ayrılmaya ikna edebilseydi bile, bu gecenin kanlı olaylarını değiştirmeyecekti. Mary açık penceresinden gelen baykuş fısıltılarıyla yatağına gitti. Farz et ki, diye düşündü uykulu uykulu, ülkenin öbür ucundan birbirlerine sesleniyorlar. Benim, Caroline'ın ve Anna'nın baykuşların ötüşlerinden oluşan bir ağın altında yüzmesi gibi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

İKİNCİ AYIN: DALDIRMA

Ertesi sabah Mary uyandığında sesli mesajlarının tıka basa dolu olduğunu gördü; hepsi de Reading Polis Karakolu'nun numarasını aramasını söylüyordu. Celtic okul gezisinde bir 'olay' olmuştu.

Mary telefonunu yatağın üzerine bıraktı ve Sarah'ya seslendi. Saat erkendi, bu yüzden genç kadın hâlâ uyuyor olabilirdi. Tekrar bağırdı. Sanki bütün gece içeriye yağmur yağmış gibi evi bir korku kapladı. Telefonu eline alıp e-posta uygulamasına bastığında elleri titriyordu. Caroline'dan gelen mesaj başlıkları şöyleydi:

Onları takip
etmeliyim.

Joe'nun Erimesi.

Buna tek başına bakma. Bir kafa kesme daha!

Ve en sonuncusu, Mary emin oldu: Anna'yı olabildiğince çabuk eve getirmek.

Mary'yi bir rahatlama seli sardı: Anna değildi. Caroline değildi.

Hafifçe vuruldu ve kapı, korku dolu gözleri olan karanlık bir kafayla açıldı. Mary çığlık attı. Sarah anında başucundaydı.

"Bayan Wandwalker, ne oldu? Yaralandınız mı? Bana ne yapabileceğimi söyleyin."

"Sen. . kafanı kapıya dayadın," diye başardı Mary. "Görebiliyordum. . . kafanı görebiliyordum."

"Başım mı? Ne demek istiyorsun?"

Mary Sarah'nın koluna uzandı. "Başka bir kafa kesme olayıyla ilgili mesajlar. Saha gezisinde."

Sarah'nın nefesi kesildi. Cildinin koyu rengi kireç gibi oldu.

Mary pişmanlık duyuyordu. "Hayır, hayır. Caroline değil.

Ya da Anna."

"Tanrıça kutsanmış olsun." Sarah yatağın üzerine oturdu. "Janet da böyle derdi. Oh, Bayan Wandwalker. Kim o zaman?"

"Bilmiyorum." Mary'nin ağzı kurumuştur. "Bakmam gerek." "Ben de seninle bakarım."

Mary başını salladı.

Sarah'nın tişörtü ve şortu her zamankinden daha da lekeliydi. Muhtemelen kakaodur, diye tahmin etti Mary. Önceki gece, uykusuz Mary (haberleri kontrol ettikten sonra) mutfığa inmiş ve Sarah'yı bir tencere sıcak sütle bulmuştu.

Şimdi paramparça sabahta, Sarah ile yatağın karşısında birbirlerine bakıyorlardı. Mary telefonunu sanki patlayacakmış gibi kendisinden uzak tutuyordu. Sarah'ya çamaşır makinesini sormalıyım, diye düşündü Mary. Hayır, bu aptalca, yapmamız gerekenden kaçınmak. Sarah sanki onu duyuyormuş gibi tuvalet masasından Mary'nin dizüstü bilgisayarını aldı.

"Bununla daha iyi görebiliriz," dedi ve onu getirdi. Yatakta Mary'nin yanına oturan Sarah önce son mesajı işaret etti.

Anna'yı olabildiğince çabuk eve getireceğim. Birlikte okudular:

Anna sersemlemiş, kendinden geçmiş. Polis birkaç saat içinde gidebileceğimizi söyledi. Özür dilerim. Oxford'a vardığımızda size haber veririm. Bizimle istasyonda buluşursan harika olur. Çantalar ve Anna çok garip, yardıma ihtiyacım olacak.

"İyiler," diye mırıldandı Mary. "Ve eve dönüyorlar." Sarah'dan boğulur gibi bir ses geldi.

"Buraya bak," dedi Mary mesajın geri kalanını göstererek. İkisi de okudu:

Jez Wiseman sayesinde gitmemize izin veriyorlar. Tabii ki asıl önemli olan polisin bu korkunç şeyi gazilerden birinin yaptığına ikna olması. Rhiannon'a olanlar yüzünden ben de Jez de öyle düşünmüyoruz. Cinayetler bağlantılı olmalı. Jez, Frederic North'a ulaşmış, o da Amerikan Büyükelçisini aramış. Her neyse, polis güçleri yargı yetkisini çözene kadar hepimiz şimdilik serbest bırakıldık.

"Kim öldü?" diye fısıldadı Sarah. Şimdi çok daha sakindi.

"Bilmiyorum," dedi Mary. "Ancak," dedi yavaşça, "aklıma bir fikir geldi. Sarah, bunu yapmak zorunda değilsin, ama şu fotoğrafa bakmalıyım

gövde ya da parçaları. Üçüncü e-posta bir resim dosyası. Sarah. Belki de sen?

"Ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Kahveyi koymak için bile değil sanırım," diye mırıldandı Mary. "Oh, pekala," dedi ve resmi tıklayarak açtı. Çok büyük bir dosyaydı ve dayanılmaz bir yavaşlıkla yüklendi. İki kadın da yutkundu.

Buna tek başına bakma. Bir kafa kesme daha! Caroline uyarmıştı.

Bu kez gözler kapalıydı. Daha kısa, daha koyu ve ıslak bukleli kafa gölün sığılıklarında yatıyordu. Kıpırmızı bulanık su saçları örtmüyor, tıraşsız çeneyi yalıyordu. Renksiz dudaklardan damlıyordu. Yanaklardaki güneş yanığı şimdi mavi-beyaz tene boyanmış gibi görünüyordu. Mary'nin gözleri yüzde oyalanamadı, bu yüzden en uçta kısmen görünen balta bıçağına döndü. Oxford polisinin Exmoor kuyu bahçesinde bulduğu odun kesiciye benziyordu.

"Çok fazla kan var," diye fısıldadı Sarah.

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Mary, sonra boğazını temizledi.

"Bu su; kanla renklendirilmiş su. Bak başka bir dosya daha var. Caroline tüm sahnenin bir resmini eklemiş."

Bu daha hızlı açıldı. Mary konuşmaya devam etti; bu ona nefes almaya devam etmesini hatırlattı.

"Göl bir çeşit hilal. Bu baş olmalı, şu leke, tam iç kıvrımda. Sazlıkların arasında uzun bir şey var. Onu kütük sanmıştım. Değilmiş. Buna daldırma diyorlar. İkinci ayın. Şerefsizler."

"Rhiannon," dedi Sarah.

"Evet, Rhiannon. Bu cinayet de hemen hemen aynı," diye onayladı Mary. "Örneğin başka bir balta."

"Joe." Sarah onun adını bir şişenin tıpasını çıkarır gibi soludu. Kesik başın gerçekliği ekrandan fokurdadı.

Mary bilgisayarı bir çırpıda kapattı. Başucundaki su bardağına uzandı, sonra Sarah'nın hareket ettiğini fark etti.

"Sarah?"

Kız pencereden dışarı bakıyordu. Mary'yle yüzleşmek için geri döndü.

"Sorun yok, Bayan Wandwalker. Daha önce de kötü şeyler gördüm. Ama eğer

Sakıncası yoksa, siz bana diğer mesajlardan bahsetmeden önce kahveyi koyup tost yapacağım."

"Evet, bu çok yardımcı olur."

"Ondan hoşlandım," dedi Sarah, yüzü taş kesilmişti. "İrk meselesi olmasına rağmen yine de ondan hoşlandım. O. . . .erkekler gibi değildi. . . .o evdeki erkekler gibi değildi.

Londra."

Mary ne diyeceğini bilemedi. Sarah, Londra'daki bir genelevden kurtarılan insan ticareti mağduru yedi gençten biriydi. Kaçırılma ve zorla seks travması, Birleşik Krallık'ta 'istisnai kalma izni' karşılığında mahkemede ifade verirken daha da artmıştı. Holywell'in danışman cadıları yaralı genç kadınlara bakmak için gönüllü oldular. Joe Griffith'in "Londra'daki erkekler gibi" olmaması, erkeklerin yırtıcı olduğu genç bir kadın için bir anlam ifade ediyordu.

"Bir yük çamaşır yıkamak ister misin Sarah?"

Mary daha sözlerini geri alamadan kelimeler ağzından çıkmıştı. Yanakları alevlendi. Kendimi tekmeleyebilirdim. Bunu neden yaptım ki? Neden Caroline'ın ne yapacağını düşünmüyorum? Anna bile daha iyi olurdu. Sarah ona bakıyordu.

Aylar önce Holywell'de o, Caroline ve Anna, çay fincanlarının başına çökmüş insan ticareti mağduru kadınlarla birlikteydi. Tavırları daha sarhoş edici sınırları tercih ettiklerini gösteriyordu. Kızlardan biri kanepede oturmuş boşluğa bakıyordu. Çok zayıf olan Sarah sol kolundaki izleri kaşıyarak onları yeniden ham hale getiriyordu. Anna bir köşeden onu izliyordu. Akşam yemeği çağrısı üzerine kızın harap olmuş kolunu tutmuştu. Birlikte kol kola ortak yemek salonuna girdiler. Şimdi Oxford'da, Sarah'nın yüz ifadesi kederli bir hal almıştı.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı Mary. "Çok özür dilerim. Bunu ima etmek istememiştim. . ." Sesi kesildi çünkü elbette Sarah'nın giysilerinin kirli olduğunu ima etmek istemişti. Sarah'nın kendisine bir et parçası gibi davranmayan çekici bir adamı fark etmesine, hayır, *önemsemesine* ne büyük bir tepkiydi bu. Mary'nin söyleyecek sözü yoktu, bu yüzden Sarah konuştu.

"Bana gülümsedi; biliyorsun. Sadece bir kere. Bana gerçekten gülümsedi. Sanki.

. . özel." Sarah'nın ses tonu merak uyandırıcıydı. O tek gülümsemenin içinde olasılıklar vardı. Kendisi için beklemediği şeyler.

Mary yutkunarak Joe Griffith'in herkese gülümsediğini söyledi. Hatta adını karıştırdığı yaşlı bir kadına bile sırtmıştı. Şu anda ben bile bu gülümsemenin değerli olduğunu görebiliyorum, diye düşündü. Joe Griffith ne olursa olsun, hayatının nehrindeki bu kısacık damla hatırlanacaktı.

"Sana gülümsemesine sevindim," dedi.

Sarah ona baktı, aralarında geçen konuşmayı özümsedi.

"Kahve," dedi. "Ve evet, çamaşır makinesini nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Son e-postaları okur okumaz aşağı ineceğim. Ve Sarah. . . ."

"Evet."

"Sana daha sık gülümsemeliydi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

İKİNCİ DALDIRMA AYININDEN E- POSTALAR

Bilgisayarını tekrar Joe Griffith'in kesik başının görüntüsüne açan Mary, diğerlerinden daha küçük üçüncü bir dosya daha gördü. Bu fotoğraf, üzerinde birkaç kelime karalanmış bir zarfın arkasını gösteriyordu. Caroline'ın telefonunda bazı harfler bulanıklaşmıştı. Mary emin olmak için yakınlaştırmaya bastı ve mesajı büyük harflerle okudu: "KAN GÜNDÖNÜMÜNDE YÜKSELECEK." Bunun altına biri, muhtemelen Caroline, şöyle yazmıştı: "Göl kenarında cesedin yanında bulunan not."

Mary 'yükseliş'te bir kıpırdanma hissetti. El yordamıyla not defterini aradı. "Ne kadar 'eski kafalı'," diye alay etmişti Anna. İşte bu, üçüncü ve son ayın yükselmekle ilgili. Joe Griffith'in yaz gündönümünde bir 'Kan Yükselişi' yaşanacağını ilan ettiğini hatırlayınca Mary'nin içi sıkıştı. Şiddetlenen sığağa rağmen ürperdi. Gündönümüne yedi gün vardı ve bu uğursuz 'Kan Yükselişi'nin nerede sahneleneceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yeniden Doğan Keltleri durdurabilecek hiçbir bilgiye sahip değillerdi.

Ancak Mary pes etmedi.

Belki de Rhiannon'ın Thames ile kayıp Kelt nehrinin birleştiği yerdeki cesedi bir ipucuydu. Caroline'dan gelen bu not da onun farkına vardığı bir doğrulamaydı. Rhiannon ve Joe cinayetleri birbiriyle bağlantılı. Şimdi Caroline'dan gelen ilk mektuba gelemim. Mektubun uzun olduğunu ve aşama aşama yazıldığını görebiliyordu.

Onları takip
etmeliyim... 5pm.

Herkes yağmurdan bahsediyor. Yirmi dakika önce başladı ve sadece bir duş bile olsa sıcaktan çok rahatlatmıştı. Barın Amerikalıları üstün bir ifadeyle izledi, ta ki Joe kulağına bir şeyler fısıldamaya başlayana kadar. Birlikte gittiler. Colin takip etmeye çalıştı ama Simmy onu geri çağırdı.

Mary, asıl sürpriz Simmy. Yağmur onu canlandırdı; sanki dans etmeye başlayacakmış gibi neşelendi. Onun bir su bilimcisi olduğunu unutmuşum. Yağmur başlar başlamaz (şu anda çiseliyor) dışarı koştu ve gökyüzünün fotoğraflarını çekmeye başladı. Arkasından seslendim ama duyduğunu sanmıyorum.

Colin beni duydu ve su kapasitelerini ölçmek için bulutların fotoğraflarını çektiğini söyledi. Sanırım Joe ile gitmek istiyordu ve geride kaldığı için kızgın. Joe, Barin'le gittiği için özellikle kızgın. Orada aşk kaybolmaz. Colin, Simmy'nin gökyüzü desenlerini yeraltı sularıyla ilişkilendiren araştırması hakkında bir şeyler söylemeye başladı. O sırada Simmy ona ekipmanlarını getirmesi için bağırdı.

Bir saat sonra.

Bazı gaziler gece törenine erken başlamak için dışarı çıkıp davul çalmak istiyor. Hiçbiri bunun ne anlama geldiğini bilmesede yağmur ruhları hakkında şakalaşıyorlar.

Birkaç dakika önce Joe Griffith bunu yasaklamak için geri geldi. Doğru zamanın bu gece yeni ayın altı olduğunu söyledi, yağmur yağsın ya da yağmasın. Bazıları sinirlendi. Sonra Barin öne çıkar ve su ve gökyüzü tanrılarını onurlandırmak için akşam yemeğine kadar herkes için serbest zaman olduğunu söyler. Gaziler rahatlamaya ve erimeye başlar. Colin, Joe'ya fısıldamaya çalıştı ama Joe onu tersledi. Çocuk somurtuyor.

Jez'in tüm bunları izlediği yere gittim. Gazilerin bira içmek ve savaş hikayeleri anlatmak için ortak odada toplanacağını söyledi. Jez yağmurla birlikte daha az stresli görünüyor. Çok yorgun görünmesine rağmen. Arkadaşı Joe'yla yaşadığı gerginlik onun için iyi olamaz.

17.35

Simmy az önce oldukça sıra dışı görünerek yanımızdan geçti. Çok uzun, sürüklenen ve çamurlanan bordo bir pelerine sarınmıştı. Gözlerimi başından alamadım, başında sarmaşıktan bir çelenk vardı, gerçek sarmaşık.

Sonra Colin'i bu sabah ahırın bir tarafında yetişen sarmaşıkları toplarken gördüğümü hatırladım. Çelengi onun için yapmış olmalı. Simmy de cam tüpler ve imbiklerle dolu ip torbalar taşıyor. Yalnız görüldüğü için peşinden gideceğim ve bakalım bu sefer benimle konuşacak mı?

17.55

Şimdi hepsi yemekte. Simmy'yi takip ettim ve cam aletleri ağaçların yanına kurduğunu gördüm. Kayın, çınar ve meşe seçtiğini fark ettim. Hepsinin kuraklıktan muzdarip olduğunu ben bile söyleyebilirim. Simmy başlangıçta oldukça konuşkandı. Bu gece ağaçların alacağı yağmur miktarını ölçmeyi planlıyor.

Simmy cübbe giymiş bir bilim insanı. Ona rahibe olmakla ilgili soru sormaya başladım ve sanki bir kuyunun kapağını kapatır gibi sustu. Sözlerini aynen aktaracağım, çünkü hatırlıyorum (dediğin gibi telefonum kayıttaydı, Mary, ama çok fazla yağmur vardı). Dedi ki:

"Bu gece çok önemli bir törenimiz var. Gizli ve kutsal. Sadece erkekler ve Rahibe için. Siz inisiyeler, sen ve Anna, rezonansları özümsemek için dışarıdan gözlemleyeceksiniz. Gündönümüne kadar bekleyin. Her şey o zaman netleşecek."

"Ama neden bu gece sadece erkekler için?"

"Yaralarının doğası gereği," dedi.

Sonra sinsice uzaklaştı. Yağmur daha da şiddetlendi ve anorağımın boynundan aşağı damladı, bu yüzden bunu akşam yemeğinde yazıyorum. Barbeküde haşlanmış dana yahnisi ve görüntüsü hiç hoşuma gitmedi. Ya et az pişmiş ya da içine şu eriyen çok acı biberlerden koymuşlar. Her neyse, benim için fazla kırmızı. Salata kaselerine ve tatlılara yapıyorum.

Aramızda kalsın, Anna'yı birkaç dakikalığına Joe'dan uzaklaştırmayı umuyorum. Barin'in uzattığı bir şişe kırmızı şarabı içiyorlar. Barin ona bir bardak doldurmayı reddedince Colin çok sinirlendi. Joe'ya başvurdu, o da sadece güldü ve Anna'yı öptü. Bildiğimiz gibi, alkolün Anna üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Onun için ölüyorum, Mary. Bir gülümseme, bir dokunuş, güzel bir söz için.

6.40

Yağmur o kadar şiddetliydi ki ana binaya koşarken sıırıslıklam oldum. Jez'in ofisinde ışıklar yanıyordu, bu yüzden onunla konuşmayı planladım çünkü - tahmin ettiğiniz gibi - Anna beni geri çevirdi. Dışarı çıkarken mutsuz görünüyordu. Bana çok yorgun olduğunu ve doğruca yatağa gideceğini mırıldandı. Bu kadar yorgun olmak Anna'ya göre değil. Endişeliyim, sadece onun için değil. Holywell Tanrıçası'na şükürler olsun ki bu cehennemi olay daha fazla y a ş a n m a d ı .

18.50

Jez de bana pek bir şey söylemezdi. Sanırım beni üzmemesi gerektiğini düşünüyor. Mary, sen bu insanları nasıl konuşturacağını bilirsin.

Görüyorsun, insanların düşündüğünden daha cesurum. Cesareti kemiklerine işlemiş Anna gibi değil. Her türlü otoriteyle yüzleşen senin gibi değilim. Benim cesaretim karanlıkta sürünen türden. Bunu daha önce de yaptım. Fırtına olsun ya da olmasın, bu gece Joe ve neşeli adamlarını takip edeceğim. Artı Simmy. Yağmur ve rüzgâr tepelerin üzerinden yükselirken, kimse meşalelerinin ışık havuzunun ötesini göremiyor.

Hepsi ormana, inşa ettikleri şömineye gitmeden önce bir aydınlatma töreni yapıyor. Ateş beyaz kül üretmeye başladığında, davul çalmak için bir çember oluşturuylar. Şu Colin denen çocuk bazı şeyleri ağzından kaçırıyor. Neyse ki elektrikli meşaleleri nerede tuttıklarını biliyorum. Ne de olsa ben İngilizim. Sürekli yağmur beni korkutmaz.

Hayır, Caroline, hayır, diye inledi Mary. Eğer arkadaşının -şu anda- Reading İstasyonu'nda bir trene binmek üzere olduğunu bilmeseydi, onun risk alışını okumak dayanılmaz olurdu. Öyle bile olsa, bir sonraki bölüm

yorgunluk ve korku. Gizli törende ne olmuştu? Ritüelin kanlı doruk noktasını bilmesine rağmen son mesajın başlığı onu önseziyle doldurdu.

Joe'nun erimesi.

Sabah 2

Sevgili endişeli Mary. Endişelenmeyin, birkaç sıyrık dışında sapa sağlam döndüm. Ayaklarım kanlı. Onları bandajladım ve fazla acımıyorlar. Sıcak duştan sonra uyuyamadım, bu yüzden bunu yazıyorum ve hemen göndereceğim. Telefonu riske atmıyorum. Çok fazla kişi uyanık ve beni duyabilirler.

Evet, bir fırtınaydı, gerçek bir fırtına, rüzgâr, gök gürültüsü ve şimşek. Gökyüzü sanki ayın kendisi patlamış gibi aydınlandı. O kadar ıslaktı ki Keltlere yetiştiğimde dumanlı ateşleri herkesi öksürttü.

Mary, Joe'nun ayakta durduğu bir çemberin içine çömelmiş adamların yağmurun gümüşleştirdiği görüntüsünü asla unutmayacağım. Şimşek çaktığında, bir fotoğraf flaşı gibi muazzam detaylar görebiliyordum. Joe, aman Tanrım, kafasında geyik boynuzları olan bir şey vardı - boynuzlu tanrıydı. Bir an için fırtına *gibiydi*.

Joe adamlara davul çalmaya devam etmelerini emretti. Islak ağaçlar açıklığın üzerinde asılı duruyordu. Her an yıldırım düşebilir ya da dallar adamların üzerine savrulabilirdi. Her birkaç saniyede bir, birkaç mil ötedeki tepelerin tepelerinden elektrik sekiyordu.

Biraz daha yaklaşıncı giysilerinin üst yarısını çıkardıklarını görebiliyordum; Simmy değil, erkekler. Keltlerin yanı sıra on tane de çıplak göğüslü adam vardı; traşsız yüzlerinden ve kaslı göğüslerinden sular akıyor, davul çalıyorlardı. Başlarından sular dökülüyor, her vuruşta davullardan yağmur fışkırıyordu. Joe çemberin ortasında dans ediyor, dönüyor ve bağırıyordu.

Simmy, Barin ve Colin davulcuların arasında eşit mesafelerde sırayla bir şeyler söylüyorlardı. Colin kendini tehditkâr bir kafatasına benzetmişti. Kelimeleri anlayacak ya da İngilizce olup olmadıklarını anlayacak kadar yakın değildim. Yağan yağmurla birlikte sanki bir nehir büyütüyorlarmış gibi geliyordu. Belki de öyleydiler.

Çünkü o zaman yerin çamur içinde sıvılaştığını gördüm. Davullar o kadar ateşliydi ki ayaklarının dibindeki havuzlarda dalgalanmalar yaratıyorlardı. Mary, tepenin yarısına gelmiştik. Yamacın bir tür platforma dönüştüğü bir nokta var. Artık orada değil. İlahi söyleyen ve dans edenlerin üzerinde yükselen zemine neler olduğunu görünce korkmaya başladım.

Daha da yaklaşmıştım ama su sesi ve toprağa vuran damgalar yüzünden kelimeleri seçme şansım yoktu. Platformun yukarısında, yamaçtan aşağı akan dereler genişliyor, yaprak ve çalı çırpı topluyordu. Ne de Yeniden Doğan Keltler,

ne de veterinerler fark etti. Bağırarak uyarmaya çalıştım. Hiçbir şey onlara ulaşmadı, o kadar büyülenmişlerdi ki.

Törenin fırtına kadar büyük olduğunu söylemek dışında bunu açıklamak mümkün değil. Ya da fırtınanın bir parçasıydı. Yaptıkları şeyi durduramayacağımı biliyordum, Simmy ayağa kalktı, Joe'nun yanına gitti ve onu dudaklarından öptü. Joe'nun çıplak olduğunu, Simmy'nin de pelerininin altında çıplak olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Ah, dedi Mary kendi kendine: kutsal evlilik ritüeli. Bu konuda bir şeyler okumuştum. Keltler, Kral ve Rahibe arasında cinsel birleşme yoluyla toprağa kutsal bir bağ kurmuşlardı. Aslında bunun Joe'nun Anna'yı tren istasyonunda aceleyle yakalamasını açıklayabileceği aklına gelmişti. Sevgilisi ilahi cinsellik için Simmy'den daha iyi bir araç olabilirdi. Törendeki partnerini değiştirecek ne olmuştu? Mary cevap bulmayı umarak okumaya devam etti.

Mary, benim iffetli biri olduğumu düşündüğünü biliyorum. Değilim ama itiraf etmeliyim ki o kadar şaşırımdı ki yüzümü kapattım. Bu bir hataydı çünkü bir şeyi kaçırmama neden oldu, planda bir aksama oldu. Vahşi bir gürültü kafamı kaldırmama neden oldu. Yağmur ve karanlık, bağırarak ve kaçmaya çalışan figürlerle doluydu. Hangisinin önce geldiğini anlamak için çok geçti: çemberi kıran veterinerler mi, yoksa platforma çamur kayması mı? Her neyse, ölü yapraklar ve taşlarla tıkanmış su aşağı dökülüyordu.

Davullar çalınmaya başladı ve iki gazinin Joe ile kavga ettiğini ya da onu zapt etmeye çalıştığını gördüm. Dağın düştüğüne ve Joe'nun onları fırtınaya maruz bırakarak öldürmeye çalıştığına dair bağırışlar vardı. Sonunda birkaç adam diğerlerini geldikleri yöne doğru sürüklemeye başladı. Colin onu bir kolundan tutup sürüklerken Simmy Joe'ya bakıyordu. Joe'ya küfürler yağıdırıyordu. Barin'i hiç göremiyordum. O adam istediği zaman ortadan kaybolabiliyordu.

Çık oradan, diye mırıldandı Mary okurken. Caroline'ın iyi olduğunu bilse de yağmurun ve çamurlu suyun içindeki tehlikenin kokusunu alabiliyordu.

Ana çamur kayması platformdan geriye kalanları yutmadan önce kaçtım. Patlayan öfkenin izini sürmek gibi aptalca bir düşünceyle geri çekilmiştim. Bağırışmalar arasında Joe'dan Rhiannon hakkında bir şeyler duyduğumu sandım. Belki de hayal görmüştüm. Mary, sence onun bu törende olması gerekiyor muydu?

Sanırım bunu istedi, diye düşündü Mary, üzüntüyle dolup taşarak. Bunun onu bir tanrıça yapacağını düşünmüştü. Eğer kutsal evliliği bilseydi, kendini sunardı. Onu kendinden geçmiş, saçları sarı ateş gibi akarken, her türlü fırtınayı kucaklarken görebiliyorum.

Güvenli yolu bulmak için çok geç kalmıştım, bir ağaca tutundum ve iki kolumla onu kucakladım. Kısa süre sonra ayaklarımın benden uzaklaştığını hissettim. Tüm yamaç çamur deryasına dönüşmüştü ve her yer çamur deryasıydı. Ayakkabılarım tutmuyordu, bu yüzden onları çıkarmak zorunda kaldım. Yarı çıplak çamur adamlar yanımdan akıyordu. "Yakalayın şu piçi" diye bağırıklarını duydum. Hayır, sonra! Çıkın buradan! Bütün yamaç gidiyor..."

Biri uludu, ya da belki de bir çığlıktı. Ağacı bıraktım ve daha sağlam bir zemin bulana kadar süründüm. Çoraplarım keskin taşlar yüzünden yırtılmıştı, bu yüzden yalınayaktım. (Evet, biliyorum, sessiz olma umuduyla ayakkabılarımı çıkarmam aptallıktı). Koştum, Mary. Sonra tabii ki düştüm ve bir ağaç köküne tutunana kadar çamurda kaydım.

Neyse ki son veterinerlerden biri çığlığımı duydu. El fenerimden geriye kalanları salladım. Elimden tuttu, beni yukarı çekti ve sonra patıkaya çıkmama yardım etti. Ahır görür görmez, "Artık güvendesiniz hanımefendi," dedi ve selam vererek yatakhaneye doğru koşmaya başladı. Tek kelime edemeyecek kadar afallamıştım. O kadar rahatlamıştım ki ayaklarımı hissetmiyordum. Sırtımdan aşağı su akıyordu ve ceketim sırlıklam olduğu için bir ton ağırlığındaydı.

Kadınlar düşüne girdiğimde yere çöktüm ve ılık suyu bekledim. Ayaklarım çok acıyordu, sanki her bir tabana bıçak saplanıyordu. Çamurun ve kanın her yere akmasını izledim. Sadece birkaç küçük kesik görmek rahatlatıcıydı.

Mary, sonrasında yemek bile yemek istemedim. Ben mi? Çok üşümüştüm, içim boşalmıştı. Dediğim gibi, neredeyse seni arayacaktım ama onun yerine yazmaya karar verdim. Biliyor musun, bu gezinin başarılı olduğunu sanmıyorum. Gülme. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Veterinerler çok kızgın. Joe Griffith'e bir şeyler oluyor, bu kesin. En kötüsü de Anna'dan hiç iz yok.

Sabah, eğer sabah olursa, Anna'yı eve götürmek için tekrar deneyeceğim. Sonsuza dek seninim, Caroline.

Mary ekrana baktı. Sıvı toprağın kokusunu alabiliyordu; karanlığın kokusunu alabiliyordu; bağırıışları, hatta çığlıkları duyabiliyordu. Joe'ya gerçekten bir şeyler oluyordu, cesedi şu anda bir hastane morgundaydı. Neredeyse geldi, yaz gündönümü. *Caroline, eve dönmene çok sevindim.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OXFORD VE BİR İTİRAF

Mary kendi kendine Caroline ve Anna'yla buluşmaya gitme konusunda kötü hisler beslemenin aptalca olduğunu söyledi. Belki de en son tren istasyonuna gittiğinde Rhiannon'un kayıp olduğunu fark etmişti. Mary yutkundu. Kendisi bocalarken Rhiannon altın meşaleyi bir taç gibi takıyordu. Boynu basit bir odun kesme baltasıyla kesilmişti ya da polis öyle söylemişti. O korkunç gözler.

Mary biraz şaşkın bir halde kendini istasyona çıkan merdivenlerden yukarı attı. Genellikle adımlarını önde atarken, bugün kendini kalabalığın içine bıraktı. Cinsiyetleri belirsiz, kumral saçlı ve ıstakoz sırt çantalı gençlerin önünde yarışan sürat tekneleri gibi şık iş adamlarının etrafından dolanmadı.

Mary belli belirsiz, kendisi gibi kimsenin olmadığını fark etti: yaşlı, ama yaşlı değil; farklı, ama modaya uygun değil. Ve elbette, başka hiç kimse 1950'lerde popüler olan bir el çantası taşııyordu. Anna alay ederdi. Dar bekleme alanını adımlamaya başladı. Ne de olsa keten takımı kusursuzdu. Sarah deneyip de başaramadıktan sonra kendisi ütöletmişti. Mary genç kadının daha önce hiç ütü kullanmamış olmasına inanmakta zorlanmıştı.

Yakında, çok yakında, Caroline ve Anna bilet bariyerlerinden yaşlı Thames Baba'nın büyülu sakinliğiyle akacaklardı. Dur Mary, Thames'i, Londra'yı, nehrin sahilinde tekrar durup çadıra vuran deniz ve lağım kokusunu düşünme. O çadır kutsaldı, çünkü içinde başı olmayan genç bir beden vardı.

Caroline ve Anna'yı görmeye odaklan, dedi Mary kendi kendine. Telefonuna bakana kadar zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti bile. Evet, tren yirmi dakika önce gelmişti. Peronda bu kadar uzun süren ne olabilirdi? Bariyerleri koruyan sıkılmış genci gidip öğrenmesine izin vermesi için ikna edebilir miydi?

Mary sanki su altında hareket ediyormuş gibi istasyona sürüklenmişti. Bu Rhiannon'ın suçuydu. Su, nehirler, kuyular cinayet kurbanından kaçış değildi. Onlar hareketti, Mary'nin iç organlarının sulanmasıydı.

Ne de olsa sudan yapılmışız, diye kendini beğenmiş bir tonda konuştu Rhiannon.

Mary sesin sadece kendisinin duyabileceği bir ses olduğunu biliyordu.

Evet, Rhiannon, diye mırıldandı Mary, Caroline'in kıvrımlarını ve Anna'nın akan siyah saçlarını tekrar tarayarak. Ama içinde konuşan kıza homurdandı, gitmeme izin vermelisin - en azından yeterince- böylece seni kimin öldürdüğünü bulabilirim. Huysuz bir koklama ve sonra o-

"Mary! Mary, buraya gel." Caroline biletini elektronik kapının dar ağzına uzatmak yerine el sallıyordu. Sıkılmış genç içini çekti ve geçmesine izin verdi. Caroline ağlıyordu. Bu iyi bir şey olamaz. Anna nerede?

"Bayan Wandwalker, ben de sizi arıyordum." Erkek sesi Mary'nin arkasından geliyordu. Döndüğünde karşısında asık suratlı Müfettiş Walbrook'u buldu. Yüzünde Mary'nin tanıdığı, kötü haberlere hazır bir ifade vardı.

"Müfettiş Walbrook, burada ne işiniz var? Toplantıdayım..."

"Bayan Vronsky ve Bayan Jones. Evet, biliyoruz. Çavuşum şu anda Bayan Jones'u size getiriyor."

Gerçekten de atkuyruklu, Hindu işaretli, tanıdık bir genç subay Caroline'i dirseğinden tutmuş yönlendiriyordu. Caroline'in çilleri bir hastalık gibi göze çarpıyordu. Kendisini tutan kolu silkeleyerek Mary'ye doğru atıldı.

"Mary, bu Anna," diye nefes nefese kaldı. "Oh, Mary, ona yardım etmelisin." Göğsü kuru hıçkırıklarla kabararak Mary'nin omzuna düştü. Mary, polisin önünde utanarak, beceriksizce Caroline'in sırtını sıvazladı.

"Caroline, sorun nedir? Buraya gel ve otur. Lütfen." Göz ucuyla Walbrook ve çavuşunun çoktan yakındaki kafeden bir masa ve sandalyeleri tarafsız bölgeye çektiklerini görebiliyordu. Mary onu bir koltuğa oturturken Caroline inledi.

Rhiannon'un kendisini içinden, polisin de dışarıdan izlediğini hisseden Mary, Caroline'in güçlü duygularıyla başa çıkmakta her zamankinden daha fazla zorlandı. Walbrook'a döndü.

"Müfettiş, neler oluyor?" Evet, hâlâ o otoriter sesini çıkarabiliyordu.

"Bayan Vronsky..."

"Anna, Rhiannon'ı öldürdüğünü itiraf etti." Caroline ağzından kaçırdı. Ses tonu umutsuzdu. Mary'ye bakmıyordu.

Rhiannon, *bekle*, dedi Mary içindeki yaratığa sessizce. Uzaktan gelen bir kahkaha duydu ve sonra aniden Rhiannon kayboldu.

"Oh." Mary hızlı düşünmek zorundaydı. "Ne zaman, Müfettiş? Anna bu olağanüstü itirafı ne zaman yaptı? Bugün değil herhalde? Caroline, Çavuş'un sana ikram ettiği suyu iç."

Caroline açık şişeden bir yudum aldı, öksürdü, ifadesiz kadın tarafından sırtına bir tokat yedi ve tekrar içti. Walbrook alaycı bir ifadeyle Mary ve Caroline'i izledi. Bizden şüpheleniyor, diye fark etti Mary. Bu bir çeşit test. Hayır, bu bir deneme. İki ayağını da el çantasının iki yanına koydu. Pekâlâ, Walbrook'un neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar hareket etmiyoruz.

"Caroline?" dedi Mary.

"Herkes bana su verip duruyor!" dedi Caroline. "Sanırım haplarımı alma vaktim geldi." Çantasını karıştırmaya başladı.

"Caroline." dedi Mary, daha yüksek sesle.

"Tamam, bir dakika içinde onları bulacağım. Korkunçtu, Mary. Benimle konuşmadı. Ne karakolda, ne de trende. Sonra Oxford'a yaklaştığımızda ağlamaya başladı. Ağlayan Anna! O asla ağlamaz. Ve eğer birini incittiye, bu elbisesine damlayan sessiz gözyaşları olmazdı. Ona dokunmama izin vermedi. Ona bir parça çikolata yedirdim, başka bir şey değil. Konuşmadı."

"Devam et," dedi Mary.

"Trenden indiğimizde bir şekilde uyandı - yüzünde sabit bir ifade vardı. Perondaki üniformalı polise doğru koşarken ona yetişemedim. Anna'nın polis hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Yine de onun kolunu tuttu ve dedi ki... dedi ki..." Caroline dondu kaldı.

Mary onu sarsmak istedi. Ellerinin üzerine oturdu. Sonunda Caroline kelimeleri zorla çıkardı:

"Rhiannon North'un kafasını kestiğini söyledi. Sonra da 'Size söylüyorum, ben bir katilim' dedi."

Mary'nin çenesi ağrıyordu. "Sonra ne oldu?" Sandalyesini Walbrook'un önüne koymak için can atıyordu. Bunun yerine Caroline'a yaklaştı. Çavuşu bir tür iPad'e notlar giriyordu.

"Bizi bekleme odasına aldı," dedi Caroline. Walbrook'a bakarak, "Sanırım seni aradı," dedi. Çantasını karıştırmaya devam etti,

Birkaç hap çıkardı ve kalan suyla birlikte içti.

Walbrook araya girdi. "Bayan Vronsky gözaltına alındı," dedi. "İşlemlerinin yapılması için yola çıktı bile. İkinci sorguya götürüyoruz. Bizi çavuş götürecektir. Bilmelisiniz ki Bayan Wandwalker, davanın tüm kontrolünü ele aldım. Şimdilik ekibim Oxford'da olacak."

"Görüyorum ki Joe Griffith'in ölümünün bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz."

"Kuzey'deki kafa kesme olayında baş şüpheli olduğu ve aynı akıbeta uğradığı düşünülürse, bu büyük bir olasılık. Polisin açık fikirli olduğunu bilmelisiniz."

"Ha," dedi Mary, her zamanki gibi şüpheci bir tavırla. "Neydi o, Bayan Wandwalker?"

"İki cinayet," dedi Mary, "tam olarak aynı değildi."

"Mary!" diye feryat etti Caroline. "Tutukladıkları *Anna*! Hiç umurunda değil mi?"

"Evet, tabii ki biliyorum," diye tersledi Mary. Caroline'a dik dik baktı ve beklemediği bir şey gördü. Mary, Walbrook'un Caroline'in tepkisi karşısında ne kadar şaşırdığını görmemesini sağlamak için başını çevirdi.

İstasyonun dışında, mutsuz dörtlü sıcak dalgaları içinde yıkanıyordu.

Klimalı polis aracına doğru koştular.

Mary şimdi Caroline'ın sıkıntısının nedenini anlıyordu. Bu onun kronik depresyonundan kaynaklanan bir umutsuzluk değildi. Şu anda farklı bir şey vardı. Anna'nın suçlu olabileceğini düşündüğü için acı çekiyordu. Bunun üzerinde çalışırken Mary daha da şaşırtıcı bir şeyle karşılaştı. Açıklayamadığı bir içgüdüydü bu, Anna'nın bu iki cinayetten de suçlu olmadığına dair bir inanç.

Anna'nın itirafı karşısında bu sıra dışı fikir nereden çıkmıştı? Benzin dumanından boğulmuş karanlık bir mağara olan yeraltı otoparkına girdiklerinde, bunun Rhiannon'la bir ilgisi olmalı, diye düşündü hüzünlü Mary. Rhiannon'ın konuşkan hayaletinden gelen hiçbir şey Anna'dan gelen ürkütücü haberi doğrulamıyordu. Anna'yı sevmeyen ve ondan korkan Rhiannon bu itirafa güvenmiyorsa, belki de şüpheciliğini iyi kullanmanın zamanı gelmiştir.

BÖLÜM 18

MR. JEFFREYS ÇOK ÖFKELİ

Mary'nin tahminine göre saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Polis kantininde oturmuş, soğuk peynirli ve patatesli turtayı düşünürken saatin sadece 19:00 olduğunu fark edince hayretler içinde kaldı. Yanında da otomattan aldığı altıncı polistiren kahve fincanı duruyordu ve yarısı içilmişti. Petri kaplarında yetiştirilen kültürler gibi lekeler halinde yüzeye çıkan süt tozu dikkat çekiciydi. Dikkati vızıldayan telefona kaydı. Görmezden geldi. Boyasız tırnağını yapışkan formika masaya vurdu. Caroline'ın o polis memurunun karşısına tek başına çıkması hiç adil değil.

Artık aşına oldukları Oxford polis karakoluna varışlarının hemen ardından Mary ve Caroline birlikte sorgulandılar. Walbrook ve ekibinin Anna gibi insan ticareti mağdurları hakkındaki önyargıları karşısında öfkelenen Mary, bir saat süren hararetli bir tartışmadan sonra, Caroline'a söz verdiği gibi, geçici olarak susmuştur. Mary ve Caroline'a göre polisin çok fazla sorgulayıcısı vardı. Röleler halinde çalışabilirlerdi.

Mary, Caroline'ın kırılğanlığının farkındaydı ve bu yüzden onları Anna'nın karanlık geçmişini anlatma baskısından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu tür ayrıntılar ona karşı kullanılabilirdi. Mary kollarını kavuşturdu ve gitmelerine izin verilmesini istedi. Hayır, Bayan Jones şimdi tek başına sorgulanacaktı. Bayan Wandwalker onu kantinde bekleyebilirdi. Mary, Caroline'in kendisi olmadan sorgulanacak kadar sağlam olmadığı konusunda ısrar etti. Bunun üzerine Walbrook bir doktor çağırdı.

Hastane dezenfektanı kokan yaşlı doktor Caroline'le beş dakika geçirdikten sonra görüşmeye uygun olduğunu söyledi. Mary yaşlı adama kaşlarını çatı. O da cevap olarak dilini çıkardı.

Genç bir çavuş, "Dr. Sung emekli olmak üzere," diye yorum yaptı. "Şimdi Bayan Wandwalker, size Bayan Jones'u nerede bekleyebileceğinizi göstereyim. Dedektif Müfettiş bir kez daha konuşmak isteyecektir."

Mary tüm asaletiyle ayağa kalktı ve küçük görüşme odasından çıktı. Saatler sonra Bekleme Alanı'nda uyandığında üniformalı adamların kaşlarını çatmış kendisine baktığını gördü. Mary'yi penceresiz başka bir odaya yerleştirdiler. Orada Rhiannon'un kafasını bulma hikâyesini en az altıncı kez tekrarlamak zorunda kaldı. Daha sonra, kola dağıtıcısına kardeş bir makineden sadece kahve servisi yapan pis kantine götürüldü. Kahverengi sıvı bayat ve sertti, tıpkı sorularda olduğu gibi.

Mary tanıklara hikayelerini tekrarlatmanın standart polis prosedürü olduğunu biliyordu. Karmaşık yalanlar inatçı sorgulama karşısında çözülebilirdi. Yine de hayal kırıklığını haykırmak istiyordu. O ve Caroline dinlenmeden konuşturulmuşlardı. Onlar Anna'yı tanıyorlardı; polis tanımiyordu. Mary'yi avukat talep etmekten sadece Anna'nın garip davranışlarını anlama kararlılığı alıkoymuştu.

Anna'yı bu gece görebilme şansları her zaman vardı. İtirafını olduğu gibi kabul etmek istemese de Mary, Anna'nın Rhiannon cinayetinde (Caroline haklıysa Joe'nun öldürülmesinde de) başka yerde olduğuna dair bir mazereti olmadığını düşündü. Öte yandan, garip bir zamanlamayla suçunu itiraf etmesinin dışında, aleyhinde gerçek bir kanıt da yoktu.

Caroline ile nihayet bir araya geldiklerinde, Mary bu noktaya değinme fırsatını kaçırmadı. Walbrook cevabını değiştirdi.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi soğukkanlılıkla. "Cinayet silahının üzerinde Bayan Vronsky'nin parmak izi var."

Caroline bir iniltiyle başını masaya koydu. Mary onun bitkin düştüğünü tahmin etti.

"Silah mı? Ne silahı?" diye sordu Mary.

"Kuyu Bahçesi'nde yarısı gömülü olarak bulunan balta. Her kullanılmış bıçağın kendine özgü küçük çentikleri vardır. Adli tıp bunun gerçek yarayla eşleştiğini doğruladı. Sapında Bayan Vronsky'ye ait kısmi bir parmak izi var."

"Kısmi mi?"

"Sağ başparmağının *büyük bir* kısmı," diye karşılık verdi Walbrook.

"Ne kadar ilginç, Müfettiş," dedi Mary kendi bıçağını kullanmaktan yorulmamıştı. "Anna Vronsky solaktır. Baltayı bir insan kafasını çıkarmak için tutmasını beklerdim. Gerçek kalıntıların durumu göz önüne alındığında. Oldukça düzgün bir iş olduğunu düşündüm. Polis gelmeden önce Bayan Jones ve benim kafayla birkaç dakika geçirdiğimizi hatırlarsınız."

Müfettiş Walbrook'un çenesi gerildi. Çavuş iPad'ine öfkeyle tıklıyordu. Caroline doğrulup oturdu. Mary'nin kolunu kavradı. İşte o zaman Mary ikinci kez kantine geri gönderildi.

Mary başının kesilmesi konusunda görüldüğü kadar soğukkanlı değildi. Bu konudan bahsederken, içindeki Rhiannon'dan bir kıpırtı hissedebiliyordu. Bu onu çok tedirgin ediyordu. İçindeki arkadaşının ne yapacağı belli olmazdı. Dış dünyada Mary, kanun ve düzen mekanizmasını temsil eden Walbrook'un merhametine kalmıştı. Bu bitmez tükenmez tekrarlardan nasıl da nefret ediyorum, diye düşündü. Sanki sonsuz bir döngünün içindeyiz.

Anna'yı suçla ya da suçlama, diye düşündü Mary. Ya bizimle eve gelsin ya da bu gece için bir hücreye kapatılsın. Caroline ve benim uykuya ihtiyacımız var. Polis bizden kaçmamızı mı bekliyor? Şu anda en yakın otobüs durağına bile gidemezdik. Mary, Anna'ya ulaşmaktan vazgeçmişti. Doktor da bunu destekliyordu. Anna'ya uğrayıp gece kalabileceğini teyit etmişti. Polis gözetimine alındığından beri tek kelime etmemişti.

Bekleyişin sonsuzluğunda Mary telefonunu unutmuştu. Beyni yeşil çimlere sıçrayan kırmızı kan, ağlayan insanlar, Thames Nehri kıyısında koşan insanlar, Oxford kaldırımındaki güneş ve evet, içindeki o alaycı gözlerin sahnelerini oynatmaya takılıp kalmıştı. Mary kendini plastik sandalyeden kayarken buldu. Uyanık kalmak için uyarılmaya ihtiyacı vardı. Bir dağıtım makinesine doğru yürümek çok fazlaydı. Masanın üzerinde yağlı bir turta ve yarım santimlik iğrenç bir kahve ona bakıyordu. Yüzeydeki pislik titreşiyordu. Oh, öyle. Telefonum sargının altında titriyordu. Sessize almış olmalıyım.

Bay Jeffreys'ten 11 mesaj. Ah, Bay Jeffreys. Başka bir şey yapamayacak kadar yorgun bir halde cevap düğmesine bastı.

"Sakin bana şimdiye kadar geri dönemezdim deme," dedi Mr. Jeffreys tersledi. Mary etrafını kontrol etti. Kimse yoktu.

"Bay Jeffreys, nasılsınız?" Adamın ne dediğini umursamayacak kadar yorgundu. "Çok öfkeliyim, işte böyleyim Bayan Wandwalker. Nasıl olur da

işlerin bu noktaya gelmesine izin mi verdin?"

"Ben... dediğin gibi Yeniden Doğan Keltlere katıldık. Üçüncü ayının gündönümü için planlandığı konusunda sizi uyarmıştım ve..."

"Rhiannon North."

Mary'yi çok etkiledi. Sanırım hala onun ne dediğini önemsiyorum. Söyleyecek sözüm yok. Söyleyecek sözüm yok.

Bay Jeffreys yaptı. "O sizin sorumluluğunuzdaydı. Babasının ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Bu ülkeye mi? Başbakan'ı bile

telefon..."

"On sekiz yaşındaydı." Mary kendini durduramadan bağırdı. Jeffreys'i dosyalarıyla, ekranlarıyla, devasa kitaplıklarıyla, güvenlik ve siyasi yandaşlarının tüm işaretleriyle çevrili olarak hayal etti. Jeffreys cevap vermedi. Mary'yi detaylandırmasını gerektirmeyecek kadar iyi anlıyordu. Mary yine de yaptı.

"On sekiz. Bir çocuk. Siyasi ya da ekonomik bir piyon değil." Mary'nin içinde Rhiannon onu dinliyordu. Mary onun yoğunluğunu hissedebiliyordu.

Bay Jeffreys boğazını temizledi. Sözleri biraz sertti. "Sizi Anna Vronsky'nin tehlikeli durumuna yönlendirecektim. Onun yasal vasisi olarak, bir grup katil Kelt'le gitmesine izin vermek akıllıca mıydı?"

Onu orada tutuyordu. Anna'nın suç geçmişi affedilmemişti. On yıllığına şartlı tahliye edilmişti ve Mary, örnek vatandaş ve Derinlik Sorgulama Ajansı'nın değerli çalışanı rejimine sadık kalacağına dair kefil olmuştu. Evet, Mary açığa çıkmıştı. Lanet olsun Jeffreys. Görmüyor musun batıyorum, Rhiannon'un beni beklediği karanlığa batıyorum. Hatalar yapıldı, kabul ediyorum. Doğru, ama Anna'nın durumu için beni suçlamak adil mi? Ne kadar öngörü bekliyorsun?

"Bay Jeffreys," dedi sonunda, ölçüsüz bir yorgunlukla. "Onların cinayete meyilli Keltler olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Şu ana kadar Morrigan ailesini her iki cinayetle de ilişkilendirecek kesin bir kanıt yok. Anna'nın kısmi parmak izinin onu baltayla ilişkilendiren tek şey olduğunu doğru mu varsayıyorum?"

Jeffreys'in polis kanıtlarının kendisiyle paylaşılacağı beklentisini takdir edeceğini bilerek bekledi.

"Haklısınız, Bayan Wandwalker." Kaskatı kesilmişti. İlerleme.

"O berbat okul gezisine gitmeyi planlamıştım, biliyorsun. Caroline benim yerimi alması için beni ikna etti. Her şey bir yana, bence Anna'ya göz kulak olma konusunda iyi iş çıkardı."

"Bu Griffith'in kafasının kesilmesini de içeren iyi bir iş mi?" Jeffreys rahat durmuyordu. Mary ikisinin de paylaştığı ironi duygusundan medet umuyordu.

"Talihsizlik."

"Peki ya Vronsky'nin itirafı?"

"Buna inanmıyorum." Mary bunu yüksek sesle söylediğini duyunca şaşırdı.

"Saçmalama! Hayal kuruyorsun, Mary. Bir aile kurmanın boş bir hayali depresyondaki bir kadından ve bir suçludan."

Jeffreys durdu. Kural olarak duygusuz biri değildi. Üzerindeki baskı çok şiddetli olmalıydı. Devam etti. "Vronsky her zaman yararlılıkla sorumluluk arasında bıçak sırtındaydı. Bana öyle geliyor ki en kötü yanı onu ele geçirdi. Aksini düşünmek saçmalık olur. Onun mahkûmiyetiyle birlikte Soruşturma ajanı rolü oynamayı bırakabilirsiniz. Beceriksizliğinizin bir sonucu olarak DEA feshedilecek. Bunu kendim göreceğim."

Bir klik sesi duyuldu ve Bay Jeffreys gitmişti. Mary titreyen eliyle telefonu kapattı. DEA'yı dağıtmak mı? Bu, uğruna çalıştığı her şeyin sonu olacaktı. Bay Jeffreys daha önce hiç bu kadar acımasızca konuşmamıştı. Ciddi olabilir miydi? Bunu yapamazdı.

Unut gitsin, Mary. O haklı. Mary'nin boynu, Anna'nın tasarım elbiselerinden birinin üzerindeki silinmez bir leke gibi utançla renklendi. Son kalan iğrenç kahveyi de yuttu. Her şey bitti, diye itiraf etti. Gerçekten bitti. Bitti. Profesyonel bir ajanstan bir aile yaratma fikrim; çoğu dedektif için fazla kişisel sorunlarla derinlemesine çalışan bir aile. Evet, gerçekten de derinlere indim.

Mary'nin boğazında ekşi bir tat yükseldi. İçindeki Rhiannon zehirli bir neşeyle bulaşıcıydı. Mary yapış yapış masaya baktı. Başını kollarının arasına alıp sonsuza dek uyumak istiyordu.

Caroline her an burada olabilir, diye düşündü. O yolculuktan ve beş saatlik sorgulamadan sonra onu şimdi terk edemem. Sorumluluklarımı kavrama zamanı. Rhiannon'ı ölümcül bir şekilde yüzüstü bıraktım. En azından sonuna kadar Caroline ve Anna'nın yanında kalabilirim. Uğruna çalıştığımız her şeyin sonu anlamına gelse bile.

Mary'nin Rhiannon'u güvende tutmadaki başarısızlığıyla birlikte, Anna masum olsa bile, gencin ölümü tek başına DEA'yı yok etmeye yeterdi. Ve haklı olarak Mary bunu fark etti. Bunu daha önce düşünmeliydim. Hatalarım teşkilatı mahvedecek. Anna hapse girecek. Caroline paramparça olacaktı. Yalnız kalacağım ve aşağılanacağım. Mary acı bir kahkaha duydu ve bunun kendisi mi yoksa Rhiannon'un hayaleti mi olduğunu anlayamadı.

Sonunda, ölü kantinin karşı köşesinde bir kapı açıldı. Gelen Caroline'di, sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi masa ve sandalyelerin etrafında sallanıyordu. Arkadaşı karşısındaki sandalyeye ulaşmadan önce Mary onun yüzündeki rahatlama ifadesinden gitmelerine izin verildiğini anlayabildi. Bu sonsuz günü yemek, şarap ya da rüyasız bir uyku umuduyla boğabilirlerdi. Caroline bunu söylemek için ağzını açtığında, yaşlı kadın onu durdurmak için elini kaldırdı.

Caroline'ın ağarmış solgunluğuna Mary içgüdüsel bir tepki verdi. Tekrar aramaya bastı ve daha iyi düşünmeden konuştu.

"Bay Jeffreys? Evet, ben Mary Wandwalker. Şimdi, lütfen beni dinleyin. Size Anna Vronsky'nin masum olduğunu söylüyorum. Bu cinayetleri o işlemedi. Anna'mızı tanıyoruz. DEA onu temize çıkaracak ve biz de Yeniden Doğan Keltler'in dibine ineceğiz. Size söz veriyorum. İyi geceler."

O cevap veremeden telefonu kapattı. Telefonu çantasına geri koyarak Caroline'ın dirseğinden tutup ayağa kalktı.

"Hadi gidelim. Yarın yapacak çok işimiz var."

Caroline'ın çenesi Mary'ninkiyle buluşmak için kalktı. Başını salladı, çatlak dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı ve sokağa doğru ilerlediler; Mary onları Norham Gardens'a ve yataklarına götürmesi için bir taksi çağırdı. Caroline aracın içinde yığıldı ve uyandırılması gerekti. Mary'nin defterine birkaç not düşecek zamanı oldu. Yatak odasına döndüğünde pencereden dışarı bakarken akşam yıldızları şehrin üzerindeki eski hikâyelerini gözler önüne seriyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

ANNA

Ertesi sabah ön kapıdan gelen bir gürültüyle başladı. Caroline cevap vermek için kalktı. Yataktan kalkamayacak kadar mutsuz bir halde uyanık yatıyordu. Mary şimdiye kadar kıpırdamadığına göre derin bir uykuya dalmış olmalıydı. Vurma sesini bir kazıma sesi izledi. Biri içeri girmeye mi çalışıyordu?

"Mary, uyan," diye bağırdı Caroline. "Dur," diye devam etti merdivenlerin yarısında. "Bekle, geliyorum." Kapıyı hızla açtı, sonra arkasında yükselen güneşle irileşen figür karşısında nefesi kesildi.

"Günaydın Bayan Jones. Arkadaşınızı geri getirdim." Bay Jeffreys kenara çekildi ve tepeden tırnağa beyaz bir havluya sarılmış bir figür ortaya çıktı. Uzun siyah saçlarının keçeleşmiş telleri yüzünün büyük kısmını kaplıyordu.

"Anna!"

Caroline sıçrayarak Anna'yı kollarının arasına aldı.

"Ona ne yaptın?" Mary sabahlığını bir general üniforması gibi giymişti. Gözleri Bay Jeffreys'ten hiç ayrılmıyordu. Kendi yırtık pırtık pijamalarının farkında olan Caroline, Anna'ya merdivenleri çıkarken rehberlik etti.

Bay Jeffreys, "Onu yatağına yatırın," dedikten sonra Mary'ye döndü. "Daha fazla sorgulama için yeterince iyileşene kadar sizin gözetiminize bırakıldı. Minnettar olmalısınız, Bayan Wandwalker. Walbrook onun hastanede gözetim altında tutulmasını istedi."

"Ne yaptın sen?" Bay Jeffreys kaşlarını kaldırdı. Mary havasında değildi. "Oyun oynamayı bırak. Berbat görünüyor."

"Hepsi bir saat önce gönderdiğim e-postada var," diye homurdandı Jeffreys. "Bu şartlar altında her şeyi yazılı olarak almanızı istiyorum. Londra'ya geri dönmeliyim." Döndü ve gri takım elbisesine uyan mermi biçimli bir arabaya yöneldi: büyük, pahalı ve özel yapım.

Bay Jeffreys çıkış cümlesini daha iyi düşündü ve Mary'ye geri döndü.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Ayıktı. "Vronsky'nin koruyucusu ve bir Soruşturma ajanı olarak yeterliliğiniz ölümöl bir şekilde tehlikede. DEA bu şekilde devam edemez. Bugün Morriganlar yetkililer tarafından sorgulanacak. Senin yapabileceğin bir şey kalmadı."

"Peki ya Anna?" dedi Mary inatla. "Ne oldu?"

Bay Jeffreys şoförüne baktı. Mary'ye doğru birkaç adım atarak onun meydana okuyuşunu not etti.

"Vronsky dün gece geç saatlerde bayıldı. Acilen hastaneye kaldırıldı ve olağan zehirler için test edildi. Tanımlanamayan toksinler bulununca John Whitcliffe Araştırma Merkezi'ne nakledildi. Aşırı hevesli araştırma öğrencilerini tedavi eden bir laboratuvarları var." Mary sözünü bitirmesini beklerken kaşlarını çatı. "Bu sabah test etmek için yeterince kan örneği aldılar, ben de onu taburcu ettirdim. Soruşturmalar devam ederken bu sadece geçici bir durum. Tüm bunları e-postada açıkladım. Okuyun." Kaşlarını çatarak Anna'ya baktı. "Hiç şüphesiz Bayan Wandwalker, hiç şüphesiz cinayete meyilli Keltleriniz sorumlu."

Sonra da gitti. Mary '*senin* katil Keltlerin' deyince kaskatı kesildi. Son sözü söyleyemeyecek olmanın öfkesiyle, Norham Bahçeleri'nden çıkıp Oxford'un metalik çorbasına girene kadar arabayı gözleriyle takip etti. Arabada farklı bir şeyler vardı. İşte bu. Benzin dumanı kokusu yoktu. Yükselen sıcaklığın içinde kalan şey buhardı. Hidrojenli bir araba tabii ki, diye düşündü Mary kapıyı kapatırken. Bir hidrojen arabası su buharı yayar. Henüz piyasada yok. Tıpkı Bay Jeffreys'in bir prototipi güvence altına alması gibi.

Anna'nın Caroline'ın yatağında uyuduğunu kontrol eden Mary e-postasını açtı ve Sarah'nın kahve hazırlamaya başladığından emin oldu.

Yanına konan kupaya "Teşekkür ederim," dedi. Kapalı Pazar'da bulduğu Kenya'dan gelen çikolata renkli birayı yudumlarırken Mary daha net düşünmeye başladı. Anna'nın durumunu kendi başına kontrol etmeden önce Bay Jeffreys'in e-postasını okuması gerekiyordu. Mesajdaki çıplak bilgilerden sonra, birkaç kaygı verici not buldu.

İlk testlerde eroin, kokain ve çeşitli standart halüsinojenlerin bir karışımı bulunmuştur. Ayrıca tanımlayamadıkları bitkisel bir madde de ele geçirilmiştir. Durumu göz önüne alınarak, John Whitcliffe'deki araştırma birimine gönderilmesine izin verildi. Vronsky'nin bilinci kısa süreliğine yerine geldi ve yeterli kan alındıktan sonra durumunun stabil olduğunu düşünmeleri halinde onu size getireceğim.

Bayan Wandwalker, Vronsky ve sizin için durumun ciddiyetini ne kadar vurgulasam azdır. Walbrook onun suçlu olduğuna ikna olmuş durumda. Dolambaçlı ilişkileri göz önünde bulundurduğunuzda ona karşı açılan davanın ikna edici olduğuna katılıyorum. Bir de Griffith'in ölümü meselesi var. İlk soruşturmalar, travmatik stres bozukluğu geçmişleri nedeniyle gaziler üzerinde yoğunlaşıyor. Amerikalıların çoğunun sarhoşken kavga etmekten ya da saldırıdan tutuklanma kayıtları var. Ancak, olası bir cinayet nedeni olarak seks de düşünölmeye başlandı. Sanırım kafa kesme ve Freud'la ilgili bazı saçmalıklar var.

Mary Freud'dan bahsedilince irkildi. Ona C. G. Jung'un daha yaratıcı fantezilerini her gün verebilirdi. Freud seks ve ölümü, durdurulamaz bir nehirde birleşen akarsular gibi birbirine bağlamıştı. Joe Griffith'e olan da bu muydu? Exmoor'da onu saran özlem sisini hatırladı. Peki ya yalnız Rhiannon? Rhiannon'ın yalnız olduğunu Mary artık görebiliyordu.

Sadece ben değil, isyankâr sözler geldi. Oh Rhiannon, git buradan, diye mırıldandı Mary. Konsantre olmalıyım. Bay Jeffreys bana Anna'dan bahsediyor. Soruşturmanın tamamını görmeye çalışmalıyım.

Artık sizin için hafiyelik olmayacak. Arşivlerdeki uzun birlikteliğimizden sonra bu kadar açık sözlü olduğum için beni bağışlayın ama size DEA'nızın yetersiz olduğunu söylemek zorundayım. Artık yapabileceğiniz tek şey Bayan Vronsky'yi kurtarmaya konsantre olmak. Ne düşünürseniz düşünün, onun masum olduğuna dair inancınızı ciddiye alıyorum. Polis kanıtları bulacaktır. Onun zihnine girmelisiniz.

Anna'nın aklına gir, diye tekrarladı. Rhiannon'la uğraşmak gibi mi demek istiyorsun? Mary iç çekti.

Evet, kafasının içindeki bastırılmaz şeytan geri geldi. Anna'nın ruh dünyasına girmelisin. Beklediğin gibi bir şey olmayacak. Anna çok uzaklarda. Öteki Dünya onu ele geçirdi.

Mary kahvenin kalanını içti. 'Onun' Rhiannon'ına bazı delici sorular sormaya hazırıldı. Ancak daha sonra, ölü kızı bulmaya çalışıldığında sular bulanıktı. Rhiannon derinlere dalmıştı. Artık Mary ile konuşmuyordu.

BÖLÜM 20

ARTIK DERINLIK SORGULAMA AJANSI YOK MU?

Anna o gün ve ertesi gün boyunca uyudu. Üçüncü sabah Caroline yatağının yanında kaldı, endişeden rahatlamaya ve tekrar rahatlamaya geçti. En azından Anna evdeydi. Sonunda yine birlikteydiler. Mary ne yapacağını bilirdi. Arada sırada Mary elinde çay fincanlarıyla ya da Sarah'nın hazırladığı tost parçalarıyla çıkageliyordu. Caroline hiç farkına varmadan her şeyi tüketti. Bütün dikkatini uyuyan kadına vermişti. Anna'nın nefesi dalgalar gibi düzenliydi.

Bu arada Mary telefonla uğraşıyordu. Müfettiş Walbrook'un ekibinden ve John Whitcliffe'in araştırma departmanından bilgi almaya çalışmak arasında gidip geliyordu. Polis hiçbir şey açıklamıyor, hastane de bitkisel zehirler konusunda yerel bir uzmana danıştıklarını söylemekle yetiniyordu. Kısacası, Mary profesyonellerin işlerini yapmalarına izin vermeliydi.

Birkaç gün sonra Mary bilgisayar ekranını yumruklarıyla dövmeye hazırды. Telefonda işe yarar kimseye ulaşamıyordu. İnternette Anna'nın semptomlarının ilişkilendirilebileceği yüzden fazla kötü durum vardı. Mary bilgisayara saldırmak yerine kadınlara yakışmayan bir ses çıkardı. Endişeli bir ses yanıt verdiğinde şaşırdı.

"Dışarı çıkın, Bayan Wandwalker. Biraz temiz hava alın. Caroline'a da böyle söyleyerdiniz." Sarah kapı aralığında durdu. Mutfaktan gelen tuzlu buhar ona eşlik ediyordu.

Mary, Sarah'nın daha cesur yaklaşımını fark etti. Caroline bunu takdir ederdi ve bu yüzden ağırbaşlı reddetme alışkanlığını bir kenara itti. Ama öyle bile olsa...

"Neden bu kadar yemek pişiriyorsun, Sarah? Bugün hava çok sıcak."

"Sindiririm," dedi Sarah sessiz bir güvenle. "Pişirmek, insanlar hastaysa daha fazla besinin sindirilmesini sağlar. Anna'nın görünüşüne bakılırsa

Son birkaç gündür çok yemek yedim. Uyuşturucu aldığımda yemezsin."

Mary gözlerini kırptırdı. Genç kadının kolundaki izleri unutmuştu.

"İyi fikir," dedi.

Sarah hızlı bir gülümsemeyle riske girdi. "Bilgisayardan uzaklaşın, Bayan Wandwalker. En azından birkaç dakikalığına. Bu size iyi gelecektir."

Mary kendini dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalkarken buldu. Eh, bir bahçe var. İçinde oturabilirdi de. Dışarıyı oyalanmak için fazla bunaltıcı olsa da.

Sokaktaki diğer tüm bahçelere benzeyecek şekilde ekilmiş olan bu bahçe, çok parlak bir güneşin altında kalmıştı. Mary, daha iyi yıllarda çiçek açmış olabilecek yerlerde, solmuş çubuklar ve saman benzeri saplar fark etti. Kahverengi bir yaprak süzülerek çimenlerin üzerine serpildi. Evet, atkestanesi ağaçları yapraklarını dökmeye başlamıştı - Haziran ayında. Bu iyi bir şey olamaz, diye düşündü Mary.

Bahçecilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Banliyöde geçen çocukluğu, o on yedi yaşındayken beklenmedik bir şekilde gripten ölen anne ve babasıyla birlikte gömülmüştü. Bayan Wandwalker yetişkinliğini Londra'daki bir apartman dairesinde hiçbir bitkiyle ilgilenmeden geçirdi. Bakacak hiçbir şeyi yoktu. Ölebilecek ya da onu terk edebilecek hiçbir şey.

Ağaçların gölge sağlamasına sevinen Mary bahçedeki banka oturdu ve hemen ayağa kalktı. Demir kol dayanağı *sıcaktı*. Ortaya, kiralık eve bakan tarafa geçti. Caroline ve Anna'nın kendilerini kurtarmasını bekledikleri yatak odasının penceresi oradaydı. Mary gözlerini, karanlık bir başın sağa sola hareket ettiği mutfığa çevirdi: Sarah, acı dolu bir geçmişi olan güçlü bir genç kadın. Mary Wandwalker onun için de hiçbir şey yapamazdı.

Artık Bay Jeffreys'in kınamasından kaçınamam. O haklı. Daha iyisini yapmalıydım, özellikle de Rhiannon konusunda. Sanki onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi, Bay North'tan her an bir dava gelebilirdi. Mali durumları kötü olduğu için DEA'nın iflas başvurusunda bulunmaktan başka çaresi yok. Surrey'deki evi, yani asıl evimizi satmak zorunda kalacağız. Bu da DEA'nın dağılmasını kesinleştirecek. İşin sona ermesi aileyi de dağıtacak. Anna yetkililer tarafından alıkonulacak ve suçlu bulunursa hapse girecek; Caroline ise Mary'yi suçlayacak. Beni unutma, diye fısıldadı kafasının içinden.

Evet, dedi Mary. Hayaletle bağırarak onu uzaklaştırmaz. Bunu denedim. Dürüst olup içindeki sesle, Rhiannon'un özüyle ya da her neyse onunla başlayabilirsin.

"Tamam. Sen de Rhiannon," dedi yüksek sesle. "Ben de *seni* hayal kırıklığına uğrattım. Şimdi ben büyük resmi ele alırken sen de biraz dinlen."

Rhiannon ile birlikte Joe Griffith de ölmüştü. Anna ilk cinayetle suçlanıyordu. Hayır, sadece suçlanmadı. Mary irkildi, *itiraf etti*. Rhiannon'ın Joe'ya olan tutkusundan bir neden çıkarılabilirdi ama kimse onu suçlamamışken neden itiraf etsin ki? Ve neden itirafın bu kadar yanlış olduğunu hissediyorum?

O korkunç telefon görüşmesinde Bay Jeffreys'e Anna'nın masumiyetini haykırdığını hatırlıyordu. İtiraf ettiği gibi etkilenmişti. Mary, Anna'yla ilişkisini oluşturan korku ve şaşkınlığı sorguladı: Neden senin kimseyi öldürmediğini düşünüyorum? Sonuçta mantık senin suçlu olduğunu söylüyor. İtirafın da bunu doğruluyor. Yine de Mary'nin içgüdüğü Anna'nın ne Rhiannon'u ne de Joe'yu öldürmediği yönündeydi. Bu içgüdü, azgın bir selin üzerine atılmış bir ip gibiydi. Çılgınca riskli, hatta çılgınca tehlikeli, ama yine de sahip olduğu tek şeydi. Şimdi ne olacaktı?

Mary aklını kullandı. Anna zehirlenmişti, hayır, *hâlâ* zehirliydi. Uyuşturucular tarafından kontrol edilebilir ve başka türlü asla yapmayacağı şeyler yapabiliyordu. Yoksa neden ona bu kadar çok narkotik ve egzotik toksin yüklesinlerdi? Caroline'ın en büyük korkusu buydu. Caroline, Anna'nın halüsinasyon görmesi için uyuşturulduğuna ve Rhiannon'u öldürmeye zorlandığına inanıyordu. Mary'nin polisi böyle bir etkinin masumiyet anlamına geldiğine ikna edeceğine güveniyordu.

Uyuşturucunun dolambaçlı yolunda daha fazlası vardı. Mary, Anna'nın kimyasallar tarafından manipüle edilerek Joe Griffith'in öldürülmesine katılmış olabileceğini görmeye başlamıştı. Polis gibi düşünmeliyim. Ne de olsa Joe ve Anna'nın karşılıklı aşkları eriyordu. Aşıkların kavgaları şiddete dönüşebilirdi. Mary, Anna'nın tren istasyonunda ona elini uzatmış gibi görüldüğü anı hatırladı. Bu bir yardım çılgılığı mıydı? Anna kontrolün kendisinde olmayabileceğinden mi korkmuştu?

Mary, Anna'nın seks kaçakçılığındaki travmatik geçmişinin mirası olan saldırganlığın uzun zamandır farkındaydı. Mary'nin emin olabildiği tek şey, Anna'nın kendisini kaçırانların elinden bir polis memuru ve Mary'nin uzun süredir kayıp olan oğlu George Jones tarafından kurtarılmış olduğuydu. Anna'ya olan tutkusu hayatına mal olmuştu. Dul eşi Caroline ile Anna arasındaki bağ Mary'yi sık sık şaşırtıyordu. Yine de aşklarının her ikisi için de bir cankurtaran salı olduğunu inkâr edemezdi. Anna ve Caroline'ı acı içinde boğulmaktan ve aynı adamı kaybetmekten kurtarmıştı.

Joe Griffith Anna'da neyi uyandırmıştı? O, öldürmeyi kutsal bir görev olarak ilan eden bir savaşçıydı. Kan dökmek onun için

Tanrılar. Anna'yla olan ilişkisindeki sınırsız cinsellik onun içindeki şeytanları serbest mi bırakmıştı? Ne de olsa birbirlerine benziyorlardı, diye fark etti Mary. Savunmasız olduklarında uygulanan bir vahşet ruhlarına işlemişti. Güçlü uyuşturucular da eklenince, Anna'yı bir cinayet aletine dönüştürmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Anna'nın suçluluğuna giden böyle bir yol polis tarafından izlenecekti. Anna'nın kanı üzerinde yapılan testlerden sonra bile Müfettiş Walbrook'un pozisyonu buydu. Gizemli toksinler Anna'yı aklayacak şekilde deşifre edilemediği sürece, Walbrook cezai suçlamalarda bulunacaktı. Caroline, Anna'nın vücuduna konan şey yüzünden masum olduğunu söyleyecekti. Walbrook ise suçtan hâlâ onun sorumlu olduğu konusunda ısrar edecekti. Her iki bakış açısı da mahkemede tartışılacaktı.

Yirmi dakika boyunca dalgın dalgın yaprakların aşağı süzülüşünü izledikten sonra Mary her iki versiyona da inanmadığını fark etti. Evet, Bay Jeffreys'in rasyonel değerlendirmesi yıkıcıydı. Deneyimsizliği Derinlik Araştırma Ajansı'nı bocalatmıştı. Mary bir an için kendini başarısızlık batağında hissetti. Boğulmak, pes etmek çok kolaydı. Yine de pencerelere bir bakış ona vazgeçmenin bir seçenek olmadığını hatırlatmaya yetti.

Pekala, Bay Jeffreys, dedi Mary kendi kendine. Pekâlâ, sorumluluğum için sözünüzü kabul ediyorum: "Beceriksizlik." Ama Anna'nın suçunu değil. *Bunu* kabul etmeyeceğim. Bay Jeffreys bu konuda ona çoktan hak vermişti. Bu hatırlama Mary'yi canlandırdı. Eğer Anna masumsa, o zaman... Mary, kendisi, Caroline ve Anna arasında akıp giden bilinmezliğin derinliklerinden, şimdiye kadar hiçbir şey Anna'yı aklayacak ve cinayetleri çözecek türden bir kanıt oluşturmasa da, başka akıntılar hissetti.

Anna'nın bu cinayetler yüzünden değil de geçmişi yüzünden itiraf ettiğini düşünelim. Walbrook kendi polis dünyasında çok güvendeydi. Onun, cinayetin değil itirafın Anna'nın uyuşturucu etkisindeki halinin bir ürünü olduğu yönündeki önerisini reddettiğini duyabiliyordu. Gerçekten de Walbrook, Anna hakkındaki tüm kayıtlara (Bay Jeffreys tarafından mühürlenmiş) erişebilseydi, Anna'nın suçluluğuna *daha fazla* ikna olurdu. Ona göre Anna'nın organize suçun içinde büyümüş olması şüphe uyandıran bir durumdu. Mary içinse durum tam tersiydi.

Mary ve Caroline aylarca Anna'nın demir gibi iradesiyle yaşamışlardı. Caroline bir aşk ilişkisinin samimiyetine sahipken, Mary genç kadının internette zor bilgi bulma konusundaki sıra dışı becerilerini ve agresif savunmalarını düşündü. Genç kadını çoğu zaman aynı anda hem güvenilir hem de hilekâr bulmuştu. Hiçbir şey

Anna'yla doğrudan çalışıyordu. Mary'nin yasal vasisi olarak yapabileceği tek şey, bu karmaşıklığa tutunmak ve Anna'nın ruhundaki fırtınalarla yüzleşmekti.

Rhiannon'u öldürdüğünü düşünüyor olabilir, diye düşündü Mary, ama ona güvenmediğim şey de bu. Bilse de bilmese de suçluluğu hakkında yalan söylüyor. Anna görülemeyecek kadar derine daldı. Hatası, Joe Griffith'in işkencelerinde geri yüzemeyecek kadar ileri gitmesiydi. Onun metafizik dramına kapıldı ve kendi dramını kaybetti. Anna'nın tekrar kurtarılmaya ihtiyacı var. DEA onu geri getirecek.

Mary çimenlikte volta atmaya başladı. Sıcakta birkaç tur attıktan sonra banka çekildi. Anna'nın masumiyetine kişisel olarak inanmak yeterli değildi. Anna'nın kaderi Rhiannon ve Joe'nun gerçek katil ya da katillerinin bulunmasına bağlı olabilirdi. Bu da Mary ve Caroline'ın, sadece Anna'yı kurtarmak için bile olsa, bu acı dolu davaya devam etmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Bay Jeffreys ne derse desin, vazgeçemeyiz, diye karar verdi. Sarah'yı da korumak zorundayım, diye ekledi sonradan aklına gelen bir düşünce olarak. "*Ve sen, Mary Wandwalker,*" diye seslendi Rhiannon'un denizkızı sesi.

Mary ayağa kalktı. Bahçe çok sıcaktı. Doğruca Anna'ya gidecek, onu sarsıp uyandırmayacaksa bile en azından Anna'nın ne Rhiannon'u ne de Joe'yu öldürdüğüne dair inancını Caroline'le paylaşacaktı. Tam arka kapıya doğru yöneldiği sırada kapı açıldı. Sarah, Mary'nin çalan telefonunu taşıyarak onu karşılamak için dışarı fırladı. BBC'de kullanılan ünlü saat Big Ben'in çanları, trafiğin uzaktan gelen uğultusunun üzerine dökülüyordu. Tepede gaklayan kargalar onun çağrısını yankılamaya başladı.

"Anna'yla ilgili haberler olabileceğini düşündüm. Hastaneden." dedi Sarah. Özür diledi.

"Elbette, teşekkür ederim, Sarah."

Anna'nın gizemli toksinleriyle ilgili bir haber değildi. Bağlantı zayıf olduğu için erkek sesi sanki okyanusun ötesinden bağıırıyormuş gibi geliyordu ama Mary yine de kelimeleri zar zor seçebiliyordu. İngiliz Ordusu Gaziler Merkezi, Woolwich Arsenal Kışlası'ndaydı; ofis penceresinden görebildiği Thames Nehri'ydi.

BÖLÜM 21

KELTLER ARASINDA BIR TORC

Mary telefona cevap verdi. Çok fazla parazit vardı ama sonunda Dr. Jez Wiseman'ın sesini tanıdı. Anna'nın durumuna o kadar dalmıştı ki, Wiseman'ın yakın zamanda çok sevdiği birini kaybettiğini unutmuştu. Ancak Wiseman'ın araması, yaralı kalbinden çok Kaliforniya'daki yüksek lisans okuluyla ilgili korkularından kaynaklanıyordu.

"Bayan Wandwalker, beni duyabiliyor musunuz? Bu çok önemli."

"Siz misiniz, Dr. Wiseman? Kötü bir hat. Sizi geri arayayım mı?" "Boş verin onu, Bayan Wandwalker. Beni dinleyin. Kutsal Kuyu Torc gitti. Okulum için bir felaket. Morriganlar onu okul gezisi sırasında çaldı. Onu geri almak için yardımınıza ihtiyacım var."

Mary, bu telefonun kendi yaralı kalbinden çok Kaliforniya'daki yüksek lisans okulu için duyduğu korkuyla ilgili olduğunu fark etti.

"Ne demek istiyorsun? Torc mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Mary kaşlarını çatarak telefona baktı. Yanlış duymuş olmalıydı.

"Meşale! Altın meşale, Mary! Biliyorsun. Rhiannon'la birlikte gördük. Ondan almıştın. İki ay önce, onunla Exmoor Kuyusu'nda karşılaştığımızda. Suyu daldırıp duruyordu. Nerede..."

Telefondan boğuk bir ses geldi ve Jez konuşmayı kesti.

Mary o gün Wiseman'la birlikte olduğunu hatırladı. Rhiannon meşaleyi Mary'ye bırakarak kaçtı. Evet, yine o parlak kanatlı, gürültülü karatavuşu duymuştu. Ona Joe'dan bahsetmişti, şu adamdan... Mary dudağını ısırdı. Daha birkaç gün önce Joe'nun kesik başı Hilal Gölü'nün sığılıklarında yuvarlanmıştı. Çok kan akmış olmalıydı. Bunu görmüş olmalıydı.

"Ah, evet, Joe Griffith ve senin hakkında..."

Üzüntü sözcükleri gelmedi. Onun yerine nefesi kesildi.

"Bir dakika Dr. Wiseman, torc *burada*. Rhiannon onu geri aldı. Onu gördüm... Yani polisin elinde, size söyledim. Rhiannon'un kafasındaydı. Bir taç gibi."

"O torc değil. Dikkatinizi verin, Bayan Wandwalker. Ben gerçeğinden bahsediyorum. O meşale - yani Rhiannon'un Yaz Okulu'nda gösterdiği meşale - o bir kopya. Gerçek meşale sırt çantamdan kayboldu. Çalındı, size söylüyorum. Ve yakın zamanda."

"Bekle, anlamıyorum. Rhiannon'un gerçek torca hiç sahip olmadığını mı söylüyorsun? Kimse bize söylemedi. Onu nasıl aldın?"

Parazit dalgaları arasında kocaman bir iç çekiş geldi. Mary bir şeyler yapmak zorundaydı.

Mary yürümeye başlayarak, "Dr. Wiseman, sinyalin daha iyi olabileceği bir yere gitmeme izin verin," diye seslendi. "Dağılıyorsunuz." Eve ve daha iyi sinyal alabileceği bir yere doğru ilerlerken "Çok doğru," diye mırıldandığını duyduğunu sandı. İçeride, sanki oda dönmeye başlayacakmış gibi sertçe oturdu.

"Lütfen söyleyin, Dr. Wiseman. Rhiannon ve sahte meşale hakkında bir şey mi? Nasıl oldu da gerçeğine sahip oldunuz... bir sırt çantasında, yani kesinlikle..."

"Hayır. Evet. Yani onunla tanıştığımızda değil, gerçekti ve sonra... Oh... Size tüm hikayeyi anlatmama izin verin. O kadar da karmaşık değil."

Wiseman açıklamaya hazırlanırken Mary bir inilti duyduğundan emindi. "Görüyorsunuz, size Mary diyebilir miyim?"

Onun cevabını beklemedi. (Bayan Wandwalker'ı tercih ederdi.)

"Kuzeylilerin Kelt kökenleri için deli olduklarını bilmiyorsanız bu size bir şey ifade etmeyecektir. Nesiller öncesine, ailenin Avrupa'da hazine avına çıktığı zamanlara dayanıyor. Kelt eserlerini bulmanın Rhiannon ve babasını başka hiçbir şeye bağlamadığı ortaya çıktı. Yaklaşık bir yıl önce en iyi işletme okullarından birine girmeyi reddetmiş ve babasının işi olan Mer-Corp'la ilgilenmeyi reddetmiş. Fikrini değiştireceğini umuyordu elbette; ama bu arada ona meşaleyi verdi, gerçek eşyayı. Albert Edward Morrigan'a göre saf altın ve bir parça gümüş, eşsiz bir alaşım. Yeniden Doğan Keltler'e para sağlamak için Bay North'a satmış."

Mary başını salladı, sonra onu göremediğini hatırladı. "Evet, seninleyim."

"Bundan sonrası Rhiannon'a kalmış. Babası ona gerçek Torc'a iyi bakmasını söylemiş. Milyonlarca dolar değerinde ve sıkı korunan çiftliklerinden ayıramayacak kadar değerli. O da her genç gibi babasını görmezden geldi ve onu İngiltere'ye, Yaz Okulu'na getirdi."

"Tabii ki öyle," diye iç geçirdi Mary. "Gördüğümüz yerde. Onu Joe Griffith'i baştan çıkarmak için kullanmayı planlıyordu. Aşık olduğu belliydi."

"Evet, öyle görünüyor," dedi Wiseman. Sesi daha da asıktı.

Wiseman, Mary'nin kendi başına taslağını çıkarabileceği kısımlara ulaştığı için hikâye artık daha netti. Geriye gerçek torcun sahtesiyle değiştirilmesi meselesi kalmıştı.

"Rhiannon aylar önce Joe'yu Twitter'da ve diğer tüm sosyal medyada takip ediyordu. Celtic Yaz Okulu onun derslerinden kesitleri YouTube'da bile yayınlamıştı: Joe, büyük savaşçı, etkilenebilir bir gencin kahramanı. Rhiannon'un bir sonraki adımı babasını Yaz Okulu'nun masraflarını karşılamaya ikna etmektir. Ona göz kulak olabilecek birini tanıyıp tanımadığını soracak kadar mantıklıydı. Sizi tavsiye ettim, kursun çok eğitici olacağını söyledim. Joe'ya olan hisleri hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Onun saplantısı," dedi Mary. Rhiannon'u kaderine sürükleyen şeyin ne olduğunu araştırmak onu üzüyordu. "Bu normal bir gençlik aşkı da değildi. Bir parçası Joe'nun Kelt prensesi olabileceğine inanıyordu. Hatta bir tanrıça."

"Onun zaten bir tür prenses olduğunu görmelisiniz," dedi Jez. "Amerika monarşiden vazgeçmeyi bir türlü beceremedi. Artık Mer-Corp gibi şirketlerin CEO'ları çocuklarını veliaht prensler ve prensesler gibi yetiştiriyor. Bay North bu konuda oldukça açıktı. Ona Rhiannon'un meşaleyi salladığını söylediğimde dehşete kapıldı; kopyasını hemen bana gönderdi."

"Torc'u o zaman mı değiştirdin?"

"Evet, Bay North 'ona oyuncak gibi davrandığı' için Rhiannon'a çok kızmıştı," dedi. Öyle bile olsa, başka bir tartışmaya dayanamazdı. O gün onu Morrigan'ın çocuğunun boynunda denerdi, Colin, Joe'yu onunla bir selfie çekmesi için rahatsız ederken ben de takası yaptım. Bay North gerçek torcu her zaman yanımda taşımamda ısrar etti. Amerika'ya döndüğünde Rhiannon'la tartışmayı planlıyordu. İlişkilerinin telefonda konuşulamayacak kadar kırılgan olduğunu söyledi. Ancak meşaleyi aldıktan sonra Rhiannon onunla tekrar konuşmaya başladı. Ne velet ama."

"O bundan daha fazlasıydı," dedi Mary. 'Şımarık bir veletti,' diye Rhiannon'ı kınamıştı. Bu tür görüşler Rhiannon'u savunmasız bırakıyordu. Mary kendini Wiseman'a "Rhiannon yalnızdı," derken buldu. Mary'nin bunu görmesi çok uzun zaman almıştı. "Onun... küstahlığının bir kısmı... bir yalvarıştı. Bir düzeyde yardım istiyordu."

Wiseman, "Biraz yanlış ateşlendi, değil mi?" dedi. Mary'nin aklına onun Joe adına Rhiannon'a kızgın olduğu geldi. Joe'nun kendini sarhoş etmesinde onun hayranlığının payı var mıydı?

Wiseman hâlâ torclarla meşguldü.

"Sanırım Bay North para harcamayı kıza sevgi göstermekten daha kolay buldu. Her neyse, Bay North uygun bir kurye ayarlayana kadar gerçek olanı kasada tutmamızı söyledi. Bunu gelecekteki bağışların garantörü olarak düşün, dedi; sanırım şaka yapıyordu."

Wiseman, kendi sözleri kaybın büyüklüğüne işaret edince durdu. "Bahsettiği iki milyonu kastettiğini umuyordum. Birkaç alacaklıyı tatmin ettikten sonra, bu para yeni Yerli Çalışmaları Programımızın masraflarını karşılayacaktır. Yani başım büyük belada. Torc yok. Dava açacak, her zaman yaptığı gibi. Bana yardım etmelisin, Mary. Morriganlar olduğunu biliyorum. Gezide eşyalarımın yanında olanlar onlardı. Şimdiye kadar Oxford'a dönmüşlerdir. Adamlarımı bırakamam. Çoğu Joe'ya olanlar yüzünden yeniden travma geçiriyor."

Mary, Wiseman'ın Amerikalı gazilerini hatırladı. Şimdi ekstra rehabilitasyona ihtiyaçları olduğu kesin.

"Dr. Wiseman, Morriganlar olduğundan neden bu kadar eminsiniz? Gerçek torcun sizde olduğunu bilmiyorlardı, değil mi? Rhiannon kendisi bilmiyorsa kimse onlara değişimden bahsetmedi. Mary bunun safça bir soru olduğunu biliyordu ama yine de hikâyede doğru olmayan bir şeyler olduğunu sezmişti. Kesin koşulları araştırırken, Wiseman'ın iniltisi onu sarstı.

"Benim hatam. Ben yaptım. Siz İngilizlerin deyimiyle tam anlamıyla çuvalladım. Hepsi Joe içindi. Eski yakınlığımızı geri kazanabileceğimiz umudundan vazgeçemedim. Tekrar dost olabileceğimizi hayal ettim. Meşaleyi Joe'ya göstermek bizi bir araya getirecekti, ya da ben öyle sanıyordum." Durakladı. Mary'nin içine bir kurt düştü.

"Beni öldürdü, Morriganları getirmesi beni öldürdü." Mary sessizlikte onun kederinin yanı sıra öfkesini de hissedebiliyordu. İkisi de neler olabileceğini düşündü.

Devam etti. "Sanırım Bay North'a bunu geziyi nasıl idare edeceği konusunda daha etkili olmak için yaptığımı söyleyeceğim. Mary, Joe çok sevindi. Hayır, bu doğru değil. Kendinden geçmişti, transa geçmiş gibiydi. Rhiannon'un gösterdiği torcun Yeniden Doğan Keltler için büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söyledi. Bir geceliğine ödünç alması için ısrar etti. Sanırım kontrol etti ve gerçek olmadığını anladı."

Mary kaşlarını çattı. Evet, bir gün o, Caroline, Sarah ve Rhiannon Kapalı Çarşı'daki sandviç dükkanına uğramışlardı.

Rhiannon çantasını sınıfta unuttuğunu söyledi. Onlar öğle yemeklerini seçerken Mary onun çantayı almak için geri dönmesine izin verdi. Kız Exmoor avlusundaki bankta onlara katıldı. Meşalenin kendisi gibi parlıyordu. Yani bu gerçek değildi. Wiseman konuşmaya devam etti.

"...Aklımdan çıkaramıyorum. Beni rahatsız ediyor. Joe'ya gerçek Torc'u gösterebileceğimi söylediğimde, botları yanıyormuş gibi zıpladı. Yemin ederim enerji ondan aktı. Morriganlar'a doğru koştu, çabuk gelmeleri için bağırdı. Tuhaf bir aile, Mary. O çılgın mavi gözler, evlatlık çocukta bile var."

"Dr. Wiseman, yavaşlayın. Bu ne zaman oldu?"

"Saha gezisinin ilk akşamı. Çoğu kişi dışarıdaydı çünkü hava serinlemeye başlamıştı. Bayan Jones henüz gelmemişti. Sadece beşimiz toplandık ve içerideki küçük ofise geçtik. En ürkütücü aksana sahip kıllı adam Profesör Barin'in elinde bir şişe Islay viskisi vardı."

"Devam et," dedi Mary.

"Geriye dönüp baktığımda, heyecanlarını gizlemeye karar verdiklerini düşünüyorum. Hepsi başını sallıyor ve dudaklarını büzüyordu. Dikkat etmediğimi düşündüklerinde önemli bakışlar yakaladım. Meşaleyi elden ele dolaştırdıktan sonra bir şişe viskiyi bitirdik." Öksürdü ve devam etti.

"Beni daha çok kandırdın. Duvara bağlı bir kilit kutusu vardı ve torcu oraya koydum. Hepsinin beni anahtarı sırt çantama koyarken gördüğünü biliyorum." Sesli bir şekilde iç çekti. "Bu kadar çok viskiye alışık değilim. Çocuk Colin dışında hepimiz içtik. Barin şişeyi onun elinden kaptı. Simmy ona biraz verecekti ama ağabeyi bunu kabul etmedi."

"Colin de oradaydı. Peki ya..."

"Anna mı? Hayır, erkenden yatmış, Joe öyle söyledi. Bana sorarsan iyi bir şey.

Neden, sesin endişeli geliyor? Anna'nın başı dertte mi?" "Öyle de denebilir."

"Şey, o odada değildi. Düşündüğümde, onların döngüsünün dışında olduğu izlenimine kapıldım. Şimdi hırsızlığa gelelim..."

"Bekle, bekle, Dr. Wiseman...Jez. Bu önemli olabilir." Mary telefonu kavradı. "Anna'nın kenara atıldığı izlenimini sana ne verdi? Bu bize yardımcı olabilir. Torc'u bulmak için de."

"Ohhh. Seni anlıyorum." Bir duraklama oldu. "Evet. Hmm, göle vardığımızda Joe Anna'nın bitkin olduğunu söylemiş olabilir. Bunu beklemiyordum. Exmoor'dayken bana pek uyuyan biri gibi gelmemişti. Joe'yla bir araya geldiklerinde, onları gördün. Tek bir varlığın içinde eriyip gittiler. Gece geç saatlerde

Avluda yürüyorlar; tek vücut ve dört bacak. Yine de okul gezisinde," diye düşündü. "Çok gergin olduğunu hatırlıyorum, sürekli yatağa gidiyordu. Her gün erkenden ortadan kayboluyordu. Bir şey mi kullanıyor diye merak etmiştim... Mary, sence...?"

"Biliyorum," dedi Mary. Yüzü asıktı. "Aslında, Dr. Wiseman, ona ilaç vermişler. Şu anda yukarıda uyuyor, uyanmayacak. Hastanede testler yapılıyor. Sistemindeki her şey tespit edilebilmiş değil."

"Ah."

Ses tonu Mary'yi alarma geçirdi.

"Ne demek 'Ah?' Ona ne verdiğini biliyorsanız, söyleyin. Lütfen, Dr. Wiseman. Bu onun hayatını kurtarabilir." Mary sesindeki yalpalama karşısında şok olmuştu.

"Mary, Joe'nun uyuşturucu dağıttığından emin olamazsın. O Keltlerin birlikte takılma şekilleri öyle değil. İçlerinden herhangi biri onun yemeğine ya da içeceğine ilaç katmış olabilir."

"Dr. Wiseman, ne biliyorsunuz?"

Mary duygularının kontrolünü yeniden eline almıştı. Bir taksiye el koyup ülkedeki tüm gazi rehabilitasyon merkezlerini gezmesi gerekse bile hiçbir şey onu bu bilgiyi almaktan alıkoyamazdı.

"Joe'nun bir Kızılderili tedavisine gittiğini ve başarısız olduğunu söylediğimi hatırlıyorsun."

"Çılgına döndü; zapt edilmesi gerekiyordu, evet."

"Sanırım bu her şeyi özetliyor. Birkaç bitkiyle geri geldi. Aslında bir tanesini almaması gerekiyordu. Adını vermediler, sadece Joe'nun kısıtlı stoklarını yağmaladığını söylediler. Sana web sitesini gönderirim. Anna'yı tedavi eden doktorlara söyle."

"Yapacağım. Ama Joe'nun bunu yapmasına nasıl izin verirsin?" Mary sarsılmıştı.

"Selamlar, dün bana mesaj atana kadar eşyaları çaldığını bilmiyordum. Ve Anna bana büyük bir kız gibi göründü. Mary, anlamalısın. O benim hayatımı kurtardı."

Mary bir karşılık verdi. Bir şey onu rahatsız ediyordu. "Joe Keltlere inanırdı - sizi hiç yanına almaya çalıştı mı? Yani sen de onun gibi savaşta acı çektin..."

"Onun gibi değil." Jez çok sessizdi. "O... o bir kahramandı. Kurtarma işini o yaptı. Ben havaya uçtum. Bacaklarımla çabalamaya devam etmek her şeyimi aldı. Joe'nun tanrıları için hiçbir şeyim yok."

"O gün yaralananlar arasında yalnız değildiniz." "Sakat. *Sakat*, Mary." Wiseman bu kelimeyi Mary'ye fırlattı. Onu susturmak istiyordu ve başardı da.

"Özür dilerim, iyi niyetli olduğunuzu biliyorum. O son turdan önce doktoramı neredeyse bitirmiştım. Bu... bu bana o kabus dolu aylarda tutunacak bir şey verdi. Joe'nun zihnini odaklayacak hiçbir şeyi yoktu. Morriganlar'a kadar. Sanırım kendimi sorumlu hissediyorum. Ona başka bir yol sunmak için yeterince uğraşmadım. Her şey başladığında, Keltlerin onun Galler mirası olduğunu düşünmüştüm, bilirsiniz, kökleri. O piç beyaz üstünlükçülerin ona yapışacağı aklıma gelmemiştir."

Mary, Bay Jeffreys ile yaptığı ilk konuşmayı hatırladı. O da bir zamanlar bu Keltleri aşırı hevesli tarihçiler olarak küçümsemiştir.

"Kendinizi çok sorumlu hissetmeyin, Dr. Wiseman. Joe'yu ilk gördüğümde... O kendi tanrılar dünyasına gitmişti. Kimse onunla rekabet edemezdi. Anna'yı ondan ayırmaya çalıştık. Yeterince çabalamadık. Ben denemedim."

İkisi de Rhiannon'dan yüksek sesle bahsetmedi. Hiçbir kanıt onun katilini göstermiyordu. Yine de Mary, Joe Griffith'in alev alev yanan meşalelerin ışığında onu boğazladığı görüntüsünden kurtulamıyordu. Şimdiye kadar Rhiannon'ın hayaletine sorma riskini göze almamıştı. Mary'nin sessiz, Rhiannon'a olanlardan ben de sorumluyum, sözleri aralarındaki kilometreleri aştı.

Boğaz temizleme gibi bir ses duydu. "Sanırım biz de burada devreye giriyoruz, Mary. Rhiannon'un torcu. Kendini kötü hissetmemelisin. Onun kim olduğundan sen sorumlu değilsin, bu onun ailesinin suçu."

Mary kendini daha iyi hissetti. Adamın düşünceliliği için minnettardı. Wiseman, Rhiannon'ın hâlâ onunla birlikte olduğunu ve ayağa kalkmak için doğru anı beklediğini bilmiyordu. Bir şeyler yapabileceği konulara odaklanmalıydı, mesela neden aradığı gibi.

"Teşekkür ederim, Dr. Wiseman. Çok nazıksınız. Peki, meşale hakkında, gerçek olan.

Morriganlar'ın aldığından eminsiniz."

"Onlar olmalı. Başka kimseye göstermedim. Ayrıca Amerikalı gazilerimin hepsi Mer-Corp'u duymuştur. Bay North hırsızlıktan endişe ediyorsa, kendi güvenlik görevlileri vardır. O pislikler hırsızların peşine kendileri düşeceklerdir. Rehabilitasyondaki adamlarım için çok fazla stres."

"Tamam. Meşaleyi Morriganlar'ın aldığını kabul edebiliriz," dedi Mary.

"Bay North bu konuda ne diyor? Polise haber verdiniz elbette."

Bu sefer sessizlik hamileydi. Yakaladım seni, diye düşündü Mary. Wiseman bunu açıklamak zorunda kalacaktı.

"Görüyorsun ya Mary, bunu söylediğim ilk kişi sensin. Müşteri gizliliği bunu kapsar diye umuyorum. Hâlâ DEA müşterisiyim, değil mi?"

Mary hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen Mary, Bay North ve Mer-Corp'u mutlu etmem gerektiğini biliyorsun. Hey, bu sadece bağış değil. Mer-Corp gerçekten çok kötü. Enstitümün onların avukatları karşısında hiç şansı yok." İçini çekti, sesi yorgun geliyordu. "North'un kederden secdeye kapandığı söyleniyor. Her an Torc'u hatırlayacağına bahse girerim. Mary, lütfen Morriganları bul ve onu geri al."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

YEREL UZMANLAR VE BECERIKSİZ DEDEKTİFLER

Mary, Caroline ile zıt gündemleri olan iki müvekkil arasında kaldıklarını fark etti. Bay Jeffreys DEA'yı kapatmak isterken, Wiseman davayı genişletmeleri konusunda çaresizdi.

"Gerçek torcun bulunması Joe'nun katilinin yakalanmasında büyük bir ipucu olacaktır," demişti umutla. "Ve Bay J. ne isterse istesin, sen Anna'ya göz kulak olacaksın. Sen busun işte. Torc'u aramak ona yardımcı olmalı. Ne de olsa, düşündüğünden daha fazlasını biliyor olabilir."

Mary, Anna'nın geleceğinin öncelikleri olacağını açıkça belirtirken torcun peşinden gitmeyi kabul etti. Wiseman'ın imalı sözlerinden sonra telefon görüşmesini sonlandırmak istiyordu. İhtiyaçları olan son şey Anna'nın bir başka suçla daha itham edilmesi idi. Genç kadının uyandırılıp uyandırılmayacağını görme zamanı gelmişti. O da olmazsa, en azından Caroline'ı sabahki haberlerle bilgilendirebilirdi.

Mary merdivenleri çıkarken bir an baş dönmesi yaşadı. İki eliyle tırabzanı kavradı ve sırtında bir sancı olduğunu fark etti. Yaşlanıyor muydu? Kesinlikle hayır. Mary adımlarını hızlandırdı ve yatak odasının kapısını açtı. Nefeslerin yükselip alçalmasıyla onu bir sevgi tablosu karşıladı. Anna yorganın altında horluyordu; Caroline da onun yanına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu.

Mary tereddüt etti. Her iki kadın da hayal edebileceğinden çok daha fazla zorlanmıştı. En iyisi uyumalarına izin vermektir. Zamanı Morriganları izlemek için kullanabilirdi. Onları bulmanın zor olmayacağı sonucuna vardı. Eksi Joe, Simmy ve Barin Yaz Okulu'nda ders vermek zorunda kalacaklar. Bekle, Üniversite kapatmamış mıydı? Bunu da kontrol etmeliyim.

Uyuyan kadınlardan uzaklaştı ve parmak uçlarında merdivenlerin başına doğru ilerledi. Ön kapı çalındı. Oh, kesinlikle yine polis değildir,

hiddetlendi: yeter. Koridora inerken Mary, Mufettiş Walbrook'a söylemek üzere bazı sözler hazırladı. Anna bu uyuşturulmuş uykudayken polisin onu almasına izin vermeyecekti. Uyandığında kimse bir yere gitmeden önce üçümüz konuşacağız, diye kendi kendine söz verdi.

Mary kapıya ulaşmadan önce, kapı vurulmaya başlanmıştı. Sarah mutfaktan çıktı, terli ve telaşlıydı.

"Anna'yı arka kapıdan çıkarmak ister misin?" diye fısıldadı Mary'ye. "Sana bir Uber çağırabilirim."

Mary ona gülümsedi. "Teşekkür ederim canım. Anna'yı almalarına izin vermeyeceğim. Ellerinde arama emri olsa bile, o taşınamayacak kadar hasta."

Mary derin bir nefes alarak ön kapıyı açtı. Karşısında bir dizi araba ve gülümsemeyen memurlar yerine Walbrook yerine, kızıl saçlı, kısa boylu, yaşlı bir kadın buldu. Kadın kaşlarını çatmış, çenesini yukarı kaldırarak Mary'ye bakıyordu.

Kurutulmuş otlarla dolu sepeti ve diğer kolunun altındaki dizüstü bilgisayarını aldıktan sonra Mary'nin gözüne metal burunlu botlar ilişti. Basamaktaki kar tanelerini açıklıyor bu, zehirli kar, diye düşündü yükselen bir öfkeyle. Kadın onu iterek geçerken Mary itiraz etmek için ağzını açtı.

"Tam zamanında," diye homurdandı Janet. "Sarah, canım, bu bitkileri al ve Çin Söğüt Çayımı demle - sana gösterdiğim ekstra malzemeli olanı. Wandwalker, dizüstü bilgisayarını alabilirsin."

Mary'nin reçel olduğunu umduğu yapışkanlı makine Mary'nin isteksiz kollarına itildi.

"Janet," dedi Mary dişlerinin arasından. Kapıyı kapattı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yaşlı kadın, Mary'nin cadı stereotipiyle alay etmek için kullandığından emin olduğu bir kıkırdamayı serbest bıraktı.

"Anna'yı görmeye geldim tabii ki," dedi omzunun üzerinden. Uyuyanları uyandırmak istercesine merdivenleri hızla çıktı. Tırabzanlar sallandı. "Bitkisel toksinler konusunda yerel uzman olduğumu duymadın mı?" diye Mary'ye çıkıştı.

Mary ağzını açtı, sonra kapattı. Doğru, Bay Jeffreys John Whitcliffe Hastanesi'ndeki birimin bir uzman çağıracağından bahsetmişti; Janet, yerel cadı. Janet'i, Caroline'in gözlerini ovuşturduğu Anna'nın odasına kadar takip etti.

Janet'in benzersiz eğitimiyle ilgili puslu parçalar su yüzüne çıktı. Holywell'de üvey çocukluktan büyüyle ilgili her konuda otorite haline gelmişti.

toprak. Buna Bitki Farmakolojisi alanında doktora yapmanın yanı sıra ziyaretçi bir Afrikalı şamanla aldığı eğitim de dahildi. Doğal olarak Holywell'in şifalı bitkilerle olan uzun geçmişini de araştırmıştı. Janet yerel bir uzmandı. Başarıları göz önüne alındığında, belki, sadece belki, Anna'yı uyandırabilirdi.

Janet tam da bunu yapmaya başladı. Caroline'ın yataktaki yerini almış ve Anna'nın göz kapaklarını yukarı çekiyordu.

"Ona zarar vermeyin!" diye ciyakladı Caroline. Janet ona bir bakış attı. Janet Anna'nın gece yarısı saçlarından bir tutamı burnuna doğru çekerken Caroline geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Mary.

"Çayı bekliyorum," diye tersledi Janet. Anna'nın ellerinden birini kavradı ve sanki sertliğini kontrol ediyormuş gibi parmaklarını çekti. Eli bıraktıktan sonra yatağın altına doğru ilerleyerek Mary'yi kenara itti. Yorganı yukarı çeken Janet, Anna'nın çıplak ayaklarını ortaya çıkardı. Güneşten bronzlaşmışlardı ve oldukça kirliydiler. Kırmızı-siyah ojeleri dökülüyordu. Yan yana duran iki ayak parmağının tırnakları morumsu renkteydi ve sanki biri üzerine basmış gibi çatlamıştı.

"Hum," dedi Janet. Ot sepetinden kararmış bir kaşık aldı ve her iki ayağının tabanına da vurmaya başladı; önce birine, sonra diğerine üçer kez vuruyordu.

"Janet," diye yalvardı Caroline. "Sana güveniyoruz, güveniyoruz ama. ."

"Wandwalker'ın yok," dedi yaşlı kadın sırtarak. "Güven bana, o öyl

e." "Eminim ne yaptığınızı bildiğinizi sanıyorsunuzdur," dedi Mary.

Kendini saçma hissediyordu. Janet'in numaralarını yapmasına izin veriyorlardı çünkü onlar

onun yardımını reddedemeyecek kadar çaresizdi. O da bunu biliyordu.

"Ha!" diye havladı Janet. "Bilmediğim şey de bu. Yani bilmiyorum. Hastane laboratuvarına gidip kan spektrumunu birkaç bitkimle karşılaştıran kadar bilemem. Ancak şu anda *yaptığım* şey," dedi abartılı bir küçümsemeyle, "Anna'yı eve çağırmak. Gümüş," dedi kaşığa tekrar vurarak, "ay ve ateş, Anna'nın elementleri. Ah, çay, sonunda."

Sarah elinde bir tepsi, bir çaydanlık ve bir fincanla geldi. "Su otu yok, Janet.

Biraz getirdin mi?"

"Evet. Bunu içine koy, dökmeye hazır olacak." Janet sepetinin üzerine eğilerek buruşturulmuş kahverengi bir yaprak aldı ve ona uzattı. Mary, çimenliktekilere hiç benzemiyor, diye düşündü. Muhtemelen acı bir çaydı bu.

"Ona bunu nasıl içireceksin?"

"Çay Anna için değil. Sizin için, üçünüz için. Kehanet dokunuşuyla zihin açıklığı için. Tepsiyi götür Sarah. Çayı paylaştığınızdan emin olun. Bu aynı zamanda bir birleştirme büyüsü."

Janet'ın kötü niyetli sırtışı uyumayan herkesi kapsıyordu. "Wandwalker, Caroline, onu takip edin ve beni bekleyin."

Janet'la sık sık olduğu gibi dengesi bozulan Mary reddedecek kelimeler aradı. Yaşlı cadının kızıl saçları, kapalı perdelerdeki bir aralıktan bir güneş ışını yakaladı. Kaşığı Anna'nın ayak bilekleri üzerinde dolaştırırken, yansıyan bir parıltı çıplak tene dokundu ve Mary gördü. Yoksa gördü mü? Nefesini tuttu. En ufak bir hareket, bir seğirme, bacakta bir titreme.

Caroline da gördü. Mary'nin koluna yapıştı, nefesini tuttu. Mary, Anna'nın tekrar hareket etmesini, bir ses çıkarmasını, herhangi bir şey yapmasını isteyerek baktı.

"Git!" diye emretti Janet.

"Hadi Mary," diye fısıldadı Caroline. "Janet onunla ilgileniyor."

Mary, Caroline'ın kendisini üç fincan parlak sarı çayın dumanı tüten mutfığa çekmesine izin verdi. Sarah'nın sebze çorbasının kokusunu bastıran çayın sirkeli hardal kokusu hiç çekici gelmiyordu. Sarah mutfak masasında oturuyordu, dikkati fokurdayan çorba ile üç fincan arasında bölünmüştü. Caroline'a baktı.

"Sanırım Janet birlikte içmemizi istiyor. Yani hepimizin birden," dedi Caroline. Mary onun, Holywell'deki akıl hocası Janet ile berbat koku arasında kaldığını anlayabiliyordu.

"Bunu daha önce de yaşadın mı?" diye sordu Mary.

"Şey. Bu tarif değil," dedi Sarah daha az güvenle. "Hiç böyle kokmamıştı. Tam olarak değil."

Mary derin bir nefes aldı, oturdu ve fincanla tabağı kendisine doğru çekti. Diğer ikisi de aynısını yaptı. Sarı sıvıya bakan Mary, buharın burnuna damlalar bıraktığını hissetti. İdrar fikrini reddetmeye çalışırken yalnız olmadığını tahmin etti. Üç çift göz karşılaştı.

Mary bir süre durakladıktan sonra, "Anna olmasaydı bunu düşünmezdim bile," dedi.

"Anna için," diye yankılandı Caroline ve Sarah. Üçü de fincanları kaldırdı ve çayı birkaç yudumda içti.

"Aargh!" Mary çayının yarısını masanın üzerine kustu. Sarah sıçrayarak bir kurulama bezi aldı ve dökülenin üzerine fırlattı.

"Mary, canım. . ." Caroline ayağa kalkarken mırıldandı. Çay sesini kısmış olmalıydı. Mary'nin omuzlarını tuttu.

"Güçlü, sabunlu gibi bir şey," diye mırıldandı Sarah, pisliği silerken. Üzerinde Exmoor Koleji arması olan yeni havluyu kullanıyordu. Ne kadar uygun, diye düşündü Mary, mide bulantısını bastırmaya çalışarak. Bir bardak alıp musluktan doldurmak için ayağa kalktı.

Janet kapı aralığında belirdi. "Çayı içmişsiniz, bu iyi," dedi. Lekeli bezi sıkı Sarah'ya ve onların solgun yüz ifadelerine bakarak tekrar sırtıttı. "Ben hastaneye gidiyorum. Bu arada," diyerek Sarah'ya içinden çeşitli renklerde kurumuş yapraklar çıkan birkaç kâğıt torba uzattı, "Bunları ılık suda bekletin. Sonra da Anna'nın ayakları ve başı için bir lapa yap. Birkaç saat içinde kendine gelir."

"Bir ipucun var mı? Ona ne verdikleri hakkında?" Caroline umutluydu.

"Ben tahminde bulunmam Caroline. Sen daha iyi bilirsin."

"Elbette, evet. Üzgünüm, Janet."

"Ama eğer yapsaydım. . ." Janet anlık ilginin tadını çıkararak durakladı. Duraklamadan sonra iç çekti. "Bir aptalın bitkisel bir saykodelik karıştırdığını söyleyebilirim. Yerli Amerikan bitkileri de olabilir. Hastaneye gönderdiğin bilgi için teşekkürler. Ayrıca Sarah, Anna'nın yakın zamandaki şirketi hakkında beni bilgilendirdi. Bitkisel karışım şu ana kadar yapılan testlerde bulunan kokain ve eroinle karıştırılmış olabilir. Yapılacak en çılgınca şey. Onu kolayca öldürebilirdi."

Mutfak sessizdi. Mary konuşamayacak kadar şok olmuştu.

"Oh Janet. Onu iyileştireceksin!" Caroline fısıldadı. Birbirine kenetlenmiş ellerinin boğumları bembeyazdı.

"Evet," dedi Janet rahatça. "Daha kötülerini de tedavi ettim, değil mi Sarah?"

Genç kadın başını salladı ve bilinçsizce çıplak kolundaki izleri ovuşturdu.

Caroline Janet'a sarıldı. Yaşlı cadı kucaklaşmaya tahammül etti ve Caroline'ın omzunun üzerinden Mary'nin gözleriyle buluştu.

"Wandwalker'ın sana ihtiyacı var, çırak Caroline," dedi kendini serbest bırakarak. "Doğru," dedi Mary sesini bularak. "Birkaç görevimiz var. Hepsi de cinayetlerle bağlantılı. Başkan Wiseman'dan aldığım telefonda Anna'yı etkileyebilecek bazı şaşırtıcı gelişmeler var. Hayır, sağlığını değil, Caroline'ı. Boğazını temizledi. "Görünüşe göre Anna'yı cinayet suçlamasından kurtarmak için gerçek Kutsal Kuyu Meşalesi'ni bulmamız gerekebilir. Görünüşe göre Joe Griffith'in öldürüldüğü saatlerde çalınmış olmalı."

Caroline ellerini havaya kaldırdı; Sarah düşünceli görünüyordu. Janet kaşlarını kaldırdı ve John Whitcliffe'e gitmeden önce el sallayarak veda etti.

Hastane. Ön kapı kapandıktan sonra Caroline inledi ve mutfak sandalyesine çöktü. Sarah otomatik bir elle elektrikli su ısıtıcısını doldurdu. Mary fokurdayan çorbanın altındaki gazı kapattı ve bir pencere açtı.

"Çorbanın içinde siyah parçalar var," dedi. "Sulandıracağım. Janet'ten haber beklerken ve Anna'nın gelmesini beklerken, öğle yemeği yer ve bir plan yaparız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

SPELLBOUND

Sarah yapış yapış çorbadan öğle yemeği için yeterince kazıp çıkarırken Mary, Jez Wiseman'ın kayıp meşale hikâyesini anlattı. Anna'nın hırsızlıktaki rolüyle ilgili korkularını dile getirmesine gerek yoktu. Caroline yüzünü buruşturdu ve bir kaşık aldı. Mary kendi katı çorbasına baktı ve Exmoor Koleji'ne yapılacak ilk çağrının bekleyemeyeceğine karar verdi.

Birkaç dakika sonra, hevesli olmayan Kolej Sekreterinden gelen haberi paylaştı. Evet, daha fazla araştırma yapılana kadar polis Celtic Yaz Okulu'nun devam etmesine izin vermişti. Caroline sessizce kâsesini kazıdı. Mary hâlâ tanımlanabilen sebzeleri çatalla karıştırdı. Rhiannon'un bayat havuçlu kek dilimleri üzerinde, tükenmiş DEA ekibi Müfettiş Walbrook'un öğleden sonra gelişi için hazırlandı.

Oraya vardığında Walbrook hiç vakit kaybetmeden konuya girdi.

Müfettiş kapının eşiğinde, "Eğer sağlığı elverirse Bayan Vronsky'yi Oxford karakoluna götürmek istiyorum," dedi, "Hücrelerimiz yataklarla dolu ve bir polis doktorumuz da hazır bekliyor. Ona başka sorularımız var."

Walbrook'un yüzü kayıtsızdı. Mary, Walbrook'un Anna'ya karşı tavrındaki değişimden duyduğu rahatlamayı gizledi. Onun kırılğan durumunu kabul eden bir rica Mary'nin üstesinden gelebileceği bir şeydi. Kapıyı açık tuttu.

"İçeri gelin, Müfettiş. Harika haberlerimiz var. Anna şu anda uyuyor ama birkaç dakikalığına uyandı."

Caroline onun yanındaydı, parlayan gözleriyle nefes nefese kalmıştı. İki polis arabasının gürültüsüne tepki olarak aceleyle merdivenlerden inmişti. Arabaların gürültüsü, sakın bir yerleşim yeri olan caddeden duyuluyordu. Mary komşuların ne düşündüğü konusunda endişelenmekten vazgeçmişti. Bu sırada Walbrook oturma odasına girerek mobilyaların arasında dolaşmaya başladı.

"Bayan Wandwalker. . . ."

"Evet, oturun," dedi Mary. Keyifli olmaya kararlı bir şekilde yıpranmış kanepeyi işaret etti. Caroline talihsiz okul gezisinde onun yerini almakta ısrar ettiğinde çekildiği yer orasıydı.

Walbrook'un iç çekişi duyulabiliyordu. Yanında öncekinden farklı bir çavuşla birlikte, düşmanın güçlü yönlerini tespit eden bir general gibi Mary'ye dik dik baktı.

"Çavuş Cassidy," dedi ve yaşlı Sih'e eliyle bir sandalye çekmesini işaret etti. "Bayan Jones," diye umutla Caroline'e döndü. "Bayan Vronsky'nin sorgulanmaya uygun olduğu konusunda ne diyordunuz?"

"Yapmadı," diye araya girdi Mary. "Anna bugün sorgulanmayacak. Ne sen ne de bir başkası tarafından. John Whitcliffe testlerle ilgili telefonlarıma cevap verene kadar kesinlikle olmaz."

"O çok zayıf," diye açıkladı Caroline bulutlanarak.

"Gördüğünüz gibi Müfettiş, Anna'yı tutuklamıyorsunuz. Onu bu evden çıkarmayı düşünebilmeniz tek yolu bu olurdu." Mary, Walbrook'un düşünceli memnuniyetsizliğiyle yüzleşti.

"Gerekçelerimiz var. ..bir arama emri," diye başladı.

"Hayır, yok," diye karşı çıktı Mary. "Anna tren istasyonunda itiraf ettiğinde onu suçlamadınız. Sözde kanıtınız şimdi daha da zayıf."

Walbrook, tanışmalarından bu yana ilk kez Mary'nin onu kışkırtmasına izin vermedi. "Bana söyleyemezsin. . ."

"Bu kişisel bir savaş değil, Müfettiş." Mary ses tonuna erimiş çelik kattı. Caroline gerginliğinin azaldığını hissetti. Güvendeydiler. Mary durumu kontrol altına almıştı. "Bir saat önce Exmoor Koleji'ni aradım. Celtic Yaz Okulu'nun yeniden başlamak üzere olduğunun farkındasınızdır elbette," dedi Mary sabırsız bir gence açıklama yapar gibi. "Aslında, bu konuda ısrar etmiş olmalısınız, yoksa Kolej ikinci cinayetden sonra asla devam etmezdi."

Yavaşladı. "Tekrar edeyim, polis, *yetkililer* Anna'nın suçlu olduğuna ikna olsaydı yaz okulu olmazdı. Hâlâ Rhiannon'ın ölümünü araştırıyorsunuz. Belki istemiyorsunuz ama araştırıyorsunuz. Katil bulunamadığı için herkes Exmoor'a geri dönüyor."

Walbrook ayağa kalktı ve ellerini büktü. Tanıklara duygularını belli etmemekle övünürdü. Özellikle de stratejisini doğru tahmin edenlere. Bu sinir bozucu derecede zeki kadına hiçbir şey vermeden geri çekilmeye karar verdi. Kapının önünde kısa bir süre durdu.

"Vronsky'ye yarın için bir avukat bulun, Bayan Wandwalker. İhtiyacı olacak." Ön kapıyı Çavuş Cassidy'nin suratına çarptı. Çavuş Cassidy

Çavuş özenli bir dikkatle kapıyı yeniden açtı. Son anda dönüp Mary ve Caroline'ı selamladı.

Salona döndüklerinde Sarah'nın elleri kalçalarında ayakta durduğunu fark ettiler.

"Fuzz'lar. . ."

"Sarah. . . ."

"Lanet olası işe yaramaz." Sarah kapıyı arkasından çarparak mutfığa gitti. Holywell'in insan ticareti mağduru kadınları polisi sevmezdi. Caroline kanepeden bir minder kaptı ve kendini onun etrafında bir top gibi kıvırdı. Mary parmaklarını masaya vuruyordu.

"Anna'ya bir avukat tutacak mısın, Mary? Yani, iyi bir tane?" Mary sadece ona baktı.

"Doğru ya. Hiç paramız yok. DEA'nın banka hesabına baktım. Ama bu Anna için. Hiç tanıdığımız yok mu? ..er. ..ucuz avukatlar?"

Mary'nin dudakları kıpırdadı. Caroline şaka yapacak durumda değildi. Mary onun yanına kaydı ve omzunu okşadı. Genç kadın birkaç saniye için parmak eklemlerini ısırmayı bıraktı.

Mary sonraki sözlerini dikkatle seçti.

"Çok fazla endişelenmemeye çalış, Caroline. Kimse Anna'yı Walbrook'a ya da onun gibilere terk etmiyor." Mary bir an düşündü. Avukatlara danışmadan önce, Anna'nın suçlu olup olmadığı konusunda Caroline'le açık konuşmalıydı. "Caroline, bana bak. Hayır, hadi ama, bu önemli. Konuşmadan önce düşün. Anna'nın bu davada herhangi bir suçu olduğunu düşünmüyorum."

"*Tabii ki* suçlu değil! Uyuşturucu. . ."

"Hayır, uyuşturucu değil, Caroline. Hayır, yani, evet, uyuşturucu. Gördüğün gibi. . ."

Yastığı göğsüne bastıran Caroline kendini oturur pozisyona itti. "Ne diyorsun sen? Anna itiraf etti." Kasvetli bir dalga onu sarstı, gözyaşları çok geride kalmadı.

Mary'nin sesi cesaret vericiydi. "İtiraf her zaman görüldüğü gibi değildir. Caroline. Anna'nın itiraf etmesinin *nedeni* uyuşturucu olabilir. Planın, aslında yapmadığı şeyleri yaptığına inanmasını sağlamak olduğunu varsayalım."

Bunu Caroline'a yüksek sesle söylemek rahatlatıcıydı. Walbrook alay eder, sonra da bu fikri denemeden önce her türlü maddi kanıtı isterken, Caroline anlayışla karşılardı.

"Mary." Caroline sıçradı ve yastığı yere attı. Eski kanepenin yayları itiraz etti. "Sen bir dahisin! Bu olmalı. Anna masum. I

biliyordu. Ona söylemeliyiz, ne olduğunu açıklamalıyız. Yukarı çıkacağım ve ... "

Mary'nin telefonu çalmaya başladı. Telefonu eline alarak Caroline'a beklemesini işaret etti. "Janet arıyor." Mary telefonda, "Bitki zehirleri hakkında söyleyeceklerini dinle," diye seslendi.

Caroline, "Beni değil, seni arıyor," diye homurdandı, ama bunu kastetmemişti. Sevinçten solgun yanakları kızarmıştı. Sehpanın ayağını tekmeledi.

"Hoparlöre veriyorum." Mary telefonu sehpanın üzerine koydu. "Janet, evet, ben Mary. Caroline benimle. Haberler nedir?"

"Ahh," dedi ve ardından kâğıtları karıştırdı. Onun için alışılmadık bir şekilde Janet tereddüt ediyordu.

"Janet?" Caroline'ın sevinci bir kademe azaldı.

"Mary, Caro, sizi arıyorum çünkü. ..şey ve Sarah da. Bak, Anna konusunda çok dikkatli olmalısın. Onun durumu.. ..karmaşık."

"Karmaşık. Ne demek istiyorsun?" Mary telaşa kapılmayı reddetti. "Açık konuş Janet. Anna iyi olacak mı?" Elini Caroline'a uzattı.

Şimdi kelimeler daha hızlı geliyordu. "Tamam mı? Ye. . .es. Muhtemelen. Muhtemelen. Uzun vadeli değişiklikler olma ihtimali var. Daha fazla test yapıyoruz. Buradaki en büyük testin Anna'nın kendisi olduğunu görüyorsunuz." Janet nefes almak için durakladı. Ne Mary ne de Caroline onun sözünü kesmek istemiyordu. "Mesele şu ki, hiç kimse bu kombinasyonu bir insan üzerinde denemedi."

Sessizlik bir kar örtüsüydü. Mary bir saatin tik taklarını duyabiliyordu. "Devam et," dedi Mary. Caroline onun elini tuttu.

"Kaliforniya'dan gelen ipuçlarından sonra arkadaşınız Wiseman'a ulaştım. Beni Joe Griffith'in ziyaret ettiği Kızılderili şifacılarla temasa geçirdi. Delirdiği için onu kovdukları doğru mu?"

Kelimeleri bulan Caroline oldu. "Evet, Dr. Wiseman Mary'ye böyle söyledi. Acele et ve bize anlat, Janet. Buna dayanamıyorum."

Telefondan birkaç homurtu geldi. Hayır, yabancı bir kelimeydi.

"Burada daha çok Danu'nun Kökü olarak bilinir." Mary'nin telefonu düz yüzeyde titredi. "Son derece nadir ve oldukça halüsinojenik. Keltler ya da en azından onların kutsal insanları Druidler tarafından geleceği söylemek için kullanıldığı söylenir. Danu onların tanrıçasıydı. Dediğim gibi, modern bir araştırma, test ya da deneme kaydı yok. Anna konusunda karanlıktayız."

Mary birdenbire öfkeli olduğunu fark etti. Janet'in bitkiler ve sihirleri hakkında her şeyi bilmesi gerekiyordu. "Karanlıkta mı?" Onun içinde

Karanlık gül. Mary boğuldu; karanlık Caroline'ı boğacaktı. Mary ikisi için de savaşmak zorundaydı. Sakinlik için, mantıklı olmak için mücadele etti.

"Janet, nasıl olur da. ..bu ilaç nasıl bu kadar. ..bu kadar bilinmez. Kızılderili tıbbının Amerika'daki alternatif tedavilerle güvenli bir şekilde bütünleştiğini sanıyordum," dedi Mary. "Yetkililer tarafından ruhsatlandırılmasa bile test edilip hakkında yazılar yazılıyordu."

"Öyle," diye karşılık verdi Janet gözle görülür bir bıkkınlıkla. "Gezegendeki en iyi şamanlardan bazılarında düzenli, geleneksel şifa, iyiden daha iyi olmadığı sürece iyidir. *İsme* dikkat etmemişsiniz. Danu'nun Kökü Amerikan yerlisi değil. Avrupa'nın eski tanrılarını yaşatan sömürgeciler tarafından getirildi. Büyük ihtimalle on yedinci yüzyıl simyacıları tarafından ithal edilmiştir."

"Tarih dersi için vaktimiz yok."

"Evet. Biliyorum. Görünüşe göre Joe Griffith kabilenin kutsal kesesinden Danu'nun Kökünü çalmış. Şifacılar onu kullanmıyorlardı, yani herhangi birinin yutmasına izin vermiyorlardı. Daha ziyade, güç kaynağı olarak saklıyorlardı." Janet durakladı.

"Bir güç kaynağı mı? Bu nasıl çalışıyor?" Mary cevaplar için fazla umut beslemeden sorularını sıralıyordu.

"Oh, çok açık. Bir şifacı Danu'nun Kökü'nden bir örneği ayın yapılan yerin yanındaki kutsal toprağa gömer. Herkes bunun yalnız bırakılması, asla çıplak tene temas etmemesi ve şifalı otlar ve içkilerle birlikte saklanmaması gerektiğini bilir. Senin Joe Griffith törene saygısızlık etti. Onu kazıp çıkardı, birazını yedi, sonra da geri kalanını çaldı.

Elbette, diye düşündü Mary. Caroline Janet'ın duyabileceği kadar yüksek bir inilti çıkardı.

"Bu Caro olmalı. Bakın kızlar, kendinize gelin. Anna'nın hatırı için Danu'nun Kökü'nü bilmelisiniz. Yıllar önce Connecticut'ta yeniden keşfedildikten sonra kabileler arasında elden ele dolaşmış. Sonunda Danu'nun Kökü, New Mexico Üniversitesi'nde bitki araştırmaları yapan şifacılarından birine ulaştı. Kırmızı tozla bağlantı kurmadan önce birkaç şey denedi

- kökü yer elmasına benziyor- simyaya. Tanrı korusun, aptal onu yuttu. Kabuslarını anlatacak kadar bile yaşamadı. Her neyse, Avrupa'daki simyacıların onu kendi içlerinde kullanamayacak kadar mantıklı olduklarını ve bu yüzden de özellikleri hakkındaki bilginin yok olup gittiğini öne sürüyor."

Caroline ağzını açtı. Mary, Janet'in bitirmesine izin vermesi için ona işaret etti.

Öksürme ve Janet'in bir şeyler içme seslerini duydular. "John Whitcliffe'teki teknisyenlerden birine ne yaparlarsa yapsınlar yaptırıyoruz. Bizim

Ön test sonuçları birkaç Roma eczacı kayıtlarına uyuyor. Bu ilaca Danu'nun Kökü adını verenler Romalıları; sanırım şarlatanlarına uzak durmalarını söylemek için. İmparatorluk tarafından yasaklanan bir Kelt halüsinojeninin haberi yayılmıştı. O deli Neron, seks partileri için bunu ele geçirdiğinde kimse şaşırmadı."

Mary alaycı bir tavırla, "Büyüleyici," dedi. Kamburu çıkmış ve her zamankinden daha solgun olan Caroline'i düşünerek, "Ve dehşet verici," diye eklemedi. "Joe Griffith'in kökün Kelt kökenlerini duyduğunu mu söylüyorsun? .."

Janet, "Wiseman onu delirttikten *sonra* geri kalanını çaldığını düşünüyor," dedi. "Sanırım tanrılara giden bir telefon hattı. Exmoor'da işlerin bu kadar karışmasına şaşmamalı." "Ve gezide, hiç şüphesiz," diye hatırlattı Mary, "Joe öldürüldü.

kendi ilacıyla. Hem gerçek anlamda hem de sembolik olarak." "*Peki ya Anna?*" Caroline bağırdı.

"Jones, Caro, susun artık. Bir dakika bekle. ." Janet'ın emri Caroline'in iç çekerek kanepeye yaslanmasına neden oldu. Mary'nin elini tutmaya devam etti.

"Bize bu ilacın ne yapabileceğine dair en iyi tahmininizi söyleyin," diye çıkıştı Mary, öfkesi Anna için duyduğu endişeyle yatışmıştı. "Bu konuda çok az şey bilindiğinin farkındayız. Boş verin, sizin tahminleriniz bizim korkularımızdan daha iyi. Bize *bir şeyler söyleyin*."

Emretmek istedi. Daha çok bir yalvarış gibiydi. Caroline, Mary'nin elini sıkı. Telefondan uzun bir ısıklık sesi yükseldi.

Janet sonunda, "Ne demek istediğini anlıyorum, Wandwalker," dedi. "Tamam, bazı gerçek testler yapmak için Anna'nın kanından yeterince Danu'nun Kökünü sentezlemeye çalışıyorum. Mecbur kalmadıkça ondan daha fazlasını almak istemiyoruz. Ben simya ve büyü sanatının bir karışımını kullanıyorum, birkaç postdoc ise makinelerindeki elementlerin izini sürüyor. Ayrıca bilişim uzmanlarımız da var. Danu'nun Kökü ilaç envanterlerinin hiçbir yerinde yok. Görünüşe göre bunu bilen kültürler yasaklamış. Danu'nun Kökü'nün izini sürmemize yardımcı olacak en iyi kişi elbette-"

"Anna'nın kendisi," diye araya girdi Caroline. "İnternette her şeyi bulabilir." "Aynen öyle. Ve Anna'nın da bunu, bir şey bulduğunda yapabilmesi mümkün. uyanır."

"Neden sadece olası?" Mary uyarı notunu yakaladı. "Anna gözlerini erken açtı. Kendine geliyor."

Bir sessizlik oldu.

"Janet?"

"Uyanık olacak ya da normal bilincine yakın olacak ama kendisi olmayacak." Janet'in sesi kederli ve tahmininden emin geliyordu. "Henüz bildiğin kadın değil, bir panzehir yapamazsak belki de hiç olmayacak. Yarı bu dünyada yarı başka bir dünyada olacak. Bununla yüzleşmelisin. O yatakta uyanan kadın Anna olmayacak."

"Anna kim?"

Kelimeler açık kapıdan döküldü. Mary ve Caroline başlarını birlikte çevirdiler. Kapının koluna yaslanmış olan Anna'ydı. Teni kirli bir sarıydı, saçları o kadar yağlıydı ki omuzlarına katran gibi yayılmıştı. Caroline hıçkırıklara boğuldu ve onu kucaklamak için koştu. Anna telaşlanmış görünüyordu. Temasa tahammül etse de gözleri, içinde hiçbir şeyin kıpırdamadığı durgun havuzlardı. Mary yutkundu ve telefonu açtı.

"Teşekkür ederim, Janet. Seni sonra ararız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OKULA DÖNÜŞ

Ertesi sabah saat 9:02'de Kelt Çalışmaları Yaz Okulu öğrencileri heyecanlı bir bekleyiş içindeydi. Rhiannon ön sırada otururdu, teneffüslerde Joe'nun peşinden koşmak için daha iyiydi. Birisi onun sandalyesine pembe bir gül goncası yerleştirmişti. Kürsüde, ağırbaşlı bir Simmy konuşmasını hazırlıyordu. Herkes bir duyuru bekliyordu. Rhiannon ve Joe Griffith hakkında ne söylenecekti? Anna'nın itirafının sızıntıları tüm sosyal medyaya yayılmıştı. Hiç kimse DEA'nın üç üyesinin gelişine hazırlıklı değildi.

"Anna," diye haykırdı Simmy kürsüden. "Ben. . . Yani, sen. . . iyileşti mi?"

Genç kadın o durgun gözlerle Simmy'ye yaklaştı. Simmy'nin değil, onun halka söyleyecek bir şeyi vardı.

"Ben Manannan Mac Lir'in karısıyım ve benim bir adım yok. Sulis'in yaşam kaynaklarını bulmasına yardım etmeye geldim."

Simmy'nin içinde çeşitli şok biçimleri ortaya çıktı ve sınıfa yayıldı. Simmy'nin elleri titremeye başladı. Kürsüye yaslanarak yere bastırdı. Öğrenciler onu daha iyi izleyebilmek için aceleyle yerlerine oturdular. Ayrıca, bu daha güvenli hissettiriyordu.

"O Sulis. Onu buldunuz," diye gür bir ses geldi odanın arkasından. Elbette Colin'di. Mary onun Simmy'nin yanına doğru ilerlediğini fark etti. Öğretim görevlisi ellerini koyu kökleri görünen sarı saçlarında gezdirdi. Üç kadına soru sorarcasına baktı.

Mary ve Caroline Anna'nın biraz gerisinde durdular. Caroline Anna'yı yakalamaya hazırlanırken, Mary Morriganlar'ın tepkilerinden hiçbir şey kaçırmamaya kararlıydı. Simmy kum rengi pantolon takımını düzeltti ve Anna'ya hitap etti.

"Benim adım Sulis," diye onayladı. "Yaşam kaynaklarını, Thames'i besleyen kayıp yeraltı nehirlerini aradığım konusunda haklısınız. Sen

bana yardım edebilirsin, Lir'in karısı."

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, diye düşündü Mary. Anna o sabah Norham Gardens'ta aynı sözleri söylediğinde mutfakta şaşkınlık yaratmıştı. Exmoor'a bu şekilde gelmek, Bay Jeffreys'in Anna'nın aklına girmek için öngördüğü şey değildi. Yine de Mary, Caroline'ı Anna'nın içindeki bu yeni kişiyi takip etmeye ikna etmişti. Anna'nın ruhunu arıyorlardı.

Anna'yı arayışları iki saat önce, Norham Gardens'taki mutfığa girdiğinde başlamıştı. Saçları dağınık ve vücudu yıkanmamış halde, üzerinde en eski kot pantolonu ve Caroline'ın kocaman su rengi tişörtüyle diğer üç kadının önünde duruyordu. Anna'nın üzerinde küçük bir çadırı andıran bu tişört dizlerinin hemen üstüne kadar geliyordu. Kilo vermiş, diye not etti Mary.

Önce Caroline konuştu. "Anna, sevgilim. Yatakta kalacağını sanıyordum." "Anna gitti," dedi genç kadın, özellikle kimseye söylemeden. "Ben Manannan Mac Lir'in karısı ve benim bir adım yok. Sulis'in yaşam kaynaklarını bulmasına yardım etmeye geldim."

Caroline elindeki tost tabağını bıraktı. Gözleri dehşet içinde Mary'ninkileri aradı.

"Bunu nasıl heceliyorsun?" dedi Mary, dizüstü bilgisayarına uzanarak. Anna onu görmezden gelerek masaya oturdu ve kirli elleriyle bütün bir somun ekmeği aldı. Kabuğunu çiğnemeye başladı.

Caroline inlemeye başladı. Bir şey yapamadan Mary onu bir tarafa çekti ve kulağına fısıldadı. Sarah bu fırsattan yararlanarak kırık tabağın parçalarını topladı. Tost, yapışkan tarafı aşağıya gelecek şekilde Anna'ya çok yakındı ve Sarah'nın onu yakalaması için sallanan bir ayağın ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Bu arada Mary, Caroline'a Anna'nın bulunduğu yerden ayrılmaya zorlanmamasının çok önemli olduğunu hatırlattı. Öfkelenebilir ve birileri zarar görebilirdi. Janet gece geç saatlerde yaptığı bir telefon görüşmesinde bu konuda ısrar etmişti. Danu'nun kökü ve uyuşturucuların etkileşimi çok dengesizdi.

Janet, "Tanrı aşkına Anna'nın ruhunu zorlama, Wandwalker," diye yineledi. "Mecazi anlamda boğulabilir. . kalıcı olarak."

Şimdi, Mary'nin hatırlatmaları kulağına damlarken, Caroline yavaşça başını salladı. Ağzı ekmeğin içine gömülmüş, öfkeli siyah gözleri arkasından fokurdayan kirli kadına odaklandı.

"Pekala Dar. Yani Lir'in karısı. Sana yardım edeyim." Caroline somunu Anna'nın elinden aldı, öfkeyle gülümsedi, sonra hızla bir dilim kesti, tereyağı ve reçel ekledi. Anna parlak kırmızı reçeli görünce gerildi, sonra da

Parmağını. Parmağını diline götürdükten sonra heyecanla ekmeğin üzerindeki reçeli ve ardından tereyağını yalamaya başladı. Bu Mary'ye bir fikir verdi.

"Bunların ikisini de iç, seni Sulis'e götüreceğiz." İki büyük fincana kahve doldurdu. Janet hiçbir zaman günlük hayatın çarelerini deneyemeyeceklerini söylememişti. Mary yarı yarıya inandığı şeyle uzun süre yaşamıştı: bir fincan iyi kahve ve çoğu şeye katlanılabilir.

"Anna, yani Lir'in karısı bizimle yaz okuluna geliyor," dedi Caroline ve Sarah'ya. "Sulis'in Simmy'nin gerçek adı olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi? Ayrıca, ilk dersinde Hayat Pınarları'ndan bahsetmişti, bundan eminim."

"Erm, kaynaklar, enerjiler, evet, su yolları. . oh, işte bu!" Sarah ellerini çırpı. "Eski ve kayıp su yolları, İklim Acil Durum çağında yaşamın kaynaklarıdır," diye alıntı yaptı.

WikiEsoterica'daki sayfayı aşağı doğru kaydıran Mary, "Doğru, burada da Manannan Mac Lir var," dedi. "Perilerin kralı, Keltler için Öteki Dünya'nın Lorduydu."

"O dirildi," dedi Anna, Sarah'ya bakarak. "Yükselen Kan ve fedakârlık sayesinde, o yükseldi."

Şaşkına dönen Caroline ona bir dilim daha eklemek ve reçel yaptı, bir tane de kendisi için. İşaret ederek ve çiğneyerek daha geleneksel bir yemek yeme modeli oluşturdu. Lir'in karısı çabuk öğrenmişti.

"Hmm, acaba kastettiği kurban Joe Griffith mi?" diye mırıldandı Mary. "Joe, Mac olabilir mi? . Mac olabilir mi?"

"Manannan Mac Lir," diye düzeltti Sarah telefonunu çalıştırırken. "Altın bir meşale takması dışında hakkında pek bir şey yok."

"Torc" kelimesini duyunca Anna irkildi, sonra somunu kaptığı gibi göğsüne bastırdı. Kuyular kadar derin gözlerle etrafına bakındı. Caroline elini uzattı. Anna o kadar hızlı hareket etti ki Mary sandalyenin kayışını ve Caroline'in çılgınlığını zar zor duydu. Anna yere çömelip ekmeği vücuduyla sakladığı yerden her ikisine de tısladı.

"Yowee. Anna, lütfen yapma!" Caroline onun elini kucakladı. Mary parmaklarını açmasını sağladı. Isırıkta kan çıkmadı. "O gitti." Caroline gözyaşlarını Mary'nin uzattığı mendillerle sildi.

"Neşelen Caroline," dedi Mary hızlıca. "Artık bir şey biliyoruz. "T" kelimesine dokunma ya da onu kullanma." Caroline'ı lavaboya çekerek eline soğuk su tuttu. "Endişelenmemeye çalış, Caroline, canım. Onu geri getireceğiz."

Mary asla sevgi sözcükleri kullanmazdı.

"Bakın, bu sabah yaz okuluna gidiyoruz. Anna'nın durumu ve her iki cinayetle ilgili ipuçları için bir şans. Hayır, ağlama Caroline. Eğer Anna da bizimle gelirse, bu anılarımızı canlandırabilir." Caroline düşünceli görünmeye başladı.

"Sadece kötü anılar değil," diye ekledi Mary. "Umarım - hayır, inanıyorum ki, suçları çözmek Anna'nın geri dönüş yolunu bulmasına yardımcı olacaktır. *Altın olayına* nasıl tepki verdiğine bir bakın. Onun için bir anlamı olduğunu biliyoruz. Gerçek olanın yerini bulmak ona yardımcı olacaktır."

Mary keşke sesi kadar kendine güvenen biri olsaydı. Plan yapmayı severdi. Ölçülebilir ve başarılabilir aşamaları olan projeler tasarlamaktan zevk alırdı. Mary Wandwalker Arşiv günlerinde, öngörülemeyen şeylerin organizasyon becerilerini boğmasına izin vermemesiyle ünlüydü. O günler geride kalmıştı. Mary köşede çömelmiş duran Lir'in karısına baktı. Azgın bir selin üzerine bir kalas atma zamanı gelmişti. Davaya devam etmekten başka ne yapabilirlerdi ki? Hiçbir şey yapmamak, Bay Jeffreys'in DEA'yı kapatma isteğine uymak anlamına gelirdi. Bu bir seçenek değildi.

Mary, bir zamanlar Anna olan kadının şimdi vahşice çiğnemesi, ağzındaki reçeli silmesi ve ellerini yalaması karşısında alaycı bir ifade takındı.

Bay Jeffreys hayatı, hükümet çevrelerinde dolaştığı ofisler kadar düzenli severdi. Ancak Yeniden Doğmuş Keltler'de düzenli ya da tertipli hiçbir şey yoktu. Albert Edward Morrigan'ın kendisi gibi onlar da nehre atlamak zorunda kalacaklardı. Onun aksine, hayatta kalmak zorundaydılar.

Mary mırıldandı, "Hayatta kalmaktan fazlasını yapacağız."

Anna'yı yaz okuluna götürmek pratik olduğu kadar tehlikeliydi de. Anna'nın suç geçmişi ve radikal ayrışma durumu (tıbbi web sitesinin ifadesiyle) göz önüne alındığında, Mary Anna'nın Öteki Dünya'da gözetimsiz kalamayacağına karar verdi.

"Biz gitmeden önce," dedi Mary Anna'ya. "Caroline Lir'in karısını düşün altına sokacak. Isırmak yok."

Anna bakakaldı.

Mary sertti. "Isırmak yok, yoksa başka yemek yok."

Anna'nın parmak eklemleri somunun kalıntıları üzerinde beyazlaştı.

"Masanın üzerine bırakın, duştan sonra burada olacak."

Anna zarif bir kıvrımla ayağa kalktı. Mary'ye kaşlarını çatarak baktı, ekmeği yavaşça masanın üzerine bıraktı ve parmaklarını geri çekti.

"Yağmur," dedi Caroline fazla parlak bir ses tonuyla. Anna'nın eline uzandı, sonra geri çekildi. Onun yerine Anna'ya kendisini takip etmesini işaret etti. "Özel bir yağmur. Ilık yağmur, sadece senin için."

Mary arkalarından, "Ona en iyi giysilerinden birkaçını giydirin; internetten aldığı şu tasarımcı kıyafetlerini," diye seslendi. Anna'yı yeniden kendine doğru çekecek herhangi bir şey.

Şampuan kokan Anna, beyaz ipek bir vardiyanın üzerine bordo kolsuz bir ceket giymiş olarak döndü. Yıkanmış saçlarını nemli bir topuz yapmıştı. Kendisine yer verirlerse Mary ve Caroline'ın arasından geçecekti. Sarah evde kalmaya karar verdi.

Exmoor'da, Anna'nın duyurusu yaz okulu öğrencilerini şaşkına çevirirken Simmy ve Colin'i cesaretlendirdi. Mary, Simmy'nin Anna'nın yeni halini kabullenişini izlerken şüphelerini gizlemeye çalıştı. Bunun nedeni, genç kadının uyuşturulmasında Joe ile işbirliği yapmış olması mıydı? Mary, Simmy ve Colin'i sorgulamak için can atıyordu. Barin'i de. Keşke polis de Anna'nın içinde bulunduğu durumu kendisi ve Caroline gibi görebilseydi.

Saat 9:11. Mary Wandwalker dışında herkes yerine oturmuştu. Anna, Caroline'ın yerlerini işaret eden hafif dokunuşunu kabul etti. Colin sandalyesini kürsüdeki Simmy'ye yaklaştırdıktan sonra sınıf kıpırdamadan duruyordu. Mary, Colin'in gezi öncesinden farklı olduğunu fark etti. Sanki bir santim büyümüş gibiydi, kendine daha çok güveniyordu, öğrenciden çok Joe gibiydi.

Enerji saçan Colin, Anna ve Simmy'ye kilitlenmişken zorlukla nefes alıyordu. Simmy'nin arkasında büyük ekrana bu modülün başlığı yansıtılmıştı: "Kutsal Sular, Kurbanlar ve Gündönümleri". Kırmızı harfler, ağaçlar ve kayalarla çevrili doğal bir göletin fotoğrafı üzerinde parlıyordu. Küçük harflerle şöyle bir başlık vardı: 'Mabon Kutsal Kuyusu, Kelt döneminden beri kullanılıyor.

Mary ayağını iki kez yere vurdu. Simmy onu görmezden gelmeyi bıraktı. "Lütfen yerinize oturun, Bayan Wandwalker."

Colin ayağa fırladı. Mary onu görmezden geldi.

"Sınıfa bir şey söylemeyecek misin? Tüm bu olanlardan sonra. Bu yaz okulunda iki ölüm."

"Polis bizden bu konuda konuşmamamızı istedi."

Simmy'nin sesi tam kontrolden yoksundu. Colin annesine homurdandı. Saçında farklı bir şeyler vardı. Beyaz sarının üzerine altın uçlar koymuş, diye düşündü Mary. Anna kendinde olsaydı, bunu ona sorabilirdim.

Colin sahnede fısıldayarak, "Anne, fedakârlıkları dinlemek istiyoruz," dedi. "Ben slaytları çalıştıracam. Tıklayıcıyı bana ver."

"Bir dakika Colin. Yeniden Doğan Keltler," Simmy Mary'ye hitap ederken durakladı, sessiz ve kararlıydı, "metaforik kurbanı vurguluyor. Kadim, gizli pınarları, kayıp nehirleri bularak suları yenilemekle ilgilidir."

"Nehirler mi? Gerçek kayıp nehirler mi? Bunlar metafor değil, değil mi?" Mary mantıklı davranıyordu. "Sen bir iklim ve su bilimcisisin." Ekrandaki kelimelere tekrar baktı, sonra Simmy'ye döndü. Sesini tüm odayı kapsayacak şekilde yükselterek şöyle dedi: "Anlıyorum, tıpkı merhum Joe Griffith'in dediği gibi kayıp nehirleri arıyorsunuz. Londra'nın kayıp nehirleri gibi."

Mary kendini sabitlemek için elini bir sandalyeye koydu. Thames Nehri'ne, çakıllı kumsala, köprünün üzerinden gürleyen trafik mırıltılarına, sabahın erken saatlerinde gelgitle birlikte nehrin yukarısında uçan martılara geri dönmüştü. Paslı bir borudan akan kayıp nehir Eponia, genç bir kızın çıplak gövdesini yıkıyordu. Yeniden Doğan Keltler'in bir üyesi olmak için yanıp tutuşan Rhiannon gerçekten de her şeyini feda etmişti. Kelimeler Mary'den sanki içsel bir kuyudan akar gibi akıyordu.

"Kim yaptı, Simmy? Rhiannon'u kim öldürdü?" Odadaki sessizlik nehir kokuyordu. Colin güven verici bir kolla Simmy'ye sarıldı. Daha yaşlı görünüyor, diye düşündü Mary.

"Anna'ya Danu'nun Kökünü kim verdi?"

Bu Caroline'di. Mary onun yanında belirttiğini fark etmemişti. Simmy dudaklarını yaladı. Tam konuşacaktı ki kapı açıldı.

"Ah, Bayan Wandwalker, Bayan Jones, lütfen benimle gelin. Bu önemli dersi bölüyorsunuz. Kardeşimin derse başlamasının tam zamanı."

Barin, boyuna göre fazla solgun bir takım elbise içinde, bir elinde telefonu, orada duruyordu. Saç tellerini alnına yapıştıran boncuk boncuk ter, üniversitede ne kadar hızlı ilerlediğini ele veriyordu. Colin'in mesajıyla çağrılmış olmasına rağmen genç adama ters ters baktı.

Mary bu kesintiden memnundu. Morriganları sarsacak bir ilerleme kaydedilmişti. Üçüncü sırada bir hareketlilik yakaladı. Anna ceketinin altındaki ipeği okşuyordu. Genç kadın başını kaldırıp Mary'ye baktı. O iki karanlık havuzda bir şeyler kıpırdadı.

Mary Wandwalker Simmy'ye, "Lütfen Anna'yı eve geri getir," diye talimat verdi ve başıyla onayladı. Simmy ulaşılamaz biri değildi. Bu onun katil olma ihtimalini artırıyor muydu yoksa azaltıyor muydu? Mary şimdi Barin'in gelişinden faydalanmaya karar verdi. Colin'in gençliğine içerleyen bu yaşlı Kelt de kimdi?

"Profesör Morrigan, sorularımıza cevap vermek için kendinizi hazırlamanız ne büyük incelik. Çalışma odanızda kahve içmenizi önerebilir miyim?" Mary dışarı fırladı, onu sırttan Caroline izledi. Barin, üçü merdivenlerin dibinde toplanana kadar cevap veremedi.

"Pekala, Bayan Wandwalker. Polis bana sözde ajansınızdan bahsetti. Kalpten kalbe konuşmamızın zamanı geldi."

Kolejdeki odalarına doğru ilerleyen Barin, parıltısı yuvarlak vücudunu neredeyse tüketecek olan güneşin altında yürüyordu. Onu takip ederken Mary gözlerini siper etti, Caroline ise güneş gözlüğü taktı. Mary'nin Barin Morrigan'ın bir kalbi olduğuna dair ciddi şüpheleri vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

ÖTEKİ/BARIN'IN DÜNYASI

Barin'in çalışma odası. Mary'nin aklına gelen ilk kelime "pahalı" oldu. Her yerde pahalı ve yeni ya da paha biçilmez ve eski bir şey vardı. Cam bir kutuda boynuzlu bir erkeğe ait yeşilimsi heykelcikler duruyordu. Daha fazla camın arkasında, birkaçı değerli taşlarla süslü kırık broşlar görebiliyordu. Bir raf dolusu hançer vardı, demir bıçakları bir kemiğin üzerindeki ölü doku gibi ufalanmıştı. Her birinin bir Kelt eseri olduğu etiketten anlaşılıyordu. Mary kendini yeni döşenmiş bir koltuğa bıraktı. Ayakkabıları mor ve gümüş renkli Kelt düğümleri desenli kırmızı halıya battı.

"Kendi tasarımı," diye mırıldandı Barin, Mary'nin asıl göz diktiği şeye, son model kahve depolama-öğütücü-ekspresso makinesine doğru ilerlerken. Daha yeni piyasaya çıkmıştı, internet bir haftadır ona bir tane satmaya çalışıyordu.

"Hazinelerime hoş geldiniz. Oturun Bayan Jones. Özellikle size sormak istediğim bir şey var. Derinlemesine Araştırma Ajansınıza."

"Bana kahve yok." Caroline kapıda kaldı. "Dr. Barin, izin verin sınıfa döneyim. Anna. . . .iyi değil. Bana ihtiyacı var."

Barin kahve makinesini çalıştırmak için düğmelere basarken Caroline'in isteğini düşünüyor gibi görünüyordu. Sonra Caroline'i incelemek için döndü. Mary ilk kez arkadaşının eski kotlar ve erkek kazakları dışında bir şeyler giymesini dilemiyordu. Ama Caroline kilosu konusunda çok savunmacıydı. Yediği miktar iyi günler (diyet); kötü günler (acıyı maskeleymek için tıkmak) ve berbat günler (hiçbir şey yememek) arasında gidip geliyordu.

"Bayan Jones. . ." Barin'in küçümseyici tavrının bir sınırı vardı, "Bayan Wandwalker'ın düşüncesizliğini bir arada tutan tutkal sizsiniz," Mary'ye sakalını sıvazladı, Mary'nin hoşlanmadığını hatırladığı bir alışkanlıktı bu, "ve pervasız Bayan Vronsky. Kız kardeşimin sınıfına geri dönmek istiyorsun, değil mi?"

Mary'nin karşısına yumuşak bir sandalye çekerek Caroline'ı dışarıda bıraktı. "Kız kardeşimin bana web sitenizi gösterdiğini biliyor muydunuz? .hobini, sözde

Derinlik Sorgulama Ajansı?"

Kışkırtmaya çalışıyor, diye düşündü Mary. Narkotik'i mi merak ediyordu, yoksa başka bir şeyi mi? Sürekli "kız kardeşim" deyip duruyor. Simmy'ye karşı ne hissediyordu? Albert Edward'ın oğlu olmak zor bir iş olmalı.

Caroline atladı. Yürüyerek, oturan Celt'in üzerinde durdu. Karnını içeri çekmeyi bile unutmuştu.

"Şimdi, dikkatinizi verin, Dr. Barinthus. Kelt yaz okulunuzdan çok şey öğrendim. Okumaları takip ettim, saha gezisinde sizi izledim ve Simmy'nin adanmışlığına hayran kaldım." Dudağını ısırdı. "Yine de iki kişi öldü."

Barin yer değiştirdi. Caroline acımasızdı. "Tıpkı Yeniden Doğan Keltler'in bize anlattığı gibi kafaları kesildi." Mary nefesini tuttu. "Şimdiye kadar polis kimseyi suçlamadı. Şimdiye kadar."

Caroline durakladı. "Katil sen olabilirsin." Barin dudaklarını yaladı. "Sizin merdivene girdiğimizde Müfettiş Walbrook'u gördüm. Well Garden'a doğru gidiyordu. Dr. Barin, siz yaz okuluna devam etmeyi seçtiniz. Şimdi ben sınıfıma dönmeyi seçiyorum."

Caroline cevap beklemeden çıktı ve kapıyı arkasından biraz gürültüyle kapattı. Mary bu dokunuşu sevmiştir.

Barin'in beyaz parmakları tekrar sakalına gitti. Sonra ellerini birleştirerek kapalı kapıya doğru üç kez yavaşça vurdu.

"Muhteşem, sizce de öyle değil mi Bayan Wandwalker? Ne performans ama!"

"Meslektaşım gerçekten de olağanüstü biri," dedi Mary. "Sanırım kahve hazır."

Mary, yalnız başına içmeyi dilediği küçük bir fincan içkiyi aldıktan sonra düşmanını düşündü. Barin mirasıyla, meşhur takıntılı Albert Edward Morrigan'ın topladığı Kelt hazineleriyle etrafını sarmıştı. Simmy'nin ise hiç mirası olmadığını hatırladı. Kuşkusuz bunun nedeni, onun davaya dönüşünün Albert Edward'ın vasiyetini yazmasından sonraya denk gelmesiydi. Mary kazmaya karar verdi.

"Bu ünlü Morrigan koleksiyonu olmalı, Dr Barinthus. Simmy'de babasının eserlerinden hiçbiri yok. Paylaşmak istemediniz mi?"

Barin'in fincanı titredi. Fincanı cam sehpaının üzerinde duran küçük taş tanrının yanına koydu. Modern dünya şeffaftır, diye düşündü Mary.

"Kız kardeşim babamızı sonuna kadar desteklemeyi reddetti," dedi.

"Şimdi bunu telafi ediyor." Barin burnunu çekti. "Colin'den hoşlanmadığın için mi?"

Barin'in elleri yumruk şeklinde gerildi, sonra gevşedi. Mary'ye doğru başını salladı. "Kız kardeşim... hatalara maruz kalabilir," dedi temkinli bir şekilde. "Bu çocuk da onlardan biri. Babama ait hiçbir şeye yaklaşmasına izin vermem. O da bunu biliyor. Etrafınıza bakın, Bayan Wandwalker. Burası Albert Edward'ın çalışma odasıydı ve bıraktığı gibi duruyor. Onun hâlâ bizimle olduğunu düşünmek istiyoruz. İşte bu yüzden seninle konuşmak için."

Mary, Keltlerle ilgili bu saplantıyı başlatan ölü adamın, topraktan çıkardığı hazinelerin hâlâ peşinde olabileceğini düşünerek ürperdi. Barin onun etkilenmesini bekliyordu. Etkilenecekti de. Kendisine ayrılmış bir alana müze kalitesinde parçalar doldurma zevkinin kötülüğüne işaret etmekten kaçınacaktı.

Bu istifçilik, diye düşündü. Torcun üzerindeki keskin dişli ejderha başlarını hatırladı. Bu Barin'di; antik yılan altınının üzerinde kıvrılmıştı. Kahvesinin son damlasını da yutarak incelemesini iki katına çıkardı.

"Sanırım polis koleksiyonumla oynamaktan hoşlandı," demekten kendini alamadı. İpekle kaplı bir bacağını diğerinin üzerinde salladı. Takım elbisesi ısmarlama terzilikle gelen mükemmel uyumdaydı. Zenginlik içinde debelenen bu adam paranın yanı sıra güç de mi arzuluyor? Joe Griffith dünyayı kurtarmak isterken, o ejderha gözleriyle hazinelerinin üzerinde oturuyordu. Ya da kan dökerek değiştirmek.

Barin kahve fincanını yere bıraktı.

"Şöminenin üzerindeki taş oymaya bir bak," dedi. "Senden istediğim her şeyi anlatıyor."

"O küçük figür... yerel mi? Bir tür tanrı mı?"

Barin öne doğru eğildi. "Evet, gerçekten Bayan Wandwalker. Oh, evet gerçekten, yerel diyebiliriz. O taş kabartma tam da bu üniversitede babam tarafından bulundu. Kelt kuyusunun tam dibinde. Bu tanrı, şimdiye kadar bulunan en şaşırtıcı saf altın meşalenin yanındaydı!"

"Kutsal Kuyu Torcu'nu mu kastediyorsun?"

Barin başını salladı, meşaleyi hatırlayınca donup kalmıştı. Mary bunu bildiğini, meşaleyi elinde tuttuğunu eklemeydi. Ayrıca onun saf altın olmadığını, çok az miktarda gümüş içeren eşsiz bir alaşım olduğunu da biliyordu.

"Aydın bir parçasıyla güneş." Caroline'ın sözlerini Mary yüksek sesle söylemişti. Barin şaşırılmıştı.

"Evet, belki. Babam meşaleyi bir süreliğine tutmama izin verdi. Sonra onu aldı. Celtic Vakfı için para istedi. Birleşik Devletler'de iyi niyetli birine gitti. Meşaleyi gerçekten benim için istediğini biliyorum. Yoksa neden bana taş tanrıyı veresin ki? Buraya bakın..." Ayağa kalktı ve beyaz işaret parmağını mavimsi taşın üzerine koydu. "Burada erkek figürünün bir torka sahip olduğunu görebilirsiniz. Şaşırtıcı ve çok nadir!"

"Ve değerli mi?"

"Fiyatın ötesinde. Manannan'ın deniz tanrısı olarak herhangi bir temsili - orada dalgalara bindiğini fark ettiniz mi? Deniz tanrısının bir meşale takıyor olması, bildiğimiz kadarıyla var olan tek oyma bu. Onun hakkında bir monografi yazıyorum."

Mary ismi duyunca doğruldu. "Dr. Barinthus, Manannan mı dediniz? Manannan Mac Lir'in Öteki Dünya'nın kralı olduğunu sanıyordum?" Mary sesindeki aceleciliğe engel olamıyordu.

Barin fark etti. "Bizden biri haline geliyorsunuz Bayan Wandwalker. Bu tanrılar farklı biçimler aldılar. Belki de Lir oğlu Manannan başka bir enkarnasyondur, Okyanus Lordu'nun karasal bir karşılığıdır. Ya da Manannan başka bir ilahın yerel adı olabilir. Tanrılarımız gizemlidir, Bayan Wandwalker. Emin olabileceğimiz tek şey beslenmeye ihtiyaçları olduğu."

"Beslenmek mi? Kanla mı?" Mary öğrenmişti.

"Torclarla," diye düzeltti Barin, çok soğukkanlıydı. "Ne kadar değerli olursa o kadar iyi. Keltler altını severdi. Onlar için ruhaniydi çünkü suyun içinden geçebilir ve saf kalabilirdi. Su kutsaldır, dünyalar arasındaki yoldur. Görüyorsunuz ya sevgili leydim," diye durakladı. Mary kızgınlığını gizlemek için kullandığı gülümsemesini takındı.

"Sevgili leydim, bir meşale bir savaşçının ruhunu güçlendirir; isterseniz kan tutkusunu. Meşale ruhu kutsar ve içinde barındırır. Daha sonra su yolları aracılığıyla tanrıya teslim edilir. Altın, Öteki Dünya'ya açılan bir kapı haline gelen suyu kutsar. Bizim Exmoor kutsal kuyumuz..." durdu, son olayları hatırladı, sonra devam etti. "Kuyumuz bir güç mekânı olmaya devam ediyor," diye bitirdi sözlerini bir meydan okuma dokunuşuyla. "Kayıp torc, taş tanrısıyla yeniden bir araya getirilmeli." Sesi artık kırılmandı. Mary, altın ve meşalenin onu başka hiçbir şeye benzemediği izlenimine kapılıyordu.

"Peki ya Danu'nun Kökü?" dedi Mary. "O da savaşçı gücünü artırmak için mi? Anna'ya bu yüzden mi verildi?"

"Anna? Oh, Bayan Vronsky. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Barin'in küçümseyici hareketi Mary'yi çileden çıkarmıştı.

"Danu'nun Kökü," diye tekrarladı soğuk bir öfkeyle.

"Sevgili bayan, sanırım bir tür uyuşturucudan bahsediyorsunuz. Bazı öğrencilerin ayinlerimize getirebileceği maddelerle hiçbir ilgim yok. Zavallı Joe, zavallı Joe."

Mary ona inandığını fark edince dehşete kapıldı. Bencilce ilgisizliği çok aşikârdı. Danu'nun Kök'ünün kaynağı Joe Griffith ise, Barin'in panzehir bulma konusunda hiçbir yardımı olmayacaktı. Hayal kırıklığını yutkundu. Adamın ondan ne istediğine dair keskin bir şüphesi vardı.

Barin sakalını sıvazladı. "Bayan Wandwalker, yirmi yirmi görüşüm var ama yine de bir şey bulamıyorum. Bana ait olan bir şeyi."

"Altından yapılmış bir şey belki?" dedi Mary. "*Size* ait olduğunu söylüyorsunuz. Yeniden Doğan Keltlere değil mi?" Ona "benim" kız kardeşimi, "benim" babamı hatırlattı. Barin'in sandalyesinden bir tıkırtı geldi. Üzerinde gümüş baykuş olan bir baston düşmüş ve cam masaya çarpmıştı. Kuşun zalim bir gagası vardı.

"Yeniden Doğan Keltler değil," diye tekrarladı Barin, bastonun sapı olan baykuşun gümüş kanatlarına bakarak. Devam etti. "Siz ve Ajansınız, bir şeyler buluyorsunuz, değil mi?"

"Bazen yaparız," dedi Mary. İhtiyatlıydı. "Yirmi yirmi görüş bir dezavantaj olabilir, biliyorsun. Gördüğünüz şeyleri kaçırsınız." Adamın kaşlarını çatıldığını gördü.

"Bilmecelerle ilgilenmiyorum," diye mırıldandı Barin. "İşte, al bunları." Cebinden çıkardığı bir şeyi Mary'ye doğru fırlattı, Mary de şaşkınlıkla onu yakaladı. Bu bir anahtarlıktı, Kelt deseniyle boyanmış bir disk ve üzerinde birkaç sıradan kapı anahtarı vardı.

"Ne...?" diye başladı.

"Simmy'nin dairesinin kapısı ve diğeri de Colin'in yatak odasının anahtarı. Onları aramanızı istiyorum. Onun için her şeyi yapar."

Kıskançlık diye düşündü Mary. Şüphesiz çocuklukta başlamıştı. Albert Edward şefkatli bir baba olamazdı. Annesi Simmy'yi doğurduktan kısa bir süre sonra öldüğüne göre, Barin'in babasının mirasına bu kadar bağlı olmasına şaşmamalı.

"Simmy'nin evini aramak mı? Neden şimdi?"

"Bana ne için olduğunu sormadınız, Bayan Wandwalker." "Bunun Kutsal Kuyu Meşalesi olduğunu tahmin ediyorum, gerçek olan."

"Burada olduğunu biliyor musun? Hayır, bana söyleme. Wiseman, öyle olmalı. Sana e-postalar gönderiyordu."

"Ya bu çifte blöf, ya da sen kabul etmedin?" "Ben mi? Hayır. O bağırsak çuvalı Colin'di."

"Yeğenin mi? Emin misin?"

"O benim yeğenim *değil*!" diye bağırdı Barin, bastonu alıp gagasını masaya vurarak. Mary camda birkaç çizik fark etti. Demek ki Barin öfkeli biriydi.

"O... lanet olası," diye kaşlarını çattı Mary'ye. "O çocuk Morrigan kanından değil. Babam asla onaylamaz... Simmy'yi manipüle ediyor. O bunu görmüyor. Gözlerini açmaya çalıştım. Çok inatçı."

"Peki o nasıl... ?"

"Colin, Yeniden Doğan Keltler'in ilk üyelerinden ikisinin oğlu. Babam onları işe aldı. Onlar öldükten sonra."

"Uyuşturucu mu?"

"Talihsiz. ..seçimler arasında, koruyucu ailedeki çocuğa göz kulak oldum. Simmy'den hiç beklemezdim. Şimdi gitti ve onu evlat edindi. Odasını gördüm. Babamın yakmak için ölümden döneceği ırkçı posterleri var. Boş ver onu. Torc'u almadığını söylüyor, ben de almadım, o yüzden o yapmış olmalı. Wiseman onu başka kimseye göstermedi."

Sakinleşti. "Yaz okulu devam ederken kız kardeşim bana yedek bir anahtar seti bıraktı. Onun dağınıklığında hiçbir şey bulamadım. Sıra sende. Colin ve Simmy birkaç saat daha burada olacaklar. Saçma ajansını haklı çıkaracak bir şeyler yap."

"Şimdi bir dakika," dedi Mary, ayağa kalkarken, bu umduğundan biraz daha uzun sürdü. Sağ ayağı uykuya dalmıştı. "DEA sizin emrinizde değil."

Yap hadi. Mary bu sesi tanıyordu. Karanlıktan gelen Rhiannon'du. Mary hiç düşünmeden anahtarları aldı. Rhiannon ondan katilini bulmasını istiyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Pekala, dedi Mary sessizce, pekala. Sen kazandın. Simmy ve Colin'i araştırmak için bu şans kullanacağım. Ama biliyorsun, bu adam, bu Barin, altın için her şeyi yapar.

Mary durdu. "Altın için her şeyi yaparım" onun düşüncesi değildi. Ya da sadece onun düşüncesi değildi. O ve Rhiannon, Barin'i hazinesini koruyan bir ejderha olarak görüyorlardı. Albert Edward ve Simmy yüzünden insandan başka biri miydi? Mary anahtarları ceketinin cebine koydu.

"Bir göz atacağım, Dr. Barin," dedi yüksek sesle. "Sizin için değil. Bunu arkadaşlarım için, Anna için yapıyorum. Bu iş daha bitmedi."

Mary Wandwalker bununla birlikte Dr. Barinthus'un çalışma odasını ve Exmoor Koleji'ni terk etti. Oxford sokaklarının kalabalık akıntılarına daldı. Yürüyordu,

meşguldü, oradaydı ve sonra yoktu. Ortadan kaybolmuştu. Bir köpekbalığı onu yüzeyin altına mı çekmişti?

Caroline Anna'nın durumuna o kadar dalmıştı ki Mary'nin yokluğu yüzeyin altında kaldı. Caroline'ın bunu fark etmesi ve endişelenmeye başlaması saatler sürdü. Birkaç hastaneyi aradıktan ve Mary'nin polis tarafından yakalanmadığını kontrol ettikten sonra Caroline, Anna ve Sarah alacakaranlıkta sokakları aradılar. Mary Wandwalker hiçbir yerde bulunamamıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

MARY WANDWALKER'IN KAYBOLUŞU

Akşam geç saatlerde Caroline perişan ve sessizdi. Yatak odasına kaçmak ve Mary dönene kadar saklanmak istiyordu. Mary'nin dönmeme ihtimali dayanılacak gibi değildi. O ve Sarah bitkin bir halde mutfağa yığıldılar. Anna yalnız bırakılamazdı, köşede son ekmek kabuğunu çiğniyordu. Sarah'yla da bırakılamazdı. Lir'in karısı, Sarah'nın yapmayı göze alabildiği peynirli sandviçlerden oluşan hurda yemek boyunca genç kadına kaşlarını çatmıştı.

"Her yere baktık mı?" diye fısıldadı Sarah, Anna'dan kaçarak.

"Oxford'un her yerinde mi? Sanırım öyle. Surrey'deki evin komşusu Bayan Cram de Mary'nin orada olmadığından emin. Perdelerden hiçbirinin yerinden oynamadığını kontrol etmek için arka tarafa doğru yürüdüğünü söyledi. Ayrıca araba yolu da aynıydı: kimse çok erken dökülen yaprakları süpürmemişti."

Sarah son söz karşısında şaşkın görünüyordu.

"Mary dağınıklıktan nefret eder," diye açıkladı Caroline. Başını ellerinin arasına aldı, başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

"Uzun bir yürüyüşe çıkabilirdi." Sarah inatçıydı.

"Sarah, kapa çeneni." Caroline herkesi şaşırtarak karşılık verdi. Anna öksürerek çiğnediği ekmeğin yarısını yanındaki yere döktü, sonra da eğilerek ekmeği aldı.

"Anna yok! Kötü Anna!" Bu Sarah'ydı, yapışkan şeyi kaptığı gibi yüzünü sakladı ve Anna'yı ellerini yıkaması için mutfak lavabosuna çekti. Koyu renk yanakları ıslaktı.

Caroline yardım etmek için kıpırdamadan, "Sarah, özür dilerim," dedi. Donmuş bir halde oturmuş, tabak ve kırıntılarla dolu masaya bakıyordu. Sarı blok

Peynirin sadece yarısı plastiğe sarılmıştı. Mary bu şekilde kurumasına asla izin vermezdi.

Sarah, Anna'yı bırakırken, "Sorun yok," diye mırıldandı. Lir'in karısı yerdeki köşesine geri döndü. Anna şimdi Caroline'a ters ters bakıyordu.

Sarah, Mary'nin yaptığını gördüğü gibi Caroline'ın kolunu okşamak için uzandı ama dokunmadan önce geri çekildi. Ne de olsa o sadece Sarah'ydı. Caroline fark etmedi.

Caroline masadakilere, "Hiçbir şey yapamıyorum; yapamıyorum işte," dedi.

"Telefonunu tekrar deneyeceğim; zamanı geldi," dedi Sarah. Daha önce her yirmi dakikada bir aramak üzere anlaşımlıydı ama şimdi Mary'nin gelen kutusu doluydu. Caroline kılını bile kıpırdatmadı ama Sarah ararken çıkan her sese kulak kabarttı.

"Cevap yok," dedi Sarah. "Bir dahaki sefere sıra sende."

Konuşmaları gerekiyordu. Mary ve Anna hasta olmadan Caroline başa çıkamayacağından emindi. Artık her şey ona bağlıydı. Caroline, Sarah'nın insan ticaretine maruz kaldığını asla unutmadı. O acı sular her zamankinden daha yakındı. Ancak Caroline, Sarah'nın önünde hiç bu kadar depresif olmamıştı. Odadan çıkmaya da dayanamıyordu çünkü bu Mary'den vazgeçmek anlamına gelecekti, en azından bu gecelik. Yaşlı kadın konuşamıyordu ve genç kadın da çok deneyimsizdi.

Sarah tekrar denerdi. "Mary'nin nehir kenarında yürümeyi sevdiğini söylemeye çalışıyordum. Thames Nehri'nde baykuşların uçtuğunu duyduğunu söylediği zamanı hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun, Caroline?" Sarah'nın sesi nazikti. Acısını bir kenara itmişti.

"Özür dilerim. Şu anda yapamam."

Bu durumdaki Caroline için kelimeler sudan çıkarılmış kaldırım taşları gibiydi. Sarah gülümsemeye çalıştı; Caroline görmedi. Gözleri meşe masanın akışını ve damarlarını takip etti.

Sarah iç çekerek kirli tabakları istiflemeye başladı. Peyniri buzdolabına koyduğu sırada büyük bir gürültü koptu. Korkmuş Anna bir çığlık attı ve ellerini pençeye dönüştürdü.

"Mary." Caroline'ın sesi çatallaştı. Telefonuna uzandı. Hepsi Mary'nin telefonunun Big Ben'in çan sesini kullandığını biliyordu. "Evet, ben Mary!"

"Ne diyor? Nerede o?"

"Oh, sadece bir mesaj," Caroline hayal kırıklığına uğramamıştı. Sonra da okudu. "Aaaarh."

"İşte, ver onu bana. Tanrıça bizi korusun." Sarah telefonun elinden kayıp gitmesine izin verdi. Takırdayarak yere düştü. Anna üzerine atladı ve

keskin mesajı okuduğu görüldü:

KELTLER YENIDEN DOĞAR. POLISI ARA VE WANDWALKER ÖLSÜN.

Anna topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve telefonu dikkatlice masaya doğru kaldırdı.

Sonra sürünerek Caroline'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Üçü de sersemlemiş bir halde oturuyordu. "Kaçırıldı! Kaçırıldı!" diye haykırdı Caroline. "Kaçırılmalı!

polisi arayın."

"Delirdin mi sen?" Sarah tersledi. "Onu öldürecekler. Bak Rhiannon'a ne yaptılar."

"Ve Joe," diye mırıldandı Caroline. "Onu yakalayanlar Yeniden Doğmuş Keltler." "Ne istiyorlar?" dedi Sarah. Genellikle para ya da" O Yeniden Doğan Keltlerin kan istediğine dair söylenenleri hatırlayarak durdu.

"*Onu kurban edecekler,*" diye soluk soluğa bağırdı Caroline. İçinden bir kesinlik fırladı.

"Hayır, değiller." Anna iki yumruğuyla masaya vurdu. "Onlara izin vermeyeceğiz."

"Sevgili Anna, dönmüştün."

Genç kadın sandalyesini geriye itti ve lamba ışığında kaşlarını çatarak arkadaşlarına baktı.

"Ben Anna." Elini kaldırdı. "Bazen. Bazen Lir'in karısıyım. Rüya görmemiz gerektiğini söylüyor. Mary'yi kutsal kuyunun yanında hayal etmeliyiz." Anna'nın gözleri yaşardı.

Caroline onu kucakladı. Sarah telefonunda geziniyordu.

"Siteyi kurtardığımı biliyordum.

Anladım!" "Ne sitesi? Anna hakkında mı?"

"Evet. Sayılır. Rüya görmekle ilgili. Keltler rüyaları gelecektekilerden haber vermek için kullanırlardı. Suya yakın rüyalarla ilgili özel bir şeyleri vardı. Bilirsiniz işte. . ."

"Onların Öteki Dünya'ya açılan kapıları, evet, anlıyorum. Biz. . . ."

"Exmoor'da uyumak zorundayız. Kutsal kuyunun yanında. Rüyalarımız bizi Meryem'e götürecektir."

BÖLÜM 27

ÜNİVERSİTEYE Mİ GIDIYORSUN?

"Elimden geleni yaptım, denedim. Ama olmadı. Bize oda vermeyecekler. Bu gece olmaz." Caroline telefonunu kapattı. Yüzündeki bitkin ifade geri gelmişti. Üç küçük gece çantasından birine takılıp düşmesi de işe yaramadı. Sarah rahatlamak için kullanıyor gibi görüldüğü nemli çay havlusunu büküyordu. Anna kanepede mışıl mışıl uyuyordu. O dinç genç kadına o kadar benzemiyordu ki Caroline, Lir'in karısının yine iş başında olmasından korktu. Soruşturmak istemedi.

"Neden olmasın? Çok mu geç?" dedi Sarah sonunda.

Caroline oturma odasının duvarındaki saate baktı. "Saat henüz 11:00 değil. Bu kadar geç gelmekte yalnız olamayız. Tamamen dolu olduklarını *söylüyorlar*. Ancak konferans delegelerinin çoğunun iptal ettiğinden eminim."

"Cinayetten sonra mı? Evet. Hiç şaşırtıcı değil. Oh," Sarah durdu. "Caroline, bir fikrim var." Odadan çıktı ve yarı açık kapıdan Caroline onun telefonu sessiz ve yoğun bir şekilde konuştuğunu duydu. Caroline içini çekti ve gözlerini sevdiği kadına dikti. Uyuyan kadının yanına sokularak Anna'nın çıplak kolunu okşadı.

Anna kendisi olsaydı ne yapıyor olurdu? Hmm, bu tehlikeli bir spekülasyondur. Başlangıç olarak, Exmoor'un online rezervasyon sistemine girer ve kehanet için en iyi odaları, yani kutsal kuyu bahçesine bakan odaları seçerdi. Sulanan çimenlerin kokusu Caroline'ın burnuna sızdı. Sonra Anna. . .

Mary'nin dizüstü bilgisayar! Yemek masasının üzerindeydi, mühürlü bir istifti. Şifreler, siber becerileri sınırsız olan Anna için bir oyundu. Şimdiye kadar Mary'nin tüm değerli bilgileri parmaklarının ucunda olacaktı. Anna çok sevinecekti. Caroline için her şeyi ortaya dökenecekti. Mary çok kızacaktı.

Endişe Caroline'ın dikkatini bilgisayardan çekti. Yapmaları gereken başka bir şey vardı. Ne kadar uğraşsa da Caroline ne olduğunu hatırlayamıyordu. Eliyle balık tutmak gibiydi. Ne zaman bir şey yüzerek ulaşsa, kolları boş ve damlayarak çıkıyordu. Bu kadar kaygan ve bu kadar hayati olan şey neydi?

Kayıp fikir polise haber vermekle ilgili değildi. En azından henüz değil. Çok tehlikeli. Anna mı? Anna sert önlemler planlıyor olabilirdi. Belki de Mary için tehlikeli, diye düşündü Caroline. Anna onu öpücüklerle kazanmaya çalışırken Caroline temkinli olmayı savunacaktı. Caroline gülümseyerek Anna'nın vahşi saçlarını öptü. İşte oradaydı, eski püskü kanepenin üzerinde Caroline'in tişörtünü toparlayan bir Kelt savaşçısı.

Caroline, Anna'sının tehlikeli haliyle uyanık olmamasından dolayı rahatlamış hissediyordu. Anna mutfaktaki en keskin bıçakları sallamıyor, Oxford'da altmış saniye içinde yasadışı bir silah bulabileceğini iddia etmiyordu.

Caroline'ın hayali aniden kapının çalınmasıyla bozuldu. Ayağa fırladı.

"Sonunda, Mary! Tanrıça'ya ve tüm cadılara şükürler olsun." Caroline ön kapıya doğru koştu. O anda Anna kıpırdandı, sonra ayağa fırladı. Gözlerini dört açarak boş ceplerini yokladı. Silah yoktu. Genç kadın perdelere doğru atladı. Kendini kamuflaja sararak taş gibi oldu. Zar zor nefes alıyordu.

Koridorda, Caroline ön kapıyla ilgili bir sorun yaşıyordu.

"Mary. . .bekle!" Caroline'ın eli zincirin üzerinde titriyordu. "Mary. . .nerede. .

."

Kapı açıldı. Mary'den daha kısa boylu, daha yaşlı bir kadın iterek geçti. Caroline ve telefonunu kaldırmakta olan Sarah'ya başıyla selam verdi. "Merhaba Sarah, Caro. Oturmama izin ver. Çok kötü bir gün geçirdim."

"Janet." Caroline fısıldadı. "Ah, Janet, içeri gel," diye ekledi, duygularının bu kadar açık olmamasını dileyerek. Sonra Janet bir cadıydı; insanları sanki ruhları saf su şeffaflığına sahipmiş gibi okuyordu.

"Ne oldu Caro? Mary burada değil mi?" Janet oturma odasına girdi ve elindeki sepeti masanın üzerine bıraktı. Sepet boştu. "O laboratuvar en iyi çalışmam için çok kalabalık. Büyülerimin klimaya ihtiyacı olduğu için dayanmak zorunda kaldım. John Whitcliffe'in geri kalanı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar havasız. Ah." Janet bir çift kirli ayak parmağının dışarı baktığı penceredeki çıkıntıyı fark etti. "Anna perdelerin arkasında, görüyorum. Korkmuş olmalı. Bu arada o kim? Ben de merak ediyordum. Bana içecek bir şeyler getir Caro. Varsa viski."

"Janet, şu an iyi bir zaman değil. Geri gelebilir misin? Anna için panzehir ne olacak? Sende var mı?"

"Henüz değil." Janet kaşlarını çattı; şüpheleri uyandı. Kendini Anna'nın boşalttığı kanepeye attı. "Neden bu kadar gerginsin? Sakın bana viski olmadığını söyleme?" Bir kahkaha attı.

"Söyle ona," diye tısladı Sarah Caroline'ın sol kulağına.

"Bana ne söyleyeceksin?" Janet öne doğru oturdu ve elini alev alev yanan sa tutamlarının arasından geçirdi. "Caro, oyun oynamanın sırası değil. Anna'nın iyiliği için neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Caroline ağızını açtı ama ağızından hiçbir kelime çıkmadı. Anna'nın iyiliği için mi? Mary'nin kaçırılması Janet'ın Anna'yı kurtarma çalışmalarını etkileyebilir miydi? Mary onun kayasıydı; Anna ise her şeyiydi. Caroline dilsizdi.

Sarah, cadının bakışlarını keserek Janet'ın karşısına oturdu.

"Janet, Bayan Wandwalker kaçırıldı. Mesajda polis yok, yoksa onu öldürecekler yazıyordu." Yutkundü, yüzü ciddi idi.

"Nasıl olsa onu öldürecekler." Janet'in tepkisi otomatikti, şok olmuş görünse bile. "Ah, işte bu," dedi. "Onu kurban etmek istiyorlar. O yaz gündönümünde kurban edilen kocakarı."

Caroline'dan boğuk bir ses geldi. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Janet parmaklarıyla saydı. "Bugün 16th . Bu da bize beş gün verir. Viski," dedi. Cadı hızlıydı. "Üçümüz için, hayır, dördümüz için." O perdelerdeki çıkıntıya döndü.

"EVİMİZDE SAKLANAN SEN DE KIMSİN?" Janet bağırmadı. Sesini duvarlardan geçirmek gibi bir huyu vardı. Birkaç saniye sonra Anna dışarı ıktı. Sarah viski aramak için ortadan kaybolmuştu.

"Ben Manannan Mac Lir'in karısıyım ve benim bir adım yok."

Anna'nın sesinde hiçbir ifade yoktu. Gözleri akmak akmaktı ve elleri sanki silah arıyormuş gibi belinde hareket ediyordu. Caroline inledi. "Birkaç dakika önce Anna'ydın."

"Ah, evet, oldukça," dedi Janet. "Umarım Sarah o viskiyi bulur. Wandwalker'ın biraz sakladığını sanıyordum."

"BAY JEFFREYS!" diye bağırdı Caroline. "Biliyordum. Onu buldum. Bay JEFFREYS! Jeffreys."

"Peki ya o yaşı bunak?" Janet şüpheyle baktı. Bay Jeffreys onun küçümsediği memuriyet dünyasından geliyordu.

"Ben de bunu hatırlamaya çalışıyordum." Caroline'ın yüzü kızarmıştı. "Yapmamız gereken şey. Polisi arayamayız, çok tehlikeli, ama Mary

Bay Jeffreys'e kaçırıldığını söylememizi isteyecektir."

"Ona büyü sanatını benimsediğini söylemek isteyeceğini sanmıyordum," dedi Janet. "O asla Tanrıça'ya dönmeyecek. Kaçırılma olayına gelince, belki de onun bilmesini isterdi," dedi Janet. "Bu ikisi Karanlık Çağlar'a kadar uzanıyor. Ama yapılacak doğru şey bu mu? Jeffreys'le bağlantı kurmak polisi aramakla aynı şey değil mi? Olayı onlara ve onların kaçırma bilmem ne ekibine havale etmez mi?"

"Sanırım öyle," dedi Caroline, üzgün bir ifadeyle. "Ama bir şeyler yapmak zorundayız."

"Bir şey yapıyoruz. Rüya göreceğiz," dedi Sarah, elinde bir tepsiyle dönerken. Dört şarap kadehinin yanında tozlu bir şişe sallanıyordu. Bowmore Single Malt'ın etiketinde mavi harflerle bir kumsal çizimi yer alıyordu.

Caroline şişeyi devrilmekten kurtararak, "İşte, aldım," dedi. "Viskiden söz edince hatırladım. Mary bu Single Malt'ı almıştı çünkü Bay Jeffreys için her zaman bir şeyler bulundurur. Denemedik çünkü ben alkollü içkilerden hoşlanmıyorum. En azından bu türden," diye ekledi Mary'nin ironisinin izlerini taşıyarak.

"Ve jellerin içilmemesi söyleniyor," dedi Janet. "Tedavinin bir parçası olarak. Bu da Holywell'de içki içmediğimiz anlamına geliyor. En azından jellerin önünde. Şimdi ver bakalım, Caro. Sanırım istemiyorsun?"

Caroline bir bardak uzattı. Janet göz kırptı ve dördüne de büyük bir ölçü kehribar rengi sıvı koydu. Caroline ve Sarah yüzlerini buruşturarak cesurca yudumladılar. Janet kendininkini içti ve bir tane daha doldurdu. Anna masaya yaklaştı, kalan bardağı aldı ve uzun bir yudumda içkiyi devirdi.

"Anna," dedi ve geriye doğru kanepenin üzerine düştü. Bilinci yerinde değildi.

Caroline bir kalp atışında onun yanındaydı.

"Hayır, hayır. Onu rahat bırak." Bu Janet'ti. Caroline'ı iterek Anna'yı tuttu. Onu başı kanepenin arkasına gelecek şekilde oturttu ve sonra göz kapaklarını çekiştirmeye başladı. "Düşündüğüm gibi, yine bayıldı. İyi haber- ilk baştaki kadar değil. Daha çok derin bir uyku gibi. Kendi zamanında uyanmasına izin vermeliyiz. Sabahtan önce olmaz."

Caroline Anna'yı tekrar kanepeye oturturken Janet bir kenarda durdu. "Hayal kırıklığına uğrama Caro, bu bir gelişme. Anna'nın zamana ve panzehire ihtiyacı var. O da geliyor, söz veriyorum."

"Çok kötü bir gün geçirdiğini söylediğini sanıyordum."

"Ben de öyle yaptım. Yavaş ama gerçek bir ilerleme kaydettiğimiz cehennem gibi bir gündü. Doğru bitkileri neredeyse izole ettik. Bilim teknisyenleri her yerden tuhaf meslektaşlarını arıyor. Hindistan ve Sahra Altı Afrika bize bazı iyi ipuçları verdi. Öldürmeden tedavi etmek için etken maddeleri nasıl birleştireceğimiz üzerinde çalışıyorum. Yaklaşıyor. Sabırlı olmalısınız."

Caroline, Anna'nın karşı karşıya olduğu tehlikelerin tekrarlanması karşısında yutkundu. Janet odada volta atıyordu ve bunu fark etmedi.

"Şimdi, Wandwalker sorunu için kehaneti öneriyorum. Daha önce de söylediğim gibi. En etkili olanı. . ."

"Rüyalar. Kutsal bir yerden gelen tüm rüyaların en iyisi, biliyoruz Janet." Caroline kararlıydı. "Holywell'de rüya büyüsü yaptık."

"Beni o sınıfa almadınız," diye sitem etti Sarah Janet'a. "Biz Celtic Yaz Okulu'ndayken Caroline bana ders veriyordu."

Janet dudaklarını büzdü. Caroline arkasını dönmedi. "Mary dedi ki. . ." "Öyle mi? Mary ne dedi?" Janet sert görünüyordu.

"Ak büyü kara büyüden iyidir dedi."

"Yeniden Doğan Keltlerin benim gibi insanları işe alma konusunda uzmanlaştığını söyledi."

Janet ve Caroline gözlerini Sarah'ya diktiler. "Hayır, insan ticaretine maruz kalmış kadınlar değil. . . rehberlik için, maneviyat için bir yol. . ."

Caroline, "Bu korkunç yüzyılı şiddet içinde güzelliğin grotesk bir dinine indirgemekten" söz etti. Mary'nin kararlı netliği ferahlatıcıydı. Janet sırtıttı.

"Bu bizim Wandwalker'ımız. Yani bu gece, ruhlarınızı yönetmesi için Leydi Ay'ı mı davet edeceksiniz?"

"Evet, kutsal kuyunun üzerindeki odalara ulaşmaya çalışıyoruz. Mary'yi bulmak için çılgınlığı takip etmeye çalışıyoruz," dedi Caroline. Alışık olmadığı alkolün etkisiyle biraz sersemlemiş bir halde ayağa kalktı.

"Hmm," dedi Janet. "Bunu Tanrıça'yla birlikte bir düşünelim." Pencereye gitti ve perdeleri çekerek siyah gölgeler ve şehir ışıklarından oluşan bir sokağa çıktı. "Lambaları kapat Caro."

Karanlıkta, en yakındaki sokak lambası odayı turuncu bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Sarah kapıdaki ışık düğmesinin yanında durdu. Caroline bir yandan Anna'nın saçlarını okşarken bir yandan da penceredeki figürü izliyordu.

"Onu görüyorum." Janet kollarını iki yana açtı. Aralarında ve başının üstünde Caroline orak ayı gördü. Oxford'un ışıklı kuleleri tarafından neredeyse boğulmuştu.

"Yeter. Işıkları aç, Sarah." Herkes gözlerini kırptırdı.

Janet hızlıydı. "Tanrıça neler olup bittiğini görüyor. Bu Yeniden Doğmuş Keltler onun bilgeliğini ve kutsal toprağın büyüsunü saptırıyorlar. Şimdiye kadar siz üçünüz," Janet uyuyan Anna'ya başıyla işaret etti, "daha doğrusu sen ve Mary," Caroline'a, "normal bir şekilde araştırmaya çalıştınız. Anna burada - Belki de kuyunun çok derinlerine düşmüştür. Neden ya da nasıl olduğunu sen bilirsin Caro."

"Evet, tabii ki. Anna çok çabaladı. O. . . ." Caroline tıkanı.

"Anlıyorum," dedi Janet. "Wandwalker'ı aldılar ve sen de kanuna gidemiyorsun. Şu anda bunun çok tehlikeli olduğuna katılıyorum. Bu şartlar altında. . şey, Wandwalker'ın kara büyüye karşı beyaz büyü hakkındaki fikrini anlıyorum. Tanrıça'nın merhameti yükseliyor. Kanun güçsüz kaldığında, Tanrıça bir yolunu bulacaktır. Sen, Caro," Janet eğildi ve onun yanağına dokundu. "Anna'ya ve Wandwalker'a olan büyük aşkın sayesinde kan büyüsunün kötülüğüne karşı korunuyorsun. Senden bir cadı yaratacağız!"

"Anlıyorsun," diye rahatladı Caroline.

"Ama Sarah değil. Sarah burada benimle ve Anna'yla kalıyor. Hayır, bana öyle bakma Sarah. Sen Holywell'in himayesindesin. Bunun bir anlamı var. Ölüm yerlerinde uyumak yok." Caroline Janet'ın haklı olduğunu biliyordu. Kendini sakın hissediyordu. Tek başına gitmeye hazırdı. Sarah ona acı dolu bir bakış fırlattı ve sonra başını salladı.

Caroline inledi. "Sorun şu ki Exmoor bizi içeri almıyor. Başka viski var mı?"

Tam o sırada sokakta bir araba kornası çaldı. Sarah paketlenmiş çantalardan birini aldı ve Caroline'a uzattı.

"Exmoor için taksiniz geldi. Gel hadi. Beklemez. Ben Anna'ya göz kulak olurum."

"B. . . ama."

"Olga'yı aradım," dedi Sarah. "Bütün o odaların boş olduğunu doğruladı. Kimse polisi iş başında izlemek istemedi ve tüm kanı, iğneleri ve benzerlerini temizlemek günler sürecektir. Olga Exmoor'un teslimat girişinin nasıl açılacağını biliyor. Ana anahtarıyla sizi kutsal kuyuya en yakın odaya sokacak. Tembel öğrencileri temizlemesi için ona vermişler. Onunla on dakika içinde arka kapıda buluşacaksınız."

"Git!" dedi Janet, Caroline'i kapıya doğru iterek ve yanlış çantayı ona uzatarak. Caroline kendi çantasını Sarah'dan aldı. "Ben bu gece Anna'yla kalacağım. Sarah doğru dürüst uyuyabilir. Sabah sekizde dönmüş ol, Caro. Birkaç saatlik uykuyla panzehire geri dönebilirim. Damlaların kemiklerimde damıtıldığını hissedebiliyorum. Anna kendine gelir gelmez, siz ikiniz Wandwalker'ı bulmak için rüyalarınızı kullanabilirsiniz."

Caroline, Mary'nin kararlı zekâsına her zaman ısındığı gibi Janet'in içten ses tonuna da karşılık verdi.

"Olga, arka kapı, kehanet, tamam," diye mırıldandı. Anna'ya özlem dolu bir bakış attı ve kendisini dışarı atmalarına izin verdi. "Tamam Sarah, taksiye geldiğimi söyle. Mary'yi bulmak için bu gerekiyorsa, ben bir Kelt olacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

KIDNAPPED

Mary suyun altındaydı. Uzun zamandır suyun altındaydı. Rhiannon oradaydı. Hayır, sadece kesik başı konuşuyordu. Öldürülen kızın saçları meşalenin altından dalgalanıyordu. Saç ve metal, yukarıdan gelen güneş ışığının kıvılcımlarını emdi. Meşale parladı ve Mary gözlerini kırptırdı.

Uyan, Mary. Baykuş nehirden aşağı uçuyor.

"Whaaa. . ." Mary inledi. Başı zonkluyordu ve ağzında iğrenç bir tat vardı. Neden bu kadar karanlıktı? Rhiannon neden geri dönmüştü?

Uyan. Sana şarkı söyleyeceğim.

"Hayır, yapma," diye homurdandı Mary. "Şarkı söylemek yok. Gürültü yok." Duyduğu sesin kafasının içinde olduğunu fark etti. Kafasının içinde bir kafa. Kavrulmuş dilini kelimelerle zorlamasına gerek yoktu. Git buradan Rhiannon, dedi o grotesk kafaya. Hayır, bekle bir dakika. Bana neden göremediğimi söyle.

Kaçırıldın, diye alaycı bir ses geldi. Ellerin bağlı. Karanlık çünkü gözünüz kapalı.

Rhiannon neşeliydi. Bu durum Mary'yi telaşlandırdı. Deliriyor muydu? Hayır, hayır, böyle düşünceler iyi değildi. Başının yanında Caroline'ın bir görüntüsü belirdi. Delirmiyorsun Mary, dedi Caroline, çok kararlı bir sesle. Bu benim işim.

Caroline tam Mary kollarındaki sertliği incelemeye başladığında ortadan kayboldu. Bilekleri önden bağlanmıştı ve çok sıkı bağlanmıştı. Ellerini ağzına götürdüğünde plastik bağları gevşetemediğini fark etti. Dişleri ve dili her bir bileğin etrafını yokladı. Hayır, bu işe yaramayacak.

Mary kendine panik yapmamasını söyledi. Karanlıktan korkmuyordu. Korkmayacaktı da. Şu anda, ne kadar süredir bağlı tutulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Saatler olabilirdi. Caroline ve Sarah çılgına dönmüş olmalıydı. Eğilerek telefonunun eteğinin cebinden çıkmış olduğunu doğruladı. *O kadar aptal değillerdi.*

Keltler. Bundan sorumlu olanlar Yeniden Doğmuş Keltler olmalı. .
..bu öfke. Mary öfkesini besledi. Her şey bu karanlığın içinde başka neler olabileceğini hayal etmekten daha iyiydi. Bu çok fazlaydı. Acılık vücuduna aktı. Kendini daha da dikleştirmeye çalışırken, sırtının alt kısmındaki duvardan büyük ve soğuk bir şey çıktı. Demek ortasındaki ip onu sırtına saplanan şeye bağlıyordu! Bir eli metale dokunabilecek şekilde döndü. Yaklaşık bir inç kalınlığında, büyük, pürüzsüz bir halkaydı.

Çekiştirdi. Hiçbir şey yok. Taş duvara sabitlenmiş olmalıydı. Duvarın taş *olduğunu*, keten elbisesinin içinden vücuduna sızan soğuktan anlayabiliyordu. Dönüp parmaklarını tekrar kullanarak levhaların kenarlarını bile bulabiliyordu. Kan, iğnelenme hissiyle parmaklarına geri dönüyordu ama ne metal halka ne de duvarın kendisi en ufak bir tepki vermiyordu. Mary duvarı deneyerek, hayır, bıkkınlıkla tekmeledi. Bu tekme ayak bileklerindeki acıyı artırdı ve sandaletlerinden birini düşürdü. Onu kurtarmaya yetecek kadar ipi olup olmadığını öğrenemeyecek kadar morali bozuktu.

Yardım için bağırabilir mi?

"Unhmn. Yardım edin. Aaaaaargh" Hayır, yapamadı. Dilini hareket ettiremiyordu; çok ağırdı. Ona ilaç vermiş olmalılar. Her neyse, artık kalın duvarları olan bir binada olduğundan emindi. Yankılanan sestten yalnız olduğu anlaşılıyordu. Rhiannon'un hayaleti dışında yalnızdı. Bir hareket oldu ve kafa tekrar yukarı kalktı. Rhiannon dilini dışarı çıkardı, sonra kayboldu.

Mary koklamaya başladı. Her yerde hissedebildiği kumun yanı sıra, rutubet, küf ve yayılan kokunun kökeninde tatlı bir şey tespit etti. Şimdi, paniği önlemek için başka ne yapabilirdi?

Bir seçeneğiniz var. Seç. Çabuk seç. Mary başladı. Bu sesleri beklemiyordu. Rhiannon mu? Hayır. Bu ses bir kadına ait olmasına rağmen oyun oynamıyordu. Caroline mı? Hayır, çok zorunlu: Anna. Mary şaşırmıştı. Anna ona seçim yapmasını söylüyordu, ama neyi seçecekti?

Hayatta kalıp kalmayacağını. Mary kendi sorusuna cevap verdi. Devam et, Mary. Vazgeçmeyi ya da hayatta kalmayı seç. Panik, ağlamak, korkudan felç olmak, bayılmak: bunlar lükstü. Anna beden özgürlüğünden mahrum bırakılmayı biliyordu. Mary'nin ağzında sıcaklık fokurdadı. Anna'yı aniden içgüdüsel olarak hissetti. Sadece bir milisaniye için Anna'nın iyileşmemiş yaralarını *içinden* hissetti.

Anna'nın bu sarsıntısı Mary'nin ağrıyan bedeni için bir tonikti; ruhu için de bir kadeh viski, diye düşündü. Tehlikeli sulara dolaşan Mary de hayatta kalanlardan biriydi. Kırk yıl önce bir gece, ah, birçok gece olmuştu.

Terk edilmiş, hamile bir Mary böyle varoluşsal sorular üzerine düşünmüştü. Kanamalı geceler ve bebek evlatlık verildikten sonra gözyaşları. Bu onun seçimiydi, hala acı veren bir seçim, iyileşmeyen bir yaraydı. Kendi yenilgisine hapsolmuştu ama hayatta kalmayı başarmıştı. O zamanlar hayatta kalmaya karar vermişti. Bunu tekrar yapabilirdi.

Keşke biraz su ya da daha iyisi kahve olsaydı. Bu korkunç tat, yüzüne bastırılan bezin üzerindeki maddeden geliyor olmalıydı. Henüz bunu düşünmeye hazır değildi.

Bir şey, bir şey vardı, serin, kaygan: plastik bir şişe. Onun için bırakılmış su olmalı. Mary şarkı söylemek istiyordu! Su yaşamın, umudun sıvısıdır. Taştan dili bile sevinçli bir beklentiyle terlemeye başladı. Şişeyi almak için bağlı ellerini pençe haline getirmeye çalışarak gerindi, gerindi. Neredeyse varmıştı.

Küçük bir gümbürtüyle şişe devrildi ve ulaşamayacak bir yere yuvarlandı.

Aaaaarh! Meryem, ortasındaki ip bıçak gibi saplanana kadar kendini ona doğru fırlattı. İşe yaramadı. Tatlı su şişesi gitmişti.

Mary "Adam Kaçırma 101 "i hatırladı: Esire bir içki ver. Amatörler tarafından kaçırılmak sadece onun şansıydı. Anna ne yapardı? Anna ne pahasına olursa olsun suyu alacaktı. Mary'nin başı ağrıyordu. Şüphesiz susuzluğun bir işaretiydi.

Bu iğrenç, dedi Mary Wandwalker kendi kendine. Mide bulantısıyla savaşıyor başını taş duvara yasladı. Bunu yapmayacağım. Bu çok saçma ve iğrenç. Buradan gideceğim.

BÖLÜM 29

CAROLINE UYUMAKTA GÜÇLÜK ÇEKİYOR

Caroline o kadar bitkin düşmüştü ki, kutsal kuyunun üstündeki odaya ulaştığında pijamalarını çantasındaki karışıklıktan güçlkle çıkarabildi. Kıyafetlerini yere bırakarak yatağa düştü. Beş dakika içinde horlamaya başladı. Yine de uyurken zihni endişelerle dolup taşıyordu. Anna'nın hasarlı beyninin ve Mary'nin ölü bedeninin görüntüleri onu uykunun sığılıklarında tutuyordu. Saat ikide, geri dönölmez bir şekilde uykusundan kilitlenmiş olarak uyandı. Beklediğı yararlı rüyayı görme şansı kalmamıştı.

Caroline, Exmoor Koleji'nin ince yastığına vurduktan sonra çarşafı geriye attı ve doğrulup oturdu. Işığı yakmadı. Odada zaten çok fazla ışık vardı. Aydınlatılmış şehir ucuz perdelerin arasından akıyordu. Janet tanrıçanın sağladıkları hakkında ne demişti?

Caroline pencereye gitti ve uyuklayan Oxford'a baktı. Uzaktan bir araba alarmı çaldı ve birkaç dakika sonra durdu. Geç saatlere kadar eğlenen biri mi, yoksa beceriksiz bir hırsız mı? diye merak etti. Araba hırsızları düşüncesi onu gülümsetti çünkü aklına muzipçe sağlıklı Anna'yı getirdi. Altı ay önce, Anna'yı DEA için pahalı bir araba çalmaktan vazgeçirmek için Mary ve kendisinin ortak çabaları gerekmişti.

Caroline yine gülümsedi. Depresyonunun en kötü olduğu zamanlarda Anna'nın onu sakinleştirmek için kullandığı yeni yöntemi hatırladı. Zaten bir gece yürüyüşçüsü olan Anna, Caroline'e sokaklarda öncülük etme ritüelini başlatmıştı. Sözsüz bir ritimle el ele yürüyen Caroline'in bu gece gezintileri bedenini gevşetiyor ve ruhunu rahatlatıyordu. Sanki bütün mahalle onu sallayarak uyutuyordu. Güneş doğana kadar dışarıda kalsalar bile Anna, Caroline "ev" diyene kadar asla durmuyordu.

Gece yürüyüşü başladığında Mary kaşlarını çatmıştı. Gün ışığında tempolu egzersiz yapmayı tercih ederdi. Yine de yorum yapmaktan kaçındı. Mary çok geçmeden bu ritüelin iki kadın arasındaki ilişkinin bir parçası olduğunu anladı.

aşırı kilolu orta yaşlı depresif ve zayıf vahşi savaşı. Bu gece, Exmoor'da, Caroline pencerenin önünde iri bedenini kucakladı. Mary anlamadığı şeyleri kabul edebiliyordu. Caroline onu bunun için seviyordu.

Bahçeye baktı, zifiri karanlık kuyuyu görebilmek için boynunu cama dayadı. Belki de ihtiyacı olan rüya oradaydı, eski kuyunun içinde hapsolmuştu, tıpkı... ..hayır, Rhiannon'u düşünme. Aradığı Mary ve Anna'ydı. Pencere boyayla kapatılmıştı. Caroline bir sürü sürtünme ve tıkırtıdan sonra pencereyi açtı ve dışarı eğildi. Ağır göğüslerini pencere pervazına dayayarak aşağıda belli belirsiz bir halka seçebildi. Kurabiye gibi, diye düşündü. Ya da ortasındaki delikte reçel olan bisküvilere.

Mary'nin kayboluşundan beri ilk kez canı bisküvi istemişti, hem de çok bisküvi. İyi ki üniversiteye yiyecek getirmemeye karar vermişti. Caroline rüya uzmanı değildi ama rahat yemek yemenin ruhları engellediğini tahmin ediyordu. Ya da kötü olanları hapsediyordu. Rahat yemek onu batırıyordu. Anna ve Mary ile birlikte yaşarken şeytanlarını temizlemek için yemeği daha az kullanmayı başarmıştı. Mary'nin özlü bir şekilde söylediği gibi: "Şeytanları da seninle birlikte şişmanlatıyor, Caroline."

Caroline pencereyi çarparak kapattı. Sonra tekrar açtı, aşağıya değil yukarıya baktı. Janet bir keresinde ona çok fazla ay ışığının onu korkuttuğunu söylemişti. Yine de Janet bu gece Ay Hanım'ı aramaya karar vermişti. Burada, Exmoor'da Caroline hiç ay görmemişti. Bunun yönden mi, yoksa şehirden gelen çok fazla ışıktan mı kaynaklandığını anlayamıyordu. Mary bilir, diye düşündü, suratı asıktı. Akli başında olsaydı, Anna sokak kameralarını hackleyerek ayı ortaya çıkarırdı.

Bir gülümsemeyi daha bastırarak yatağa doğru döndü. Terliklerinin altından bir çıtırtı geldi. Bu kez ışık düğmesine doğru sıçradı ve kot pantolonunun cebinde içinde kuru yapraklar ve dallar olan bir kâğıt torba gördü. Janet! Ben taksi şoförünü Exmoor'a yönlendirirken bunu elime tutuşturdu, diye düşündü Caroline. Caroline yatağa oturdu ve içindekileri dağıttı. Bitkilerden biri defneydi; adaçayının kokusunu da almıştı. Malzemelerin yanında bir kutu da kibrit vardı. Ah, diye düşündü Caroline. Bu bir ateş büyüğü olmalı. Pekâlâ, işte başlıyoruz.

Büyü yapmaya başlamak için Janet tebeşirle kendi etrafında bir daire çizdi. Bazen pusulanın dört ana noktasına elementlerine göre hitap ederdi: Toprak, Hava, Ateş ve Su. Ne yöne gideceğinden emin olmayan Caroline yatağı duvara doğru itti, sonra kollarını havada bir daire çezecek şekilde uzatarak odanın içinde döndü. Daha sonra bir eşyasını

dört eşit noktada giysi. Caroline kibriti demete tutarken uzaktan gelen bir kıkırtı duyduğunu sandı.

İlk başta otların tutuşması yavaş oldu. Sonra dumanla birlikte keskin bir koku geldi. Bir dakika sonra ve hiçbir uyarı olmadan demet tutuştu. Caroline nefes nefese kaldı ve alev alan dalları halının üzerine düşürdü.

Oh, tanrıça, lütfen, hayır!

Caroline bir çıplak ayağından diğerine zıplıyor, yanan elini sallıyordu. Acısı dinmeyince lavaboya doğru atladı. Su yanmış derisini yatıştırdı. Halının üzerinde ateş bir fiskiye oluşturmuştu, yüksekliği bir ayağı geçmiyordu. Caroline çığlık attı, su bardağını hatırladı ve onu kullanarak alevlerin üzerine art arda bardak dolusu su attı. Ateş altın bir yılan gibi tükürdü ve sonra söndü. Caroline öksürerek dumandan küçük bir yanık halı tanesi çıkardı.

Yanan yer şimdi vıcık vıcık bir kara delikti. Caroline arkasındaki lavaboya tutundu. Kalbinin ayaklarının dibine düştüğünü hissetti. Sandalyelere ve duvarlara körlemesine dokunarak kendini odanın içinde dolaştırdı ve yatağın üzerine yığıldı.

Birkaç dakika sonra Caroline'ın burun deliklerine daha narin bir koku yayıldı. Yapraklar adaçayı, menekşe, odunsu bir tarçın kokusu ve şekerleme gibi tatlı bir şey salmıştı.

"Duman," diye mırıldandı Caroline, daha sakindi. Kendini tekmelemeliydi. "Evet, elbette. İşte bu kadar. Bir duman büyüsü. Teşekkürler Janet."

Janet ona lavabonun üzerindeki bitkisel tılsımı yakmasını söylemiş olmalıydı, böylece suyu güvenli bir şekilde ekleyebilirdi. Sonra da dumanı her köşeye, giriş ve çıkışlara yayarak odayı arındırmış olmalıydı.

Caroline tekrar yorganın altına girerken, "Üzgünüm Janet," diye mırıldandı. Uzaklardan bir kıkırdama sesi duydu. Caroline dudaklarını büktü. Oldukça komikti. Komedi iyi bir ilaçtı; Mary'nin sözlerinden biri de buydu. Caroline bir anda yeniden uykuya daldı.

BÖLÜM 30

ALTIN MEŞALE'NİN DÖNÜŞÜ

Yine mi, diye düşündü Olga. Exmoor'da uyuyakalan ikinci DEA üyesine kollarını iki yana açarak baktı.

"*Caroline uyan.*" Olga fısıldadı ve Caroline'in omzunu salladı. "Baş İzci gelmeden önce gitmelisin. Söz vermiştin." Olga yatak örtülerini çekiştirmeye başladı. "Ve halıdaki delik için de bir şeyler yapmam gerektiğini görüyorum."

Caroline uyanıktı ve suçluluk duygusuyla kızarmıştı. "Oh, Olga..."

"Boş ver. Giyin hadi. Onu saklamak için 16 numaralı odadan halıyı getireceğim.

Ve fazladan oda spreyi.

Sabah 9'dan hemen önce Janet, Norham Gardens'taki evin ön kapısını açtı. Kaşlarını çatarak sitem etti. "Gerçekten mi, Caro. Sabah 8 demiştik! Ne kadar. ..neredeysen bir saat geciktin!"

Caroline nefes nefese kalmıştı. "Özür dilerim." Hâlâ kanepede uyumakta olan Anna'yı kontrol etmek için Janet'ı atlattı. Sonra da sinirli cadıya döndü.

"Çok özür dilerim Janet. Alarmımı almayı unutmuşum. Olga beni uyandırdı." "Kahretsin, Caro, rüyan hakkında konuşmak istiyordum. Şimdi gitmeliyim.

Laboratuvardan iyi haberler aldık. Türkiye sınırından bir paket geldi."

"Nereye? Ne tür bir paket?" Caroline telaşlı Janet'a pek dikkat etmiyordu. Anna uykusunda döndü. Her zamankinden daha genç görünüyor, diye düşündü Caroline.

"Danu Root," dedi Janet, tostun son parçasını kaparken. Sarah ortalıkta görünmüyordu. "Daha doğrusu ilk kez, sadece kök değil, tüm bitki. Yapraklarda panzehiri tamamlamak için ihtiyacım olan şey olabilir. Şimdi Caro, rüyayla ilgili hatırlayabildiğin her şeyi yaz. Geri geleceğim." Janet ön kapıyı arkasından çarptı.

"Ama hiçbir şey yoktu, hiçbir şey," dedi üzgün Caroline, Janet'ın geri çekilen figürüne.

Janet'ın gidişiyile odadaki iyimserlik de yok olmuştu. Caroline perişan haldeydi. Mary kayıpken, yaklaşan gündönümü onları korkunç bir şeye doğru sürüklüyordu. Bir gün daha geçecek ve onu bulmaya hiç yaklaşamayacaklardı. Caroline korkusunu bastırdı. Dumanla kaplı odada saatlerce uyumuştı. Uyandığında rüyaları kumun içindeki su gibi eriyip gitmişti.

"Denemelisin. Denemelisin." Anna ne zaman hareket etmişti? Doğrulup oturmuştu, gözleri Caroline'ı hatırlamaya çalışıyormuş gibi kısılmıştı.

"Sevgilim. . ." Anna gözleriyle onu durdurdu. Sonra biroların ve Mary'nin dizüstü bilgisayarının bulunduğu masayı işaret etti.

"Dene. Yaz," diye emretti. Caroline odanın içinde kâğıt aradı.

"Keşke Mary'nin defteri bizde olsaydı," diye mırıldandı. "Onu el çantasında taşıyor." Mary'den söz etmek Caroline'i görevine döndürdü. Çantasında bir biro ve eski moda bir çek defteri vardı. Arkasında boş sayfalar olmayacak mıydı? Kalem ve defteri alan Caroline onları kırıntılarla dolu tabağın yanına koydu. Kahvaltı iyi olurdu. Anna'nın yüzü tavizsizdi.

Caroline yine o ezici başarısızlık duygusunu hissederek içini çekti. Exmoor'daki merdivenlerden aşağı inerken, duman ve yanmış halı kokusu Caroline'ın karışık hatıralarına sızdı. Hiçbir şey, işe yarar hiçbir şey yoktu. Oh Mary, Caroline bir kalem aldı. Belki onu tutmak kelimelerin karanlıktan fişkirmasına yardımcı olurdu.

"İkiniz de için bunu." Boş çek defterinin yanında güzel kokulu bir kupa belirdi. Bir diğeri Anna'nın yanına kondu.

"Sarah?"

"Geldiğinizi duydum. Janet beni çay yapmam için gönderdi. Çin söğüt kabuğu ve hafıza için ekstra bir şey. İçine de senin için bal koydum Caroline."

Caroline'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Sarah Anna'nın yanına oturdu ve çayı ona uzattı. Anna yudumladı. Caroline yudumladı. Bir dakikalık sessizlikten sonra bardağı bıraktı ve birkaç kelime karaladı.

"Elimdekilerin hepsi bu kadar," dedi kalem yere bırakarak. "Belki Janet daha fazlasını bulabilir."

"Görebilir miyim?" Sarah hevesli olmamaya çalışıyordu. Caroline, Holywell tarafından reçete edilen herhangi bir şeye olan inancını kırdığı için üzgündü.

"Oku. Bana." Anna'nın sesi çok uzaklardan geliyordu. Sarah kupayı ondan aldı ve Caroline ile endişeli bir bakış paylaştı.

Bunun faydası yok, diye düşündü Caroline. "Tamam, fazla bir şey değil. Şöyle yazdım: 'Bir nehir, büyük bir nehrin sesi. Atlar nehre dalıyor. Suda bir şey parlıyor. Sarı, hayır, altın rengi. Sanırım bir meşale olabilir. Gözlerim kanla doldu.'"

Yukarı baktı. "Sonra bir baktım, Olga beni sarsıyor. Sanırım Rhiannon'a olanları hatırlıyordu. Mary'yi bulmamıza yardımcı olacağını sanmıyorum."

"A. Night. Mare." Anna'nın ağzı buruştu.

"Ne oldu? Ne dedin sen?"

"İyi geceler. Mare." Anna kaşlarını çatarak Caroline'a baktı. Bir an sürdü. "Gece... kısarak mı? Oh, evet! Evet," dedi Caroline, büyülenmiş gibi. "Atlar. Bir kâbustu. Ama Mary'yi bulmamıza nasıl yardımcı olacak?"

"Meşale. Altın meşale. Bir fidye." Anna sarktı.

"Uzan, Anna. Kendini yorma."

"Onu dinle, Caroline."

Caroline, Sarah'nın sırttığını görünce şok oldu. "Meşaleyi Mary'yi geri almak için kullanabileceğimizi söylüyor. Yeniden Doğan Keltler bunun için yanıp tutuşuyor."

"Oh Sarah, kafan karışıyor! Gerçek meşale zaten onlarda! Jez Wiseman'ın Mary'ye ne dediğini hatırlamıyor musun? İçlerinden biri onu sırt çantasından çalmış."

"Uyumalıyım." Top gibi çömelen Anna, kolunu gözlerinin üzerine koydu. Nefes alış verişini düzene girdi. Caroline onun yanına uzanmayı ve Mary için duydukları korkuları unutmayı ne kadar çok istiyordu.

Sarah derslere götürdüğü bez çantayı karıştırıyordu. "Bu meşaleyi mi kastediyorsun?"

Sanki bir adakmış gibi iki eliyle bir meşale uzattı. Sabah ışığı Sarah'nın kahverengi kollarında ve yüzünde ışıltılar yaratıyordu. Bir Afrika prensesi gibi parlıyordu.

Caroline'ın ağzı açık kaldı. Meşale, Caroline'ın en son Rhiannon'ın kesik kafasında gördüğü meşaleye tıpatıp benziyordu. Öğürdü. Bekle, hayır. Mary onun sahte olduğunu söylemişti. Elini ağrıyan alına götürdü. Bütün bu torclar. Lütfen her şey bitene kadar yatmama izin ver, demek istedi. En azından Mary eve gelip kontrolü ele alana kadar. Caroline zorlukla yutkundu.

"*Bunu* nereden buldun?"

Sehpa kupalar ve kalemlerle dolu olduğu için Sarah torcu kırıntıların olduğu tabağa koydu. Her iki bileğini de salladı. Tabii ya,

Altın ağırdır. Caroline uzandı ve meşaleyi aldı. Sonra tekrar yere koydu. Bu kadar ağır olduğuna göre gerçek altın olmalıydı. Bu gerçek bir meşale miydi? Oturma odalarında nasıl ortaya çıkabilirdi? Gözlerini Sarah'ya dikti.

"Açıkla, Sarah, lütfen."

"Joe Griffith'in bavulu bu sabah erkenden teslim edildi. Etiketinde Anna'nın adı ve bu adres yazılıydı; sanırım onun tarafından. Adam bavulun Reading'deki Sol Bagaj gişesinden hiç alınmadığını söyledi. Bavul için Anna olarak imza attım. Aldırmayacağınızı düşündüm. Çantayı açıp torcu görünce seni beklemeye karar verdim. Janet'a göstermedim."

"İyi iş, Sarah," dedi Caroline. "Janet'in eski eserler hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum ama elimizde olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Bunu Mary'yi geri almak için mi kullanacağız?"

"Emin olabilirsin," dedi Caroline, kendini çok daha iyi hissederek. "Mary'nin yapacağı şeyi yapacağız. İnisiyatifi ele alacağız. Aslında Sarah, bana Mary'nin en sevdiği kahveden bir demlik yapar mısın?"

BÖLÜM 31

KAYIKHANELERİN YANINDA, OXFORD

Telefon görüşmesi kısa ve özdü. Caroline önce Barin'i denemeye karar verdi, sonra Mary'nin hapsedilmesinden haberi olmadığını iddia ederse Simmy'ye geçecekti. Yaz okulu günü değildi, bu yüzden onu evde buldu. Bariz heyecanına rağmen kaçırılma olayını ne doğruladı ne de reddetti. Ancak, gerçek Kutsal Kuyu Torcu karşılığında Mary'yi vermeyi kabul etti. Anlaşmanın gizli kalması gerektiğini belirtti. Simmy'yle bağlantı kurulmayacak ve her şeyden önemlisi Colin'e hiçbir şey söylenmeyecekti. Caroline operasyonun tek kontrolünün Colin'de olmasını istediğini düşündü.

Takas, saat 14:00'te Kolej Kayıkhanelerinin yanındaki rıhtımda yapılacaktı. Caroline, Anna'nın daha da iyileşmesiyle moral buldu. Öğle saatlerinde uyandıktan sonra, laboratuvar önlüğü giymiş zayıf bir öğrenci Janet'tan bir zarfla geldi. İçinde talimatlar ve Anna'ya sütle birlikte verilecek az miktarda yeşil toz vardı.

Nota göre kendisi gelmemiştii, çünkü demleme işlemi hassas bir işlemdi ve önemli bir bileşen parçalanmadan önce birkaç doz daha damıtmak istiyordu. Anna süte yüzünü buruşturduktan sonra bir dikişte içti. Caroline pazarlık yaparken onu dinledi.

Caroline bir şey söyleyemedi, "Geliyorum," dedi.

"Bu sefer değil, Anna. Torc ile yalnız gelmem gerektiğini söyledi. Janet ikinci dozla gelene kadar neden dinlenmiyorsun?"

Anna homurdandı ve kanepeye geri yerleşti. Rahatlamış olan Caroline, Sarah ile erken bir öğle yemeği için konuşmaya gitti. Döndüğünde Anna tekrar konuştu.

"Lir'in karısı da seninle gelecek."

"Ne? Olamaz." Caroline dehşete düşmüştü. Lir'in karısının çoktan gitmiş olmasını umuyordu.

Anna koltuktan kıkırdadı.

"Yapma bunu!" Caroline odadan koşarak çıktı, koridorda bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Anna'nın neşesinin yerine gelmesinden duyduğı memnuniyeti göstermeye cesaret edemiyordu.

Kardinal Koleji'ndeki Tom Tower'da saat öğleden sonra ikiyi vurmadan hemen önce Caroline bir süpermarket alışveriş torbasını raylı yola taşıdı. Barin onu Mary'nin "rahatça ikamet ettiğı" yere götüreceğıne söz vermişti. Caroline bu iğrenç Oxford tonları karşısında dişlerini sıktı. Doğal olarak önce meşaleyi görmek istemişti. Ve polise haber verildiğı takdirde anlaşma "hükümsüz ve geçersiz" olacaktı.

Yine bunaltıcı bir öğleden sonraydı. Yaz çok erken gelmişti ve sanki gündönümü çoktan geçmiş olmalıydı. Yine de ağır duyguları Caroline'i yolun kenarına dikilmiş ulu çınar ağaçlarının altına çekiyordu. Kendi kendine bu öğleden sonra başını yüzeyden yukarıda tutmasını söyledi. Çantanın üzerindeki avuçları terlemişti. Tercih ettiğı kot pantolon için çok sıcak olduğundan, hafif pamuklu bir elbise giymek zorunda kalmıştı. Anna bunun ona on kilo eklediğini söylemişti. Bu hasta olmadan önceydi, Joe Griffith'ten önce. Caroline zamanda geriye gidip Anna'ya bu acımasız dürüstlüğü için sarılabilmeyi diledi.

Hava, dönemin öğrenci koşucuları ve kürekçilerinin yerini alan turistlerin çoğı için çok sıcaktı. Caroline ileride, arkasından kayıkhanelerin çerçevelediğı yuvarlak sakallı bir figür gördü. Asfalttan yükselen sıcaklık onun görüntüsünü bir serap gibi titretiyordu. Sadece birkaç köpek gezdiricisi bağırma mesafesindeydi. Kimse Caroline'e dikkat etmiyordu çünkü hem insanlar hem de köpekler tembel nehre özlemle bakıyordu.

Zaman yavaşladı. Caroline adımlarının yankılandığını duyabiliyordu. Barin güneşin göz kamaştırıcılığında parlıyordu. Pahalı takım elbiselerinden birini giymiş olmalıydı. Bacakları ağırlaşmış, kalçaları berbat elbisenin altında kayganlaşmıştı. Her taraftan, yüksek kolej pencerelerinden, ağaç gövdelerinin arkasından, hatta nehirdeki tek kayıktan bile gözler ona çevrilmişti. Caroline teknenin düz gitmek yerine yavaşça döndüğünü fark etti. En azından o insanların kendi dertleri vardı ve bu yüzden onu gözetlemiyorlardı.

Üç talihliden kahkahalar yükseliyordu. Genç bir adam sıırğı nehrin dibine saptamak için uğraşıyordu. Sığ tekneyi ileri itmeye çalışıyordu. Arkadan gelen ağır çizmelerin yankısı Caroline'in dikkatinin dağıldığını fark etmesine neden oldu. Daha da kötüsü, Anna'nın tehlike kokusundan ne kastettiğini artık biliyordu. Derisinin her tarafı karıncalandı. Artık çok geçti.

Nehirdeki kahkahaların büyüüne kapılmış, onların geldiğini görmemişti. Koşucular kar maskelerini taktıktan sonra onun iki yanına geldiler. Soldaki çantayı kaptı; sağdaki ise kollarını. Çantayı tutmasına rağmen

Çantanın kayışları nemli parmaklarından kaydı. Feryat etti ama hızlı ve şiddetli bir şey gaspı aniden kesti.

Caroline dehşet içinde içgüdüsel bir sevinç hissetti. Bu, siyahlar giymiş maskeli bir adamın elindeki alışveriş torbasını pençeleyen Anna'ydı. Caroline diğer saldırgan tarafından geriye, çimlerin üzerine doğru sürüklenirken iki kol ve bacak çekme yolunda boğuşuyordu. Morartıcı tutuştan kendini kurtaramadı.

"Owww! Hel. . ." Ağzına bir eldiven sıkıştırılmıştı. Yine de saldırı dikkatleri üzerine çekiyordu: puntodaki genç adamlar dehşet içinde duruyordu.

İçlerinden biri suya düştü. Karadaki mücadeleye dalıp gitmiş, çaylakça bir hata yaparak av kayarken direğe yaslanmıştı.

Caroline'ın koşucusu onu aniden bıraktı. Siyah figürün çantaya atladığını gördü. Çantayı diğer saldırganla Anna arasındaki kavgadan uzağa sürükledi. Caroline sendelemeye başlamadan önce çanta gitmişti. Caroline Barin'in olduğu yöne baktı. O da ortadan kaybolmuştu. İkinci ve daha gürültülü bir sıçramanın ardından patikaya bir dalga yayıldı. Anna ve saldırgan nehre düşmüştü.

"ANNA" diye bağırdı Caroline. "O yüzemez!" diye bağırdığını kendi de duydu.

Aslında Anna'nın yüzme bilip bilmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tam kendisi de suya atlayacaktı ki, diğer iki bahisçinin Anna'ya yardım etmekte olduğunu gördü. İkisi de Amerikan beyzbol şapkası giymiş atletik genç adamlardı. Anna'nın rakibi kıyıya yuvarlandı ve her yere su saçarak kaçtı. Kurtaranlar ve kurtarılanlar kuru çimlerin üzerine yığıldı.

Caroline sıırıslık olmuştuk üç adama bakarak, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi.

Benzer küt saç kesimlerinin altında göz kamaştırıcı beyaz dişleri parlıyordu. "Sorun değil hanımefendi," dedi biri.

"Oxford'da böyle bir saldırı görmeyi beklemiyordum," dedi bir başkası. "Çok sakın bir kasaba gibi görünüyor." Kahverengi kıvrıkcık saçlı olan telefonunu çeviriyordu.

"Hayır, hayır!" Caroline onun ne yapıyor olması gerektiğini anladı. "Hayır, polis olmaz. Bırakın ben ve benim... benim.. ."

"Kız arkadaş mı?" dedi Curls gülümseyerek.

"Evet, bırak ben ve kız arkadaşım halledelim."

Bir duraklama oldu. Caroline daha dik durdu. Mary olmayı diledi. Bunlar gibi genç adamlar, bir spor takımından mıydılar? Mary itaat edecekleri bir ses tonuna sahipti.

"İstediğinizin bu olduğuna emin misiniz hanımefendi?"

Onlardan herhangi biri olabilirdi. Garip kadınlar, garip ülke diyen bakışlar attılar.

"Polis sizi gözaltına aldı. Şimdi gidin." Bu Anna'ydı, yüksek sesle ve buyurgan. Uzun saçlarındaki suyu parmaklarıyla tarıyordu. Ensesinden bir parça sümüksü ot kopardı ve Caroline'a uzattı.

"Ne kadar korkunç. Seni eve götürüp duş aldırayım." Caroline derin bir nefes aldı ve kurtarıcılarıyla yüzleşti. "Yaptıklarınız için teşekkürler çocuklar. Bunu asla unutmayacağız. Ama polisi işe karıştırmak tatilinizi. ..tatilinizi bölecek. Ayrıca, Anna'yı eve götürmem gerekiyor. Kendisi hasta. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Evet, millet, sanırım o tekneyi bulsak iyi olacak." Üçü de kayıkhanelerin ötesine baktı. Avını yutan bir yılan gibi kıvrılan nehir, kayığı görüş alanının dışına taşımıştı. Genç adamlar kiraladıkları teknenin peşinden koşmaya başladılar.

Caroline, Anna'yı kucaklamaktan ıslanan elbisesini silkeledi ve kolunu ıslak kadına doladı. Umutsuz olduğunu bildiğinden etrafına son bir kez daha baktı.

"Torc'u kaybettik, değil mi?"

"Pusu," dedi Anna. "Lir'in karısı eve git diyor."

"Anna, lütfen sen de burada olduğunu söyle."

Anna kokladı. Sonra başını salladı.

Caroline şansını zorlamamaya karar verdi. Ayrıca, bu rekor yaz sıcaklığında bile Oxford'daki Thames nehri düşük sıcaklığıyla ünlüydü. Anna bir şok geçirmişti. Kendisi de. Eve dönüp Sarah ve Janet'la yeniden bir araya gelmeliydiler. Aslında Caroline panzehirin geri kalanı için Janet'ı arayacaktı. Sarah çaresizce haber bekleyecekti. Caroline, Mary'yi geri almak için ellerindeki tek pazarlık kozunu da kaybetmişti. Arkadaşlarından hangisinin ilk önce "Sana söylemiştim" diyeceğini merak ediyordu.

BÖLÜM 32

RÜYA

"Sana söylemiştim. İhtiyacın olan şey rüya kehaneti. Aptalca kahramanlıklara değil." Janet günler önce Anna'nın ayaklarına vurmak için kullandığı kararmış gümüş kaşıkla sütü karıştırdı. Anna koltukta uyurken Janet, Caroline ve Sarah mutfakta toplanmışlardı.

"Önce o kaşığın temizlenmesi gerekmez mi?" Caroline ayrıntılarla uğraşıyordu. Mary'nin bir hapishanede olduğunu düşünmek istemiyordu. Ne de yaz gündönümünün yakınlığını ve bunun Yeniden Doğmuş Keltlerin kafa kesme eğilimleri için ne anlama gelebileceğini.

"Lavabonun altında metal temizleyici var," diye mırıldandı Sarah mutfağın köşesinden. "Ben sadece. . ."

"Bırak onu," diye tersledi Janet. "Caro, kendine gel."

Kararmış kaşığı havaya kaldırdı ve yeşilimsi sütün üzerinde bir daire çizdikten sonra kaşığı bardağın altındaki tabağa koydu. Janet birkaç dakika boyunca Danu'nun Kök panzehirini inceledi. Sonra dilini ön dişlerinin arasına soktu.

Caroline, Janet'in yıpranmış görüldüğünü fark etti. Saçlarının beyaz dipleri o çok sevdiği kızıl boyadan daha uzundu. Janet sandalyesini geriye yasladı. "Hmm. Karışımı dinlendirmek iyi fikir." Caroline'a bir ısırik daha atmaya hazırdı.

"Demek bugün Torc'u kaybettin. Oh, Caro, neden o rüya için sana yardım etmemi beklemedin? Risk almak. ..iyi değil."

"Lütfen Caroline'ı üzme." Sarah'nın sesi boğuktu. Karışım odaklanmış olan Janet'in aksine, Sarah Caroline'i inceliyordu. Birkaç saat önce ıslak ve bitkin ikiliyi teslim alan oydu. Sarah devam etti. "Bir şeyler denememiz gerekiyordu! Torc bir şanstı, bir şans. .

."

"Boşa harcanmış bir fırsat," diye karşılık verdi Janet. "Boşa harcanmış bir fırsat. Nehre yaptığın gezinti, Caroline, değerli bir avantajı kaybettirdi. Anna'nın iyileşmesine verdiği zarar bir yana, Wandwalker böyle bir numaraya asla kanmazdı. . ."

"Kesin şunu." Caroline mutfak masasına vurarak yeşil sütün bardakta zıplamasına neden oldu. Sarah irkildi. "Özür dilerim," diye devam etti. "Bak Janet, Mary hakkında konuşmaya başlama. Onu benim gibi tanımıyorsun. Bizim gibi!"

Bir koku aldı.

"Bize ne yapacağımızı söylemeyi bırakın. Lütfen." Caroline'ın sakinliği dağılmak üzereydi. Artık ağlayamayacağını düşünmüştü. "Buna dayanamıyorum," sözleri dilinde dolaşıyordu.

Sarah Caroline'a bir bardak su getirdi.

"Çay yapayım mı?" diye fısıldadı.

Caroline gülümseyebilmeyi diledi. "Artık çay yok," demeyi başardı. Yeşil süt bardağını almak için kendini zorladı, bardağın titremesini engellemek için iki elini birden kullandı. Anna'nın ilacının vakti gelmişti.

"Anna'yı iyileştireceğiz," diye mırıldandı Janet'a doğru. "Ve sonra Mary'yi bulacağız. Nasıl bulacağımızı bilmiyorum ama bulacağız."

Sarah, Caroline'ı sütle dışarı kadar takip etti. Mutfakta yalnız kalan Janet parmaklarını masaya vurdu. Sağ dizindeki kireçlenme aşırı yorgun olduğunda hep daha da kötüleşiyordu. Acı sabrını tüketiyordu. Holywell'deki kızlarla arası bozulacaktı. Müdür Dorothy onunla bu konuda birden fazla kez konuşmuştu. Yine de, sorumlusu Sarah'yı bu evdeki çılgınlığa terk etmesi söz konusu olamazdı.

Janet dudaklarını büzdü. Caro'ya karşı çok sert davranmıştı. Lanet olsun, DEA üçlüsüne arkadaşım diyebilirdi. Üzerine dikkatlice ağırlık vererek bacağına test etti, ayağa kalktı ve salondaki diğerlerine katılmak için topallayarak yürüdü. Yüzündeki asık ifade daha düşünceli bir hal aldı.

"Hayır, hayır, hayır." Kanepeden gelen Anna'ydı, uyanıktı ve işbirliğine yanaşmıyordu. "Kötü. Süt kötü. Küflü. Yeşil parçalar, çimen değil."

"Sevgilim, bu sadece ilaç. Bir yudum al. Lütfen." "Lir'in karısı sevmez."

"Evet, ama *Anna*'yı geri istiyoruz!" Caroline yorgunluğuna rağmen Anna'ya ikinci dozu aldırmaya kararlıydı.

"Anna sevmiyor."

"Evet, biliyorum. Seni daha iyi yapacak, söz veriyorum."

"Anna yeterince iyi değil mi?" Anna'nın yüz ifadesinde Caroline'in duraksamasına neden olan bir titreşim vardı. Kanepedeki genç kadın kollarını kavuşturdu. Duruşu meydan okumayı fiziksel hale getiriyordu. Caroline ağzını açtı, Janet'a baktı ve tekrar kapattı. Janet neden ısrar etmiyordu?

"Peki ya Mary? Bu ilacı Mary için almayacak mısın? O kaçırıldı, hatırladın mı?"

Bu sözlerden sonra Caroline sanki bir tür test yapılıyormuş gibi garip bir hisse kapıldı. İçlerinden herhangi biri Mary'nin sağ salim dönmesi için ne yapabilirdi?

Anna hiçbir şey söylemedi. Uzak bir ifade takınmıştı. Tanıdıkları Anna, bir peri gibi uzak bir havuzda kaybolmuştu.

"Belki Lir'in karısı Mary'nin nerede olduğunu biliyordur?" Janet'ın müdahalesi Caroline'in nefesini kesmişti.

"Anna?" Caroline fısıldadı.

Anna'nın kıvrılmış kolları yumruk oldu. Kaşlarını attı. Janet elini Caroline'in koluna koyarak onu bekletti. Bu bir büyü, diye düşündü Caroline. şu anda, bu odada, bir büyünün içindeyiz.

Ses geldiğinde, Anna'nın sesi değildi. Zengin bir derinlikle yavaş konuşuyordu.

"Karım. Of. Lir. Bak. Mary. Rüya gr. Git rüya gr."

Kendisine ait olmayan bu sözlerle bitkin düşen Anna tekrar kanepeye kıvrıldı.

Normal bir ses tonuyla yeşil sütü işaret ederek, "Götür onu," dedi. "Anna ve Lir'in karısı. İkiisi de kalmalı."

"Pekala," dedi Janet.

Caroline'dan bir feryat yükseldi.

"Sakın söyleme Caro. En azından bu konuda beni dinle. İşte Sarah, al ve dktğnden emin ol. Panzehir her seferinde taze yapılmalı. Laboratuarda, bir kez daha denemek için yeterli bitki ve esansım var. şimdi zamanı değil."

Sarah sütü aldıktan sonra bir baykuş gibi tetikte yeniden ortaya ıktı. Caroline acı içinde, "Janet, onu öylece bırakamazsın," diye fısıldadı.

"Kabul et Caro. Anna'yı zorlayamazsın. Olayı anladığını da sanmıyorum. Lir'in karısı burada olmak istiyorsa, onu göndermek bize düşmez. O da herhangi bir rüya kadar gerçek."

Caroline nce Janet'a, sonra da Anna'ya baktı. Söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Bırak her şey yoluna girsin." Janet şefkatli ama kararlıydı. "Dediğim gibi, bir doz daha var. Bırakalım da alıp almayacağına Anna karar versin. Şu anda iki dünya arasında gidip geliyor."

"Manannan Mac Lir'in Öteki Dünyası," dedi Sarah köşeden. "Hiç şüphesiz," dedi Janet. "Şimdi Caro, Anna'yı duydun. Peki ya şu Rüya mı?"

Caroline isteksizce el çantasından çek defterini çıkardı. Rüya notlarına baktı. Umutsuz.

"Hayalin konusunda ciddi olmaya hazır mısınız?" "Mary bunu yapmaz," diye mırıldandı Caroline.

"Ona kötülük ediyorsun," dedi Janet, o acımasız gülümsemelerinden biriyle. "Evet, elinden gelse kitabına göre oynardı. Ama senin *de* çok iyi bildiğin gibi, Mary bazı tuhaf kitapları okumaya hazırdı, yani hazırdı. Şu notları ver. Ah ha." Okudu: "Bir nehir, büyük bir nehrin sesi. Atlar n e h r e dalıyor. Suda bir şey parlıyor. Sarı, altın rengi yok. Sanırım bir meşale olabilir. Gözlerim kanla doldu.' Hmm. Tamam, sözümü geri alıyorum, Caro. Çok aceleci davrandım. Lanet olası dizim! Torc ile yaptığın bu girişimin habercisi olabilir."

Bu rüya görüntüleri göz önüne alındığında, bunu denediğiniz için sizi suçlamıyorum."

"Ben sadece meşalenin ve kanın Rhiannon'u bulmanın bir anısı olduğunu düşündüm." Caroline kendini daha iyi hissetti.

"Olabilir," diye içini çekti Janet ve bir gözlük çıkarıp taktı. "Anılar kehanet için yardımcı olabilir. Gerçekliğin ne kadar sık tekrarlandığını gözden geçiriyoruz."

"Yani suçluların bir düzeni, bir tarzı mı var?"

"O da var."

"Yeniden Doğan Keltlerle uğraşıyoruz. Eski hayatları yeniden yaşayabileceğimize inanıyorlar," diye düşündü Caroline.

"Aynen öyle. Peki ya şu atlar? O rüyaya geri dönmeye çalış. Sen bir at mıydın? Bugün nehre düşen at Anna olabilir mi?"

"Hayır." Arayan Anna'ydı. Gözleri açıktı. "Anna canavar değil. Anna koşar, dörtlü değil."

"Hayır, kesinlikle."

"Onu görmeliydin Janet, torcu kurtarmaya çalışıyordu. Anna çantayı yakaladı. O kadar sıkı tuttu ki nehre düşmek zorunda kaldı." Caroline eğildi ve Anna'nın başını öptü.

"Bu bir at olmak değil," diye katkıda bulundu Sarah.

"Hayır," diye mırıldandı Janet. "Peki bu cehennem gibi davanın neresinde atlarımız var?"

Hiç şüphesiz Kelt atları."

Düşünerek oturdular. Caroline yavaşça koklamaya başladı. Evet, bu, okul gezisi sırasında tebeşirle kaplı tepelere vuran bahar çimenlerinin kokusuydu. Janet heyecanını topladı ve bekledi.

"Buldum! Yamaçtaki atlar," dedi Caroline, aceleyle bir dizüstü bilgisayar açarak. "Biliyorsun Janet. O at, kilometrelerce öteden görülebilecek şekilde tebeşirle kesilmiş. Birinci sınıfları götürdüm. Belki de Mary'yi buldukları yer orasıdır. Şimdi bakıyorum!"

"Hmm, belki." Janet ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Caroline, Sarah'nın da tebeşirle çizilmiş at desenli çimenli yamacı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını kaldırdı. "Kabile bölgesinin işaretlenmesi olduğu düşünülüyor," diye notlardan okudu. "Buraya yakın, Oxfordshire'da."

"Hayır, o bizim atımız değil." Sarah zıplıyor ve telefonunu sallıyordu. "Bizimki bir nehir!"

"At. Koşuyor. Londra." Anna, Sarah'ya başını salladı ve başını bir mindere yasladı.

"Tabii ki!" Caroline bilgisayarını tokatlayarak kapattı ve boş bir koltuğa fırlattı. "Eponia nehri at tanrıçasıyla bağlantılıdır. Londra'daki kayıp Kelt nehridir. Oraya gitmiştim. Yani, Mary ve ben Thames Nehri'yle birleştiği yerdeydik."

"Sakin olun. Her seferinde bir adım atalım." Janet ilk kez onaylıyordu. "Şimdi neden bu atın bir yamaç değil de bir nehir olduğunu düşünüyoruz?"

"Çünkü 'I' harfi olmayan Epona bir Kelt at tanrıçasıdır ve 'I' harfi olan Eponia Londra'daki kayıp bir nehrin adıdır. Nehrin tanrıça için bir yol olduğu düşünülüyor." Sarah telefonundan bir şeyler okuyordu.

"Bizim, yani polisin Rhiannon'un cesedini bulduğu yer," dedi Caroline.

"Eksi kafası." Caroline bunu Janet'ın söylediğini fark etti, büyü yapmaktan öğrendiği titiz bir titizlikti bu.

"Kafası hariç," diye yineledi. "Ve işte bu, şimdi anlıyorum. Thames Nehri kıyısındaki ceset Eponia'dan gelen suyla yıkanmış. Nehirden geriye kalan tek şey bir borudan gelen su."

Janet, "Görünen her şeyi kastediyorsun, kalan her şeyi değil," diye düzeltti. "Londra'nın kayıp nehirleri hâlâ orada, yeraltında. İnsanlar için kutsaldılar. Birçoğu Kelt kökenli olabilecek kuyuları besliyor."

"The Rising. Kan Yükselişi." Bu Anna'ydı, daha uyanıktı.

"Ne? Oh, evet. Üçüncü ayın Ayaklanma, aynı zamanda Kan Yükseliyor. Bir tema var, uyanmak, yükselmek. . ."

"Kayıp nehirleri bulmak." Caroline, Simmy'nin dersini hatırladı.

"Ve kafa kesmek." Janet'in hepsinin aklından geçenleri acımasızca dile getirmesi üzerine hepsi sustu.

"Mary," dedi Caroline.

"Sence kayıp nehir Eponia'yı buldular mı?" Sarah'nın sesi biraz kaybolmuş gibiydi.

Anna uzandı ve Caroline'ın elini tuttu. Sonuç çok korkunçtu.

"Mary," dedi Anna, sanki neyin tehlikede olduğunu vurgulamak istercesine.

Janet'in başını salladığını gören Caroline, "Evet, Mary," diye onayladı.

"Görüyorsun ya Sarah, nehri bulmuyorlar; onu serbest bırakıyorlar. Blood Rising ve Uprising, nehri geri getirmek için bir fedakârlığa işaret ediyor."

Açıklamak Janet'a kalmıştı. "Bu teröristlerin gerçek Keltler hakkında hiçbir fikri yok. Kutsal suları korumak yerine. ..Mary'nin kafasını kesmeyi planlıyorlar. O, Eponia'nın kaynağını serbest bıraktıklarında hayat kanı akıtılacak olan kocakarı kurbanıdır."

"Londra'da bir yerde." Sarah'nın gözü korkmuştu.

"Çalışmaya başlama zamanı," dedi Janet. "Gündönümüne üç gün kaldı. Yılın en kısa gecesinde güneş batmadan önce nehir başını ve Mary'yi bulmalıyız."

BÖLÜM 33

TUTUKLU

Mary'nin kabusunda, Exmoor Koleji'ne nakledilmişti. Uyanma partisinden sonra şafak öncesi saatlerde kuyuya doğru yürüyordu. Hassas ayakbabılarından birinin altına bir şırınga sıkıştırılmıştı. Bu kez başına gelecekleri biliyordu. Rhiannon kuyunun dibindeki sudan ona sesleniyordu. Durmak için çaresiz kalan Mary gittikçe yaklaştı.

Ölü kızın sesi çok uzaklardan geliyordu. Oxford'un altındaki su onları uzun bir yolculuğa çıkarıyordu. Mary kelimeleri seçemese de tiz sesin kendisiyle alay ettiğini anlayabiliyordu. Varlığının her zerresiyle geri dönmek istedi. Caroline'ı aramak için can atıyordu. Gökyüzü tuhaf bir kırmızıydı, ne karanlık ne de aydınlıktı.

Yalnızım, diye düşündü Mary. Parmaklarının nemli taşlara uzandığını gördüğünde tiksinti onu boğdu. Boynu öne doğru eğilmişti, gözlerini kapatamıyordu. Bir koku dalgası, ter, pas ve kan ciğerlerini doldurdu. Kesik kafa onu aşağı çekiyordu.

Rhiannon, lütfen şunu yapmayı kes. Mary o sallanan kafayla suya sürüklenmemek için her şeyini verirdi. Saçlarının dağıldığını, yeşilimsi otların kel kafatasına yapıştığını gördü. Mary balçığın tadını alabiliyordu; parmakları eriyen et parçalarıyla kaplanmıştı. Öğürmesine rağmen duramıyordu. Kuyu kenarı *o kadar* kaygandı ki, düşecekti! Ölülere hitap etmek mümkün değildi. Rhiannon aşağıda hortlak ve tanrıçaydı. Tek çıkış yolu o bakan gözlerden geçiyordu.

O gözler kaynağı olmayan su püskürtücüleri idi.

Mary savaşımayı bıraktı. Kuyuda bekleyen o şey, onun ölümüydü.

KARANLIĞI YİYORUM.

Kendini kuyuya baş aşağı fırlatırken bu sözler alev alev parlıyordu. Çürüyen kafayla anında çarpışmayı bekliyordu. Kuyu giderek karardı ve Mary'ye dikey bir tünel hissi verdi. Üstünde kuyunun

Ağzı yıldızlarını kaybetti, bir tabak, bir nokta kadar küçüldü. Sonra da yok oldu. Kendi ürkütücü ışıltısıyla yıkanan baş, onu karşılamak için yüzdü.

Rhiannon değil, Mary'nin ölmüş oğlu George, Caroline'in kocası ve Anna'nın sevgilisiydi. Aralarındaki bağı çözülmez kılan oydu.

Mary başının çok altına, aşağıya, aşağıya battı. Oxford'un altındaki sularda ışıksız ve nefessiz dönüyordu.

Acı içinde karanlığa uyandı. Vücudu soğuk taşa bastırılmıştı ve yanağının altında kum vardı. Oh, doğru ya, kirli bir zeminde yatıyorum ve kafesliyim, diye düşündü. Bir ses onu uyandırmıştı: yağlanması gereken bir kapının kilidi açılıyordu. Birinin geldiğini fark etti. Başını kaldırmaya çalışırken şakaklarına bir bıçak saplandığını hissetti. Acı tüm vücuduna yayıldı, bileklerinde ve ayak bileklerinde toplandı. Hançerler, neden hançerler? Mary yüksek sesle inledi.

Birisi ışık yakıyordu. Hayır, yanıp sönmeyi bıraktı. Artık aydınlanmış olan oda acımasızdı. Mary daha yüksek sesle inledi. Yumuşak bir ayak sesi lastik ayakkabılar olmalı, diye düşündü. Neden her şey bu kadar çok acıyordu? Gözlerini tekrar kapattı. Ses yakın bir yerden geliyordu.

"Su onun ulaşamayacağı bir yerde. Ona söylediğim gibi değil."

Bir kadın sesiydi. İçinde bıkkınlık ve alttan alta bir korku vardı. Mary kendini oturma pozisyonuna çekilirken buldu. Gözlerini kapalı tuttu.

"İç."

Dudaklarına tutulan plastik şişeden çenesine su damladı. Mary ağzını açtı ve emdi. Neredeyse bir anda acı azaldı. Şişe boşalana kadar içti ve içti. Bir bebek gibi, diye düşündü iğrenerek.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldı.

"Sana biraz getireyim," dedi kadın yerden tırmanarak. Siyah giyinmişti: savaş pantolonu, uzun kollu tişört ve başında makasla kesilmiş göz delikleri olan siyah bir eşarp. Mary'yi destekliyordu ve şimdi mahkûmuna bakmak için etrafında dönüyordu.

"Ve yemek," diye mırıldandı Mary. Bu bir istek değildi. Kadının su konusundaki sıkıntısı, en azından şimdilik onu canlı istediklerini gösteriyordu. Kadın başıyla onayladı. Uzun gövdesi ve iyice sarılmış kafasıyla dev bir böceğe benziyordu. Figür dönerken Mary seslendi.

"Beni öldürmeyecek misin?"

Siyahlı figür kapıdan çıkmadan önce bir milisaniye tereddüt etti. Mary bu imalı duraksamayı not etti. Lanet Keltler. Sonra başındaki acının biraz daha azaldığını hissetti: *Kanlı Keltler* kanımı istiyor.

Sırtını dayamıştı, sırtı üşümeye başlamıştı. Taş duvarlar: şimdi tepesinde yanan ampulle görebildiği duvarlar. Penceresiz ve tek kapılı oda, kurtarılmaya ve çıkışa dirençli görünüyordu. Toz, örümcekler ve karşı duvarda şarap şişeleri için ahşap bir raftan başka bir şey sunmuyordu.

Mary hapishane arkadaşının Simmy olduğundan neredeyse emindi. Belki de ona ulaşabilirdi? Ne de olsa Simmy'yi iklim bilimcinin Arşiv'i ziyaret ettiği zamanlardan tanıyordu.

Kapının arkasında bir tıkırtı duyuldu ve kadın e l i n d e kovayla geri geldi. Mary irkildi. Siyah figür durakladı, sonra önünde diz çökerek üç küçük şişe su ve sarılı bir somun siyah ekmek çıkardı. Meryem çok acıkmıştı. Kollarını uzattı ve ekmekler kollarına kondurdu. Kadın bağdaş kurmuş onu izliyordu. Süpermarketin bağını dişleriyle çözmesi mi gerekiyordu?

"Lütfen," dedi Mary, oldukça sert bir sesle, bileklerindeki bağların yanında kurumuş kanı göstererek. "Yemek için ellere ihtiyacım var."

Figür bir süre öylece baktı. Sonra Mary'nin bileklerine baktı. Sonunda başını salladı ve pantolonunun cebinden çok küçük bir budama makası çıkardı. Çelik bıçaklar tele benzeyen plastik bağların altından geçirilirken Mary kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

"Çok sıkı," diye homurdandı kadın. Kadın gitmişti. Hareketlerindeki bir şey Mary'ye bu sefer daha erken döneceğini söylüyordu. Kadın elinde bir kavanoz vazelinle yeniden ortaya çıktı. Kayganlaştırıcı sayesinde makasla bağları kesebilecekti.

Meryem bir saniye bile tereddüt etmeden somunun üzerine düştü ve ambalajını yırttı. Çoktan dilimlenmiş sert siyah bir ekmektir. Bir kerede bütün bir dilimi mideye indiren Mary, kadının elinde bir paket bandaj ve bir şişe antiseptik tuttuğunu fark etti. Başını salladı ve morarmış elini kaldırdı. Önce bir yudum içmek için bir şişe su alırken onu bekletti. Çavdar ekmeği çok *kuruydu*.

Mary bunun tuhaf bir şekilde samimi olduğunu düşündü. Kadın el ve ayak bileklerindeki yırtık deriden kurumuş kanı silerken o da tuzlu ekmeği çiğniyordu. Mary'nin ağzında topraksı bir tat ve tenini okşayan nemli bezde belirsiz bir rahatlık hissi vardı.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz?" dedi Mary. Bunu bir rehine durumundan çok bir çay partisine benzetip benzetemeyeceğini görmek için bir fırsattı bu. Kadın dondu kaldı, sonra Mary'nin sağ ayağını temizlemeye devam etti. Ayak bileklerini   zmemişti.

"Aile," dedi kadın, maskenin arkasından ona bakmadan. Sonra ekledi: "Toprak benim ailem. Kutsal sular bizi kurtarabilir."

"Su mu, kan mı?" Mary söylemeden edemedi. Kadın onun sözlerini duymazdan geldi ve kullanılmış bezleri toplamaya başladı.

"Hayat suyu kandır mı demek istiyorsun?" Meryem kadının gitmesini engellemek için aresizdi. Durumunu değiştirmeye çalışmak zorundaydı. "Simmy. Simmy'ydi, değil mi? Seni *tanıyordum*. Ben Arşiv'deyken sohbet etmiştik. Bilim adamı olduğun zamanlar mı?"

"Ben bir bilim adamıyım!" Bağırış nemli taşta yankılandı.

Mary korku göstermemek için kendini zorladı. Kadın devam etti. "Senin kanlı Arşiv'inde kayıp Eponia nehrinin ipuçları vardı. Onları ben buldum. Bir *bilim adamı* olarak Eponia'nın Thames'in, *kutsal* Thames'in bir atardamarı olduğunu kanıtladım! Londra'daki Eponia, Oxford'a kadar nehir tanrılarına hayati mineraller sağlıyor." Simmy şimdi titriyordu.

"Bu harika Simmy," dedi Mary. Burada savunmasız olan kim? Kızgındı. "Gitmeme izin verirseniz, yardım edebilirim. . ."

"Hayır." Bir parça ıstırap vardı. Simmy, sanki Mary'nin bulaşıcı bir hastalığı olduğunu keşfetmiş gibi kapıya doğru koştu.

"Bekle, bekle! Lütfen, lütfen ayak bileklerinizi   z n. Acıyorlar. Bu odadan çıkamıyorum. . ."

Simmy durdu, sonra yavaşça geri döndü. Siyah böceğe benzeyen kadın gergindi.

"Anlayın Bayan Wandwalker, Yeniden Doğan Keltler tanrıları önemser. Bunu uyandıracalıız. Londra'nın çürümüş kalbini parçalayacak. Su için kan."

Kapıyı çarparak kapatırken bir gürültü duyuldu. Mary dışında oda boştu. Fedak rlık ve kandan bahsedilmesi tüylerini diken diken etmişti. Fark etmesi gereken başka bir şey daha vardı. Evet, işte bu! Kapı çarpıldıktan sonra hiç ıngırak sesi gelmedi. Simmy yapmış olabilir miydi? . .? Mary kendini taşlı zemine attı. Dirseklerinin üzerinde sürünmeye başladı, sonra dizlerini kullanmaya çalıştı. Ayak bilekleri bağlıyken çok zordu. Karada mücadele eden bir denizkızıyım, diye düşündü.

Yine de kapıya gitti ve kolu çekiştirdi. *Evet*. Simmy kilitlemeyi unutmuştu. Mary dirseklerini gıcırdatarak kendini ayağa kaldırdı. Ayaklarıyla zıplaması gerekecekti ama belki de dışarıda keskin bir bıçak vardı. Kapıyı çekip açarken her iki ayak bileğindeki kesik hissini görmezden gelmeye çalıştı.

Simmy maskesiz bir şekilde orada duruyordu, gözleri siyahın üzerinde parlıyordu. Ellerinde altın bir meşale vardı.

"Hayır," dedi, çok sessiz bir şekilde. "Gitmiyorsun. Meşale artık elimizde. Gündönümüne kadar bekle." Sonra Mary'yi geri iten Simmy kapıyı çarptı ve mahkûm mahzenin soğuk zeminine yığılmadan önce kilitledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

CELTIC LONDRA

"Gündönümü yarından sonraki gün," diye mırıldandı Caroline, Londra'nın karanlık bir ara sokağındaki camlı pencereye bakarken. Çok yakında, söylemeden bıraktı. Bir yanında Sarah'nın gözleri empatiyle ona bakıyordu. Diğer taraftaki Anna ise yansımasına sırtıttı. İkisinin de bir yorumu yoktu.

Üç kadın Clerkenwell Lane'deki modern bir ofis binasına bakıyordu. Arkalarında, ara sıra beyaz bir kamyonetin geçtiği, park etmiş arabalardan oluşan uyuyan bir yılan uzanıyordu. Bu şerit ana caddenin durmak bilmeyen akıntısına katılıyordu. Bu işlek cadde 1960'ların yüksek binaları ile Viktorya döneminden kalma dükkân dönüşümlerinin bir karışımıydı. Caroline, Sarah ve Anna, şehrin önemli bir kanalıyla kesişmeden önce trafikten gelen çığlıkları duydular. Öğleden sonra sıcaklığı çok yoğundu ve yayaları dalga dalga yağlı kumla yıkıyordu.

İlk konuşan Anna oldu.

"Lir'in karısı kuyuyu görüyor."

"Evet, web sitesinde de belirtildiği gibi hepimiz Kâtibin Kuyusu'nu görebiliyoruz. Ne yazık ki Eponia nehrine dair herhangi bir ipucu yok gibi görünüyor. Hatırlarsınız," diye devam etti Caroline, "Mary'yi kurtarabilmek için nehri arıyoruz. Umarız."

Sarah, "Bu kuyu sadece eski taş ve tuğlalardan oluşuyor," diyerek aynı fikirdeydi.

"Delik dışında." Bu Anna'ydı; yoksa hâlâ Lir'in karısı mıydı? Metrodan çıktıklarında, Londra'nın gürültülü saldırısı karşısında gergin bir kısrak gibi şaha kalkmıştı. Bu tuhaf anıt istasyondan iki dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Üç kadın masaları, ekranları ve zemin katın çoğunu işgal eden yoğun mimarlık pratiğinin iyi giyimli vatandaşlarını görmezden geldi. Bunun yerine, camın hemen diğer tarafında ne olduğuna odaklanıyorlardı. Pasta şeklinde bir dilim olan bu alan

Ortaçağ Londra'sını yirmi birinci yüzyıldan ayırır. Kamanın en kalın kısmı kuyuyu ya da en azından kalıntılarını içeriyordu.

Tek görebildikleri üstü açık bir kuyu, aşağıdaki nemli dünyaya inen karanlık bir delikti. Aşağıya bakamamak sinir bozucuydu, diye düşündü Caroline. Birkaç spekülâtif web sayfası, bu kuyunun Kelt Londra'sına açılan açık bir ağız olduğunu söylüyordu. Bir tanesi Katibin Kuyusu'nun Eponia Nehri'ne bağlanabileceğini öne sürüyordu.

"En azından Exmoor Koleji'ndeki kutsal kuyuya benziyor," dedi Sarah.

"Yani taş yerine komik renkli tuğlaları ve üstünde hiçbir şey olmadığını unutursanız."

"Lir'in karısı şimdi ye," dedi Anna.

"Şimdi mi? Daha yeni yemek yedik. ." Caroline hâlâ kuyuya bakıyordu. "Bu bir çıkmaz sokak olamaz; olamaz. Eponia nehri için bulduğumuz tek şey, Londra'daki Kelt kutsal kuyularını birbirine bağladığı. Bu kuyulardan ikisinin yeri tespit edildi. ..Mary. . ." Caroline durdu ve avucunu cama dayadı. Keşke camı itip kuyuya bakabilseydi. Suyunu görmek Mary'ye dair bir ipucu, bir iz sağlayabilirdi.

Sarah elini onun koluna koydu. "Anna gibi arayamadığım için üzgünüm. ."

"Saçmalama, Sarah! Kimse Anna gibi arama yapamaz! O bir siber cadı. Hayır, gerçekten, onun kimsenin yapamadığını yaptığını gördüm. Eğer şimdi yapamıyorsa, bir nedeni vardır. Janet buna saygı duymamı söyledi."

Caroline ve Sarah dönüp Anna'ya baktılar. Bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Yüzünde bir sırıtma belirdi.

"Sevgilim, bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Lir'in karısı at yesin."

"Anna. . . Ne?"

Anna siyah üzerine beyaz harflerle yazılmış ikinci levhayı işaret etti. Kuyudan çıkan tarihi buluntuların bir listesiydi: on beşinci yüzyıldan yirminci yüzyıla kadar bira şişelerinden camlar; Roma İmparatorlarının profillerinin de bulunduğu birkaç sikke; kırık bıçaklar, at dizginlerinden dekoratif demirler, üzengi topukları, Hristiyan azizlerin küçük adak figürleri; iki Roma tanrısı ve aynı döneme ait bronz oyma bir at.

Anna ayağını yere vurarak, "At," dedi.

"Evet," dedi Caroline bir minnettarlık telaşıyla. "Aferin, at. Atları gösteren teklifler. Haklısın, bu bir bağlantı olmalı.

Eponia." Şimdi iki umut dolu genç kadınla karşı karşıya olan Caroline bir an paniğe kapıldı. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Sabahın erken saatlerinde Mary'nin peşinde her şey mümkün görünüyordu. Yine de, beş yıl önce "Londra'nın Kayıp Nehirleri" konulu bir sergi dışında, sadece iki Kelt kuyusu bulmuşlardı: Clerkenwell ve Bridgit'in Kuyusu. Yüzyıllar boyunca gebe kalmayı uman kadınlar tarafından ziyaret edilen Bridgit bir bereket tanrıçasıydı ve Aziz Gelin olarak Hristiyanlaştırılmıştı.

Sarah, "Kuyu şimdi Fleet Sokağı'ndaki Aziz Bride Kilisesi'nin altında," diye açıkladı.

Kâtibin Kuyusu'nun içi boş ağız kayıp Eponia hakkında çok az şey anlattığından, Caroline zihninin gerçek atlardan gelen eşyalara takıldığını fark etti. Sandaletlerinin arasından, sıcak kaldırım taşları üzerindeki nal seslerinin ritmini neredeyse hissedebiliyordu.

Bir saat sonra, umutlu üçlü kapanıştan kırk dakika önce Aziz Bride Kilisesi'ne vardı. Beyaz yuvarlak kuleleri tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu, diye düşündü Caroline. Sonra sırttı. Sarah kilisenin çok katmanlı kulesinin yüzyıllar boyunca düğün pastalarının yapılmasını sağladığından söz etmişti. Gerçekten de Rhiannon'ın sayesinde böyle bir pasta Oxford'da tozlanmıştı.

"Mahzen bu tarafta," diye fısıldadı Sarah, karamsar heykeller ve yüksek pencereler karşısında büyülenmişti. Anna aşağı inen taş basamakları görür görmez sıçradı. Avuçlarını her iki taraftaki ham tuğlalara dayayarak ilerledi. Geçit tonozlara dönüştüğünde Anna birkaç küçük odaya daldı.

Hantal vitrinler, ziyaretçilerin tek sıra halinde ilerlemesi gerektiği anlamına geliyordu. Anna, Roma dönemine ait bir zeminin kalıntılarını işaretleyen bir ipin önünde durdu. Taş bayrakların üzerine diz çökerek elini mozağin bir kısmının üzerinde tuttu. Sanki içine bir çay kaşığı tatlı su girmiş gibi vücudu titredi. Sonra Anna diğer ikisinin de görebilmesi için yana doğru çömeldi.

Soluk ama tanınabilir renklere sahip bir desenin üzerine eğildiler. Kireçli mor ve mavi renklere bir yılan olabilecek şey, dört ayaklı bir yarattığı kovalıyor gibi görünüyordu. Üstünde aleve ya da yıldız benzeyen siyah bir şerit vardı. Camın altındaki bir kart, bu alışılmadık motifin daha önce hiç tanımlanmadığını itiraf ediyordu. Mor, o zamanlar çok nadir bulunan bir kraliyet boyasıydı.

Caroline, modern arkeologların, zeminin Romalılardan çok Kelt mitolojisine ait olduğunu düşündüklerini okuyor. Tarihlendirme kanıtları, mozağin Londra İmparatorluğu'nun ilk on yılına ait olduğunu göstermektedir. Bir teori de

dört ayaklı hayvanın at Pegasus olduğunu, kanatlarının zaman ve hırsızlık nedeniyle kaybolduğunu söyledi.

"Bir at," diye nefes aldı Caroline. "Pegasus değil, uçan at, lütfen tanrıça, değil. O uzun yaratık bir nehir, Eponia olamaz mı? Kraliyet renkleri onun önemiyle ilgili olabilir, değil. . gerçek hayatta nasıl görüldüğü değil."

"Nehir bir tanrıdır," dedi Anna. "Lir'in karısı öyle diyor, ben de öyle düşünüyorum." Ayağa kalktı ve doğrudan Caroline'ın gözlerinin içine baktı. Gülümsemesi günlerdir hiç olmadığı kadar rahattı.

"Anna, sen misin?"

Anna başıyla onayladı. Caroline onu öpmek istedi ama bu Sarah'yı aralarında ezmek anlamına gelecekti. Üçü birden hareket ederse dönecek yer yoktu.

"Telaşlanma Caroline. İkimizin de burada olması gerekiyor." Bu Lir'in sert karısıydı. Caroline bu metalik tınıyı tanımaya başlamıştı. Oh, kalıyor, diye iç geçirdi Caroline.

"Buradan çıkabilir miyiz?" dedi Sarah. "Tavandaki o tuğlalar çok. ..çok eski."

"Merak etmeyin. Biraz daha dayanırlar," dedi Caroline, geri dönüş yolunu göstererek. Anaokulu öğretmeni gibi konuşmayı kes, dedi kendi kendine. Bu dökülen tuğlaların altında kim olsa klostrofobik olurdu. Sarah'nın insan ticareti geçmişİ muhtemelen kapalı alanları da içeriyordu. Kasadan çıkarken adımlarını hızlandırdı.

Kilisenin çıkışında hediyeelik eşya dükkanında kalın gözlüklü, kel bir adamın para saymakla meşgul olduğunu gördüler. Üç kadının ölçekli modeller ve kartpostallar için müşteri olmadığından şüphelenen adam, yeni on poundluk banknotları kontrol etmeye döndü. Caroline bağış kutusuna bozuk para koymak için uğraşırken, Anna ve Sarah sıvışıp gittiler. Adam kasanın yanına bir grup anahtar koyduktan sonra Caroline'a ters ters baktı. Caroline başını sallayarak diğerlerini avluya kadar takip etti.

Sarah büyük bir at kestanesi ağacının yanındaki levhaya odaklanmıştı. Yaprakları hâlâ yeşildi, bu kurak yaz için alışılmadık bir durumdu. Caroline ağacın köklerinin az önce ziyaret ettikleri mahzenin altına uzanıyor olması gerektiğini fark etti. Sarah'nın omzunun üzerinden bakan Caroline, ağacın kayıp bir su kaynağıyla bağlantılı olduğunu gördü: Gelin Kuyusu.

"Şuna bakın." Anna ağacın altındaki banktan pahalı görünümlü bir kitap salladı. O anda, adamın dış kapıyı kilitlemesiyle St. Bride's'ın resmi olarak kapandığını gösteren güçlü bir tıkırtı duyuldu. Caroline içgüdüsel bir hareketle Anna'nın önüne geçti.

kilise bahçesinde. Korktuğu gibi, kitap kilisenin içinde belirgin bir şekilde sergilenmişti.

"Anna, hayır," diye tısladı.

"Buraya ver." Sarah kitabı aldı ve bir şişe su uzattı.

"Anna, onu çaldın. Bir daha olmaz! Bunu konuşmuştuk. Mary dedi ki. . ." Caroline kızmak istiyordu. Gülümsemesini engelleyemiyordu. Lir'in karısı, yanında yardımcısı varken küçücük bir büfeden kitap aşırarak kurnazlıktan yoksundu. Ama Anna yapmamıştı.

Anna'nın sırtışı genişti. "Gördün mü?" dedi, kitabı geri aldı ve başlığını işaret etti: *Londra'nın Kayıp Nehirleri Sergisi, küratörlüğünü Dr. S.*

I. Morrigan.

"Dr. S. I. Morri. . . Oh, Simmy. O sergiyi Simmy yaptı."

"Eponia hakkında bir şey var mı?" Sarah her zamanki gibi pratikti. "Evet, her nehirle ilgili bir bölüm var. . ."

"Harita mı?"

"Tanrım, umarım bir harita vardır!"

Bir harita vardı. Ancak hayal kırıklığına uğradıklarında, harita sadece Londra'nın kayıp nehirlerinin bulunduğu ve erişilebilir olduğu yerleri gösteriyordu. Sarah aynı resmi internette de bulmuştu. Koyu kırmızı, Viktorya dönemi kanalizasyonlarından önceki derin kanalizasyonları gösteriyordu. Fleet Nehri'nin tamamını takip edebilirlerdi ve şehrin dışına çıkan kendi vadisiyle kuzey Lea vardı.

Caroline, Eponia'nın Thames Nehri'ne çıkışını, tam da Rhiannon'un gövdesinin yattığı yeri gördüğünde nefesini tuttu. Ne yazık ki haritanın gösterdiği tek şey buydu. Caroline içini çekti ve Anna onun dirseğini kavradı.

Caroline hayal kırıklığıyla savaştı. Anna kitabı eline aldı. Bir çırpıda kapatarak bir kalkan gibi tuttu. "Lir'in karısı hoşlanmıyor. Ejderha burada."

"Ejderha mı?"

"Büyük yılan. Onu hareket eden evden görüyorum." Anna gergindi. Sanki onu koruyabilecekmiş gibi kitabı çevirdi.

"Anna, geri dön lütfen." Caroline ellerini ovuşturuyordu. Sarah daha açık sözlüydü.

"Thames Nehri'ni kastediyor. Trenle Thames nehrinin üzerinden geldik. Kıvrılma şekliyle devasa bir yılanı benziyor. Haritada Londra'nın içinden geçen bir yılan ejderha gibi görünüyor."

Caroline düşünceli bir ifadeyle, "Tıpkı mozaikteki mor ve mavi dalga gibi," dedi.

"Eponia'nın Thames'e katıldığını nasıl gördüğünü anlatıyordun."

"Kanı hatırlıyordum." Caroline Anna'ya döndü. "Bu Lir'in karısını geri getirdi mi?"

Anna kıpırdandı. Anons etti: "Thames. Büyük yılan. Büyük güç, büyük tanrı."

"Evet, oh evet! Aradaki bağlantıyı kurduğun için çok zekisin Sarah." Sarah bir an için parladı. Caroline iç çekti. "Anna, Lir'in karısı. . ."

"*Wandwalker*, onu görüyorum." Anna titredi. Caroline elini onun ağzına götürdü.

"Bayan Wandwalker? Nerede?"

"Onun. . . işareti. İşaretler.

Burada."

Anna kitabı yüzüstü yere bıraktı. Vücudu gevşedi, zekileşti. Caroline onun yüz ifadesinin Anna'ya ait olduğunu bildiği o vahşi kıvılcıma büründüğünü gördü.

"Bak Caroline," dedi Anna. "Bu Mary. Onun adı."

Ve işte oradaydı, pahalı kataloğun arkasında küçük harflerle: "Bu serginin araştırılmasındaki yardımları için Ulusal Arşiv'den Mary Wandwalker'a teşekkür ederiz."

"Bu Mary," diye fısıldadı Caroline.

"Simmy'ye yardım mı etti?" dedi Sarah merakla.

"Doğru," diye hatırladı Caroline. "Çünkü Simmy'nin kızgın olduğu Eponia'yı bulamadılar."

"Anna Eponia'yı Arşivlerde bulacak."

"Oh, Tanrıça'ya şükürler olsun," diye soluk soluğa kaldı Caroline. "Mary'den beri Arşivler dijital ortama aktarıldı."

Sessizlikte hiçbiri nefes almaya cesaret edemedi. "O zaman neden. . ." Sarah başladı.

"İnternete bağlı değil," diye açıkladı Caroline. "Bu yüzden internette hiçbir şey bulamadık. Arşivler çok hassas. Akademisyenleri inceliyorlar ve sonra onları St Paul Katedrali'nin yakınındaki binaya davet ediyorlar." Caroline'ın kocaman yeşil gözleri Anna'nın kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayarını taşıdığı çantasına baktığını gördü.

Sarah telefonuna bakarak, "Arşivler yarına kadar kapalı," dedi. "Siz, yani biz, katalogda arama yapamayız. Halka açık değil. Anna. . .?"

"Hayır," dedi Anna. "Caroline'ın makinesiyle olmaz. Ne yazık ki Lir'in karısı araya giriyor."

Caroline hatırlayarak, "Lobide sınırlı bir arama için halka açık bir terminal var," dedi.

Anna hınzır bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Anna ve Lir'in karısı bu ateşi söndürecek."

"Güvenlik Duvarı. Güzel. O zaman yarın," dedi Caroline. "Sabah erkenden orada olacağız."

"Gündönümünden bir gün önce," diye fısıldadı Sarah. Arkadaşlarının gözleriyle karşılaştığında aynı korkuyu görebiliyordu. Gündönümü ufukta durdurulamaz bir kan nehriydi. Caroline şehrin gürültüsünde yeni bir nota yakaladı. Çok uzaklarda bir yerde gökyüzü gök gürültüsüyle parçalanıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

YAĞMUR KULESİ

Mary günlerin izini kaybetti. Yaz gündönümü yaklaşmış olmalıydı. Önünde tünleyen Simmy, Haziran ayının 20'sith olup olmadığını doğrulamayı ya da reddetmeyi reddetti. Bunun yerine Mary'ye Kelt Londra'sının bu kısmı hakkında ders verdi.

"Oxleas Ormanı sekiz bin yaşında. Keltler için bile eski. Onlar için burası kutsal bir yerdi."

Keltlerden bahsetmek Mary'nin tehdit hissini artırdı. Siyahlı Simmy, Mary'nin mantıklı tartışma girişimlerini görmezden geldi. Hırpalanmış tahta sandalyelerin üzerinde birbirlerinden bir metre uzaktaydılar. Son birkaç gün içinde Simmy kar maskesini çıkarmış ve Mary'nin ayak bileklerindeki cezalandırıcı bağları kesmişti. Serbest kalan eller ve ayaklar yemek yemeye ve bedensel ihtiyaçlara yardımcı oluyordu. Belini taş duvarlardaki demir halkaya bağlayan ip onu Simmy'nin üzerine atılmaktan alıkoymuştu. En azından ipin uzunluğu artık elektrik düğmesine ulaşmasına izin veriyordu.

Mary yapay ışıktan hem memnun hem de acı duyuyordu. Ampulün odayı aydınlatmak için her titreyişinde, kendini günün doğal ışığından daha da kopmuş hissediyordu. Yaz şafağında uyanmayı özliyordu. Ve gerçek geceyi özliyordu. Caroline'ın ölüm ve yeniden doğuş döngüleri olarak aya duyduğu ciddi hayranlık için acı çekiyordu. Anna'nın şüpheciliğini küçümsediği için bile pişmanlık duyuyordu.

Simmy'nin bilmediği şey Mary'nin bir planı olduğuydu. Yerdeki bir çatlakta şişe camı parçaları bulmuştu. Ne zaman yalnız kalsa, onu tutan kalın ipi kesiyordu. Şimdi mahzen kapısının dışında ne olduğuna dair daha fazla ipucu arıyordu: kaçış stratejisi neredeyse tamamlanmıştı.

Mary burnunu çekti. "Daha fazla tarihe ihtiyacım yok, Simmy. Şu anda sınıfta değiliz."

Çok mu ekşi?

Mary tekrar denedi. "Simmy, neden kafamı karıştırmaya çalışıyorsun? Londra'da olduğumuzu söylemiştin. şimdi de efsanevi bir ormandayız. Siz Keltlerin söylediklerine nasıl güvenebilirim?" Mary su şişesinden bir yudum daha aldı. avdar ekmeği ve suyla beslendiği için zayıflamış ve acıkmıştı. En azından kafeinin baş ağrısı geçmeye başlamıştı.

"Kahve olurdu. ." diye başladı.

"Burası bir zamanlar bir kaleydi." Simmy, Mary'nin kafasının içinden başka bir dünyaya bakıyordu. "Oxleas Wood'da, şimdi Güneydoğu Londra'nın bir parçası. On sekizinci yüzyılda eşkıyalar yolun aşağısındaki Shooters Hill'de zengin yolculara saldırırdı. Soyguncular toplanır ve Clink'e gtrlene kadar burada tutulurlardı. Biliyorsun," diye Mary'ye baktı. "Thames Nehri kıyısındaki o eski hapishane. Bugün bir müze."

"Turistleri çekmek için korkunç pankartlar ve kanlı zincirlerle," diye ekledi Mary. Clink'i hatırlıyordu. Ne de olsa eskiden Londra'da yaşıyordu. Hafta içi gecelere kadar çalışır, sokaklardan geçerek Viktorya döneminden kalma bir evin ikinci katındaki dairesine giderdi. Hafta sonları yalnızlığını yürüyerek yok sayardı.

Mary bir an için yeniden Arnavut kaldırımly sokaklarda ve Thames Nehri'nin rıhtımlarında yürüyor olmayı diledi. Hayal kurmaya vakit yok, diye kendi kendini azarladı Mary. Rahat tavrını sürdürdü.

"Demek bu kale de bir hapishaneydi," dedi Mary. "Bu demir halkaları açıklıyor. Nasıl. . ne kadar uygun. Ana yola yakın mı?"

"Kullanışlı, evet." Simmy alaycılığa tepki vermeyi reddetti. "Neden burada olduğumuzu açıklamama izin verin, Bayan Wandwalker." ğretmen Simmy maskesini çıkarmamıştı.

"Kaleden geriye kalan tek şey ağaçlarla çevrili bir gözetleme kulesi. Babam festivallerimiz sırasında öğrencilerini buraya getirirdi. Ağaçların ıplak olduğu kış gündönümü benim favorimdi." Bir nefes aldı. "Tepeye tırmanır ve bir zamanlar -ve olacak- bir Kelt şehrini görürdük."

ne doğru eğildi. "Bu kulenin tepesinden Londra'nın üç kutsal tepesini görebilirsiniz." Mary gerildi. "Bunlardan birinden, biz. . yani Yeniden Doğan Keltler, yaz gündönümünde teki Dünya'nın kapısını açacağız. Kayıp nehri, tanrıça Eponia'yı serbest bırakacağız."

Uzaktan bakan yüz ifadesini Mary'ye çevirdi. "Bu bizim işimizin doruk noktası: Kan Yükselişi. Bu ayın Colin için her şey demek."

Simmy kızardı. Gitmek için ayağa kalktı.

"Peki ya ben?"

Kelimeler Meryem'in korkusundan beklenmedik bir şekilde aktı. Simmy bir an durakladı.

Mary ayağa fırladı. "Baban neden kendini öldürdü?"

Simmy arkasını döndü. Hiçbir uyarıda bulunmadan başını kaldırdı ve bir karga gibi gırtladı. Çığlık Mary'nin içini parçaladı, sıcak bir acı şimşegi gibi. Sonra sessizlik. Mary aralarındaki kirli nehrin yönünü değiştirmişti.

Simmy'nin simsiyah ceketi dalgalandı. Ellerini ceplerine sokarken, başı sanki bir gagası ve pençeleri varmış gibi eğildi. Mary çenesini kaldırdı. Hayatı tehlikeydi.

"Neden Thames?" diye fısıldadı Simmy'nin insanlık dışı gözlerinin içine. "Neden tam orada, Waterloo Köprüsü'nde Thames Nehri'ne atladı?"

"Babam," diye homurdandı kelimeler. "Babam kurtarmak için canını kanını nehre feda etti. . ." Boğuldu. İnsan Simmy geri dönmüştü, öfkeliydi. "Ailemizi mahvetti! Colin, bu Kan Ayaklanması'nın gerçek fedakârlık olduğunu söylüyor."

Kiler kapısına vurarak dışarı çıktı. Mary anahtarın kilide sürtünmesiyle ırkıldı. Rhiannon ve Joe Griffith hakkında soru sormak istemişti. Ama cesaret edememişti. Simmy'de karanlık olduğu kadar savunmasız da bir şeyler vardı. Mary, Simmy'nin Morrigan ailesindeki yerini ve Yeniden Doğan Keltler'deki rolünü merak ediyordu.

Bugün Simmy, Mary'ye Anna'yı hatırlattı. Bir keresinde şöyle demişti: "Düşmanın bedenine güven. Beden yalan söylemez. Çoğu insan," doğrudan Meryem'e bakmıştı, "çoğu insan bedene nasıl yalan söyleteceğini bilmez."

Mary, Colin'in Joe'yu nasıl yansıttığını gördüğünü hatırladı. Savaşçı Joe gibi olmak için yanıp tutuştuğunu fark etti. Bu Colin'i öldürmeye iter miydi? Caroline'in cinsel ayini bozan fırtınayı ve Colin'in öfkesini anlatışını hatırladı. Bu da Simmy ve Colin'in hikâyesinin bir parçasıydı.

İnsan ticaretine maruz kalan Anna'nın bedenini aldatmacanın yetenekli bir katılımcısı haline getirebileceğini söylemeye gerek yoktu. Mary, mahzende tek başına, başının kesilmesini düşünmemeye çalıştı; bunun yerine Simmy'nin bedenini anlamaya çalıştı. İçindeki kargayı uyandıran neydi? Kanla ilgili o konuşmanın ardında ne vardı?

"Bunu kendi bedeninde, kendin yaşamalısın," demişti Anna. "Bu bir düşünce değil. Eti ıslatan kemiklerin içinde olmaktır. Yeniden yaratmaktır."

Mary, Simmy'nin sandalyesine yavaşça oturdu ve onu esir alan kişinin sert duruşunu denedi. Sonra kapıya doğru hareketlerini tekrarladı. Evet, Simmy'nin bükülmesi bile

Ağzı ve gözleri kanlı bir gagayı andırıyordu. O sesi taklit ettiğinde (daha sessizce), o yırtılan karga sesi, omurgasındaki yırtıcı eğriden gelmişti. Simmy bu yüzden mi her mahkûmun sorduğu o sorudan kaçıyordu? Peki ya ben? Beni serbest bırakacak mısınız? Yaşamama izin verecek misiniz? Simmy gerçekten de insan dünyasından kopmuştu.

Simmy'nin vahşi doğasına dair bu bakış güven verici değildi. Bir de Simmy'nin sevgilisinin çocuklarını alıp götürdüğü hikâyesi vardı. Mary ürperdi. Sonra kilitli kapıya baktı ve cebinden en büyük cam parçasını çıkardı.

Simmy'den başka birkaç gardiyan daha vardı. Mary bu kukuletalı figürlerin Colin'in ölmüş anne babası gibi, itaatleri onları suça sürüklemiş inananlar olduğunu düşündü. Simmy'nin daha fazla ekmek getirdiği ve lanet kovayı boşalttığı düşünülürse, Mary ipi kesmeyi bitirmek için zamanı olduğuna karar verdi. Bir sonraki aşama, çıldırtıcı ampulden kurtulmak olacaktı.

Yaklaşık iki saat sonra kapı tekrar açıldı. Eldivenli parmakları ışık düğmesini ararken Mary nefesini tuttu. Bir klik sesi. Hiçbir şey olmadı. Şaşırmış bir homurtu. Adam elindeki su şişesi paketini bıraktı ve odanın içine doğru bir adım daha attı. Adam el fenerini çıkaramadan Mary kapının arkasından sıvışıp dışarı çıktı. Kapıyı içerideki tutsakla birlikte kilitlemekten büyük zevk aldı. Aynı anda bir bağırış ve çekiç sesi duyuldu.

"Gav, dalga mı geçiyorsun! Kapıyı aç. Meşaleyi bana ver!"

Meşale yok. Haklı. Onun gittiğinden emin olamaz. Ne karanlıkta, ne de hemen. Tanrıya şükür kapı sağlam meşe, diye düşündü Mary.

Merdivenlerden yukarı fırladı, nefesi hıçkırıyordu. Lütfen dışarı çıkmanın bir yolu olsun. Dik ve dolambaçlı merdivenler mahzenden farklı, topraksı bir koku yayıyordu. Nefes nefese kalan Meryem'in göğsü en tepeye ulaştığında ağrıyordu. Gün ışığı, kutsanmış dışarıyı çağırıyordu. Kulenin kapısı aralıktı. Mary ciğerlerini ağaçların nefesiyle ve daha soluk olan dizelle doldurdu. Londra trafiği, ne keyif.

Tam dışarı koşacaktı ki sesler duydu, çok yakından gelen sesler. Açık kapının arkasında donup kalmıştı. Noooo. Hayır, sessizce feryat etti.

"Şu anda aşağıda onu kontrol ediyor. Neden bu kadar uzun sürdü acaba?" Bir erkek sesi. Mary nefes almaya cesaret edemedi. Hızla ayakkabılarını çıkardı ve iki eliyle tuttu.

"Döndün mü Steve?" Şüpheliydi. Ve daha da yaklaştı. Mary kendini duvara yasladı. "Tamam Steve, beş dakika sonra aşağıda olacağım!"

Erkek sesi uzaklaşıyordu ve Mary bir kibrit sesi duydu. Dumanlı koku tütün kokusuna dönüşmüştü. Sigara içiyordu! Bir olasılık kırıntısı kalmıştı. Eğer dışarıdaki adamlar uzaklaşırsa, belki de. . .

Mary geri sıçradı. Steve geliyordu. Steve için mahzene incek ve onu gitmiş bulacaktı. Mary'nin yapabileceği tek şey, üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerleyen taş merdivenden yukarı saklanmaktır. Mary yarı koşuyor, yarı tırmanıyor, bir eliyle ayakkabılarını tutuyor, diğer eliyle de soğuk duvarlarda dengede durmaya çalışıyordu.

Vücudu bir taş çuvalı gibi hissediyordu; kan ayaklarına akıyor, sonra da dışarı damlıyordu. Evet, ayakları kanıyor ve iz bırakıyordu. Kareye dönüşen bir titreşim görene kadar tırmanmaya devam etti. Gözetleme kulesinin platformuna açılan tuzak kapısı açık bırakılmıştı.

Mary başını itti. Su, ince ıslak bir çiselemeyle sıcak yanaklarını serinletti. Yağmur yağıyordu. Nasıl yağmur yağabilirdi ki? İngiltere'de beş aydır yağmur yağmamıştı.

Ahşap döşeme tahtalarının üzerine çıktı ve mazgallara doğru ilerledi. Yayılan kayın ağaçları, alçak bir yükselti üzerine inşa edilmiş olmasına rağmen kuleyi cüceleştiriyordu. Taş duvarlar arasında büyümüş bir gül bahçesi uzanıyordu. Sağ tarafta, dalların arasından Shooter's Hill'e giden yolu gördü. Ve kesinlikle yağmur yağıyordu.

Mary başını kaldırdığında altı aydır ilk kez yağmur bulutları ve günlerdir ilk kez gün ışığı gördü. Düz bir şekilde uzanmak ve suyun ağrıyan uzuvlarını ıslatmasına izin vermek istedi. Ayaklarındaki kanı yıkamaya başlamıştı. Oxleas Ormanı'nın iç içe geçmiş kayın ve meşe ağaçlarının arasındaki küçük bir lombozdan Londra görünüyordu. Yapraklar su damlalarıyla titreşirken Mary tarihi ve fantastik şehrin kubbelerini, kulelerini, piramitlerini ve camlarını gördü. Zaman da onun görüşü gibi daraldı. Thames Nehri'nden gelen sisle birlikte lomboz gözden kayboldu. Mary hava ve sudan oluşan bir dünyada kalmıştı.

Mary sisin içine bakmaya devam etti. Simmy'nin Londra'nın üç Kelt tepesini hatırlamaya çalıştı. Gökdelenlerin ötesinde daha karanlık bir tümsek var mıydı? Bu çok zordu. Mary sümüksü ıslak tahtaların üzerine geri çöktü.

Yağmur daha sert yağıyordu. Taşa vuran botların sesini bastırıyordu. Saklanacak hiçbir yeri yoktu. Ah, yağmurun ironisi, sonunda yağmur, onun, Caroline'in ve Anna'nın umduğu şey. Yakında tekrar yakalanacak olmasına rağmen Mary bir şeylerin kıpırdadığını hissetti.

Kuraklığın ardından gelen yağmur onu Holywell'de yağmur ritüellerini öğrenmekte olan Caroline'a yaklaştırdı. Caroline o gece yağmurda kendini sardı.

Joe Griffith öldüğünde saha gezisi. Yağmurun Anna üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Caroline ve Anna neredeydi? Mary'nin çenesi gerildi. Asla vazgeçmeyeceklerdi. Bunu iliklerine *kadar* biliyordu.

Mary bir adamın kapaktan çıkışını izledi. Bağırmadı ya da kendini kuleden aşağı atmadı. Korku göstermedi. Adam maskesinin arkasından baktı.

"Kaçabileceğini sandın, değil mi? Mümkün değil. Sen Kan Ayaklanması'ndan yanasın. Keltler bu ülkeyi yeniden beyaz yapacağına söz verdi."

Mary'nin ondan görebildiği tek şey bir beyzbol sopasını sallayan zeytinli ellerdi. Mary bunun ironi ve ten renginden bahsetmek için uygun bir an olduğunu düşünmüyordu.

"Her şey yolunda. Aşağı geleceğim," dediğini duydu, gökyüzü düşüyor olsa da. Kar maskeli başını salladı. Mary ayakkabılarını topladı. Sıyrılan ayaklarını acıtıyor olsalar da yine de giyecekti. Tam aşağı inmeye başlamıştı ki adam tekrar konuştu.

"Simmy sana kahve yapmamı söyledi."

Mary başını eğdi, sonra merdivenlerden inmeye devam etti. Kahve onun tercih ettiği yakıttı. Yeniden Doğan Keltler onu ne için besliyordu?

BÖLÜM 36

MR. JEFFREYS ARŞİVLERDE

Mary mahzenden çıkarken Anna da Aziz Paul Katedrali'ne yakın klasik tarzdaki bir binanın lobisine giriyordu. Eski moda bilgisayar terminaline yöneldi ve yavaş bir başlangıçtan sonra parmakları tuşların üzerine yağmaya başladı. Çok geçmeden kısıtlı veritabanlarına giden güvenlik duvarı akıntıya kapılıp gitmişti. Anna sırttı.

Ulusal Arşiv'in tapınak benzeri merkezi bir zamanlar Sir Christopher Wren'in Kütüphanesi'ydi. Çalışanlar, büyücü Bay Jeffreys'in açılışında orada bulunduğu dair şaka yaparlardı. Baş Arşivci Bayan Wandwalker'ı, belgelerin, mektupların, telgrafların, dosyaların, raporların, kasetlerin, anlaşmaların ve tabii ki haritaların yeraltında saklandığı mahzenlerde işinin başında bulunduğunu söylerlerdi. Yüzyıllar boyunca, orijinal mahzenler ve kasalar, orijinal Londra Şehri'nin Square Mile'ını boydan boya geçen uzatma tünellerini filizlendirdi. Patavatsız bir devlet memuru bir keresinde Arşivlerin şehrin altında Roma Londra'sının üstünde kapladığından daha fazla yer kapladığından şikayet etmişti. Koleksiyonun çoğu yüksek güvenlik izni gerektiriyordu.

Caroline, kendi bilgisayar tanrıçası Anna'nın dönüşü karşısında minnettarlıkla göğsüne sarıldı. Nihayet Anna olağanüstü yeteneklerini kullanabilecek kadar kendine gelmişti. Caroline ve Mary, Anna'nın gizemli siber güçlere sahip olduğuna inanıyorlardı. Eski Londra'nın haritalarına dalabilecek biri varsa o da Anna'ydı.

Birkaç dakika sonra Anna'nın siyah gözleri kocaman olmuştu. Caroline, bu eski kutuya tırmanabilir ve kodun damarlarında kaybolabilir, diye düşündü. Tıpkı Londra'nın nehirlerinin unutulmak üzere ana kayaya gömülmesi gibi.

Caddenin karşısında Sarah ve Caroline, Yeniden Doğan Keltler'i gözetlerken Aziz Paul Katedrali Kitapçısı'na göz atıyormuş gibi yapıyorlardı. İçinde

Aslında, konsantre olamayacak kadar endişeliydiler. Caroline bunun Mary'yi kurtarmak için son şansları olduğunda ısrar etti. Anna Eponia'yı bulamazsa polise haber vermek zorunda kalacaklardı. Gündönümüne kadar yirmi dört saatleri vardı.

Caroline kendi kendine akşam altıya kadar süre belirlemişti. O ve Sarah, Anna'ya bakmamaya çalıştılar. Yan taraftan görülebilen Anna'nın elleri bilgisayarın üzerinde titriyordu. Endişesi artan Caroline'ın yumuşacık içi Anna'nın çılgın parmaklarıyla elektriksel bir uyum içindeydi.

Caroline kaskatı kesildiğinde Sarah adet büyüleriyle ilgili bir kitaba dalmıştı. "Bak, Sarah."

Açık kapıdan bir tıslama sesi geldi. Büyük damlalar sıcak kaldırıma çarptı ve anında buharlaştı, bunu daha fazlası izledi. Ekşi gökyüzünden, Caroline'a yamaçtan düşenleri hatırlatan bir yıkım sesi geldi.

"Bu ses de ne?" dedi Sarah merakla. "Yağmur olabilir mi?"

"Hayır, yağmur değil. Yani, evet, yağmur, fırtına. Bu gök gürültüsüydü." Caroline Sarah'nın kolunu tuttu, "Bakın Anna'yı kim bulmuş."

Artık terminalde olmayan Anna başını heybetli görünümlü bir adama doğru salladı. Takım elbisesi ıslak sokaklardan bile daha fazla parlıyordu. Bu Bay Jeffreys'ti. Caroline inledi. Anna'nın binanın *içinden* görülebileceğini fark etmediği için kendine kızıyordu. Lobide kameralar olmalı.

"Bu Bay Jeffreys değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi Caroline.

"Anna bize el sallıyor. Kaçalım mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Caroline, kendini Mary gibi hissederek. "Anna'ya destek olmalıyız. Şimdiye kadar ona Mary'den bahsetmiştir. Akkor haline gelecektir. Haydi Sarah. Bırak o kitabı. Janet böyle şeyler okumanı istemiyor."

Üç dakika sonra Caroline ve Sarah, Bay Jeffreys ve Anna'ya yetiştiler. Bay Jeffreys kaşlarını kaldırarak asansörün kapısını açtı. Yüz ifadesi karmaşık duygular içinde olduğunu gösteriyordu. Caroline açıklamaları Bay Jeffreys'in ofisine saklamaya karar verdi. Kapının kilidini açtıktan sonra kadınlar odaya girip konuşmaya başladılar.

"Bay Jeffreys, açıklayabiliriz. Önemli bir gelişme var. . ." "Mary, bu Mary. Onu şimdi görüyorum."

"Neee?"

Caroline ve Bay Jeffreys Anna'nın etrafını sardılar. Odanın kontrolünü tam ortadan ele geçirmişti. Caroline elini ağzına götürdü. Bay Jeffreys

daha az etkilendi.

"Ne dedin, Vronsky? Eğer Mary'nin kayboluşuna karıştıysan. . ." Bay Jeffreys, Caroline'in üzerine atılmak için döndü. "Bana onun kaybolduğunu haber vermemenize gelince. ." Boğazı düğümlendi, gürlledi.

Anna ona hiç dikkat etmedi. Diğerlerinin göremediği bir şeye konsantre olmuştu.

"Mary, seni görüyorum. Bana nerede olduğunu söyle?"

"Bu saçmalığa bir an önce son verin." Bay Jeffreys tehditkârdı. Sarah geri çekildi, Caroline Anna'ya doğru bir adım attı.

"Anna. . .?"

Anna alev alev yanan gözlerle ona döndü.

"Ben Lir'in karısıyım. O, kocakarı Wandwalker, o benimle."

Bay Jeffreys yumruğunu güzel masasına vurdu. Sarah sıçradı. Bay Jeffreys sandalyesine oturmak için etrafından dolandı, cüssesi pencereyi kapatıyordu. Üç kadına da ters ters baktı.

"Yapmayacağım. ..sahip olmayacağım. . ." Söyleyecek söz bulamıyordu. Caroline şaşırmişti.

Sonunda Anna onu fark etti. "Bana Lir'in karısını kaybettirdin, Mary konuşmak üzereydi." Mary gibi kollarını tekrar kavuşturdu.

Bay Jeffreys dişlerini sıkarak, "Hepiniz oturun," diye emretti.

Caroline otururken dizleri titriyor, Anna ise Jeffreys'in arkasındaki pencereden giderek artan yağmura bakıyordu. Bay Jeffreys soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışırken Sarah kapıya doğru çekildi.

"Şimdi Bayan Jones, sizinle başlayayım. Mantıklı olan sizsiniz, ya da ben öyle sanıyordum. Wandwalker'a ne yaptınız? Hayır, kapa çeneni Vronsky, yoksa Müfettiş Walbrook seni hücreye götürür."

Caroline doğru kelimeleri aradı. Günlerce Mary'nin nerede olabileceği konusunda kafa yormuştu. Küçümsediği her halinden belli olan Anna'ya baktı. Caroline rahatlamıştı. Anna'yı haftalardır bu kadar eski haline dönmüş görmemişti.

"Bayan Jones? Sabrım tükeniyor."

"Kaçırıldı, Mary kaçırıldı." Caroline bitkin düşmüştü. Duygular ona bunu yapıyordu.

"Fazla zamanımız yok. Neredeyse gündönümüne geldik," dedi Anna.

"Kaçırıldı mı? Vronsky lobide öyle demişti. Gündönümünün bununla ne ilgisi var?"

Bay Jeffreys öne doğru eğildi; yüz ifadesi okunamıyordu. "Bana her şeyi en başından anlatsanız iyi olur Bayan Jones. Hiçbir şeyi atlamayın. Wandwalker'a ulaşamayınca sizin Holywell cadısını aradım. Vronsky'nin hazırladığı panzehirden bir doz daha alması gerektiğini söyledi. Sizi arayan insanlar var."

Masaya tekrar vurdu. "Tanrı aşkına, eğer Mary kaçırıldıysa, neden beni aramadın? Ya da polisi?"

"Onu öldüreceklerini söylediler," dedi Caroline. "Seninle temas kurma riskini almak istemedik. Yarından sonraki gün gündönümünde kurban edilecek. Onu Rhiannon ve Joe Griffith'ten sonraki kurban yapacaklar."

Jeffreys tekrar bağırarak için ağzını açtı. Caroline elini kaldırdı. "Hayır, daha fazla bağırarak yok, lütfen. Size her şeyi anlatacağım. Dinleyin. Lütfen dinleyin. Ben bitirene kadar sinirlenmeyin."

Bay Jeffreys homurdandı, koyu renk avuç içleri masanın üzerindeydi, vücudu gergindi. Caroline başladıktan sonra arkasına yaslandı ve telefonunu çıkardı. Caroline'a devam etmesini işaret ederek ekrana dokunmaya başladı. Tıklamalar bile emir gibi geliyordu. Anna araya birkaç kelime girdi ve sessiz olması söylendi. Caroline Eponia avını anlatmayı bitirdiğinde, Sarah kapıdan sürünerek çıktı ve bir sandalye çekti.

"Gördüğünüz gibi Anna, Mary'yi nereye götürüyor olabileceklerini öğrenmek için Arşiv'deki kısıtlı haritalara girmeye çalışıyordu."

"Denemek" deyince Anna'nın kaşları çatıldı. Caroline bunu fark etmedi. "Her şeyin yarın, 21 Haziranst, yaz gündönümü ile ilgili olduğunu biliyoruz. Yeniden Doğan Keltler uzun zamandır bu Ayaklanma ya da Kan Yükselişi töreninden bahsediyorlardı.

haftalar, bu onların üçüncü ayını. İçerdiğini biliyoruz. ..um, ne diyorlar uyandırmak ya da yerin altından suyu serbest bırakmak. Bu kez Exmoor Koleji'ndeki gibi bir kuyu değil. Londra'da bir nehri yeniden hayata döndürecekler. Eponia nehri bir zamanlar Keltler için kutsaldı. Sorun. . ."

Caroline bocaladı. "Devam et." Bay Jeffreys artık telefonuyla konuşmuyordu. Gözleri Caroline'i delip geçti. Neredeyse ardından yüksek basınçlı su gelmesini bekliyordu.

Caroline yutkundu. "Kana ihtiyaçları olduğunu düşünüyorlar. Kurbanlar. Önce bir bakire. . ."

Anna homurdandı.

"Sonra bir savaşı; o gezideki Joe Griffith'ti. Sonra bir kocakarı. Bu yüzden Meryem'i kurban etmeyi planlıyorlar. Onun yaşam kanı kayıp nehri besleyecek.

Eponia.

"Ne?" Bay Jeffreys tersledi.

"Gördüğünüz gibi her şey uyuyor. Bir rüya kehaneti yaptık ve Janet dedi ki. . ."

"Harrumph." Bay Jeffreys'in homurtusu Anna'nınkine benziyordu. Duygusu benzemiyordu. "Rüyalar. Bana güç ver. *Wandwalker nerede?*"

"Yüksek," dedi Anna.

"Bilmiyoruz. Gündönümünde Eponia'nın kaynağında olacak. ..inanıyoruz." Caroline'ın sesi titredi. Sonra Anna'nın konuştuğunu fark etti. "Yüksek mi dedin, Anna?"

"Yüksek."

"Yani ona ilaç mı verdiler?" Bay Jeffreys yine öfkelenmişti. "Mary Wandwalker uyuşturulmuş."

"Ha," dedi Anna, sanki onu yakalamış gibi. "Henüz uyuşturucu yok. Yükseklerde bir yerde. Gökyüzünü, ağaçların tepelerini, yüzünde yağmuru görüyorum."

Bay Jeffreys, "Sanırım bu da rüyalarındaki görülerden biri," diye homurdandı. Devam etti. "Neyse ki elimizde uyuşturucuyla beslenen saçmalıklardan ve efsanevi nehirlerden daha iyi kaynaklar *var*." Sonra tekrar telefonuna dokunmaya başladı.

"Efsanevi bir nehir değil," diye sessiz bir ses geldi. Üç kafa Sarah'ya döndü. "Bayan Wandwalker Eponia'yı biliyor. Rhiannon'un cesedinin bulunduğu yerde Thames Nehri'ne dökülüyor. Nehrin cesedi yıkadığını görmüş. Yani, kafası olmadan. Bayan Wandwalker. . Bayan Wandwalker. "Rhiannon'un peşinde."

Sarah biraz Mary'nin vakarıyla konuştu. Bay Jeffreys ona sertçe baktı. Tekrar kaydırmadan önce Sarah'nın sözlerini bitirmesini bekledi.

"Onu buldum." Anna elini Caroline'ın koluna koydu. O anda Bay Jeffreys'in arkasındaki pencere alev aldı. Erimiş bir çatal Londra'ya vahşi bir elektrik püskürttü. Caroline Anna'nın kolunu sıkıca tuttu.

"Eponia'yı buldun mu?" Caroline fısıldadı. Gök gürültüsü şehrin üzerinde yuvarlandı ve Caroline'ın haykırışı duyuldu. Bay Jeffreys korkmamıştı. Caroline'ı dikkatle inceledi.

"Eponia'nın kaynağı," diye düzeltti Anna gökyüzündeki sesler kesildiğinde. "Kaynağı Arşivler'deki en eski haritada buldum. Sembolleri okumak için fazladan şifre çözmek gerekti."

Sarah yaklaştı. Caroline neredeyse tökezleyerek konuşacaktı. Anna'nın Bay Jeffreys'i kışkırttığını biliyordu ama şu anda önemli olan Mary'ydi.

"Anna, nerede o? Yeniden Doğan Keltler Mary'yi nereye götürüyor?"

Anna iri siyah gözleriyle Bay Jeffreys'i izliyordu.

"Dinlemezsen söylemem," diye çıkıştı ona.

"Peki neden bir cinayet şüphelisine dikkat edeyim?"

"Çünkü Mary ilgilenirdi."

Bu Jeffreys'in telefonunu bırakmasına neden oldu. İç geçirerek Anna'ya başını salladı. "Devam edin."

"Eponia'nın kaynağı, Londra'nın üç Kelt Tepesi'nden biri olan Parlamento Tepesi'nde gömülüdür. Bu tepe Hampstead Heath'in bir parçasıdır."

Jeffreys sabırsızlıkla, "Biliyorum," dedi. "Parliament Hill'in doğru yer olduğuna emin misin?"

"Kule Tepesi neredeyse yok oldu. Keltler şehri korumak için büyük nehrin kenarına ilk kuleleri inşa ettiler. Kral Bran'ın başı altında gömülüdür. Bu yüzden kuzgunlar olmalı. Eğer onlar giderse, şehir düşer." Anna dinleyicilerden hoşlanıyordu. "Başka bir Kelt höyüğü daha var. Siz ona Primrose Tepesi diyorsunuz. Eponia'nın gittiği yer değil, çünkü bir Roma haritası farklı bir yönü kaydediyor. Sonra en sihirli haritayı buldum. Roma'dan daha eski. Nehrin tüm akışını gösteriyor. Ve. . . ."

Anna etki yaratmak için durakladı. Caroline onu sarsmak istedi. "Parlamento Tepesi'nde, üzerinde at sembolü olan bir Kelt tapınağında başlıyor. Bu Eponia'nın kaynağı da başka bir kutsal kuyu." Anna ellerini kavuşturdu ve bekledi. Önce Caroline konuştu.

"Yeniden Doğan Keltler burayı Tower Hill gibi yapacaklar," dedi dehşet içinde. Nehrin kaynağını kazacaklar ve Mary'nin kafasını kesecekler."

Anna, "Kafası yeni kuyuya atılacak," diye kabul etti.

"Neden Mary?" Bay Jeffreys kendi kendine konuşuyordu. Caroline cevap verdi. "Ona kocakarı diyorlardı. Rhiannon'dan sonra, bir bakire. . . ."

Anna yine homurdandı.

"Bir genç kız," diye tekrarladı Caroline, "ve Joe Griffith, bir savaşçı. Ordudaydı. Aslında Afganistan'da Dr. Wiseman'ın hayatını kurtarmıştı. Onu tanırıyorsunuz, değil mi Bay Jeffreys?"

"Mary bir kocakarı mı? Bundan hoşlanmayacaktır." Bay Jeffreys buna inanmıyordu. "Mesele sadece yaşlı olması değil." Bu Sarah'ydı. O, sadece yirmi yaşında,

Mary'nin yüzüne karşı yaşlı diyebilirdi. "Onu bir kraliçe olarak görüyorlar. Diğer kafa gibi, Anna. Tower Hill'deki gibi."

"Bran, Kelt kralı ve kuzgunları mı? Belki de." Bay Jeffreys gözlerini Sarah'ya dikti.

Anna pratik konulara döndü. "Mary'yi kurtaracağız. Geceleyin, gündönümünde."

"Böyle bir şey yapmayacaksınız," diye gürledi Bay Jeffreys. "Amatörler. Bana güç verin." Kadınların duymayacağı şekilde telefonuna bir şeyler mırıldanana kadar devasa ofisini adımladı.

"Evet, silahlar, eğitimli memurlar," diye duydular. "Yarın harekete geçmek için her şeyi hazırlayın. Hampstead Heath'in tamamının gün batımından altı saat önce kapatılmasını istiyorum."

Bay Jeffreys kadınlara bakan sandalyesine geri döndü. Aralarındaki masa çıplaktı, hatta toz bile yoktu. Caroline'ın yağmur için Bay Jeffreys'in ötesine bakmasına gerek yoktu. Akan pencereler bozulmamış meşe ağacının üzerine yansıyordu.

"Parliament Hill konusunda bize güveniyor musun?" Caroline buna inanmakta zorlandı.

"Tabii ki hayır," dedi Bay Jeffreys. "Sadece sen değilsin," diye kabul etti. Rhiannon'un babası Frederic North'u hatırlarsınız. Avukatları sürekli temas halindeydi." Bay Jeffreys'in dudaklarında Mary'nin tanıyabileceği alaycı bir bükülme oldu. "Yaptıkları ilk şey Londra'da ajanlar tutmak oldu. Sizin Soruşturma Ajansı'nızdan *çok* farklı bir ekipten."

Caroline başını salladı. Onun durmasını istemiyordu. O da durmadı.

"Bazı nedenlerden dolayı. ..diyelim ki. ..ortak arkadaşlarımız, bu adamlar ve hepsi de erkek, Bayan Vronsky. . ." Anna başını salladı. "Bazı *olağandışı* yetenekleri olan bu adamlar benimle çalışmaya ikna edildiler. Griffiths'in ölümünden beri Yeniden Doğan Keltler'in çılgın kesimini izliyorlar. Hampstead Heath'te izinsiz kazı yapıldığından bahsetmişler. Bayan Vronsky, verdiğiniz bilgilerin durumu açıklığa kavuşturduğunu itiraf etmeliyim."

Anna memnuniyetini belli etti.

"Şimdi, gündönümünün kendisine gelince. Evet, büyük bir şeyden haberimiz var. Tüm Yeniden Doğmuş Keltlere ateş ve su ayinleri hazırlamaları söylendi. Gündönümünün "kanla dölleneceği" konuşuluyor. Bay Jeffreys tiksintiyle alıntı yaptı. "Eğer bu adamlar yarın öğleden önce Mary'nin yerini tespit edemezlerse, Özel Birim'in kaynaklarını destekleyecek ve baskını bizzat yöneteceğim."

Caroline hayretler içinde kalmıştı. "Siz değil, Bay Jeffreys." Anna esrarengizliğini korudu; Sarah ise kaybolmuştu.

Bay Jeffreys Caroline'ı görmezden geldi. "Siz üçünüze gelince, bu gece Oxford'a geri döneceksiniz. Orada bekleyeceksiniz." Bir elini kaldırdı. "Bekleyin."

Bayan Wandwalker'ı size geri vermem için. Bu bir pazarlık değil. Anladınız mı?"

Caroline ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti. Yağmur gün ışığının çoğunu alıp götürmüştü. Bir şimşek çakması daha Bay Jeffreys'e önemli bir şey gösterebilirdi, eğer kadınları izlemekle ilgilenmiş olsaydı. Caroline kapıda durakladı.

"Pekâlâ, Bay Jeffreys," dedi. "Böyle bir zamanda Mary'nin yapacağını yapmak bize düşer."

Bay Jeffreys'in bu söz üzerine düşünmemiş olması endişeleri hakkında çok şey söylüyordu. Bunun yerine, devasa koltuğunda arkasına yaslandı ve kadınları el sallayarak uzaklaştırdı. Kapı arkalarından kapanmadan önce telefonu ile konuşuyordu.

"Oxford'a gitmiyoruz," dedi Anna asansörde. Bu bir gerçeğin ifadesiydi.

"Hayır, değiliz," diye kabul etti Caroline. Kararlıydı. "Mary'nin yapacağını yapacağız - içimizden biri tehlikedeyken Bay Jeffreys'e aldırmayacağız. Bunu düşünmeye dayanamıyorum," diye ekledi. "Mary'nin neye benzediğini bile bilmeyen silahlı bir grup adam. Çok, çok tehlikeli! Onun *bize* ihtiyacı var."

Anna telefonunu çalıştırdı. "Hampstead'de bir otelde yer ayırttım. Çok pahalı. Parliament Hill'e bakıyor. Bak." Fotoğrafı Caroline'a uzattıktan sonra Arşiv binasından dışarı çıktı. Üçü bir an için yüzleri yağmura dönük durdular. Bu, Anna'nın yükseklerde bir yerdeki Mary imgesine sessiz bir saygı duruşuydu. Karşılıklı hiçbir şey konuşulmadı.

En yakın metro istasyonuna giden tabelaları takip ettiler. Fırtınanın şiddeti geçmiş, geriye kurumuş ağaçları ve şehir parklarını ıslatacak düzenli bir sağanak kalmıştı. Birkaç mil kuzeyde, geç saatlerde köpek gezdirenler Parlamento Tepesi'ne çıkıyordu.

"Eğer otel pahalıysa. . . ." diye başladı Sarah, trenleri bir tünele dalarken.

"Oh, *ödemiyoruz*," dedi Caroline. Anna'nın yasaları hiçe sayması konusunda Mary'den çok daha rahattı. "Süitimizin ayrıntılarını buldum. Harika bir seçim, Anna. Yemek için şu organik şarküterilerden birine uğrarız, böylece Hampstead'de dikkat çekmeyiz. Yarın geceye gelince, Anna, bizi her türlü engelden geçirebilirsin, değil mi?"

"Lir Can'ın karısı."

"Ah," dedi Caroline, kendinden daha az emin bir şekilde.

West Hampstead Metro İstasyonu'ndan ıslak akşam sokaklarına çıktılar. Hiçbirinin montu ya da şemsiyesi yoktu. Sarah titriyor, sırlıklam kot pantolonu kalçalarına sürtünüyordu. Caroline soluk bakır buklelerinin sudan kabarmasını dert edemeyecek kadar dalgındı, Anna ise tenindeki su öpücüğünün tadını çıkarıyordu. Yoksa Lir'in karısı kendi saçlarında yağmurun kokusunu mu alıyordu? Caroline bunu sormamaya karar verdi. Sürünen trafik ve sis, Hampstead Heights Oteli'ni oluşturan üç Viktorya Dönemi Evi'ne yaklaştıklarını gösteriyordu. Kadınlardan hiçbiri takip edildiklerini fark etmedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

SU YOLUYLA ÖLÜM

Mary bir kez daha karanlıkta bağlanmıştı. Işık yoktu ve ayak bileklerinden, belinden ve ellerinden geçirilen ip hareketlerini kısıtlıyordu. Bu sefer daha sıkı bir şekilde duvardaki halkaya bağlanmıştı. İşi şansa bırakmıyorlardı. Korku çok yorucu, diye düşündü Mary. Pozisyonunu değiştirmeye çalışamayacak kadar bitkin düşmüşken, taş zeminin soğuğu yanağına sızdı. Koklama, diye hatırlattı kendine. En son burnunu temizlemeye çalıştığında

yapışkan toz. En rahatsız edici olanı, eller arkadan bağlıyken öksürmekti.

"Uzun sürmeyecek," demişti Simmy saatler önce. "Sana sabah yiyecek getirecekler ve kurbandan önce tekrar getirecekler." Sesi zifiri karanlık odada yumuşaktı. Maskeli adama, Gav'a, yoksa Steve miydi? Çok sıkı çekmemesini söylemişti. Adam yine de çekmişti. Mary sızlanmak yerine dişlerini sıktı.

"Yarın geceye kadar iyi olacak," demişti.

O kokuşmuş kovayı kullanabileceğinden emin olduktan sonra onu bıraktılar.

Mary kapıda bir çift adımın durakladığını duydu. En azından ağzı boştu.

"Simmy lütfen. Konuşalım. Bu adamlar ırkçı. Bu sen değilsin!" "Colin'in bazı talihsiz arkadaşları var," diye reddetti. "Yeniden doğan Keltler ırkçı değil. Kimse beyazların üstünlüğünü savunanlara kulak asmıyor." Mary tartışmak istedi. Bir yorgunluk dalgası onu durdurdu.

"Uzun sürmeyecek," dedi Simmy tekrar. "Sadece bekleyin, Bayan Wandwalker. Suda ölüm bir ayrıcalıktır. Sadece birkaç kişi için. Siz Kan Yükselişimizi kutsamak için bir armağansınız. Sizi neredeyse kıskanıyorum."

Kapı çarptı. Mary bu şereften vazgeçmek istediğini söyleyemeden kadın gitmişti.

İğrenç. Bu o sestti. Mary onu görmezden geldi.

Soğuktan yorulan Mary oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı. Homurdanarak dik durmayı ve başını yaslayabileceği bir duvar bulmayı başardı.

Keşke ses boğulsa.

Mary, Mary, her zaman aykırı.

Mary gözlerini kapattı. Büyük hata: şimdi sesin bir kafası vardı, çürüyen etle çevrili bir ağız. Ürkütücü bir ışıltıyla yıkanan saçlar yeşilimsi bir renk almış, siyah ve mor renkli etleri çerçeveliyordu.

"Git buradan Rhiannon," dedi Mary yüksek sesle. "Yalnız kalmak istiyorum." Hayır, istemiyorsun. Yalnız kalmaktan nefret ediyorsun; bundan ölesiye korkuyorsun.

"Kırk yıl boyunca yalnız yaşadım," dedi Mary öfkeyle.

Çürüyen ağızda sarı dişler görünüyordu. Evet, çünkü bebeğini verdin.

Meryem'in feryadında bir bebek ağlaması vardı. Dudaklarını ısırды ve parmaklarını ağızına sokmayı arzuladı. İp, arkasındaki bileklerine saplanmıştı. Gözlerini eritmek için sıktı. O nefret dolu yüzü ve sesi engellemek için her şeyi yapardı.

Kırk yıl boyunca kendini cezalandırdın. Yalnız ölmekten korkuyorsun. Daha da kötüsü, yaptığın şeyin acısı. Bu yüzden kimse çok yaklaşıyor. Caroline ve Anna bile.

"*Kapa çeneni*," diye bağırdı Mary. "Dur. Seni lanet iblis. Sen gerçek değilsin. Kafamın içinden çık. Şimdi *siktir git*."

Mary kendini salladı, ipe karşı zorlandı. Omuzlarını soğuk bir ağrı sardı. Tüm bu çekiştirme ve kıpırdanmalar kaslarını daha da germişti. En azından fiziksel acı onu o lanet sestten uzaklaştırıyordu.

Ben buradayken, yalnız değilsin.

"Git başımdan."

Mary bileklerini ayırmak için son bir deneme daha yaptı. Olmadı. Bu kayganlık kan olmalı. Kabuklar açılmıştı. Diğer yanağını da yere koymaya dikkat ederek tekrar yere yığıldı. Delireceğim, diye düşündü. Belki de ondan kurtulamam. İçinde bu şeytan gülerken kafamı kesecekler.

Sen deli değilsin, dedi kötü niyetli ses. Buradayım çünkü ölmem senin suçun. Şimdi sen de benim gibi öleceksin. Senin için yeni bir kuyu açacaklar.

Mary'nin sözleri istedikleri yere aktı. "Sen Rhiannon olamazsın. O çok fazla makyaj yapmış Amerikalı bir genç kızdı. Cesedi çelik bir çekmecedeki kilitli." Mary yeni bir düşüncenin su yüzüne çıkmasıyla bir nefes aldı.

"Sen, her kimsen, Simmy, Barin ve Yeniden Doğan Keltlerin arkasında mısın?"

Başından beri sen miydin?"

Elbette, ben Rhiannon'ım, dedi Mary'den çekip giden enerji ve hayat dolu ses. Ben Rhiannon'un dönüştüğü şeyim.

Baş gözlerini kapadı ve tekrar karanlık sulara gömüldü. Mary'nin boğazındaki safra tuzlu sıvıyla seyreltildi. Yutkundu. Su yükseldi, bu sefer daha tatlıydı. Sonra Rhiannon geldi, çürüyen kafa değil, kız yeniden canlanmıştı. İlk karşılaşmalarındaki kıyafetlerin aynısını giymişti.

"Özür dilerim," derken buldu kendini Mary. "Seni güvende tutmadığım için özür dilerim. Senden hoşlanmadım. Bunu daha önce de söyledim. Yatakta güvende olduğumda. Çünkü kendimi suçlu hissediyordum. Çünkü bunu söylemem gerekiyordu. Ciddi olduğumu sanıyordum."

Mary'nin bileklerindeki kan tozlu elbisesine damladı. O ölecekti. *Kirli kıyafetler içinde ölecekti.*

"Rhiannon, korkuyorum. Başına gelenler için üzgünüm. Ben yapmadım - seni önemsemem gerektiği gibi önemsiyorum."

Zavallı Mary Wandwalker. Bu bir alaydı. Ve değildi.

Rhiannon'ın esrarengiz yüzü parıldadı.

"Senden hâlâ hoşlanmıyorum," dedi Mary, onun sözlerine şaşıracak. Ben de senden hoşlanmıyorum, diye cevap verdi.

Meryem'in boğazındaki su kurumuş diline aktı. "Ama benimle kalacaksın?"

Sonuna kadar.

BÖLÜM 38

KURTARICILAR

Yaz gündönümü sabahı Caroline, kolunu Anna'ya dolayarak uyandı. Genç kadın ölü gibi uyuyordu. Bu Anna için normaldi. Caroline kendine Anna'nın iyileşmesi konusunda endişelenmeyi bırakmasını, kolunu geri almasını ve yan odada çay için su ısıtıcısını çalıştırmasını söyledi.

Çantaları ve kirli giysileriyle dolu odada Sarah da kanepede uyuyordu. Caroline musluğu açar açmaz kızın kirpikleri titremeye başladı. Kendisine bir sonraki katta güzel bir oda tahsis edilmiş olmasına rağmen, Sarah daha yakında uyuyup uyuyamayacağını sordu. Anna burnunu çekti; Caroline hemen kabul etti. Sarah'nın tek açıklaması "Londra'yı sevmiyorum," oldu. Hiçbir şey Caroline'ın hatırlaması için daha fazlası gerekiyordu. Doğu Londra'daki bir genelevden kurtarılan insan ticareti mağduru yedi gençten biri olan Sarah, daha sonra yasadışı göçmen olarak tutuklanmıştı. O ve diğer genç kadınlar daha sonraki duruşma sırasında Woolwich yakınlarında hapsedilmişlerdi. Daha sonra Holywell onlara sığınak oldu.

Sarah gerinerek kendine gelirken Caroline konuştu.

"Mary'yi alır almaz Oxford'a döneceğiz," dedi ve fişi çaydanlığa taktı. "İlk duşu sen al Sarah. Anna'nın birkaç saat daha uyuyacağını umuyorum. Janet dinlenmenin onun için en iyisi olduğunu söylüyor, tabii panzehirin son dozunu almazsa. Ne olur ne olmaz diye çantama koydum. Janet talimatları telefonuma mesaj attı."

Sarah başını salladı. "Onları bana da gönderdi."

Uyurken giydiği büyük tişörtü çıkaran Sarah, kocaman beyaz bir havluyu bir sari gibi üzerine örttü. Kapının karşısındaki boy aynasında kendini görünce sırtıttı. Caroline bir an için fotoğraf çekimindeki bir modeli gördü: zarif abanoz kıvrımlar, straplez bir elbisenin üzerinde kraliçe gibi eğilmiş bir baş.

Sarah döndü ve Caroline'a reverans yaptı. Duygulanan Caroline tam konuşacaktı ki izleri ve bıçak yaralarını gördü. Caroline'ın gözlerini takip eden Sarah banyoya doğru kaçtı. Caroline yüzünün ona ihanet etmesinden nefret ediyordu. İçini çekti ve ikisi için çay yapmaya geri döndü.

Her şey birkaç saat sonra Bay Jeffreys'ten gelen haberle patladı. Amerikalı ajanları Mary'nin hapsedildiği yeri bulmuşlardı: Londra'nın güneydoğusundaki bir ormanda eski bir gözetleme kulesi. Bay Jeffreys telefonda Caroline'a şu ana kadar ona zarar gelmediğini söyledi. Amerikalılar onun yönetimi altında Özel Birim'le güçlerini birleştirmeyi kabul etmişlerdi. Bu iyi haberdi.

Kötü haber, Bay Jeffreys'in Mary'yi kuleden kurtarmanın çok tehlikeli olduğuna karar verdiği bilgisiyle geldi. Yeniden Doğan Keltler Oxleas Ormanı'nın her yerine gözcüler yerleştirmişti. Orayı bir kaleye çevirmişlerdi.

Edindiği bilgiye göre Mary mahzende hapsedilmişti. Bulunduğu yer onu bir baskın durumunda misillemeye karşı çok savunmasız kılıyordu. Bunun yerine plan, onu Parlamento Tepesi'ne götüren Keltlerin yolunu kesmektir. Başarısızlık durumunda, Parlamento Tepesi'nde konuşlanmış ikinci bir kurtarma dalgası tarafından destek sağlanacaktı. Bu kadın ve erkekler parkın açık yüzme havuzlarında yüzerek gizleniyorlardı. (Caroline mayo giymiş bir SWAT ekibi hayal ederek gülümsedi).

Bay Jeffreys, belki de Anna'nın şüphelerini sezerek, çevredeki ağaçların uçaksavar ceketlerini ve diğer teçhizatlarını saklamak için siper sağladığını söyledi. Anna ağaçların militan Keltler için de işe yaradığını mırıldandı. Keltler Mary'yi harekete geçirmeden önce Gözetleme Kulesi'ne doğru yola koyulmak istiyordu. Sabahın geç saatlerinde, pırıl pırıl güneşin altında olmasına aldırmadı. Beklemek onun doğasında yoktu.

Anna'nın güpegündüz tek başına gitmesinden dehşete düşen Caroline kendini kapının önüne attı. Anna'nın bağırması, Caroline'ın bembeyaz kesilmesi ve çimdiklenmesiyle sonuçlanan şiddetli bir tartışma yaşandı. Daha sonra Anna yatak odasının kapısını çarparak Caroline'i bitkin bir halde bıraktı.

Banyoya çekilmiş olan Sarah temkinli adımlarla dışarı çıktı. Caroline'a yüz mendillerini uzattı, sonra Caroline'ı şaşırtarak elinde bir fincanla Anna'nın peşine düştü. Beş dakika sonra Caroline daha fazla bekleyemeyecek kadar tedirgin olduğuna karar verdi. Ama daha kapıya varamadan Sarah dışarı çıktı. Gülümsüyordu.

"Uyuyor," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye haykırdı Caroline. "Anna o ruh halindeyken durdurulamaz. Beni geçecek diye çok korktum."

"Sen değil," dedi Sarah. "Seni asla geçemez. Dinle, ona çantadaki panzehirin son dozunu verdim. Hemen uykusu geldi."

"Ne yaptın? Sarah, bu çok tehlikeli."

"Hayır, Caroline. Hiç de tehlikeli değil. Janet'a mesaj atıyordum. Anna'nın tadını almaması için zencefilli gazozun içine koymamı söyledi. Ben de yaptım." Sarah sakinliğini korudu. "Janet geçen seferki kadar etkili olmayacağını söylüyor. Anna birkaç saat içinde uyanacak."

"Çok öfkelenecek." Caroline huzursuzdu. Yine de, Janet yapılacak doğru şeyin bu olduğunu söylediyse. . . "Teşekkür ederim, Sarah. Sanırım."

Saat 14.00'te Anna'yı yemek yemesi için uyandırdılar. Sarah elinde köşedeki dükkândan aldığı sandviçlerle dolu bir çay tabağıyla kapıda duruyordu. Caroline yatakta oturmuş Anna'nın kolunu sallıyordu. Bir karanlık göz açıldı, sonra diğeri.

"Anna, sevgilim. İyi misin? Lütfen iyi olduğunu söyle."

Anna esnedi ve esrarengiz yüzünü takındı. Gözlerini kısarak önce Caroline'a, sonra Sarah'ya baktı. Caroline başucundaki saatin tik taklarını duydu.

"Ha."

Caroline ve Sarah sıçradı. Anna hınzır kahkahasını serbest bıraktı. "Lir'in karısı tamam diyor." dedi.

"Um?" diye başladı Caroline.

Anna onu kendine çekti ve dudaklarından hızla öptü. "Anna da burada," diye kabul etti. "Acıktım. Bana bir sandviç ver lütfen."

Akşam altıdan hemen önce bekledikleri haber geldi. Mary'nin kapatıldığı gözetleme kulesinde saatlerdir hiçbir hareketlilik gözlenmiyordu. Sonunda Bay Jeffreys aradı. Birkaç ajan içeri girdiğinde hiçbir şey bulamadı. Mary Wandwalker'ın el çantası ve telefonu mahzene atılmış ve çiğnenmiş olmasına rağmen tüm bina boştu.

Bay Jeffreys çantanın üzerinde kurumuş bir kan lekesi olduğunu kabul etti. Mary'deki yaranın muhtemelen ciddi olmadığını vurguladı. Ekiplerinin Mary'yi Hampstead'e götüren Keltleri fark etmemesi konusunda hiçbir yorum yapmadı. Aksine, her şeyin Parlamento Tepesi'ne yapılacak bir akşam baskını için hazırlandığını, *herhangi bir komik olaydan çok önce* mesajın sona erdiğini belirtti.

"Jeffreys'in ajanları iyi değil," dedi Anna memnuniyetle. Caroline ve Sarah, Anna'nın o sabahki gitme planıyla ilgili imalı "Sana söylemiştim," sözlerini aldılar.

"Mary için orada olmalıyız," diye kabul etti Caroline. "Kuyu alanında... bunu yapmayı planladıkları yerde."

Sarah o öğleden sonra hayır kurumlarından aldığı giysilerin bulunduğu kâğıt torbaları uzattı. Anna en kaliteli giysileri aldı. Siyah kot pantolon ve üzerine tam oturan yeşil ipek gömlek. Sarah küçük beden asker kıyafetlerinin içinde kendini rahat hissediyordu. Caroline'ın seçtiği pantolonun fermuarını çekmekte zorlanmasını endişeyle izledi.

"Sorun değil Sarah," diye pufladı Caroline. "Hayır gerçekten, harika bir iş çıkardın.

Bunlar hiç de sıkı değil."

"Eğer bir şey içmezsen," dedi kalpsiz Anna.

"Kimin içkiye ihtiyacı var ki?" diye karşılık verdi Caroline. Çıkıntıları gizlemek için erkeğinin gömleğini giymişti.

şimdi gündönümü güneşinin batışını izliyorlardı. Yakında yılın en kısa gecesinden önce gökyüzünü kıızıla boyayacaktı.

Bu bir bekleme meselesiydi; en zor kısmı.

Anna (Mary'nin sert görüşlerine rağmen) yıllardır taşıdığı altı inçlik hınzır bıçağıyla pratik yapmak için can atıyordu. Banyoda, Anna hançeri kot pantolonunun altına bağladı. Caroline'ın aptal olmadığını biliyordu. Mary de kanardı.

Caroline ve Sarah'nın savunma aletleri, ikinci el giysilerle birlikte üç kuruşa aldıkları kalem bıçaklarıydı. Onları keskinleştirmeye çalışmışlar ama pek başarılı olamamışlardı. Ne de olsa Mary bağlı olacaktı, bu yüzden onu kesip kurtarabilmek şarttı. En azından planları buydu. Caroline, Mary zarar görmeden önce çalıların arasından sürünerek geçmeyi tasarlıyordu. Sarah Caroline'a güveniyordu. Anna hiçbir şey söylemedi.

Caroline bunu kabul etmiyordu ama sezgilerine güveniyordu. Holywell cadıları, karanlıkta son bulan gizemli bilgiyi genişletmenin yollarını öğretilmişlerdi. Daha pratik olarak, midesindeki korku dalgasına yardımcı oluyordu. Gitme vakti gelmiş olmalıydı; yakında, çok yakında.

Sarah telefonunun ekranındaki resme özlemle baktı. Artık Meryem'in hapisanesi olduğunu bildikleri gözetleme kulesini gösteriyordu.

"Merak etme," diye fısıldadı Caroline, Sarah'nın omzunu sıkarak. "Onu geri getireceğiz. Güvende ve bize patronluk taşıyor. Göreceksin."

Sarah yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Belirlenen zaman yaklaşıyordu. Kimse bir şey söyleyemeden, ağır ayak seslerinin yaklaştığını duydular. Daha da kötüsü, adımlar sanki belirli bir kapıyı arıyormuş gibi tereddütlüydü. Anna kaşlarını çattı ve bıçağıyla bacağını sıvazladı. Caroline ayağa kalktı, kalbi sıkışıyordu.

Bam, bam. Kapılarına vurulan çekiç seslerine ağır nefesler eşlik ediyordu. Sarah en yakınlarındaydı. Zinciri çözüp sürgüleri geri çekerken Caroline'a umutsuz bir bakış attı.

Bay Jeffreys tepeden tırnağa akuamarin likra giymiş halde içeri daldı. Caroline geri çekildi ve dev mavi şişe karşısında ağzını kapattı. Anna ona yukarıdan aşağıya baktı, sırttı ve kollarını kavuşturdu. Sarah kıkırdamamaya çalıştı.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," dedi Bay Jeffreys, Caroline'a ters ters bakarak. "Seni takip ettirdim. Seni tutuklatabilecek olsam da, Wandwalker'ı yakaladığımızda işe yarayabileceğine karar verdim."

Sarah ve Anna'ya kaşlarını çattı. "Ben de sizinle geliyorum. Hepiniz. ." durakladı, "dediğimi yapacaksınız. Tartışmak yok, soru sormak yok."

Mavi giysili fiçı göğsü Londra'nın üzerinde kaybolan güneş ışığında göz kamaştırıyordu. Caroline kendini yukarı çekti. Mary ne yapacaktı? Kollarını Anna'nın yanında kavuşturdu. Sarah da onu izledi.

"Hayır," dedi Caroline. Yutkundu, sonra daha kararlı bir sesle konuştu. "Hayır, dediğiniz gibi yapmayacağız Bay Jeffreys. Mary bunun için çok değerli."

Bay Jeffreys'in gözleri büyüdü. Bir kolunu uzattı, bir sandalye kaptı ve tahta ayaklardan gelen iniltiye rağmen oturdu. Tüm ağırlığını döşemeye verdikten hemen sonra, "Aaaaaaaaargh," diye kükredi.

Caroline ses tonunu tanıdı.

"Oh, sırtınızı incitmişsiniz! Haydi, Bay Jeffreys. Şuradaki diğer koltuğu deneyin. O daha serttir. Sarah, şu minderleri uzatsana. Daha iyi destek verirler. "Zavallı Bay Jeffreys. Sanırım spor salonuna gittiniz ve uzun zaman oldu."

Bay Jeffreys dişlerini sıkarak kendini diğer sandalyeye attı. Aşağı doğru inerken karnı parlak mavi bacaklarının üzerinde şişti. Kaşlarını çatarak kadınlara bakarken ne yapacağını şaşırılmış gibiydi.

"Özel Şube bu yüzden mi onlarla gitmene izin vermedi?" Anna sempati duymadan sordu. "Sırtını incittiğin için mi? Yoksa çok yaşlı olduğun için mi?"

Bay Jeffreys küfür sayılabilecek bir şeyler mırıldandı. Sırtını minderlere yasladıktan sonra daha rahat nefes aldı ve Caroline'a başıyla işaret etti. Caroline onun karşısındaki sandalyeye otururken, Anna ve Sarah

Sarah, Anna'nın üstün bakışını taklit ederek duvara yaslandı. Hareket edemeyen dev bir böcek karşı karşıya kalan Caroline yüzünü asmamaya çalıştı.

"Birkaç dakikamız var," dedi. "Yola çıkmadan önce yani. Evet, Bay Jeffreys," diye sordu insan mavibottle'a, "spor salonuna mı gittin?"

"Evet," dedi Bay Jeffreys, sırtının küçük kısmını ovuşturarak. "Önce ne kadar zaman geçtiğini fark ettim. Sonra sırtım fark etti."

İç çekti. Sonra Anna'ya baktı. "Haklısınız Bayan Vronsky. Özel Birim bana baskına gitmek için çok yaşlı olduğumu söyledi. Ben de o zaman spor salonuna gittim."

"Ah," dedi Caroline, anlayışla. "Eğer yürüyebiliyorsan, bizimle gelebilirsin. . ."

"Lir'in karısı hayır diyor," diye tısladı Anna. "O bizden biri değil."

"Hiçbiriniz Heath'te olmamalısınız." Bay Jeffreys bir kez daha iç geçirdi. "Bu işi profesyonellere bırakın. Sen. ..siz. . ."

Caroline, Mary'nin onu izlediğini hissetti. "Evet, Bay Jeffreys? Biz neyiz?" Bir duraklama oldu.

"Eğitimsiz."

"Kadın mı demek istiyorsun? Biz sadece kadın mıyız?"

"Eğitimsiz demek istedim," diye tersledi. "Adam kaçırma ciddi bir iştir."

"Evet, ama bu öyle değil," dedi Sarah beklenmedik bir şekilde. "İş demek istiyorum. Bu insanlar için."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı.

"Kaçırıldım. Beni ailemden ve köyümden aldılar. Onlara göre bu sadece bir işti," dedi. "Adamların," diye kaşlarını çatı Jeffreys. "Bu profesyoneller onları durdurabilirdi. ." Doğru kelimeyi bulmak için Caroline'a baktı. Yaşlı kadın gülümseyerek cesaret verdi.

"Etkili bir şekilde," dedi Caroline.

"Bu doğru. Etkili bir şekilde. Görüyorsunuz, bu konu hakkında çok düşündüm." Sarah durdu, üç çift gözün beklediğini fark etti. Cesaretlenerek devam etti. "İş adamları, hatta iş dünyasındaki suçlular bile kuralları bilirler. Adam kaçıranların nasıl davrandığını ve polisin ne yaptığını bilirler. İnsanların ölmemesi için nasıl çalışacaklarını bilirler. Ama şimdi, bu gece, Mary'ye sahip olan Keltler. . ."

"Amatörler," dedi Caroline.

"Teröristler," dedi Bay

Jeffreys. "Tehlikeliler," dedi

Anna.

"Evet, işte bu," diye devam etti Sarah. "Tehlikeliler çünkü bu bir iş değil. Bu onlar için her şey. Tüm dünyaları Parlamento Tepesi'nde

Bu gece." Onları *tanıyoruz*." Sandalyesini Caroline'ın sandalyesinin arkasına doğru iterek Bay Jeffreys'in tepkisini beklemeye başladı.

"Ben onlarım," dedi Anna.

Bay Jeffreys başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarının arasından "Ah Mary Wandwalker!" sesi geldi.

Caroline, Mary'nin gülümsediğini hissetti. "Eğitimsiz olduğumuzu söylemiştin," dedi. "İşte tam da bu. Bu yüzden orada olmalıyız. *Eğitimsiziz*."

"Yani," dedi Bay Jeffreys, "silahsız dövüş ve rehine pazarlığı tecrübenizin olmadığını kastediyorsanız. Kaslarınız, şok tabancalarınız, keskin *eğitimli* içgüdüleriniz yok. . ."

"Kes şunu," diye araya girdi Caroline. "Sen dinle. Sen, sırtı kötü olan."

Bay Jeffreys lafını geri aldı. Caroline başını salladı. Bay Jeffreys'e karşı her zaman temkinliydi.

Jeffreys, şimdi Mary için rol yapıyordu, Mary *olmak* zorundaydı.

"Adamlarınız şu ana kadar pek iyi iş çıkarmadı, değil mi? Mary'yi Londra'ya ve Parlamento Tepesi'ne götüren Yeniden Doğmuş Keltleri kaçırdılar. Hayır, bahanelere ayıracak vaktimiz yok." Caroline, Mary'yi taklit ederek elini kaldırdı. Bay Jeffreys ağzını kapattı. Caroline devam etti.

"Ekibiniz kaçırانların alışlagelmiş kalıpları takip etmesini bekliyordu. Takip etmeyecekler. Yeniden Doğan Keltler sıradan suçlular değil." Elini masaya vurdu. "Sıradan insanlar bile değiller. Yaptığımız ve sizin reddettiğiniz her şey: büyüler, Janet'ın şifalı bitkileri, rüya kehanetleri, hatta Anna'nın Lir'in karısı olması, bu gece olanların bir parçası."

Şimdi kollarını kavuşturan Bay Jeffreys'ti. Caroline tekrar denedi. "Bakın, adamlarınızın Mary'yi kurtarmayı planlamasına çok sevindik. Gerçekten sevindik.

Belki de başaracaklar. Ama bizi anlamanız gerekiyor. Bu işi profesyonellere bırakamayız çünkü mesele para değil. Bu delilikle ilgili." Caroline ayağa kalktı; yanakları kızarmıştı.

"Tanrıça adına, Bay Jeffreys, bir nehri geri getirmek için Mary'yi öldürecekler. Bunların hepsi Keltlerin bizi yükselen denizlerden kurtaracağı fantezisinin bir parçası. Kafaları karışmış."

Bay Jeffreys kaşlarını kaldırdı. "Kafam karıştı," diye mırıldandı. Sırayla her birine baktı. Ciddiydiler. Caroline çakıyı bulmak için ceplerini yokladı ve kapının kilidini açtı.

"Eğer yürüyebiliyorsanız, Bay Jeffreys, bizimle gelebilirsiniz. Bize liderlik etmek yerine bize eşlik edeceksiniz, çünkü siz de Mary'yi önemsiyorsunuz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

ÜÇÜNCÜ AYIN: ORMANDAKİ KOCAKARI

Kayın ve meşe ağaçlarının yoğun olarak yetiştiği Parlamento Tepesi'nde Mary Wandwalker kendisini bir ağaca bağlayan ipleri zorluyordu. Ayakkabılarını almışlardı. Çalılıklar o kadar sıkı ki, cayır cayır yanan sıcak havaya rağmen her şey dunkü fırtınadan kalma nemliydi. Mary başını ağacın gövdesine dayadı ve yukarı baktı.

Kavrulmuş yaprakların arasından gökyüzü havuzları görünüyordu. Beyaza dönüşen mavi kısa süre sonra pembeye, ardından da alacakaranlığın koyu mavisine dönüşecekti. Sonra her şey: şehir, gökyüzü ve benekli yıldızlar yılın en kısa gecesinin derin kuyusuna düşecekti. Onu kutsamak için, hayatını birkaç metre ötedeki Eponia'nın yeniden keşfedilen kaynağına dökceklerdi.

Keltler kazarken Mary onları dinledi. Şimdiye kadarki kaynakları çamurlu bir çukura benziyordu. Rhiannon bunu gördüğünü söyledi. Pek etkilenmemiştir.

Belki de suyla dolana kadar beklerler, demiştir umutla. Birkaç gün sürebilir.

"Ben öneririm," diye mırıldandı Mary. Her ikisi de Keltlerin kan ayini için uygun zaman olarak gündönümünden vazgeçmeyeceklerini biliyordu.

Biri geliyor, diye fısıldadı Rhiannon ve tekrar aşağı daldı. Mary inledi. Hayatı için son bir itiraz üzerinde çalışıyor olmalıydı. Ne yazık ki zihni gölet suyu gibi bomboştu.

Arkasından ezilen yaprakların sesi geldi. Birisi sessiz olmaya çalışıyordu. Mary adrenalini selinde neredeyse boğuluyordu. Kurtarma, öyle olmalıydı. Zamanı da gelmişti. Şu anda bile Yeniden Doğan Keltler çukurun yanında şenlik ateşini yakıyorlardı. Ateşin yakılmasıyla törenler başlayacaktı. Ayak sesleri çok yakındı. Nefes seslerini duyabiliyor ve insan terinin kokusunu alabiliyordu,

erkek insan teri. Tam konuşacaktı ki, özlemini çektiği sesleri duydu. Birisi ipi kesiyordu.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Mary. "Çok fazla çekmemeye çalış. Bileklerim şimdiden ağrıyor. Seni Bay Jeffreys mi gönderdi?"

Bir erkek olduğuna göre, Anna ya da Caroline olamazdı. Mırıldanan küfürler ona ulaştı. Mary artık sesi tanıyordu. Beklediği son seslerden biriydi. Adam Mary'nin önünde dizlerinin üzerinde sürünerek ayaklarını bağlayan ipi çözmeye çalıştı.

"Dr. Barin! Bunu neden yapıyorsunuz? Rhiannon'u öldürdüğünüzü sanıyordum."

Bu onu durdurdu. Ona baktı, sonra testereyle kesmeye devam etti. Çamaşır ipi mahzendeki ipten bile daha sert olmasına rağmen, Mary kollarının neredeyse serbest olduğunu fark etti. Şimdi Barin harekete geçse. . .

"Ben bir katil değilim," dedi Barin sonunda. "Peşimdeler çünkü Kutsal Kuyu Meşalesi'ni kuleden aldım." Ormandan başka sesler de geliyordu, insan sesleri. "Ben o Colin gibi bir ırkçı değilim. O kötü biri. Kız kardeşimi çaldı; ruhunu yani."

"Peki, o zaman Rhiannon'u kim öldürdü?" dedi Mary kendini sakın kalmaya zorlayarak. Çizmeli Keltlerin gümbürtüleri daha da arttı.

Biliyorum. . .! dedi Rhiannon, tekrar ortaya çıkarak.

Evet, ama bana söylemeyeceksin, o yüzden sessiz ol, dedi Mary sessizce

"Kızı Joe Griffith öldürdü," dedi Barin, son ip üzerinde çalışırken. "Önce boğdu, sonra kuyu için kafasını kopardı. O sırada ben gitmiştim. Birkaç yordakçısı cesedin geri kalanını aldı ve ertesi gece Thames Nehri'nin kıyısına koydu."

Mary kendi kendine dizlerini ve bileklerini ovmaya devam etmesini söyledi. "Okul gezisinde Colin çıldırdı ve Griffith'in üzerine düştü. O veledin şeytan olduğunu hep söyledim. Fırtına ormandaki töreni yarıda kestikten sonra .ormandaki töreni böldükten sonra kudurmuştu. Simmy'ye öyle dokunulmasına dayanamadı. Daha sonra Joe'yu öldürmenin Keltlerin bakireden sonra bir savaşçıyı kurban etmesi anlamına geldiğini söyledi. Üçü tamamlamak için bir kocakarıda ısrar etti. Bir nehri serbest bırakmak için üç kurban gerekir. Simmy kocakarı olarak seni seçti. Onun büyüüne o kadar kapılmış ki bunun bir onur olduğunu düşünüyor."

"Peki ya sen?"

Mary özgürdü, sendeleyerek ilerledi. Yaralı ayaklarında hiçbir his yoktu. Yürüyemiyordu. İki yönden de öfkeli sesler geliyordu. Kendini sabit tutmak için bir elini bir dala dayayan Mary

Ayak bilekleri. Kanayan ayaklarına koyacak hiçbir şeyi yoktu. Ama Keltler bunun kaçmasını engelleyeceğini düşündüyse, çok yanılmışlardı.

"Sadece git!" dedi Barin, neredeyse Mary kadar çılgınca. "Torc sırt çantamda. Tek istediğim buydu. Altın seni yüzüstü bırakmaz. Seni terk etmez ya da ölmez."

Mary onun kolunu tuttu. "Neden cinayeti durdurmadın? Colin'in Simmy'yi daha da uzağa sürüklemesini durdurmadın?" Yalpalayarak bir adım attı ve acıyla ısırdı.

"Hiç bir kaplanı kuyruğundan tuttunuz mu Bayan Wandwalker? Hiç sanmıyorum. Simmy'yi kurtarmak için artık çok geç. En yakın park kapısına doğru gidin." Kolunu çekti ve diğer yöne doğru kaydı.

Mary birkaç adım atabilmişti ki topuğuna görünmez bir diken battı ve acıyı tüm ayağına yaydı. Kan sızıyordu. Topallayarak ilerledi.

Bağrıışmalar onu yakaladığında başı dönüyordu. Bağrıışlar ve patlamalarla birlikte diğerleri de kargaşayı azaltmaya çalışıyordu.

"İşte gidiyor! Sümüklü hain. Yakala onu, Steve. Colin-" "Çok yüksek sesle değil. Onu şimdi yakaladık! İşte, onu sabit tut."

Mary bir çalıya atladı. Bir dalın kırılması ona ihanet edecekti.

Sanki akan su durmuş gibiydi.

"Simmy, sana yalvarıyorum, dur artık. Bu delilik. Çok derine inmeden teslim olun. Sen benim kız kardeşimsin." Profesörün sesi titriyordu.

"Colin benim oğlum. Bu gece bitmeden Mabon, Işık Tanrısı olarak yükselecek." Simmy'nin insan kısmı histeriye yaklaşıyordu; geri kalanı ise tamamen Morrigan'a aitti.

Mary, beyaz sakalları şafak vakti Waterloo Köprüsü'nün beyaz taşlarıyla eşleşen bir adamın görüntüsünü gördüğünü düşündü. Işığa ve yeraltı dünyasına atladı.

Mary bir topun içinde büzülmüştü. Korkunç, kaçınılmaz ayak sesleri onun bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu. Bu arada Simmy'nin Barin'le işi bitmemiştir.

"-Sen benim kardeşim değilsin. Kurban için ihtiyacımız olan meşaleyi aldıktan sonra olmaz. Senin için sadece para. Her zaman para. Babamız seni evlatlıktan reddederdi."

"Beni evlatlıktan reddetti." Barin neredeyse ağlamak üzereydi. "Her şeyi yapardım. Ona Kutsal Kuyu Meşalesi gibi kazıp çıkardığı şeylerden servet kazanabileceğimizi söyledim. Lanet olası Kelt Çalışmalarını

Sonsuza dek. Hayır, dünyayı kurtarmak zorundaydı. ..ve bu psikopatı doğuranlar gibi delileri ve uyuşturucu bağımlılarını işe almalıydı. . .Ahhh! Kes şunu, kes şunu!"

Meryem, Barin'in dövülürken çıkardığı çığlıklara ve homurdanmalara kulaklarını tıkadı. Daha yüksek sesli çığlıkları kesilmişti. Ağzını tıkamış olmalılar.

"Yeter. Sırt çantasını al. Torc'u görmek istiyorum." Arayan Colin'di. Mary, onun morarmış vücudundan çıkarılanın sırt çantası olduğunu tahmin etti.

"Anladım, Simmy."

"Milyonlar değerinde, Simmy. Bunu sana yapmasına izin verme."

"Kapa çeneni, Barin. Albert Edward'a ihanet ettin. O *benim* büyükbabam. Simmy bana ait. Ben Morrigan'ın varisiyim. Bir tanrı olarak yeniden doğacağım." Colin'in sesi tizdi. "Dave, bırak şişko sersem alsın. Torc ve crone, kutsal kuyu ve nehir aracılığıyla yeraltı dünyasına gider."

"Tabii, tabii, Colin. Endişelenme."

Colin, "Onu minibüse götürün," diye emretti.

"Doktora ihtiyacı olabilir." Bu Simmy'ydi. Soğuk ama pratik biriydi, geleceği düşünüyordu.

"Sonra, sevgili anneciğim," dedi Colin. "Kocakarıyı hazırlamamız gerekiyor. Onun beyaz kanı beyaz toprakları kutsayacak."

Mary, Simmy ne derse desin, Yeniden Doğmuş Keltler gerçekten de beyaz üstünlükçülerin tarafına geçmiş, diye düşündü. Keşke Bay Jeffreys'e söyleyebilseydim. Colin devam etti:

"Meşaleyi bana ver. Güneş neredeyse bizi terk ediyor. Geri dönmek için kana ihtiyacı var; onun kanına ve kutsal nehre."

"Kocakarı burada," diye bir ses geldi Mary'nin kulağından birkaç santim öteden. Gözlerini kapadı ve bunun kendisini görünmez yapmasını umdu. (Kendini kaybettiğin kesin, diye yorumladı Rhiannon.) Mary'ye yakın olan ses bir kadına aitti. Mary bu sesi tanımadı. Gözleri kapalıyken Mary kendi hırıltılı nefes alışını duyabiliyordu.

Geliyorlardı. Saygı duydukları ağaçların arasından sürünerek geçen eski Keltleri hayal ettiği gibi değillerdi. Bu sözde Keltler, ağaç fidelerinin minik kemiklerini kırarak çalılıkları yırtıyordu. Umarım ısırgan otları onları yakalar, diye düşündü Mary gözyaşlarını tutamayarak. O hiç ağlamazdı.

"Şu çalılığın içinde."

"Yakaladım onu. Çık oradan yoksa seni saçlarından sürükleriz." Colin'in memnuniyeti nefret doluydu. Mary gözlerini açmak için kendini zorladı. Yumrukları ve kabuk bağlamış dizleri üzerinde, dalların arasından sürünerek çıktı ve

ayağa kalktı. Maskeli bir kadın elinde bir kazmayla başında duruyordu. Yanında Simmy ve Colin ile birlikte birkaç adam vardı.

"Mary Wandwalker," diye başladı Colin, kızgın gözleri daha koyu maviydi. "Hırsız Barin Amca seni kurtarmaya çalıştı. Ama artık çok geç. Tarihi değiştirmek zorundasın."

"Ben almayayım," diye mırıldandı Mary. Ondan hayatı için yalvarmayacaktı. Colin altın meşaleyi dudaklarına götürdü, sonra da Mary'nin boynuna geçirdi.

Adamın ekşi nefesinden ürkmemeye çalıştı. Bira için fazla yapışkandı; belki de bal likörü. "Bu meşale ile tanrılar için hazırsın. Senin kanınla, ben Mabon olarak yeniden doğdu, Işığın Oğlu."

Mary ona tükürmek istedi ama boğazı çok kuruydu.

"Sular senin için yükselmiyor," diye kendi ağzından duydu. Rhiannon şimdi konuşuyordu.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

ORMANIN BAŞKA BİR YERİNDE

Ormanın en eski kısmına doğru tek sıra halinde yürüyorlardı. Anna önden gidiyordu çünkü patikayı o bulmuştu. Arkadan gelen Sarah, Caroline'ın koluna dokunarak Bay Jeffreys'i işaret etti. "Şu mavi bacaklar," diye fısıldadı. Gözleri parlıyordu. Caroline onun elini okşadı. Yola çıkmadan önce Bay Jeffreys mavi likralı üstünü çıkarmış, yerine Caroline'ın çikolatalı gömleğini giymişti. Onu daha az görünür kılma umudu taşıyan tek parça buydu.

Mary buna Caroline'ın "rahat gömleği" diyordu, başka bir şey giyemeyecek kadar büyük hissettiğinde giyiyordu. Bu giysi bile Bay Jeffreys'in omuzlarından ayrılmaya başlamıştı. Caroline bunun gülünç olduğunu biliyordu ama yine de onu üzerinden çıkarmak istiyordu. Onu giymek yerine, sanki canlıymış gibi göğsünde tutuyordu.

Sinirler, dedi kendi kendine. Sarah'nın kıkırdaması üzerine Anna durdu ve grubun yeniden toplanmasını bekledi. Elindeki bıçağı yere düşmüş bir kütüğe sapladı. Tanıdık bir endişe sarsıntısıyla harekete geçen Caroline, Bay Jeffreys'i iterek geçti.

"Anna," diye tısladı Caroline. "Ne yapıyorsun? O bıçakla dikkatli ol."

"Deneme." Anna kütüğü bıçaklamayı bıraktı. Caroline'ı derin bir gölgenin içine çekti ve dudaklarından öptü.

"P. . . bıçağı kaldır," diye soluk soluğa bağırdı Caroline. Anna sessizce güldü.

Bunu yapabiliirdi.

"Sessiz ol." Arayan Bay Jeffreys'ti, sonunda telefonunu kapatmıştı. Nasıl emir vermeyeceğini bilmiyordu, diye düşündü Caroline.

"İzler sola doğru. Kuyuya yaklaşıyoruz," dedi Anna. "Vakit geldi. Lir'in karısı söylüyor." Bir yanıt beklemeden ağaçların arasındaki loşluğa doğru kaydı.

"O görünmez." Arayan Sarah'ydı.

Caroline onun kolunu tuttu. "İstedیği zaman. Hadi, takip edeceğiz."

Bay Jeffreys öksürünce Caroline durakladı. Başka bir yüzleşme olmasın. Kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. Omuz silktili. Parmak uçlarında, sopaların kırılmasını önlemeye çalışarak, Anna'nın girdiği ormana girdiler.

kayboldu. Caroline, Bay Jeffreys'in rahatlamaya başladığını fark etti. Ayrıca ayak izlerini kontrol ediyordu. Dünkü fırtınada çalkalanan çamur esnek bir kile d n  m   t . Bugün ta lar, yosunlar ve yapraklar arasında ara sıra rastlanan çizme izleri bir insanın varlığına işaret ediyordu.

Caroline, Keltler olmalı, diye umdu. Parmak izleri batıktı, belki de sahipleri ağır bir şey taşıyordu. Kazı aletleri ya da bir kadın gibi. Bay Jeffreys taze girintilere ba ını salladı.

Askeri eğitim almıştı, Caroline Mary'nin ona söylediğini hatırlıyordu. Jez Wiseman'ı bu şekilde tanıyordu. Pek  a da  olmasalar da, Bay Jeffreys'in istihbarat alanındaki  alı maları Afganistan'da Wiseman'la birle mi ti. O bir böcekten ziyade bir panter, diye karar verdi, rahatlamı tı. Mary'nin gülümsemesi onu ağaçların birbirine yakla tı ı ve karanlığın i lerine doğru aktı ı yere doğru çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

SOLSTICE LATE

Gece Mary'nin üzerine çöktü, yalnızdı ve etrafı çılgın insanlarla çevriliydi. Duvarlara ve ağaçlara bağlanmaktan bıktım, diye düşündü. İşte yine bir ağaca yaslanmıştı. Tek söyleyebildiği bunun bir meşe ağacı olmadığıydı. Bu yeni ağacın gövdesi pürüzsüz bir kabuğa sahipti ve bileklerini arkasından bağlayabilecekleri kadar inceydi.

Bu bir dişbudak ağacı, diye aşağıdan bir ses geldi.

"Nerelerdeydin?" dedi Mary, korkusundan bıkmış bir halde. "Saatler oldu. Fazla zamanım yok, biliyorsun."

Hey, bir hayaletin bile molaya ihtiyacı vardır, dedi Rhiannon. Ve olanlardan kaçmak için beni kullanamazsın. Bu işler böyle yürümez. İzle.

Mary izledi.

Alacakaranlığa rağmen, şenlik ateşine hazırlıkları seçebilecek kadar yakındılar. Bazıları maskeli, bazıları yüzlerine kömür sürmüş yaklaşık on beş Kelt toplanmıştı. Birkaç metre ötedeki açıklık, kazılmış toprak yığınlarıyla işaretlenmişti. Kuyunun, daha doğrusu büyük çamurlu çukurun yanındaki küçük ateşin közlerinden meşaleler yakmışlardı.

Bir miktar toprak, Mary'ye ağzı açılmış gibi tatsız bir izlenim veren bir kenar oluşturacak şekilde şekillendirilmişti. Meşalelerle birlikte bu kenar, karanlıkta içine düşmelerini engellemek içindi. Kullandıkları odun her neyse, yavaş ve kırmızı yanıyor, dumanlar çıkarıyordu. Birkaç figür, Simmy ve Colin cüppelerini bağlarken meşaleleri onların üzerinde tutuyordu. Diğer Keltler Mary'nin ağacı ile kuyu arasındaki zeminde dal süpürgeler kullanıyorlardı.

Kuyunun ıslak kenarı kızıl alevlerin içinde sümüksü bir hayvan derisi gibi parlıyordu. Evet, bu onu yeraltı dünyasında yutacak olan bir yılanın başıydı. Mary çığlık atmak istedi; onun yerine boğuldu. Kuyu Exmoor'dakine benziyordu ve Rhiannon'un tepki olarak kımıldadığını hissetti; Mary yalnız değildi. Gözlerini kapadı ve kendini Kuyu Bahçesi'ndeki o geceye geri götürdü. Orada

Joe Griffith'in sarhoş yüzünün bir fincan uzattığını gördü. Kendisine söylenmese de bardağın geyik boynuzundan yapıldığını biliyordu.

Alevler karanlıkta Joe'nun buklelerini yalamıştı. Boynunun her tarafında küçük yılanlar görebiliyordu ve Colin onları kestiğinde o damarlardan kırmızı bir kan nehri fışkıracağını düşündüğünü hatırladı. Hayır, bunu düşünmeyeceğim.

"Çembere gel, Mary Wandwalker," diye gürledi Joe. Kadeh Mary'nin önünde havada asılı kaldı, büyüdü ve diğer her şeyi silip süpürdü. "Kuyunun Uyanışı için bir kadeh iç!"

Mary, bağlı bileklerinin acısına rağmen sağ elinin, içinde ışıltılı bir şeyler olan fincana uzandığını hayal etti.

Hayır! Rhiannon çılgılık attı. O gece olmaz. Benim gecem. Gözlerini aç, Mary Wandwalker. Bu *senin* gecen.

Mary itaat etti. Artık kendi enerjisi yoktu. Her şey Rhiannon'a bağlıydı.

"Bunu iç. Yardımcı olur." Simmy elinde küçük gümüş bir kâseyle önünde belirdi. Kenarlarında bir dizi at kafası birbirini kovalıyordu.

Mary dudaklarını açtı. Bu otomatikti. Susamıştı. Ölümünün hazırlanışını izlemek zor bir işti.

"İğrenç." Kahverengi sıvıyı Simmy'nin sarı cübbesinin göğsüne tükürdü. Rahibe bir adım geri çekildi ve Mary ile göz göze geldi. Simmy kaseyi kendi ağzına doğru kaldırdı.

"Bana su verdiğini sanıyordum," dedi Mary. "Sanırım bu daha çok o ilaçtan. Korkunç, acı bir şey. Artık içmeyeceğim."

"Sen bilirsin Mary Wandwalker," dedi Simmy, ikinci bir yudum alarak. "Danu'nun Kökü seçilmişler içindir. Tanrı olmak üzere olanlar için."

"Hayır Simmy. Ben bir tanrı olmayacağım. Bu *senin* düşündüğün şey değil," dedi Mary. Sıvının sertliği bir meydan okuma titreşimi uyandırdı. Simmy ortadan kayboldu ve Mary bu korkunç gecenin yükselen sularıyla baş başa kaldı - ve Rhiannon'la.

Bana da o şeyden verdiler, dedi kız. İğrenç, doğru. Sonra vay canına, yıldırım yutmak gibi. Yüksek!

Sonun yüksekte olmadı, diye mırıldandı Mary sessizce. Kendini bir kuyunun dibinde buldun.

Sadece Exmoor'da değil. Eponia'nın Thames Nehri'yle buluştuğu yerdeki geri kalanımı da unutma, dedi Rhiannon sinir bozucu bir çokbilmiş tonuyla.

İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, Mary'nin o sabahı hatırlatacak bir şeye ihtiyacı yoktu. "En azından," dedi dişlerinin arasından. "En azından bana yapmak üzere oldukları şey o görüntüyü silip süpürecek."

Çok nankörsün, diye cevap verdi Rhiannon. Bu son olmayacak.

Daha sonra Mary, Danu'nun kökünün bir kısmının ağzındaki zarlardan geçtiği sonucuna vardı. Değişiklikler fark etti. Gece sanki şehrin milyonlarca lambası sönmüş gibi karardı. Ev yapımı flütlerden oluşan bir ikili kasvetli bir melodiye başladı. Onlara bir davulun ısrarlı vuruşları eşlik etti.

Kuyunun ve ateşin etrafında dönen kırmızı noktalar gördü; bunlar meşaleler olmalıydı. Gittikçe daha hızlı dans ediyorlardı. Bir anda meşaleler bir daire çizdi ve sonra hareketsiz kaldı. Meşaleler kuyunun ağzının etrafındaki ıslak toprağa saplanırken biraz gürültü çıktı. Şimdi yapraklar gibi ama çok daha yoğun bir hissettiriyordu. Yüzleri boyalı, cüppeli figürler ciddi bir alay halinde Meryem'in yanına geldiler. Her biri anlamadığı kelimeler fısıldıyordu. Yüzüne ve çıplak kollarına dokunmak istediler.

Mary'nin vücudu eriyordu. Bu sıvılaştıran et hiç acıtmıyordu. Önce giysileri o kadar ıslandı ki gövdesinden aşağı aktı ve ayaklarının dibinde birikti. Sonra sanki güneşte çok uzun süre kalmış bir buzdan heykel gibi derisi gevşemeye başladı. Büyük parçalar döküldü ve karanlığa karıştı.

Yeni bir biçim alan sadece bedeni değildi. Ağaca yaslandığında zayıf nabız atışları hissetmeye başladı. Kendisi bir davul, ağaç da yüzlerce minik davulcuya dönüşmüştü. Korkmalıyım, diye düşündü Mary. Ölmek böyle bir şey olmalı. Rhiannon'u kendine çekmek için kemikli bir parmağını oynatmaya çalıştı. Ona sormak istedi: Böyle bir şey miydi?

Ölü kızın yerine, parçalanan elinden sıcak bir damar çıktı. Mary büyülenmiş bir halde damarın küçük bir yılan gibi kıvrılarak ağacın içine dalmasını izledi. Serin ağaç özsuyunun, kendisine ait olan kaynar kanı rahatlatıldığını hissedebiliyordu. Derin bir kuyudan kaçan bir yüzücü gibi, damar ağaçtan yukarı, uzun bir dala doğru aktı. Mary'nin parmağı şimdi bir dalın içindeydi. Hayır, sadece parmağı değil! Ağacın içine doğru sızıyordu. Kemikleri ağacın damarlarıyla birleşecekti. Ormanın bir parçası oluyorum.

Mary hiç düşünmeden iki kolunu da başının üzerine kaldırdı. Dünyası döndü ve ağaç dev bir ağa dönüştü. En tepedeki dala asılı olarak ulaştı. Acı ve korkunun verdiği rahatlamayla neredeyse şarkı söyleyecekti. Üstünde samanyolu geniş bir nehir gibi akıyordu. Yıldızlar daha büyüktü, takımyıldızları daha belirgindi, neredeyse onlara tapması için ısrar ediyorlardı.

Dolunay hızla yükseldi, parlayan bir top göksel nehre savruldu. Ay ışığı onu yıkadı. Tüm ormanın göz alabildiğine uzandığını gördü. Ne bir şehir ne de Londra vardı, sadece üç kutsal höyükte de işaret ateşleri yanıyordu.

"EEK." Mary'nin ön kolu yanıyordu.

"Özür dilerim. Kesicilerim kaydı. Ben sizi kurtarıırken sessiz olun, Bayan Wandwalker, Hanımefendi."

Bilinmeyen erkek sesinin Amerikalı bir tonu vardı.

"Polis misiniz?" diye fısıldadı. Acı onu derisine geri dönmeye zorladı. Keltler ya da en azından kırmızı noktalar birkaç metre ötedeki ateşin etrafında toplanmıştı. Mangalda pişmiş et kokusunu alabiliyordu.

"Özel Şube ile çalışıyoruz. Kıpırdamadan durun. Sadece birkaç dakika."

Ormandan bir silah sesi geldi ve ardından tutarsız bağırışlar duyuldu. Kırmızı noktalar ateşin içine atıldı. Olamaz, Keltler saldırıya hazırlanıyor, diye fark etti Mary. Neden hâlâ bu lanet ağaca bağlıyım? Sesler kesildi. Mary kurtarıcısının seslendiğini duydu.

"Bayan Wandwalker'dan uzak durun! Silahlıyım." Karanlıktan anlaşılabilir sesler yükseliyordu. Bağırışlar, darbeler, meydan okumalar ve ona yardım eden kimse yok.

"Lanet olsun."

"Y. . . tutuklusun."

"Bırak o bıçağı."

Mary, arkasındaki adamın bir Celt'le, belki de iki Celt'le savaştığı sonucuna vardı. O silah sesi herkesi alarma geçirmişti. Bay Jeffreys'e her zaman silahların yararsızlığı hakkında ne söylemişti? Mary bağlarını çekiştirdi. Birkaç tehlikeli dakikadan sonra çatışma sesleri azaldı, yerini nefes nefese kalma ve tökezleme sesleri aldı. Cüppeli grupların koyu renk giysiler içindeki diğerleriyle boğuştuğunu görebiliyordu. Elektrik meşaleleri çılgınca sallanıyordu ama kimse onun için gelmiyordu.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Bu tarafa! Yardım edin! Yardım edin!"

"Kocakarıyı öldürün." Colin karanlığın içinden haykırdı. Birden fazla savaşçı grubu bir anlığına durakladı.

"Ben kocakarı değilim seni küçük. . . . aptal. Beni hemen serbest bırak."

Sonunda Mary tehdit olmayan bir şey hissetti. Karanlıkta iki yüz belirdi. Biraz testereyle kestikten sonra bilek iplerinin çözüldüğünü hissetti. Islak bir havlu sıkı düğümlerin bıraktığı kan ve morlukları sildi.

"Mary, Tanrı'ya şükür."

"Tanrıçayı kastetmiyor musun Caroline?" dedi Mary, rahatlamıştı.

"Öyle," diye onayladı Sarah, onu diğer kolundan tutarak.

"Seni buradan çıkaracağız," diye soluk soluğa kaldı Caroline. "Seni hastaneye götürmek için bekleyen bir ambulans var. Bay Jeffreys Özel Şube ile görüşüyor. Bizimle parkın kapısında buluşacak."

"Bay Jeffreys?" diye mırıldandı Mary. "Burada mı? Emin misiniz?"

Ben de buradayım, dedi Rhiannon; üşümüştü. Görünüşe göre bana katılmayacaksın.

Mary cevap veremeyecek kadar meşguldü. Sarah sırt çantasından yumuşak ayakkabılar çıkardı. Mary onları kanayan ayak parmaklarının üzerine şefkatle giydi.

"Zavallı ayakların!" diye haykırdı Caroline, yara kabuklarını ve çürükleri fark ederek. "Belki de seni ambulansa taşıması için bir adam bulabiliriz."

"Kesinlikle olmaz," dedi Mary. "İkinizle birlikte buradan çıkıyorum. Hadi, hadi. Bekle!"

"Ne oldu?" dedi Caroline.

"Anna nerede?"

BÖLÜM 42

GÜNEŞ GECESİ

Parkın kapısında, Bay Jeffreys'i elleri kelepçeli Simmy'ye ters ters bakarken buldular. Siyah koruyucu giysili ajanlar etraflarını sarmıştı. Mary kendi kendine şöyle dedi: siyah kurşun geçirmez yelekler ve şişkin kemerler, onu kulede tutan siyah giyimli Keltleri akla getirmiyordu. Tutuklanan Keltleri sürükleyen başka Özel Birim görevlileri de geldi. Ama ne Anna ne de Colin vardı. Kimse Bay Jeffreys'e söylememişti çünkü o zaten öfkeliydi.

"O silahı kim ateşledi?" diye gürledi. "Ateşli silahlar sadece son çaredir! Brifingdeydim. İstihbaratımızda silahlara dair hiçbir şey yoktu."

Siyahlar içindeki figürler bir ayaktan diğerine geçti ve birkaçı Bay Jeffreys'in görüş alanından kaçtı. Genç bir kadın öksürdü.

"Bir kaza, efendim. Colin Morrigan denen o genç adamı yakalamakla görevlendirildim. Profil uzmanı onun en tehlikelisi olduğunu söyledi. Elinde balta salladığını görünce silahımı çıkardım. Biri arkamdan saldırdı ve silah ateş aldı. Ben kocakarıyı korumaya çalışıyordum."

"Ben *kocakarı* değilim," diye homurdandı Mary, demir gibi iradesi paslanmıştı. Caroline iki kolunu birden ona doladı. Bekleyemeyecek kadar endişeliydi.

"Bay Jeffreys, Anna nerede? Mary'yi kurtardığımızda yanımızda değildi."

Bay Jeffrey'nin yüzü gölgeler içindeydi. Arkasındaki sokak lambasıyla birlikte Mary'ye baktı.

"Bayan Wandwalker, güvende olduğunuz için rahatladım. Arkadaşlarınız parkın kapısından ambulansı görebiliyor olmalı."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tartışmak yok. Şimdi, Bayan Vronsky'ye gelince. . ." Başlarını sallayan ajanlarına döndü.

"Colin'in peşinden gitti." Arayan Simmy'ydi, bornozunun üzerine bir battaniye örtmüştü ve elleri kelepçeliydi. "Oğlumu tanıyorum. Teslim olmayacak. Colin

Thames nehri. Kurban tamamlanmalı. O bir tanrı olacak; göreceksiniz."

Mary'ye tısladı. "*Senin* olman gerekiyordu. ...seni işe yaramaz yaşlı kadın; tanrılarla dolup taşan bir çocuk değil!"

Sessizlik taş gibi çökmüştü. Kimse Mary'ye bakmadı. Bay Jeffreys yutkunarak parmaklarını ajanlarına doğru şaklattı. İçlerinden ikisi telsizle konuşmaya başlarken, mahkûmların yanındakiler parktan dışarı çıktılar.

Zonklayan ayaklarını hareket ettiremeyecek kadar yorgun olan Mary yere yığıldı. Caroline ve Sarah onu omuzlarından tuttular. Mary şu anda bile sözünü sakınmayan bir kadındı.

"Benim gibi insanların işe yaramaz olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye mırıldandı Simmy.

"Tatlı suyumuz olmalı," dedi Simmy. "Kan suyu arındırır. Çocuğunuz yok, sevgiliniz yok, geleceğiniz yok." Karanlığa doğru mırıldanmaya devam etti.

Bay Jeffreys'in olduğu taraftan bir homurtu geldi. "Götürün onu." Kendini kontrol etmesi korkutucuydu. Simmy'nin iki yanındaki ajanlar onu kapıların ötesine park etmiş polis minibüslerine doğru yürüttüler. Diğer ajanlar da onu takip etmek için acele ettiler.

"Barin'i unutma," diye seslendi Mary. "Onu yaralayıp bir araca bindirdiler ve baygın halde bıraktılar. Yardım etmeye çalıştı."

Zayıf bir adam Mary'yi onayladı. Son iki ajana kendisine eşlik etmelerini işaret etti.

"Adamlarım Profesör Morrigan'ı bulacak," dedi Bay Jeffreys. "Bakın, ambulans az önce polis minibüslerinin yanına park etti. Başarabileceğinizi düşünüyor musunuz, Bayan Wandwalker?"

"Onu biz alacağız." Caroline, Mary'yi yanağından öptü ve doğrudan Mary'nin kulağına konuştu. "O kadının söylediği şey. . ."

"Doğruydun."

Mary, Caroline'ın şaşkınlığı karşısında yüzünü buruşturdu. "Endişelenme Caroline. Konuşanın kendi boşluğu olduğunu biliyorum." Sarah ve Caroline, Mary'nin nemli çimlerin üzerinden Edward dönemine ait sokaklara çıkmasına yardım ettiler.

Yüksek evler ve daha da uzun ağaçlarla karşılaştılar. Bu canlı devler kaldırımları yükseltiyor ve yağmurdan sonra yolları kayganlaştırıyordu. Güçlü eller üçünü de bir ambulansın arkasına çekti. Anna'nın yokluğu her saniye onlara daha da ağır geliyordu. Henüz her şey bitmemişti. Anna'nın kayboluşu onları bir girdabın içine çekti.

BÖLÜM 43

THAMES NEHRİNE BİR YOLCULUK

"Çıkarın şu şeyi üzerimden." Mary boynundaki meşaleyi çekiştirdi. Sessiz sağlık görevlisi parıldayan nesneyi görmezden gelerek bilek ve ayak bileklerindeki yara ve kabukları kontrol etmeye devam etti.

Mary'nin yanına oturan Caroline tasmayı gevşetti. Daha kalın erkek boyunları için bükülmüş olan altın tasma Mary'yi bırakmak için açıldı. Küçük ejderha dişleri Caroline'ın parmakları arasında parlıyordu. Meşaleyi sırt çantasına koyması için Sarah'ya verdi. Caroline, Mary'nin serumunu tamir eden başörtülü bir kadın olan diğer sağlık görevlisini inceledi. Ardından mendil ve üzerinde Tıbbi Atık yazan plastik bir torba çıkardı. Mary ona yorgun bir gülümseme verdi.

"Mary," dedi Caroline. Onun adı da bir çağrıydı.

"Evet, biliyorum. Hiçbir yere yalnız gitmiyorsun. Anna'yı almak için birlikte hareket edeceğiz."

"Size hiç ilaç verdiler mi, Bayan Wandwalker?" Arayan erkek sağlık görevlisiydi, kır saçlı bir İskoç, ajanın kesiciyi elinden kaçırdığı sol ön kolunu sarıyordu.

"Denediler. Neyse ki serumunuz kafamı rahatlatıyor."

"Ciddi şekilde susuz kalmışsınız."

"Yiyecek bir şeyiniz var mı? O zaman bizi nereye götürdüğünüz hakkında konuşmamız gerek."

"Sanırım yapmalıyım. . ."

"Hayır, Caroline. Ya hepimiz ya da hiçbirimiz."

Caroline, Mary'nin kolunu tutmaya devam ederek sakinleşti. Yaşlı kadın dalgınca onun elini okşadı. Karnımda bir kurt var, diye düşündü Mary. Kadın sağlık görevlisi enerji barları dağıttı. Mary kendininkini parçaladı ve çiğnedi. Şeker ve sıcaklık içinden geçerek kurtları geri püskürttü.

Mary o gece ilk kez Caroline ve Sarah'yı inceledi. Sarah'nın durgunluğu zevkten, Caroline'ın aşkı ise umutsuzluktan kaynaklanıyordu.

"Beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Çokyakındı." "Anna." Bir fısıltıyı bir inilti izledi.

"Biliyorum." Mary, artık başka bir dünya olan geçmişten Arşiv Sorumlusu'nu çağırdı. Sağlık görevlilerine seslendi.

"Lütfen dikkatle dinleyin. Waterloo Köprüsü üzerinden hastaneye gitmeliyiz. Bir adam nehre atlamak üzere. Anna, arkadaşımız, onu durdurmaya çalışacak. Kendisi tehlikede."

"Onlara ulaşmalıyız. Hemen şimdi!" Caroline onun göğsüne sarıldı ve sallandı. Sarah onun kolunu okşadı.

"Emirlerimiz. . . ."

"İptal edildi." Mary'nin gözünü kırpmadan bakan gözleri adamın profesyonelliğiyle buluştu.

"Polis."

"Şüphesiz olay yerindeler. Ama biz. . ." Mary Caroline ve Sarah'ya baktı, sonra kendisine uzatılan sudan bir yudum daha aldı. "Elimizde bilgi var. . ."

"Onları kurtarabiliriz." Sarah bunu fısıltıyla söylemişti. Caroline konuşamayacak kadar gergindi.

Kadın dudaklarını büzdü. Sonra Mary'ye bağlı aletlere baktı.

"Hayati değerleriniz iyiye gidiyor Bayan Wandwalker." iPad'ini kontrol etti. "Charing Cross Hastanesi'nde bu gece boş yatak olduğunu görüyorum. Şoföre söyle, Clive."

Adam döndü ve bir telefon aldı. Bu sırada kadın da kendi cihazına dokunuyordu. "Arkadaşınız hakkında nehir polisini uyarıyorum. Otuz yedi dakika içinde o civarda oluruz."

Anna'nın Londra'daki yolculuğu daha basitti. Colin'i metroya kadar takip etti; Colin bilet bariyerlerinin üzerinden atlamış ve hareket etmeden iki saniye önce trene binmişti. Perona ulaştığında Colin'in cam kapıdan kaba bir hareket yaptığını gördü. Anna öfkesini bilet bariyerlerini aşmak için kullandı.

Caddeye doğru koşarken park etmiş bir Mercedes gördü, düz kontak yaptı ve Colin'in treni bir sonraki istasyona ulaşmadan önce boş bir yan yolda hızla ilerlemeye başladı. Üç dakika içinde, araç bilgisayarını Waterloo köprüsüne giden en trafiksiz rotayı bulması için ikna etti. Buna gerek yoktu. Eğer herhangi bir gece sürücüsü yaklaşmaya cesaret ederse, Anna Mercedes'e ateş ederken kenara kayıyorlardı.

İleri. Parlamento Tepesi'ndeki eski bir nehrin önünün açılması gibi durdurulamaz bir akıntıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

KUTSAL NEHİR

Waterloo Köprüsü hiçbir zaman iki ayaklı ya da lastik tekerlekli trafikten tamamen arınmış değildir. Yine de Anna yılın en kısa gecesinde oraya vardığında sessizlik ürkütücüydü. Anna saatlere hiç dikkat etmezdi. Waterloo İstasyonu'nda kontrol etseydi, Kuzey Denizi üzerinde şafağın sökmekte olduğunu bilirdi. Bunun yerine nehre doğru koştu.

O anda Colin kot pantolonu ve krem rengi kısa bornozuyla köprü boyunca ilerliyor, bir elini korkuluklara dayamış güneşi bekliyordu. Nehri sanki içinde doğmuş gibi koklayan Anna, köprünün merdivenlerinden yukarı fırladı.

Çocuğun tek başına duran figürü dönüp bıçaklı genç kadına baktı. Colin'in cübbesi nehrin esintisinde sallanacak kadar boldu. İşlemeli bir güneş motifinin altın rengi lamba ışığında parlıyordu. Köprünün karşı tarafında bir polis arabası Somerset House'a yaklaştı. Kapalı pencereler, yapının aşağıda sahnelenen insan dramlarına karşı kör olduğunu gösteriyordu. Yaya polisler geldi ve arabaların köprüye girişini engellemeye başladı.

Anna önünde kaskatı duran Colin'e odaklandı. Aşağıda çalkalanan suyun karanlıktan gelen ışığı, iki zehirli kuyu gibi gözlerdeki mavi parıltıyı yansıtıyordu. Anna'yı görmezden gelmeye karar veren Colin nehre doğru döndü. Bariyere doğru bastırdı; geleceği büyük tanrı Thames için yeniden doğan güneşin avatarıydı.

"Colin yapma!" Anna bağırdı.

Caroline da böyle söylerdi. Ya da Mary'nin. Anna ilk kez bundan sonra ne yapacağını bilemediğini fark etti. O, iyi düşünülmüş planları ve pervasız cesaretiyle Mary değildi. O da Caroline değildi, şefkat pınarıyla. Joe Griffith yüzerek Anna'nın

Hafıza. Aşk ilişkileri, uyuşturucu onu Lir'in karısı tarafından ele geçirilmeye itene kadar karşılıklı bir boğulma olmuştı.

Lir'in karısı Colin'i öldürebilirdi. Anna ona doğru ilerlemeye başladı. Güçlü sol eli Colin'in kalbine susamış bir bıçak tutuyordu. Onun yaklaştığını hisseden Colin, yapmayı planladığı şeyi yapan insanları durdurmak için tasarlanmış çelik parmaklıkların üzerinden tırmandı. Düşmeden ulaşabildiği kadar ilerledikten sonra duraksadı. Dalgalara yansıyan yüzüyle büyülenen Colin, İngiltere'nin kalbini uçsuz bucaksız denize bağlayan nehirle iletişim kurdu.

Anna, vahşi varlığının verdiği güvenle Colin'e olan odağını hiç kaybetmedi. Kuzey kıyısındaki ikinci bir polis arabasının içindekilere el kol hareketi yapan iki kişiden habersizdi. Zayıf olanı, daha yuvarlak hatlı olan diğer kadını kavrarken, Colin'in dikkatini çekmeye çalışıyordu. Anna'ya boşuna işaret ediyordu. Asker kıyafetleri içindeki ufak tefek üçüncü bir figür köprüye doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adım sonra iki üniformalı adam onu yakaladı. Sarah'yı aralarına aldılar ve ilk polis arabasına taşıdılar.

Anna kendini bir gölgeye dönüştürdü. Bu sırada köprünün karşısındaki bir minibüsten sivil giyimli polisler çıkıyordu. Anna dikkatle baksaydı, çamurlu bir gömlek giymiş, mavi bacakları loşluğu kesecek kadar parlak, iri yarı bir adam görecekti. Tartışan kadınlardan biri ayağını adama doğru vurdu. Anlaşılan mavi bacaklı adam kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. Hayır, bir şeyi kabul etmiş olmalıydı, çünkü kadın ve kısa boylu arkadaşı köprüden Colin'e doğru ilerliyordu. Lir'in karısı çok geç olduğuna karar verdi.

Colin artık Anna'nın yakınlığını görmezden gelemezdi. Onu fark etmeden parmaklıkların üzerinde ayağa kalkmaya çalıştı, yalpaladı ve tekrar aşağı indi.

"Dur!" Anna emretti. O kadar yakındı ki adamın kokuşmuş terinin kokusunu alabiliyordu.

Colin, Anna'ya tükürmek için yana kaydı. "Neden? Neden durayım ki? Senin için değil." Gerçekten de neden. Nehirde ölecekti. Lir'in karısı bunu istiyordu, değil mi?

"Anna, bekle." Mary topallayarak kulak misafiri oldu. Ayakları nasıl da acıyordu.

Caroline onun beline sarıldı.

Mary'yi görmezden gelen Anna, Colin'e yaklaştı. Tekrar yukarı tırmandı, bu kez bir ayağını parmaklıkların arasına sıkıştırarak yarı güvenli bir denge buldu.

"Dur, Colin."

Lir'in karısı Mary, daha az buyurgan olmakla birlikte Anna'dan bir şeyler taşıyordu.

"Duramıyorum!" dedi Colin, meydan okuyan bir çocuk gibi. "*Karanlığı yiyorum.*"

Anna geri çekilerek Mary ve Caroline'a katıldı. Üç kadın Colin'in etrafında eşit mesafeli pozisyonlar aldılar, konuşmaya gerek duymadılar. Onlara ters ters baktı. Üçüyle de güreşmek dışında tek kaçıışı aşağı inmekti.

"Geri çekil," dedi Mary. "Ona yer açın." Birkaç adım geri çekildiler.

Colin pozisyonunu hafifletti, böylece görüşü tüm Derinlemesine Araştırma Ajansı'nı kapsayacaktı. Hiçbiri onu parmaklıklardan sürükleyecek kadar hızlı uzanamıyordu. Sırtı suya dönüktü. Mary bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu. Onun aşağı inmesini ve tutuklanmasını istiyordu. Dünyayı normale döndürmenin zamanı geldi. Tanrı gibi davranan uyuşturucu bağımlılarından bıktık artık.

Caroline, Anna için korktuğunu biliyordu. Genç kadının sertliği bu gece hiç azalmayacaktı. Ne yazık ki Anna hâlâ efsanevi bir figür tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Lir'in karısı Anna'yı da Öteki Dünya'ya mı götürecekti? Thames'in acımasız derinliklerini düşününce Mary'nin dizleri titredi.

"Bıçağı kaldır Anna. Birinin canı yanmadan önce."

Anna kirpiklerinin titremesiyle bile Mary'yi duyduğuna dair bir işaret vermedi. Colin'den bir kıkırdama geldi. "Eminim biri büyükbabama 'Birinin canı yanmadan aşağı in' demiştir. Bilin bakalım ne oldu, sizi geri zekâlılar, hepimiz yaralandık."

Colin şimdi bağıırıyordu, "Hepimiz ölüyoruz. Dünya ölüyor. Çok fazla göçmen var. Çok fazla kirlilik. Siktiğimin annesine sorun."

"Haklısın Colin." Simmy, Mary ve Caroline'ın arkasında belirdi. Kelepçeleri çıkarılmıştı. Bay Jeffreys nefes nefese Mary'nin yanında durdu. Yine acı içinde geriye doğru eğildi. Simmy, Colin'den başka hiçbir şeyin farkında değildi.

"İrkçilik hiçbir zaman babamın Yeniden Doğan Keltler'inin bir parçası olmadı."

"Artık öyle!" diye bağırdı Colin. Gittikçe histerikleşiyordu. "Bu benim Yeniden doğan Keltler. *Ben* gerçek Morrigan'ım. Albert Edward'ın varisiyim."

"Hayır." Simmy'nin sesi titriyordu. "Oğlum, canım oğlum. Şimdi aşağı gel. Başarısız olduk. Yeniden Doğan Keltlerin işi bitti." Durakladı. "Başka kimsenin ölmesine gerek yok!" Simmy neredeyse çılgılık atıyordu. Mary saatler önce ateşin etrafında çıkardığı sesi hatırlayarak ürperdi.

Simmy göğsünde altın güneş olan çocuğa kollarını uzattı.

"Dünya ölüyor," dedi sadece onun duyabileceği bir sesle. "Sen değil, yaşam pınarlarıyla dolup taşan. Aşağı gel, aşkım."

Mary başının döndüğünü hissetti. Simmy'nin özlemi gerçektir ama yine de sesi sanki bir rol yapıyormuş gibi geliyordu. Anne olmayı o kadar çok istiyordu ki. Ne yazık ki, oğlunun hayatı için savaşılan annenin arkasında ormanın ve kadehin rahibesi vardı. 'Yaşam kaynaklarıyla dolup taşmak', Eponia'nın kanla doğuşu anlamına gelebilir.

Bir annenin acısının asla bitmeyeceğini bilen Mary, "Simmy, onun sadece bir çocuk olduğunu unutma," diye seslendi.

Kadın gözlerini sallanan Colin'den ayırmıyordu ama Mary onun kendisini duyduğunu biliyordu.

Simmy'nin sözleri hamdı. "Benim babam olma. O bizi *terk etti*. Beni terk etti."

Colin Simmy'ye acı dolu bir bakış fırlattı. Kadın ona doğru ilerlemeye başladı.

"Hayır, hayır, yapma! Bırak sana gelsin."

Bu Caroline'dı. Mary onu Colin'e çok yaklaşan Anna'dan geri çekti.

Colin ayağını raylardan kurtardı. Mary tekrar nefes aldı. Çocuk aşağı inecekti. Şimdi daha gençti, doğal olmayan mavi gözleri bile çok genç görünüyordu, çocuk ve annesi sessiz bir iletişim kurarken.

Son hızla geldi. Köprüdeki hiç kimse doğudan gelen martıları görmedi. Köprüde, korkulukların üzerinde duran küçük figür, nehri boydan boya geçen ve cübbesini alev alev yakan gün doğumunu kucaklamak için ayağa kalktı. Yüzü kırmızı ışıkla dolup taşıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan cübbesini ve kot pantolonunu yırttı. Ayakkabıları dışında çıplak olan Colin kollarını gökyüzünden daha geniş bir alana açtı.

"Mabon, ışığın oğlu!" diye bağırdı diğer dünyaya. "Beni bırakma Colin," diye haykırdı Simmy.

Nehre atlamak yerine daldı. Mary çok geç ileri atıldı. Tırnakları adamın çamurlu spor ayakkabılarının aşınmış derisine değdi. Bir saniye arkasında Bay Jeffreys vardı.

Bir başka çılgın köprüdeki grubu paramparça etti. "Anna, hayır!"

Anna, Colin'i Thames Nehri'ne kadar takip etti. Elinde hâlâ bıçağı vardı.

BÖLÜM 45

NEHIRDEN YÜKSELEN

Dalgalar cesetlerin etrafını sararak onları aşağıya çekti. Bir kan bulutu genel bir soluklanmaya yol açarak yüzeye çıktı. Kırmızı, kuyruğunu yiyen bir yılan gibi dönerken Mary Caroline'in boğulduğunu duydu. Colin, diye düşündü Mary, lütfen Colin olsun. Caroline'ı sıkıca kavrarken kendini suçlu hissedeceği bir şey daha.

"Anna. Anna," diye inledi Caroline. Aşağıdan ikinci bir patlama gelene kadar Mary'nin söyleyecek sözü yoktu. Sonsuza kadar sürdü; sadece birkaç dakikaydı. Anna'nın başı derinlerden yukarı fırladı. Colin'inki çıkmadı.

"Bak, bak, polis dalgıcı. Yanında biri var. Uzun siyah saçlı, bu Anna. Ağlamayı kes Caroline! Onu yakaladı!"

Kanayan bir gövde yüzeye çıkınca Mary durdu. Evet, bu Colin'di. Lastik giysili iki su zebanisi Anna ve Colin'i teknede bekleyen figürlere teslim etti. Sonradan öğrendiklerine göre Colin değil Anna kalp masajına cevap vermiş. Nehir Polisi, bunun bir mucize olduğunu söyledi.

Neredeyse hiç kimse bu düşüşten sağ kurtulamaz, diye tekrarladılar. Bay Jeffreys tarafından bilgilendirilen ve sağlık görevlileri tarafından hazır hale getirilen nehir polisi, botlarını Waterloo köprüsünün altına yerleştirmişti. Profesyonel bir hızla iki baygın cesedi çıkardılar. Colin'in kaburgalarından vahşi bir darbeye benzeyen kan fışkırıyordu.

Çok daha sonra, bir dalgıç ekibi silah olduğu düşünülen şeyi buldu. Eponia çıkışının yakınındaki kayalığın üzerine garip bir şekilde bükülmüş bir metal levha çekildi. Adli tıp ekibi, muhtemelen bir bahçe kulübesinin kalıntıları olduğunu söyledi. Nehre hızla çarparak bayılan Colin, nehir yatağındaki açık enkaza doğru dönmüştü. Paslı demir kalbini delip geçmişti.

Hastane personeli Anna'nın hikâyesini etkileyici buldu. Waterloo kadar yüksek bir köprüden atlayarak kurtulan ender kişilerden biriydi. Mary ve

Caroline (Bay Jeffreys'in birkaç sakın sözüyle) doktorları, intihar edeceklerine sunulan psikoterapinin Anna için boşa gideceğine ikna etti ve onu eve götürmelerine izin verildi.

İlk durak Oxford'daki kiralık evdi. Sonra, toparlanır toparlanmaz ve Mary araba kullanabilecek duruma gelir gelmez, Sarah ile birlikte Surrey'deki eski püskü, sahte Tudor evlerine gittiler. Eğer DEA Bay Jeffreys'in emriyle dağıtılacaksa, zamanları kısıtlıydı. Evlerine ipotek şirketi tarafından el konulacaktı. Mary önlerinde zorlu konuşmalar olduğunu görebiliyordu.

Anna'nın nehirde geçirdiği zaman hakkında söyleyeceği tek şey "Lir'in karısı Öteki Dünya'ya gitti," oldu. Ne Mary ne de Caroline ona bıçak hakkında soru sormadı. Polis bıçağı bulduklarından söz etmemiş, Mary de Walbrook aradığında sormamıştı. Ancak Anna bir tane daha alacağından bahsetti.

"Zahmet etme, Anna!" diye mırıldandı Mary kanepeden. Hâlâ çok yorgundu, yoksa çok daha fazlasını söyleyebilirdi.

"Bıçağım nehir tanrılarına bir adak. Kurbanlar değiştirilmelidir."

"Elbette sevgilim," dedi Caroline, yüzü gölgelerle doluydu.

Mary, Barin'in ofisini ve göllerden, nehirlerden ve evet, kuyulardan çıkarılan tüm Kelt objelerini hatırladı. Ritüel, adak nesnelerinin hemen değiştirilmesini gerektirmiyor muydu?

Anna, arkasındaki ışıkla birlikte pencerenin önünde duruyordu. Sadece o hem amansız olabilir hem de Mary'den onay isteyebilirdi. Mary burnuna gelen nehir kokusuyla bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Küçük baş işaretlerinden birini yaptı ve Anna gözden kayboldu. Üçü de hastalık izindeydi ve Sarah Holywell'e geri davet edilmeyi bekliyordu. Dördünden hiçbiri Yeniden Doğan Keltler'in ardından yaşanan karmaşayla uğraşmak istemiyordu.

Polis Mary'ye Barin'in eski eser hırsızlığı, adam kaçırma ve cinayete suç ortaklığı suçlarından yargılanacağını bildirdi. Düşünmesi bile çok yorucu, diye düşündü Mary. Bir de Simmy vardı, bir polis hücresinde intihar girişiminden sonra iyileşmeye çalışıyordu. Birkaç psikolojik değerlendirmeden sonra, Kraliyet Savcılık Servisi, savunma ekibi tarafından önerilen delilik savunmasını değerlendiriyordu. Aksi takdirde, adam kaçırmanın yanı sıra cinayete yardım ve yataklık etmekle de suçlanacaktı.

Yeniden Doğan Keltlerin diğer üyeleri, özellikle Mary'nin kaçırılmasıyla ilgili daha hafif suçlamalarla karşı karşıya kaldı. Ne yazık ki, Mary hiçbirini teşhis edemedi.

Simmy dışındaki tutsaklar. Bu noktada, Gav ve Steve'i mahkûm edecek zahmetli kanıt oluşturma sürecinden muaf tutuldu.

Müfettiş Walbrook telefonda, Morrigan kardeşlerin kaderinin kısmen DEA'nın ifadesine bağlı olduğunu söyledi. Mary, Anna'nın "Lir'in karısı" olmadan mahkemede ifade verip veremeyeceğini ve yaşadığı stresin ardından morali bozulan Caroline'in ifade verip *veremeyeceğini* öğrenmenin kendisine düşeceğini biliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

SEN UYURKEN

Surrey'e döndüğünde ve davalar devam ederken Mary anılarının geri gelmesine izin verdi. Fırtına sırasında ormana kaçan evcil hayvanlar gibi geri döndüler. En rahatsız edici olanlardan biri Waterloo Köprüsü'ndeki dramdan sonra hastanede geçirdiği ikinci geceden kaynaklanıyordu. Orada rüya olmayan bir rüya gördü. Çünkü başucundaki kadınlar arasında, onun duyamayacağını düşündüğü bir konuşma geçiyordu.

"Otur yerine, Anna. Mary'yi bekliyoruz ve kan testlerin her an gelebilir. Hayır, dokunma bana. Bunu şimdi yapmak istemiyorum."

"Kızgın mısın?"

"Acıdı. Anlamadığını biliyorum. Beni incittin, Anna. Bu tür bir acı öylece geçmez."

"Sen git. Benden daha fazla."

Caroline'ın nefesi kesildi. "Ne? Ben asla. . ."

"Sık sık gidersin. Karanlığın içine. Deniyorum, bütün gece seninle yürüyorum ama seni bulamıyorum."

Bu gıcırtilar Caroline'ın sandalyesinin üzerinde kayması olmalı. Sonraki sözcükler tedirgindi.

"Depresyon aynı şey değildir. Bu bir hastalık. Geldiğinde bu konuda hiçbir şey yapamam. Bu aşkla ilgili."

Meryem gözlerini açmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Neden göz kapakları demir parmaklıklarla ağırlaştırılmıştı? Caroline'ın depresif sesi çatladı. Mary onun Anna'nın karanlık dünyasına girmesine engel olmalıydı. Orası yasak bir yerdi.

"Aşkı bilmediğini, aşksız büyüdüğünü biliyorum. Bir şekilde hayatta kaldın. Seni seviyorum ama beni o adam için terk ettin, Joe Griffith."

Bir duraklama ve ayak sürüme oldu. Mary'nin yüzü ve kolları karıncalandı. Hareket edemiyor ya da konuşamıyordu. Birisi boğuluyormuş gibi öksürdü. Bu Anna'ydı.

"Nehir," diye mırıldandı. "İçimde, belki de sonsuza dek. Hayır, hemşire çağırma Caroline. Ben iyiyim, bunu biliyorum. Sadece dinle."

Mary titreyen bir nefes duydu. Bu Caroline olmalı.

"Lir'in karısıyla Oxford'da olduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Caroline, Boathouses'da o adamın sana saldırdığını gördüğümde yanına koşmuştum. Lir'in karısı koştu. Ölebileceğin düşüncesiyle karnıma bir bıçak saplandı. Bu aşk değil mi?"

"Bilmiyorum."

Mary, Caroline'ın içindeki yorgunluğu duyabiliyordu. "Seni terk ettiğimde depresyona gireceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ve Mary. Gitmen ona acı veriyor."

"Elimde değil. Sizin deyiminizle yine 'gideceğim' ve sanırım siz de gideceksiniz." "Sen yeraltı dünyasının depresyonundan dönmeyi seçtin. Ben gelmeyi seçtim geri. İşte aşk budur."

Bir iç çekiş. "Ah Anna, bunun için yeterince güçlü müyüm bilmiyorum." "Mary seni güçlü kılacak. Onun ruhu yükselir."

Bunun üzerine Meryem gözlerini açtı.

BÖLÜM 47

İKİ ZİYARETÇİ

Bir hafta sonra Mary kanepeye uzanmış, Fransız pencerelerinden Anna ve Caroline'in elma ağaçlarını dikmesini izliyordu. Mary yılın tamamen yanlış zamanı olduğunu belirtti. Ancak Caroline'in depresyonunun, bir şeylerin büyümesi için bir şeyler yapabildiğinde bir darbe aldığını biliyordu. Ayrıca, Holywell'e yapacağı iyileşme ziyareti için de iyi bir hazırlıktı.

Ertesi gün dördü birden gideceklerdi. Sarah devam eden rehabilitasyonu için geri çağırılmıştı, kan büyüğü unutulmadıysa bile affedilmişti. Caroline sadece cadıların bildiği bitkisel anti-depresanlar üzerine bir kurs alacaktı. Anna Caroline'ı rahatlatacaktı (ve Janet da Mary'yi Anna konusunda rahatlatacaktı). Geriye sadece Mary kalmıştı. DEA'yı kurtarmak için ne yapacağına karar vermek zorundaydı.

Bu yüzden, dörtlü olarak geçirdikleri son sabah, önce biri sonra diğeri gelen iki ziyaretçi tarafından bölündüğünde hiçbirisi memnun olmadı. Mary bir limuzin balinasının mütevazı çıkmaz sokaklarını batırdığını görünce iç çekti. İlk ziyaretçileri İngiliz banliyösü karşısında afallamış görünüyordu.

"Bay North. Lütfen içeri gelin," dedi Mary.

Cevap vermedi, sadece yanından geçip gitti. Mary onun tıraş olmamasının bir stil ifadesi olmadığını düşündü. Gri kirli sakalları gri ipek takımıyla uyum içindeydi ve dikkati kan çanağına dönmüş soluk mavi gözlerine çekiyordu. Yine de saçları düzgündü. Yontulmuş buz, diye düşündü Mary. Ona ısınamıyordu.

"Bayan Wandwalker, konuşmamız gerek."

Kaşlarını kaldırdı ve en iyi koltuğu gösterdi. Daha büyük ev alanlarına alışkın bir adam gibi odaya baktı. Caroline'ın ani girişi onu durdurdu. Tişörtünde toprak ve ellerinde çimen lekeleri vardı. Ancak en çok gözlerinin altındaki koyu renkli hilaller şaşırtıcıydı. Mary'nin yanındaki koltuğu seçti.

Anna temiz tasarım kot pantolonu ve parlak kırmızı rujuyla ortaya çıktı. Dizüstü bilgisayarının gümüş kapağını açarken masadan muhteşem bir şekilde kaşlarını çattı. O anda Mary, Mer-Corp'un Rhiannon'un ihmal edildiği iddiasıyla DEA'ya (yoksa sadece kendisine mi?) dava açtığını hatırladı. Yutkundu ve Exmoor kuyusunun kokuşmuş suyunu tekrar kokladı.

"Sizin için ne yapabiliriz Bay North?" dedi, dimdik oturarak. "Kaybınız için hepimizin üzgün olduğunu söylemeye gerek yok."

Aşağıdan gelen homurtuya ne demeli? Mary öyle olmadığını umuyordu. Waterloo Köprüsü'nden beri o sestten kurtulmuştu.

Evet, onu hatırlıyorum, dedi Rhiannon, bu kez derinlerden geldiği belliydi.

Babasının kızının sözlerinde insanlık dışı bir şeyler vardı.

Bay North ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Deri evrak çantasının pirinç kilidiyle oynamak için eğildi; sonra çantayı açmaktan vazgeçti. O anda Anna'yı ilk kez fark etti. Yani, onun olağanüstü güzelliğini ve karanlık düşmanca gözlerini gerçekten fark etti. Frederic North irkildi. Mary bir sempati titreşimi hissetmeye başladı. Rhiannon geri dönmüştü ve kötü niyetli bir neşe içindeydi.

Mary'nin parmak eklemleri kucağında bembeyaz kesilmişti. Bay North, DEA'nın ve onun ayakta tuttuğu ailenin yıkımını başlatmıştı. Onları bu zavallı adamın temsil ettiği kurumsal güçten kurtarmaya çalışmalıydı. Odanın gergin olmasına şaşmamalı. Ve hâlâ konuşmuyordu.

"Eğer buradaysanız bir avukat tutmalı mıyız?"

Kuzey'den sızan ıstırapı görmezden gelmek Caroline'ın yapacağı bir şey değildi.

Mary onunla gurur duyuyordu.

"Savaşmaya devam et Caroline," dedi Mary alçak sesle. Boğulma demek istiyordu. Depresyonun seni dibe çekmesine izin verme.

Bay North iki elini de kaldırdı, sonra koyu teniyle parlayan Sarah elinde bir tepsi kahve ve sorgulayan bir bakışla içeri girince ellerini dizlerine götürdü. Mary başıyla onayladı ve Sarah Holywell'e gitmek üzere eşyalarını toplamaya koyuldu. Burası bizim evimiz, diye düşündü Mary; benim, Caroline'in ve Anna'nın, her ne kadar çok uzun süre sahip olamasak da.

"Torc için geldim," dedi Bay North sonunda. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Sırayla üç kadının her birine baktı.

"Torc," diye tekrarladı, üst sınıf Amerikan ağzı Mary'yi rahatsız ediyordu.

"Öylece mi?" dedi Anna. Vahşileşmeye başlamıştı. "Onu teslim etmemizi bekliyorsun. Üzerinde Mary'nin kanı olabilir."

Mary irkildi. Unutmuştı. Evet, o geceden beri dokunulmamıştı, kanının izleri olabilirdi. Sarah'nın verdiği bir tişörte sarmışlardı. Haki pantolonunun altına o tişörtü giymişti, bu yüzden tişörtte hâlâ onun DNA'sı olabilirdi. Mary bunu Bay Jeffreys'e vermeleri gerektiğini fark etti. Neden o ya da polis torcu talep etmemişti?

Bay North nemli elini alnına götürdü. "Anlamıyorsunuz," dedi üzgün bir sesle. Bay Jeffreys bunu onayladı. Ve... ." şimdi kanepenin diğer ucunda kamburlaşmış olan Caroline'i işaret etti. "Bayan Jones, avukatlar konusunda endişelenmenize gerek yok. Size dava açmayacağım."

"O mu, yoksa herhangi birimiz mi?" dedi Mary. Elini yeni kuru temizlemeden geçirdiği eteğinde gezdirdi. Görmediği bir şey vardı. Ah ha!

"Bir anlaşma yaptınız," dedi soğuk bir şekilde. "Torc karşılığında dava açılmayacak. Bay Jeffreys'e şaşırdım."

"Hayır, hayır, hiç de öyle değil. Davayı iptal ettim ve" sesi kurudu. Mary ona bir kahve fincanı uzattı ve önündeki tepside duran krema ve şekeri sessizce işaret etti.

Hiç de öyle değil, diye tekrarladı Rhiannon, ancak onu sadece Mary duyabiliyordu.

"Daha dikkatli dinlemelisiniz, Bayan Wandwalker," dedi kapıdan gelen daha güçlü bir erkek sesi. Bay Jeffreys içeri girmişti. Bunun, kendisine hiç anahtar vermemiş olan Mary'yi kızdırdığını biliyordu. Mary ayağa kalktı.

"Ziyaretçiler için hazır değiliz," diye açıkladı, iki adama da yaptığı kabalığa aldırmadan. "Ve meşaleden de vazgeçmiyoruz. Onca şeyden sonra. ...dehşetten, cinayetlerden sonra, o ait... ." duraksadı, arkadaşlarına baktı. Boynunda metal halkayla gündönümü gecesine geri dönmüştü. Ateş ışığında titrediğini biliyordu, ayın ötesinde.

"Torc'a saygı gösterilmeli." Caroline dizlerine sarılmıştı. "Öyle olacak," dedi Bay Jeffreys cesaretle. "British Museum'a gidiyor.

Mer-Corp tarafından yapılan büyük bağışın bir parçası olarak. Torc, akademinin dört bir yanından bilim insanları, tarihçiler, antropologlar, metalürji uzmanları tarafından incelenecek. Daha sonra herkesin görmesi ya da isterlerse tapınması için sergilenecek. Büyük Britanya halkı onun süslediği savaşıları hayal edebilecek."

"Bağış mı? Emin misin?" Mary kanepeye geri oturdu ve sallanmayı bırakan Caroline'e bir kolunu doladı.

"Anlaşma falan yok," dedi Bay North, sesi çatallaşarak. Elleri kahve fincanının üzerinde titriyordu. O birkaç yudum alırken herkes bekledi. Mary

şüpheli kaldı. Anna gözlerini kıstı.

Mary sonunda, "Bay North'a kendini açıklaması için bir şans verelim," dedi. "Anlaşma yok," diye tekrarladı. "Bir bağış ve davanın geri çekilmesi. Bu.

. . en iyisi bu gibi görünüyor."

Bay Jeffreys, "Elbette İngiliz hükümeti, meşalenin ilk çalınması konusunu kapatmaya hazır," dedi.

"En azından asıl hırsız öldüğü için mi?" Mary sorguladı.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Bay Jeffreys. "Aslında Albert Edward için görüşmeleri Dr. Barin Morrigan yürüttü," diye devam etti, dikkatini vermeyen Frederic North'a bakarak. "Babasının mirasının Yeniden Doğan Keltler tarafından edinilen ırkçı lekeden arındırılması konusunda umutsuz. Torc konusunda babasına yardım ettiği için onu hâlâ suçlayabiliriz, ama bu şey olur. ."

"Utanç verici," dedi Mary.

"Çok karmaşık," diye karşılık verdi Bay Jeffreys. Kanepenin diğer ucuna oturdu ve Caroline'e gülümsedi. Mary, Bay Jeffreys'in gitmesini istiyordu. Davranışlarından Narkotik'le başka işleri olduğunu anlayabiliyordu. İlk gitmesi gereken Frederic North'tu.

"Teşekkür ederim Bay North," dedi. Neden sadece gitmedi? "Müze. .er müzesi minnettar olacaktır."

Anna'nın sesi, "Lir'in karısı Rhiannon'la konuşacak," diye çınladı.

Odanın içinde şok dalgaları yayıldı. Bay North sandalyesinde geriye düştü. Sonra öne doğru eğildi ve önündeki masayı kavradı.

"Kızım! Kızımdan bahsediyorsun." Adam boğuldu. Meryem kapıya gitti ve su getirmesi için Sara'ya seslendi.

"Anna," dedi Caroline kısık bir sesle. "Yapmamalısın."

Anna, Bay North hariç herkesi görmezden geldi.

"Rhiannon diyor ki. . ."

Mary bir şeyler yapmak zorundaydı. "O da benimle konuşuyordu."

Frederic North sandalyesinden kalkmaya başladı, sonra yere yığıldı. Caroline donup kalmıştı. Anna şaşırılmış görünmüyordu.

"Gerçekten de, Bayan Wandwalker." Bay Jeffreys onunla dalga geçiyordu. Onu boş verin.

"Bu senin suçluluk duygun mu?" Frederic North homurdandı. Mary onun gözlerinde korkunun titreştiğini gördü.

Sarah elinde bir bardak suyla geldi. Ona el salladı. Mary'ye bir surat yaptı ve gözden kayboldu.

"Evet," dedi Mary başka ne diyeceğini bilemeden. "I. . .Bayan North için elimden gelenin en iyisini yapmadığımı hissediyorum. Bayan North için. Kötü anılarım içimdeki bu kişiyi oluşturmuş olmalı. "Özür dilerim. ."

NOOOOOO. Rhiannon çığlık attı. *Ondan* özür dileme. Nasıl olsa seni dava edecek. Ve ben gerçeğim, gerçek diyorum. Senden daha gerçeğim.

Mary nefesini tuttu ve kendini göğsünü tutarken buldu. Haliya gömülmeyi dileyerek Frederic North'un öfkesini karşılamaya çalıştı. "Kızın benden daha gerçek olduğunu söylüyor."

Siktir git, Mary Wandwalker, Rhiannon devam etti. Hiçbir şey öğrenmiyorsun.

Ortadan kayboldu. Mary, Anna'nın alaycı ifadesini gördü. "Lir'in karısı hiçbir şey öğrenmediğinizi söylüyor."

"Çok teşekkür ederim Anna," diye tersledi Mary. Bay North'un omzunun titrediğini fark etti. Gözlerini gizlemek için güllü bir mendil tutuyordu. Mary bir şey yapamadan Caroline onun yanına bir sandalye çekti. Bir kolunu onun omuzlarına doladı. Adam büyük bir hıçkırık tutturdu ve Caroline'in geniş göğsüne yaslandı.

Bay Jeffreys, Mary'ye, "Ben dışarıda bekleyeceğim," diye seslendi. Mary onu kapıya kadar takip etti. "Bizi rahat bırakabilirsin," diye önerdi.

"İş. Sen ve ben," dedi ve bahçeye çıktı. Neyse ki bahçede Jeffreys'in yaprakları temizledikten sonra oturabileceği büyüklükte terk edilmiş bir kuş banyosu vardı.

Oturma odasında Frederic North, Anna sessiz bir nöbetçiye Caroline'e hitap ediyordu. Mary onları yalnız bırakmaya karar verdi ve bir fincan kahve daha almak için mutfığa kaçtı.

Geri döndüğünde ortam yumuşamıştı. Caroline'ın Frederic North'a Mary ve Anna'nın Rhiannon'ın hayaletiyle konuşarak zarar vermek istemediklerini söylediği duyulabiliyordu.

"Bizim alışılmadık yöntemlerimiz var. Rhiannon'ın kendisi bunları takdir etti," dedi, öldürülen kızın desteğinden Mary'den daha emin bir şekilde.

"Artık onu asla anlayamayacağım."

Mary onun kasvetinin öfkeden daha iyi olduğunu düşündü.

Anna uzaktayken, kırılğan ziyaretçilerinin gitmesini sağlamak Mary'ye kalmıştı.

"Bay North, Caroline'ın dediği gibi, saygısızlık etmek istemedim. Son birkaç haftadır. . .son birkaç haftadır kızınızı takdir etmeye başladım."

"Sevdiğini kastediyor. Rhiannon'ı seviyor," dedi Caroline. Mary boğazını temizledi. Anna araya girdi.

Lir'in karısının ses tonuyla, "Yerli kabileye mal veriyorsunuz," dedi. "Anlayamadım?"

"Diyorum ki. . ." Kadın gülümsedi. "Kutsal Kuyu Meşalesi'ni British Museum'a bağışlamak için hatırı sayılır bir mali fedakârlıkta bulunuyorsunuz," dedi Anna. Üst sınıf İngiliz aksanı kusursuzdu.

Mary'nin çenesi düştü. "Gerçekten de çok minnettarız," diye söze girdi Mary. Anna, Mary'ye kaba bir hareket yaptı.

Bay North bir an için şaşkın şaşkın baktı. Caroline'a döndü.

"Hediyeyi Rhiannon adına yapacağım," dedi o kırılmış New England aksanıyla.

"Bunu takdir ederdi." Caroline sakindi, en iyisinin galip geleceğinden emindi. Mary onun başka biri için kendi acısını bir kenara itebilmesine hayranlık duyuyordu.

Bağış mı? Hayatta olmaz Jose, diye homurdandı Rhiannon Mary'nin içinden. Şimdiye kadar çoktan satmış ve İtalya'daki en iyi partilere gidiyor olurum. Bu adamlar çok *seksi*.

Onu Joe Griffith'e vermeyi planladığını sanıyordum, diye düşündü Mary. Savaşçı kraldan tanrıçana falan.

Evet, o deli adam kafamı kestikten sonra planlarım değişti. Fark etmediysen diye söylüyorum, *ben değiştim*. Bir kız tüm o harika yemeklerin, sanatın ve *romantizmin* içinde yuvarlanabilecekken neden tanrıça olsun ki?

Yani şimdi gerçek bir ergen olmaya çalışıyorsun. Mary üzülmüştü. Hem de ölü bir tane.

"Evet, Bayan Wandwalker? Torc? Onu alabilir miyim?" Arayan Frederic North'tu.

Gergin yüzünün elmacık kemiklerinde bir kızarıklık vardı.

"Benim. . ortaklarım ve ben teklifinizi tartışmak zorunda kalacağız," dedi. Oyalanmaya alışık değildi. Rhiannon da pek etkilenmemişti.

Oh, hadi! Kuzeylileri rahat bırakın. Bir kez olsun bize güvenin.

Mary ayağa fırladı ve pencereye gitti; orada bir an için gözlenmeden düşünebilirdi.

Tamam Rhiannon, dedi ölü kıza. Torc'u bir şartla teslim edeceğiz. Sen de onunla gideceksin. Hayaletin cevap vermesini beklemeden boğazını temizledi ve Frederic'in yüzüne döndü.

"Bay North, İtalya'ya bir gezi yapmanızı tavsiye ederim. Görülecek yerleri görün,.. . muhteşem yemekler; sanatı ve insanları deneyimleyin. İşte bu

Rhiannon seni isterdi. Bundan eminim."

Benim için, benim için, diye içinden şımarık bir genç kızın çılgılığı geldi.

"Meşaleyi havaalanına giderken British Museum'a götürebilirsiniz."

Frederic North şaşkınlık gösterdi. Birinin, özellikle de yaşlı bir kadının ona ne yapması gerektiğini söylemesine alışık değildi.

Sarah elinde meşaleyle odaya girdi. Mary, Sarah'nın kapıyı dinliyor olması gerektiğini fark etti. Meşale tıpkı birkaç ömür önce Rhiannon'a verdiği zamanki gibi parlıyordu. Meşaleyi ona verdiğinde Rhiannon bir prensese dönüşmüştü, onun prensesine. Meşaleyi Sarah'dan aldı. Anna ona mor ipek bir kare uzattı ve o da sanki bir yumurta kabuğu kadar narinmiş gibi onu sardı.

"Rhiannon benden İtalya seyahati için para istedi," derken buldu kendini. "Yeniden Doğan Keltleri keşfetmeden önce yani. Okulu Büyük Tur denen bir şey yapıyordu."

Doğruca Mary'ye baktı. "Onun yerine, esrarla ilgili küçük bir olay yüzünden ona ceza verdim. O tatili internette Avrupa'yı keşfederek geçirdi ve Yeniden Doğan Keltler web sitesini ve Yaz Okulu'nu buldu. Torc'u atalarımızdan dolayı edindiğimi biliyordu. Düşündüm ki. ..düşündüm. . ." Sesi kurudu.

"Bunun sizi daha da yakınlaştıracaklarını düşünmüştün," dedi Caroline.

Öyle oldu, diye düşündü Mary kendi kendine. Onları yakınlaştırdı. Korkunç, planlanmamış yollarla.

"İtalya'ya git," diye tekrarlarlarken buldu kendini.

Ayağa kalktı. Bir eliyle meşaleyi kavrarken diğer eliyle evrak çantasını aldı. Oligark gitmeye ve eğer ona inanılacaksa, değerli meşaleyi kontrol edemediği iddialara teslim etmeye hazırды.

"İtalya demiştin. Rhiannon ve benim için artık çok geç." "Çok geç değil."

Rhiannon bu kez Mary aracılığıyla konuştu. Bir iç çekiş, bir tür rahatlama oldu.

Bay North düşünceli görünüyordu.

"Haklı olup olmadığınızı merak ediyorum. İtalya'ya bir gezi yapmayı deneyebilirim. Teşekkürler Bayan Wandwalker, size ve ekibinize."

Sarah onun kapıdan çıktığını gördü. Mary onun büyük tekerlekli hayvanına binişini izledi.

Evet, ben de onunla gidiyorum, dedi Rhiannon. İtalya önümüzdeki ay soğuyacak, belki dağlara gideriz. Güle güle Mary Wandwalker.

Arabanın kapısı çarparak kapandı ve canavar hareket etmeye başladı.

"Hoşça kal Rhiannon North," dedi Mary yüksek sesle. "Bir tanrıça olmadığın için teşekkür ederim."

"Ne demek istiyorsun Mary?" Caroline'ın ağzı bir karış açık kaldı.

"Oh, hiçbir şey, hiçbir şey. Rhiannon'la ilgili bir şey. O artık yok. Onu özleyebilirim bile."

Anna hızla yanağını öperken Caroline önce merakla baktı, sonra vazgeçti.

"Seninle DEA'nın geleceğini konuşmalıyız." Bay Jeffreys geri dönmüştü. Anna, Caroline'ı merdivenlerden yukarı sürüklüyordu. Eğer bu bir ipucuysa, Bay Jeffreys bunu görmezden geldi.

Psişik dramadan bıkmış, ama Narkotik'ten de korkan Mary onun eve girmesine izin verdi ve ön kapıyı çarptı. Tatmin edici bir ses çıkardı.

OceanofPDF.com

EPİLOG: LİR'İN EŞİ

Ertesi sabah Mary alarımının Big Ben çanlarına kadar uyudu. Caroline onu uyandırmadan önce mümkün olduğunca uzun süre bekledi. Öğle yemeğinden önce varmak istiyorlarsa Holywell'e doğru erken yola çıkmaları gerekiyordu. Mary eski kuyuyu kontrol etmeye hevesliydi.

Arabayı garaj yolundan geri geri çıkarırken, "Sadece bu davayı yatıştırmak için," dedi. Sarah'ya bakmadı. Genç kadın utangaç bir tavırla ellerine baktı. Nihayet, çamaşır suyuyla ovmaktan kaynaklanan pürüzler solmuştu.

"Janet seninle gurur duyuyor," diye fısıldadı Caroline onun kulağına. Sarah minnetle gülümsedi.

"Janet bizi görmeyi çok istiyor," diye devam etti Caroline. "Mary'yi biliyorsun, o ve Jez Wiseman e-posta yazıyorlar."

"Um. . . ." Surrey'in tikanıklığından kurtulduğu için rahatlayan Mary arabayı ana otoyola akan kanallara doğru yönlendirdi. O da artık Kaliforniya'ya dönmüş olan Dr. Wiseman'dan haber almıştı. Frederic North Mer-Corp'un önceliklerini belirlerken Yerli Çalışmaları diplomasını askıya alan Jez, yapay bacaklarla ilgili kararını yazdı.

"Onları alıyorum. Ölü bacakların üzerinde yürüyen bir kahraman olmaktan bıktım. Geldiler."

Mary vereceği cevap hakkında uzun uzun düşündü. Caroline ve Anna ile konuşmak yerine onların bahçeyle ilgilenmelerini, yemek hazırlamalarını ve yakınlıklarını yeniden inşa etmelerini izledi. Mary, hastanedeki gergin konuşmalarının kurak topraklarını sulamaya yaradığını keşfetti. Yenilenen sevgiye dair gözlemleri Wiseman'la yazışmalarını besledi.

"Kahraman olmamaktan bahsediyorsun. Yine de ihanetten sonra affedilmeyi bulabilenler gibi her türden kahraman vardır" diye cevap yazmıştı.

çok sivri geliyor.

Caroline her türden tanrı olduğunu söylerdi. Bağışlama ve şefkatin yanı sıra, yeniden büyüme ve restorasyonda da tanrısallık vardır. Böyle bir çalışma, ocak tanrıçasını evi yeniden yapmaya davet eder. Mary bunu yazamazdı. Caroline'ın söylediğini duyabilse bile.

Çünkü o, kutsal bir süreç olarak yeniden doğuşun arasında yaşamıyor muydu? Nekahat döneminde Caroline ve Anna, Mary'nin içten ve dıştan aldığı yaralara saygı gösterdiler. Hapsedilmesiyle ilgili meraklarına rağmen, doğal rezervinin alüvyonlarını yeniden toplamasına izin verdiler. Mary güçsüzlüğünde kendini onların sözsüz, sevgi dolu ilgisiyle yıkanırken buldu.

Üçü arasında ne tür bir bağ olduğunu Mary henüz bilmiyordu. Yine de eski yılan Thames'ten kurtulmuşlardı. Su ve kan: bu ilahi sıvılar onu içecekler ve yardımcı bedenler halinde kuşatmıştı. Bir süre sonra Mary ailesini kaybetme endişesinden kurtulduğunu hissetti.

Mary, Jez'e gönderdiği e-postada yeni bacakları takıldıktan sonra Birleşik Krallık'taki ilişkilerini genişletmeyi düşünebileceğini söyledi. Holywell, geçiş dönemlerinde destek konusunda uzmanlaşmıştır, diye yazdı. Unutmayın, Oxford'un klinikleri sadece birkaç dakika uzaklıkta. Joe Griffith Holywell'i hiç ziyaret etmedi. Ziyaret etseydi, bulduğu (ya da onu bulan) vahşi tanrılardan kurtulabilirdi. Buna karşın Holywell, dünyanın doğasını ve onun bir parçası olan insan doğasını onarabilecek tanrıları onurlandırıyor.

Mary gülümseyerek e-postayı yazmayı bıraktı. Gitmiş olana tutunmak yerine yeni bacaklarla yaşamayı öğrenen Jez, bu tür bir kahramanlığı kendisi için keşfedecekti.

Caroline, Anna ve Sarah ile yola geri dönen Mary, arabayı otoyoldan çıkarıp İnziva Merkezi'ne giden engebeli yola doğru çevirdi. Yol çalışmalarının en kötüsü sona erdiğinde, Mary konuşmaya devam etmeye hazırды.

"Evet, Dr. Wiseman Holywell'den faydalanabilir," dedi. "Ziyaret etmesini önerdim."

"Janet. Cadı. Öğretmen." Caroline'ın saçlarını okşayan Anna'ydı.

Sarah araya girdi. "Evet, doğru. Caroline, Janet'ın Dr. Wiseman'ın bir sonraki Gaziler gezisinde öğretmenlik yapabileceğini söyledi."

"Tanrım," dedi Mary. "Bu hiç aklıma gelmemişti. Nasıl. .ne kadar sıradışı. Daha iyi hissediyor musun Caroline?"

Genç kadın kahvaltayı reddetmişti, bu asla iyiye işaret değildi.

"Ben iyiyim." Caroline boğazını temizledi. "Beni tanıyorsun." Anna'yla birlikte arka taraftaydı ve onun elini tuttu. "Ve Mary, um. ."

"Evet?"

"Biz. Bay Jeffreys'in dünkü ziyareti hakkında konuşmalı mıyız?" Mary bir parça muziplikle sırttı. Bunu bekliyordu.

"Anna'yla yukarıda çok gürültü yaptığınız için mi demek istiyorsun? Bizi duyamayacak kadar hevesliydin."

Sarah ön koltuktan dönerek Caroline'in kızarmış yüzünü ve Anna'nın soğukkanlılığını yakaladı.

"DEA'nın kapatılmasıyla ilgili bir şey söyledi mi?" Caroline gerilmeye başlamıştı, Mary de dar yolda hızını azaltarak güven verici olmaya hazırlandı.

"Kapanmıyor. Sadece para meselesi," dedi. "Ve sigorta. Şimdilik devam etmemize izin var. Davanın aydınlatılmasıyla ilgili daha fazla şey vardı. Adamları Yeniden Doğan Keltlerin internetteki izlerini yok ediyor. Tüm bu çığgınlıkları ortadan kaldırmayacak ve o da bunu biliyor.

"Beyaz üstünlükçüler mi?" Sarah aradı.

"Korkarım hâlâ dışarıda bir yerlerde," diye onayladı Mary. "Kendilerini Yeniden Doğan Keltlere bağlayanların çoğu, Bay Jeffreys'in ekibi izlerini süremeden önce eriyip gittiler. Sanırım botlar demişti. Ama en saldırgan olanları tespit edip tutuklayabildiler."

Anna bilgili bir şekilde burnunu çekince Mary devam etti. "Gerçi onun araştırmaları bizim düşündüğümüzü destekliyor. Albert Edward'ın orijinal projesinde ırkçılık yoktu. Son zamanlarda işe alınanlardan bulaşmış gibi görünüyor."

"Sanırım Yeniden Doğan Keltler bizi iklim değişikliğinden kurtaramayacak." Anna'nın sesi alaycıydı.

"Hayır," dedi Mary. Anna, Caroline'in ruh hali söz konusu olduğunda gerçekten daha dikkatli olmalıydı. Yine de Mary'nin gelini onu şaşırtabilirdi.

"Holywell iklim acil durumu üzerinde çalışmaya devam edecek," dedi Caroline. "Bu doğru, değil mi Sarah? Ay büyüsü, Kadın büyüsü, hatta bazı Kelt büyüler. Ama kan yok. Daha ziyade yaşamın kanı olarak su büyüler. Dünyanın kutsal olduğunu göstermek için."

"Evet, yardım edeceğim," dedi Sarah. "Janet çıraklık eğitimime siz üçünüzün yanında başladığımı söyledi. Narkotikle yaşadığım maceralardan sonra gerçek anlamda büyü yapmaya devam edebilirim."

Mary, Holywell yolunun virajlı kısımlarını aşabilmek için ayağını frene koyarken bir şeyler mırıldandı.

"O da neydi, Mary Wandwalker? Cadı bilincinin dünyayı kurtaracağını düşünmüyor musun?" Anna'nın alaycı sözleri arabayı doldurdu.

Mary, araba ilerlerken aynada genç kadının yüzünün parçalarını değil de yüzünü görebilmeyi diledi. Uzakta, Thames nehrinin kendisi kadar büyük olan otoyolun tebeşir tepelerinin arasından kıvrıldığı yeşil bir tepe gördü. Yeşil bir dalga, diye düşündü. Topraktaki kıvrımlar, nehirle kök salmış yeşil bir dalgadır. Kaynakları Oxford, Londra ve Holywell'in kutsal kuyularında yükselir.

Mary'nin zihninde Rhiannon'un kendinden geçmiş gözlerinin bir görüntüsü belirdi. Kendi gözlerindeki karıncalanmaya göz kırptı. Ben asla ağlamam, diye tekrarladı kendi kendine. Anna'nın kışkırtmasına cevap vermeme gerek yok.

"Öteki Dünya'nın gerçek olduğunu unutma," dedi Sarah ön koltuktan. Mary'nin kolunu sıktı.

"Ben de o yollardan geçtim," diye ekledi Anna.

"Kimse bu enerjinin dokunulduğunda neler yapabileceğini bilmiyor." dedi Caroline.

Mary'nin gülümsemesi hüzünlüydü. Belki de inançsızlığını bir kenara bırakabilirdi? Diğer kadınların yaptığı gibi inanmak için değil ama reddetmek için de değil. Ne de olsa aralarında gerçek olan sadece Öteki Dünya değildi. Bugün onlara ne söylemek istediğini hatırladı.

"Hey, bir şey buldum," dedi Mary. "Lir'in karısı." Kelimeler boğazında düğümlendi. "O aslında *Lear'ın* karısı. Shakespeare, şimdi anladım. Bunca zaman sonra. Bu onun *Kral Lear*'ı. Oyunda, üç kızı var. .
."

"Ve karım yok!" diye araya girdi Caroline. "Tipik! *Lear'ın* karısının adı yok. Burada bile değil."

"O orada," dedi Anna.

"Anna? *Kral Lear*'ı izledin mi?" Mary bunu beklemiyordu. Her zaman Anna'yla ilgili hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını söylemesine rağmen.

"Tiyatroda, bir kez Berlin'de ve birkaç kez de filmde. *Lear'ın* karısı yaşlı kralın gözlerindeki dehşettir. Fırtınadaki çılgınlığı. Ve. . . ." Durdu. Mary ve Caroline bir şeylerin yaklaştığını hissederek nefeslerini çektiler. "Ve Cordelia'da," diye ekledi Anna. "Lir'in karısı da orada. O bir kraliçe."

Bununla birlikte Anna kıvrıldı ve uyumaya hazırlandı.

"Anna, Lir'in karısının onu terk ettiğini mi söyledi?" diye fısıldadı Mary. "Evet," dedi Caroline. "Şimdilik' dedi."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.